χοντο ἐφ' ἁμάξης τὴν μεγάλην ὁδὸν διὰ μέσου τοῦ δάσους.

Ὁ γηραιὸς λόρδος ἦτο σιωπηλός, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ παιδίον· ὡμίλει ὁλονὲν γιὰ τὸ ἀλογάκι του. Ἦταν ἆρά γε μεγάλον; Τί χρῶμα νὰ εἶχε; Πῶς το ἔλεγαν; Τί του ἄρεσε νὰ τρώγῃ καλλίτερα; Τί ἡλικίας ἦτο; Ποιὰ ὥρα θὰ μποροῦσε αὔριο νά το ἰδῇ;

«Ἡ Ἀγάπη μου θὰ εὐχαριστηθῇ τόσο πολὺ» προσέθηκε «θά σας εἶνε τόσον εὐγνώμων ποῦ μου κάμνετε τόσα δῶρα! ξεύρει ὅτι μ' ἀρέσουν πολύ τὰ ἄλογα, ἀλλὰ ποτὲ καὶ αὐτῆς δέν της ἐπέρασε ἰδέα ὅτι μποροῦσα ν' ἀποκτήσω κανένα. Ἦταν ἕνα μικρὸ παιδὶ 'ς τὴ Νέα Ὑόρκη, 'που ἐκάθουνταν 'ς τὴν Πέμπτη Λεωφόρο καὶ ἐκαβαλίκευε κάθε πρωὶ ἓν ἀλογάκι. Εἴχαμε τὴ συνήθεια νὰ περνοῦμε πάντα ἀπό τὸ σπίτι του γιὰ νά το βλέπω.»

Ἐστήριξε τὴν ράχιν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς ἁμάξης καὶ παρατηρήσας ἐπί τινας στιγμὰς μετὰ σοβαροῦ ἐνδιαφέροντος τὸν κόμητα, καθήμενον ἀπέναντί του, τῷ εἶπε:

«Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσθε ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος ποῦ ὑπάρχει 'ς τὸν κόσμο. Ἡ δουλειά σας, καθὼς φαίνεται, εἶνε νὰ κάμετε τὸ καλὸν καὶ νὰ συλλογίζεσθε τοὺς ἄλλους. Ἡ Ἀγάπη μου πάντοτε μοῦ το ἔλεγε: Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ συλλογίζεται ποτὲ τὸν ἑαυτόν του ἀλλὰ τοὺς ἄλλους. Καὶ αὐτὸ κάμνετε σεῖς. Δὲν εἶν' ἔτσι;»

Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐξεπλάγη ἡ Ἐξοχότης Του, ἀκούουσα ἑαυτὴν παριστανομένην ὑπὸ χρώματα τόσον εὐάρεστα, ὥστε δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ, Εἶχεν ἀνάγκην νὰ σκεφθῇ. Ἦτο βάσανος πρώτοφανὴς δι' αὐτὸν ν' ἀκούῃ καθὲν τῶν ταπεινῶν καὶ ἐγωϊστικῶν αὐτοῦ ἐλατηρίων νὰ μεταβάλλεται εἰς κλίσιν αὐταπαρνησίας καὶ ἀφιλοκερδείας ὑπὸ τῆς εἰλικρινοῦς ἁπλότητος ἑνὸς παιδίου. Ὁ μικρὸς λόρδος ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῇ τὸν πάππον του διὰ τῶν μεγάλων του ὀφθαλμῶν, τῶν διαυγῶν καὶ ἀθώων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐζωγραφεῖτο ὁ θαυμασμός.

«Ἐκάματε τόσους ἀνθρώπους εὐτυχεῖς!» ἐπανέλαβε «τὸ Μιχάλη, τὴ Βριγίττα καὶ τὰ παιδιά τους· τὴ γυναῖκα ποῦ πουλεῖ τὰ μῆλα, τὸν Δὶκ καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν κύριον Χώψ· γιατὶ τὸ ὡρολόγι πού του ἔκαμα δῶρο το ἀγόρασα μὲ τὰ χρήματα πού μου ἐδώσατε. Τώρα κάμετε εὐτυχῆ τὸν κύριον Χούγκ τὴν κυρίαν Χούγκ καὶ τὰ παιδιά τους, τὸν κύριον Μορδάουντ, τὴν Ἀγάπη μου καὶ ἔπειτα ἐμένα που θέλετε νά μου δώσετε ἕνα ἀλογάκι καὶ πού μου ἐδώσατε ἕως τώρα τόσα εὔμορφα πράγματα! Σταθῆτε· ἐμέτρησα μὲ τὰ δάκτυλα· εἴκοσι-ἑπτὰ πρόσωπα, ποῦ γνωρίζω ἐγώ, τὰ ἐκάματε εὐτυχῆ. Εἰκοσιεπτὰ δὲν εἶνε ὀλίγα!

— Καὶ ἐγὼ ἔκαμα ὅλ' αὐτὰ τὰ καλά;» ἠρώτησεν ὁ κόμης.

«Βεβαιότατα» ἀπήντησε τὸ παιδίον. «Καὶ ὅμως ὑπάρχουν ἄνθρωποι» ἐπρόσθεσε μετά τινα δισταγμὸν «ποῦ δὲν ἔχουν πολὺ καλὴν ἰδέαν γιὰ τοὺς κόμητας. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε καὶ ὁ κύριος Χώψ. Ἀλλὰ θά του γράψω γρήγορα νά τον βγάλω ἀπὸ τὴν ἀπάτην του.

— Καὶ τί ἐφρόνει περὶ κομήτων ὁ κύριος Χώψ;» ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς λόρδος.

«Ἐφρόνει .... ἀλλὰ δὲν εἶδε ποτὲ 'ς τὴ ζωή του κανένα καὶ δέν τους γνωρίζει παρὰ ἀπὸ τὰ βιβλία ... ἐφρόνει ... αὐτὸ δὲν πρέπει νά σας λυπῇ καθόλου ... ἔλεγε ὅτι εἶνε τύραννοι καὶ ἤθελε νά τους ἰδῇ ὅλους κρεμασμένους γύρω-γύρω 'ς τὸ μαγαζί του. Ἀλλὰ σᾶς εἶπα ὅτι δέν σας ἐγνώρισε· ἂν ἤθελε σᾶς γνωρίσει ἡ γνώμη του θὰ ἦταν διαφορετική. Θά του μιλήσω γιὰ σᾶς καὶ νὰ ἰδῆτε πῶς θ' ἀλλάξῃ.

— Καὶ τί θά του 'πῇς;

— Θά του 'πῶ» ἀνέκραξεν ὁ Κέδρικ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ «ὅτι εἶσθε ὁ πειὸ καλὸς καὶ ὁ πειὸ γενναιόδωρος ἄνθρωπος ἀπ' ὅσους ἐγνώρισα· ὅτι φροντίζετε πάντοτε γιὰ τοὺς ἄλλους· ὅτι ἄλλο δὲν συλλογίζεσθε παρὰ πῶς νά τους κάμετε εὐτυχεῖς καὶ ὅτι ἅμα μεγαλώσω θὰ κάμω κ' ἐγὼ ὅ τι μπορῶ γιὰ νά σας 'μοιάσω.

— Νά μου 'μοιάσῃς!» ἐπανέλαβεν ὁ κόμης προσηλῶν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς ἀγαστῆς φυσιογνωμίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐνώπιόν του. Εἶδός τι ἐρυθρότητος ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν μαραμένων γεροντικῶν παρειῶν του, ἀπέστρεψε δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς καί τους ἀφῆκε νὰ πλανηθῶσιν ἐπὶ τῶν πτελεῶν μὲ τὰ λεῖα καὶ στιλπνὰ φύλλα ἐφ' ὧν ἔπαιζον αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

«Ναί, νά σας 'μοιάσω» εἶπεν ὁ Κέδρικ «Ἴσως δὲν θὰ ἐπιτύχω εἰς τοῦτο, ἀλλὰ θὰ δοκιμάσω ὅσο μπορῶ, θὰ προσπαθήσω.»

Ἡ ἅμαξα ἐξηκολούθει κυλιομένη κάτωθεν τῶν ὑψηλῶν καὶ ὡραίων δένδρων, τὰ ὁποῖα ἐξέτεινον τοὺς μεγάλους αὐτῶν κλάδους ὑπεράνω τῆς ὁδοῦ. Ὁ Κέδρικ ἐπανεῖδε τοὺς τάπητας τῶν πτερίδων καὶ τῶν ἀγρίων ἀνθέων, τῶν σειομένων ὑπὸ τῆς αὔρας. Διῆλθεν ἐκτάσεις βυθισμένας εἰς σκιόφως βαθὺ καὶ ἄλλας πλημμυρούσας φωτός. Καὶ πάλιν αἱ δορκάδες ἀνύψωσαν τὰς λεπτοφυεῖς κεφαλάς των διὰ νὰ ἴδωσι τὸ ὄχημα διερχόμενον, καὶ πάλιν πρὸ αὐτοῦ ἐξηφανίσθησαν τρέχοντες οἱ κόνικλοι. Ἤκουσε τὴν κραυγὴν τῶν περδίκων, τὰ ᾄσματα τῶν πτηνῶν, ὅλα δὲ ταῦτα τῷ ἐφάνησαν ἀκόμη ὡραιότερα ἢ κατὰ τὴν πρώτην φοράν. Ἡ θέα ὅλων τούτων τῶν ὡραίων πραγμάτων ἐπλήρου τὴν καρδίαν του εὐφροσύνης καὶ ἀγάπης. Ἀλλ' ὁ γηραιὸς κόμης

ἔβλεπε λίαν διάφορα πράγματα, ἂν καὶ τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα προσέπιπτον ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἔβλεπεν ἕνα βίον μακρὸν — τὸν ἰδικόν του — ὁ ὁποῖος δὲν ἐνεῖχεν οὔτε πράξεις γενναίας, οὔτε σκέψεις ἀγαθάς. Ἔβλεπε μίαν μακρὰν διαδοχὴν ἐτῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἄνθρωπος νέος, ἰσχυρός, πλούσιος, δὲν μετεχειρίσθη ποτὲ τὴν νεότητά του, τὴν ἰσχύν του καὶ τὸν πλοῦτόν του, ἢ ὅπως ἱκανοποιήσῃ μόνον τὸν ἐγωϊσμόν του. Εἶδε τὸν νέον αὐτὸν ἀνδρωθέντα, γηράσαντα καὶ ἀπομείναντα μόνον ἄνευ φίλων, ἐν μέσῳ τῶν ἀγαθῶν του· εἶδεν ἀνθρώπους πολλοὺς οἱ ὁποῖοι τὸν ἐφοβοῦντο καί τον ἐμίσουν· ἄλλους οἱ ὁποῖοι τον ἐκολάκευον ἕρποντες ἐνώπιόν του· ἀλλ' οὔτε ἕνα ὁ ὁποῖος νὰ ἐνδιαφέρεται εἰλικρινῶς ἂν ἔζη ἢ ἂν ἀπέθνησκεν, ἐκτὸς ἐὰν εἶχε νὰ χάσῃ τι ἢ νὰ κερδίσῃ ἐκ τοῦ θανάτου του... Ἔβλεπε τὴν ἀπέραντον αὐτοῦ ἰδιοκτησίαν, — διότι αὐτὸς ἐγνώριζεν ὅ,τι ὁ μικρὸς λόρδος ἠγνόει, δηλαδὴ ἕως ποῦ ἐξετείνετο, — καὶ ἐσκέπτετο τὸν πλοῦτον τὸν ὁποῖον ἐξεπροσώπει, τὰς πολυαρίθμους οἰκογενείας αἱ ὁποῖαι ἔζων ἐπὶ τῶν γαιῶν ἐκείνων, ἔλεγε δὲ καθεαυτὸν — ἰδοὺ καὶ ἄλλο τὸ ὁποῖον ὁ Κέδρικ ἠγνόει — ὅτι οὐδὲ εἷς ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ μέρους ἔσχε ποτὲ τὴν καλὴν ἰδέαν ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ὅλων ἐκείνων τῶν ἀγαθῶν τὸ ἐπίθετον «καλὸς» καὶ ὅτι οὐδὲ εἷς ἐπεθύμει νά τῳ ὁμοιάσῃ, ὡς ἠὔχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἔγγονός του μὲ τὴν ἀθῴαν του ψυχήν ...

Αἱ σκέψεις αὗται δὲν ἦσαν καὶ πολὺ εὐχάριστοι καὶ δι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν γέροντα ἐγωϊστήν, ὁ ὁποῖος τώρα πλέον οὐδέποτε ἐσυλλογίζετο τίποτε μὴ ἀποβλέπον ἀποκλειστικῶς τὸν ἑαυτόν του, καὶ ὁ ὁποῖος οὐδέποτε κατεδέχθη νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὴν γνώμην τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ κόσμος περὶ αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ γνώμη αὕτη δὲν ἔβλαπτε τὴν ἡσυχίαν του ἢ τὰ συμφέροντά του. Πραγματικῶς δὲ οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχε λάβῃ τὸν κόπον νά την συλλογισθῇ, παρὰ μόνον σήμερον, διότι — πρᾶγμα παράδοξον, — ἓν παιδίον τον ἐνόμισε καλλίτερον ἀφ' ὅ,τι ἦτο καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τῶν ἐνδόξων αὐτοῦ ἰχνῶν καὶ νὰκολουθήσῃ τὸ παράδειγμά του! Ἡ δ' ἐπιθυμία ἤγαγε τὸν γηραιὸν κόμητα νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτὸν ἐὰν οὗτος ἦτο τῷ ὄντι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ὁ ἔγγονός του ὤφειλε νὰ λάβῃ ὡς πρότυπον.

Ὁ Κέδρικ ἐσκέπτετο ὅτι ἔπρεπε νά του πονῇ πολὺ τὸ ποδάρι τοῦ πάππου του, διότι συνέσπα τὰς ὀφρῦς ἐν ᾧ ἔβλεπεν ἔξω ἀπὸ τὴν θυρίδα τοῦ ὀχήματος. Μὲ τὴν σκέψιν ταύτην τὸ παιδίον ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ, ἐκ φόβου μήπως τῳ ταράξῃ τὰ νεῦρα καὶ ἠρκέσθη νὰπολαμβάνῃ ἐν σιγῇ τῆς θέας τοῦ δάσους καὶ τῶν δένδρων. Ἀλλ' ἡ ἅμαξα, ἀφ' οὗ διῆλθε τὴν κιγκλιδωτὴν ἐξώθυραν καὶ διέσχισε ταχέως τὸ καταπράσινον λιβάδιον, ἐσταμάτησεν. Εἶχον φθάσῃ εἰς τὴν Λόζαν. Ὁ Κέδρικ ἐπηδήσε κατὰ γῆς σχεδὸν πρὶν ἢ ὁ θεράπων ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης.

Ὁ κόμης συνῆλθεν ἐκ τῆς ὀνειροπολήσεώς του.

«Τί τρέχει» εἶπε μετ' ἐλαφρᾶς φρικιάσεως· «ἐφθάσαμεν;

— Μάλιστα» ἀπήντησεν ὁ Κέδρικ. «Ἰδοὺ τὸ μπαστοῦνί σας. Στηριχθῆτε ἐπάνω μου νά σας καταιβάσω.

— Ὄχι, δὲν θὰ καταιβῶ» εἶπεν ὁ κόμης ἀποτόμως.

«Πῶς; δὲν ἔρχεσθε νὰ ἰδῆτε τὴν Ἀγάπη μου;» εἶπε μετ' ἐκπλήξεως τὸ παιδίον.

«Ἡ Ἀγάπη σου θά με συγχωρήσῃ» εἶπεν ὁ κόμης ξηρῶς. «Πήγαινε καὶ 'πέ της ὅτι τίποτε δὲν ἠμπόρεσε νά σ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ ἔλθῃς νά την ἰδῇς, οὔτε αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία νὰ ἰδῇς τὸ ἀλογάκι σου.

— Θὰ δυσαρεστηθῇ πολύ. Εἶχε τόσην εὐχαρίστησιν νά σας ἰδῇ!

— Ὄχι, ὄχι!» ἐψιθύρισεν ὁ κόμης. «Ἡ ἅμαξα θὰ γυρίσῃ νά σε πάρῃ.»

Εἰς ἓν νεῦμα τοῦ κυρίου του ὁ Θωμᾶς ἔκλεισε τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης. Μετά τινας στιγμὰς ἐκπλήξεως καὶ ἀμηχανίας ὁ Κέδρικ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ πρὸς τὴν οἰκίαν. Ὁ κόμης ἔσχε τότε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴδῃ, ὅπως ἄλλοτε ὁ κ. Χάϊζαμ, ζεῦγος μικρῶν ποδῶν τρεχόντων μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Προφανῶς ὁ κάτοχός των δὲν εἶχε νὰ χάσῃ καιρὸν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐστράφη ὀπίσω οὔτε κἂν ἅπαξ.

Ἡ ἅμαξα ἀπεμακρύνετο βραδέως. Διά τινος κενοῦ μεταξὺ τῶν δένδρων ὁ κόμης ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὴν θύραν τῆς αἰκίας. Ἦτο ὀρθάνοικτη. Ὁ μικρὸς δρομεὺς δι' ἑνὸς πηδήματος ὑπερέβη τὰς ἀναβαθμίδας. Γυνή τις λεπτοφυὴς καὶ μελανείμων, ἐξῆλθε πρὸς ὑποδοχήν του· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐπέτα ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ Κέδρικ ὥρμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του, ἐκρεμάσθη εἰς τὸν λαιμόν της καὶ ἐκάλυψε τὸ γλυκύ της πρόσωπον διὰ φιλημάτων.

ΙΗ'

Οὐδέποτε ἡ ἐκκλησία τοῦ Δόρινκουρ εἶχε τόσον κόσμον ὅσον τὴν ἑπομένην Κυριακήν. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ κ. Μροδάουντ εἶδεν ἐκεῖ πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι σπανιώτατα τῷ ἔκαμνον τὴν τιμὴν νὰ προσέρχωνται διὰ νὰκούωσι τοὺς λόγους του. Μεταξὺ αὐτῶν ἔβλεπέ τις καὶ ἐνορίτας ἐκ τῶν γειτονικῶν χωρίων, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἑλκύσῃ ἡ περιέργεια. Ἦσαν εὔρωστοι χωρικοί, ἡλιοκαεῖς, μὲ τὰς γυναῖκάς των, πλήρεις ὑγείας, μὲ παρειὰς ἐρυθρὰς ὡς μῆλα. Ἐφόρεσαν διὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν τὰς ὡραιοτέρας των ἐσθῆτας, κεκρυφάλους

μὲ ταινίας καὶ σάλια πολύχρωμα. Πολυάριθμα παιδία μὲ καινουργῆ φορέματα τὰς περιεστοίχιζον. Ὁ ἰατρὸς τοῦ χωρίου ἐκάθητο εἰς τὸ στασίδιον του μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τεσσάρων θυγατέρων του. Ὁμοίως παρευρίσκοντο ὁ φαρμακοποιός, ὁ ἐδωδιμοπώλης, ἡ ράπτρια καὶ ἡ φίλη της ἡ μοδίστα μὲ τὰς οἰκογενείας των· τέλος πάντων ὅλον τὸ χωρίον ἦτο ἐκεῖ συνηθροισμένον, ὁ δὲ κ. Μορδάουντ δὲν ἐνθυμεῖται νὰ εἶδε ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του πλήρωμα πολυπληθέστερον.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ληξάσης ἑβδομάδος πλῆθος ἱστοριῶν περιέργων εἶχον κυκλοφορήσῃ περὶ τοῦ μικροῦ λόρδου Φωλεροᾶ. Τὸ μαγαζεῖον τῆς μὶς Δίβλετ ἐπρωταγωνίστησεν. Ἤρχοντο νὰ γοράσουν δύο πενταρῶν κορδέλαν ἢ μιᾶς πεντάρας καρφίτσες διὰ νὰ μάθουν ὅ,τι ἤξευρεν ἡ πωλήτρια περὶ τῆς μικρᾶς Του Ἐξοχότητος, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά της ὡς ἀδελφῆς μιᾶς τῶν ὑπηρετριῶν τῆς ἐπαύλεως.

Καὶ ἤξευρε τόσα πράγματα τῷ ὄντι ἡ μὶς Δίβλετ! Ἐγνώριζε μετὰ πάσης ἀκριβείας καὶ λεπτομερείας πῶς ἦσαν ἐπιπλωμένα τὰ δωμάτια τὰ ἀπαρτίζοντα τὸ διαμέρισμα τοῦ μικροῦ λόρδου· τί παιγνίδια εἶχον ἀγοράσῃ δι' αὐτόν· πῶς ἕνα εὔμορφο μαῦρο ἀλογάκι ἐπερίμενε τὴν ἄφιξίν του εἰς τὸν σταῦλον, καθὼς καὶ ἓν ἀμάξιον ἀγγλικὸν μὲ ἀργυροκόσμητα φάλαρα. Εἶχεν ἴδῃ τὸν ἱπποκόμον ὁ ὁποῖος ἐτάχθη νὰ συνοδεύῃ τὸν μικρὸν λόρδον κατὰ τοὺς περιπάτους του. Ἐκτὸς τούτων ἠδύνατο νὰ δώσῃ λόγον περὶ τῶν σκέψεων καὶ τῶν ἐντυπώσεων τῶν ὑπηρετῶν, ὅταν εἶδον τὸ παιδίον, τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του· περὶ τῶν ἀναφωνήσεων ὅλων τῶν γυναικῶν τῆς ὑπηρεσίας, αἱ ὁποῖαι διεκήρυττον ὅτι ἦτο ἀμαρτία νὰ χωρίσουν τὸ δυστυχισμένο παιδὶ ἀπὸ τὴ μητέρα του καὶ ἐβεβαίουν ὅτι δάκρυα ταῖς εἶχον ἔλθῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν ὁ λόρδος Φωλεροᾶ εἰσῆλθε μόνος εἰς τὴν Βιβλιοθήκην διὰ νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ τρομεροῦ πάππου του· διότι, ἔλεγαν, πῶς ἤθελε το μεταχειρισθῇ ὅταν θὰ εὑρίσκετο μόνος μαζί του;

«Ἀλλά, καθὼς φαίνεται,» ἔλεγεν ἡ μὶς Δίβλετ, ὅταν ἔφθανεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς διηγήσεως, «τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν ξέρει τί θὰ πῇ φόβος. Ὁ Θωμᾶς ὁ ἴδιός το εἶπε. Μπῆκε μέσα μὲ τὸ γέλιο καὶ μίλησε πρὸς τὴν Ἐξοχότητά Του, σὰ νὰ ἦσαν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου, καὶ ἔτσι εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν. Μὲ πολὺ μεγάλη του ἔκπληξι τὸν ἄκουγε ὁ κόμης καί τον ἔβλεπε κάτω ἀπὸ τὰ πυκνά του φρύδια. Κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Θωμᾶ, ὅσο καὶ ἂν εἶνε κακὸς ὁ γέρω - λόρδος, εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ ὑπερηφανεύθηκε ποῦ εἶδε ἔτσι εὔμορφο παιδὶ τὸ λόρδο Φωλεροᾶ. Γιατί, καθὼς λέγει ὁ Θωμᾶς, εὐμορφότερο παιδὶ καὶ μὲ καλλιτέρους τρόπους εἶνε δύσκολο νὰ θρῇ κανείς καὶ ἔχει πολὺ μεγάλο δίκηο ὁ γέρω - λόρδος νὰ εἶνε εὐχαριστημένος.»

Ἤρχετο κατόπιν ἡ ἱστορία τοῦ ἐνοικιαστοῦ Χούγκ. Ὁ κ. Μορδάουντ την διηγήθη σπίτι του εἰς τὸ τραπέζι· ἡ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία την εἶχεν ἀκούσῃ, δὲν παρέλειψε νά την ἐπαναλάβῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον ὅθεν διεχύθη ὡς δρὰξ χώματος. Ἔκτοτε ὁ Χοὺγκ δὲν ἐτόλμα νὰ φανῇ εἰς τὴν πλατεῖαν χωρὶς νά τον πολιορκήσουν μὲ ἐρωτήσεις καθὼς καὶ τὸν Νέβικ, ὁ ὁποῖος ἀπήντα εἰς ὅλους ὁμοίως ἐπιδεικνύων τὴν ἐπιστολήν, τὴν φέρουσαν ἐπιγραφὴν Φωλεροᾶ.

Οὕτως αἱ οἰκοκυραὶ τοῦ χωρίου καὶ αἱ σύζυγοι τῶν περιζαγροληπτῶν εἶχον θέμα ὁμιλίας καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἑβδομάδα, ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ Κυριακὴ ἔσπευσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἴδωσι τὸν ἥρωα ὅλων αὐτῶν τῶν διηγήσεων, σύροντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τοὺς συζύγους των οἱ ὁποῖοι, ὄχι ἐντελῶς ἀπηλλαγμένοι περιεργίας, ἤθελον νὰ ἴδωσι καὶ αὐτοὶ τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον θὰ ἐγίνετο μίαν ἡμέραν αὐθέντης καὶ κύριός των.

Ὁ κόμης δὲν εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ μεταβαίνῃ τακτικῶς εἰς τὴν λειτουργίαν, ἀλλ' ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ λείψῃ τὴν Κυριακὴν αὐτήν. Εἶχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ φανῇ σήμερον ἐνώπιον τῶν ὑποτελῶν του καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου του στασιδίου καὶ ἔχων παρ' αὐτῷ τὸν λόρδον Φωλεροᾶ.

Ὅλοι οἱ πιστοὶ δὲν εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναόν. Μέγα μέρος ἐξ αὐτῶν ἵστατο ὑπὸ τὸν πυλῶνα, ἢ περιεπλανᾶτο ἀνὰ τὸ μικρὸν κοιμητήριον, τὸ ὁποῖον περιέβαλλε τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀνὰ τὸ ἀπέναντι ἐκτεινόμενον λιβάδιον. Ζωηρότατα ἦσαν αἱ συζητήσεις ἐπὶ τοῦ ἂν θὰ ἤρχετο ἢ δὲν θὰ ἤρχετο σήμερον ὁ κόμης· ἐν ᾧ δὲ εὑρίσκετο εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς ζωηρότητος, καλή τις γυνὴ ἠκούσθη ἀναφωνοῦσα: «Θὰ εἶνε ἡ μητέρα του. Δυστυχισμένη γυναῖκα! Πόσο εὔμορφη εἶνε καὶ γλυκειά!»

Ὅλαι αἱ κεφαλαὶ ἐστράφησαν καὶ εἶδον νεαρὰν γυναῖκα μελανείμονα, ἀναβαίνουσαν τὸν δρομίσκον τὸν ἄγοντα πρὸς τὸν πυλῶνα. Ὁ πέπλος της ἦτο ἐρριμμένος πρὸς τὰ ὄπισθεν, ἀφίνων ἐλευθέραν τὴν θέαν τοῦ συμπαθοῦς προσώπου της ὡς καὶ τοὺς χρυσοὺς βοστρύχους τῆς κόμης της, χαρίεντας ὡς παιδίου, οἱ ὁποῖοι ἐξέφευγον ἐκ τοῦ μελανοῦ πιλιδίου της.

Δὲν ἔδιδεν οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς τὰ περιστοιχοῦντα. Μόνον τὸν Κέδρικ ἐσυλλογίζετο, τὰς ἐπισκέψεις καὶ τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν τῳ ἐπροξένησε τὸ ἀλογάκι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ὑπάγῃ τὴν προηγουμένην ἡμέραν νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα του. Ἵππευε τόσον ὡραῖα καὶ εἶχε τόσῳ φαιδρὸν καὶ εὐχαριστημένον τὸ ὕφος! Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἦτο τὸ κέντρον ὅλων τῶν βλεμμάτων καὶ ὅτι προὐξένει αἴσθησιν ἡ ἔλευσίς της.

Ἔλαβεν ἀφορμὴν νά το παρατηρήσῃ ἐπειδὴ γραῖά τις γυνὴ ἄγνωστος μὲ ἐρυθρὸν σάλιον τῇ ἔκαμε μίαν ὑπόκλισιν καί τῃ εἶπε: «Ὁ Θεὸς νά σας φυλάῃ, μιλαίδη!» Ὅλοι οἱ ἄνδρες τότε, οἱ μὲν κατόπιν τῶν δέ, ἐξῆγον τοὺς πίλους των ἐν ᾧ ἐκείνη διήρχετο. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἐνόει τὸν λόγον τῶν τιμῶν τὰς ὁποίας τῃ ἀπένειμον· ταχέως ὅμως ἐσκέφθη ὅτι ἀπηυθύνοντο πρὸς τὸν λόρδον Φωλεροᾶ. Ἠρυθρίασε τότε ἐλαφρῶς, ἐν ᾧ ἀπεκρίνετο μὲ γλυκεῖαν φωνὴν καὶ μειδίαμα πρὸς τὴν γραῖαν ἡ ὁποία τὴν ηὐχήθη πρώτη «Σᾶς εὐχαριστῶ».

Δι' ἄνθρωπον ζήσαντα καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον ἐν πόλει ἀμερικανικῇ πολυανθρώπῳ καὶ πολυθορύβῳ, ἡ ἀφελὴς αὕτη ἔνδειξις προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος ἐκ μέρους τῶν χωρικῶν ἦτο τι νέον ὁλωσδιόλου καὶ μάλιστα πρόξενον ἀμηχανίας. Διὰ τοῦτο ἡ κ. Ἔρρολ συνεκινήθη πολὺ ἐκ τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα τῃ ἐξεδήλουν.

Μόλις εἶχεν ὑπερβῇ τὸν πυλῶνα καὶ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅταν ἐπῆλθε καὶ τὸ γεγονός, τὸ μετὰ τόσης ἀνυπομονησίας ἀναμενόμενον. Ἡ ἅμαξα τοῦ κόμητος ἐζευγμένη διὰ τῶν μεγαλοπρεπῶν αὐτοῦ ἵππων μὲ τοὺς θεράποντας ἐν μεγάλῃ λαμπρᾷ στολῇ, ἐφάνη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ.

Ἡ ἐπιφώνησις «νά τους! νά τους!» διέτρεξε τοὺς ὁμίλους τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ἡ ἅμαξα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ κοιμητηρίου. Ὁ Θωμᾶς ἐπήδησε κατὰ γῆς, ἤνοιξε τὴν θυρίδα καὶ παιδίον ἐνδεδυμένον διὰ μαύρου βελούδου ὥρμησεν ἔξω.

Ὅλα τὰ βλέμματα προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ περιεργίας.

«Ὁ ἴδιος ὁ λοχαγός!» ἀνέκραξαν ὅσοι ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἐνεθυμοῦντο τὸν πατέρα του. «Ὁ λοχαγὸς ἀπαράλλακτος!»

Ὁ Κέδρικ ἐσταμάτησε περιμένων τὸν κόμητα, τὸν ὁποῖον ὁ Θωμᾶς ἐβοήθει νὰ καταβῇ ἐκ τῆς ἁμάξης καὶ τον παρετήρει μεθ' υἱϊκοῦ ἐνδιαφέροντος ζωηροτάτου. Μόλις δ' ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο νά τῳ φανῇ κατά τι ὠφέλιμος, τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ τῳ προσέφερε τὸν ὦμόν του διὰ νά τον βοηθήσῃ νὰ περιπατήσῃ μετὰ τόσης ἐμπιστοσύνης εἰς ἑαυτόν, ὡς ἂν εἶχεν ἑπτὰ ποδῶν ὕψος. Ἦτο προφανὲς ὅτι οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦσαν τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ὁ κόμης ἐνέπνεεν εἰς τοὺς ἄλλους, τὸν ἔγγονόν του τοὐλάχιστον δὲν εἶχε καταλάβῃ φόβος.

«Στηριχθῆτε ἐπάνω μου» τῷ ἔλεγε. «Πόσον εἶνε εὐτυχεῖς ποῦ σας βλέπουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ μὲ πόσον σεβασμὸν καὶ ἀγάπην σᾶς χαιρετοῦν.

—Βγάλε τὸ καπέλο σου, Φωλεροᾶ» εἶπεν ὁ κόμης «σένα χαιρετοῦν».

—Ἐμένα!» ἀνέκραξεν ὁ Κέδρικ ὑπακούων καὶ ἀφαιρῶν ζωηρῶς τὸν πῖλόν του.

Ἐπέδειξε τότε τὴν ὡραίαν του κεφαλήν, τὴν περιβαλλομένην ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς κόμης ἐν ᾧ τὸ πρόσωπόν του, ἀκτινοβολοῦν ὑπὸ χαρᾶς, προσεμειδία δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ.

«Ὁ Θεὸς νὰ φυλάγῃ τὴν Ἐξοχότητά Σου» εἶπε βαθέως ὑποκλινομένη ἡ γραῖα μὲ τὸ ἐρυθρὸν σάλιον, ἡ ὁποία εἶχεν ὁμιλήσῃ καὶ πρὸς τὴν μητέρα του «καὶ νά Της δίδῃ χρόνια πολλά.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία» ἀπήντησεν ὁ Κέδρικ.

Καὶ ἀκολουθῶν τὸν πάππον του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὅλα τὰ βλέμματα τοὺς παρηκολούθουν διευθυνομένους πρὸς τὴν τιμητικὴν θέσιν, ἡ ὁποία ἦτο προωρισμένη δι' αὐτούς. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ στασίδιόν του ὁ Κέδρικ, ἠσθάνθη εὐχάριστον ἔκπληξιν. Ἀπέναντί του ἵστατο ἡ μήτηρ του καί τῳ προσεμειδία. Ὁ Κέδρικ τῇ ἀπέδωκε τὸ μειδίαμα, εὐτυχὴς διότι την ἔβλεπεν ἐκεῖ τοποθετημένην εἰς τρόπον ὥστε νὰ συναντῶνται τὰ βλέμματά των.

Ὁ Κέδρικ ἠγάπα πολὺ τὴν μουσικήν. Συχνὰ ἡ μήτηρ του καὶ αὐτὸς ἔψαλλον μαζί. Ὅταν ἤρχισαν αἱ ψαλμῳδίαι, ἤνωσε πρὸς τὰς φωνὰς τοῦ χοροῦ τὴν φωνήν του, ἥτις ἀνυψοῦτο καθαρὰ καὶ γλυκεῖα ὡς πτηνοῦ. Ἀφέθη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο. Ὁ κόμης ἐλησμόνησεν ἐπίσης ὀλίγον τὸν ἑαυτόν του καί, βυθισμένος εἰς τὰ προσκεφάλαια τοῦ στασιδίου του, παρετήρει τὸ παιδίον. Ὁ μικρὸς λόρδος, κρατῶν ἀνοικτὸν τὸ ψαλτήριον, ἔψαλλε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν· ἡ χαρὰ ἦτο ἐζωγραφημένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐλαφρῶς ὑψωμένου πρὸς τὸν οὐρανόν, τὸ ὁποῖον ἀκτὶς ἡλιακή, διαπερῶσα τὰς χρωματιστὰς ὑάλους τοῦ παραθύρου, κατέλαμπε διὰ φωτὸς χρυσοῦ, πορφυροῦ καὶ κυανοῦ. Ἡ μήτηρ, ἐν ᾧ τον παρετήρει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἠσθάνετο τὴν καρδίαν της πάλλουσαν ἐξ εὐδαιμονίας καὶ ἀνύψωσε θερμὴν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν προσευχήν της. Ἐζήτει ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀγαπητοῦ της τέκνου ἀγνὴν καὶ καθαρὰν μέχρι τέλους, ὥστε νὰ μή τῳ προξενήσῃ κανὲν κακὸν ἡ παράδοξος καὶ μεγάλη αὕτη μεταβολὴ τῆς τύχης του.

«Ὦ, Κέδρικ μου!» τῷ εἶχεν εἴπῃ τὴν προηγουμένην ἑσπέραν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐχωρίζοντο. «Ὦ, Κέδρικ, ἤθελα νὰ ἤμαι πολὺ γραῖα, πολὺ ἱκανή, καὶ νὰ ἔχω πολλὴν πεῖραν διὰ νὰ ἠμπορέσω νά σου δώσω καλὰς συμβουλάς. Δέν σου λέγω ἄλλο, ἀγαπητό μου παιδί, παρὰ νὰ ἦσαι καλός, εἰλικρινὴς καὶ γενναῖος. Τότε ὄχι μόνον δὲν θὰ κάμῃς ποτὲ κακὸ σὲ κανένα, ἀλλὰ θὰ ἠμπορέσῃς νὰ ἐμποδίσῃς πολλὰ κακὰ καὶ ὁ κόσμος, ὁ ἄπειρος κόσμος, θὰ γίνῃ ὀλίγον τι καλ-

λίτερος, ἐπειδὴ θὰ ζήσῃ τὸ παιδί μου εἰς αὐτόν. Καὶ αὐτὸ εἶνε που πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ καθένας, νὰ γίνεται ἐξ αἰτίας του ὁ κόσμος ὀλίγον καλλίτερος, ἔστω καὶ πολὺ ὀλίγον, ἀγάπη μου!»

Ἐπιστρέψαν εἰς τὴν ἔπαυλιν τὸ παιδίον ἐπανέλαβε τοὺς λόγους τούτους πρὸς τὸν πάππον του.

« Ἅμα ἐτελείωσεν » ἐπρόσθεσεν ὁ Κέδρικ «τῆς εἶπα ὅτι σεῖς τέτοιος εἶσθε καὶ γι' αὐτὸ ὁ κόσμος εἶνε ὀλίγον τί καλλίτερος ἀπὸ πρῶτα, γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νά σας μοιάσω!»

«Καὶ τί σου ἀποκρίθηκε ;» ἠρώτησεν ὁ κόμης ἐλαφρῶς ἀμηχανῶν.

« Μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχω δίκηο· ὅτι πρέπει νὰ πέρνουμε πάντα γιὰ παράδειγμα τοὺς ἀνθρώπους ποῦ εἶνε καλοὶ καὶ νὰ προσπαθοῦμε νὰ κάμνουμε ὅπως κάμνουν καὶ αὐτοί.»

Ἴσως ἡ ἀνάμνησις τῆς συνδιαλέξεως ταύτης ἐπανήρχετο εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ γηραιοῦ λόρδου καθ' ἣν στιγμήν, κατὰ τὸ ἥμισυ κεκρυμμένος ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων τοῦ στασιδίου του, ἔβλεπε μακράν, δι' ἑνὸς ἀνοίγματος των ἐκείνην ἥτις ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ υἱοῦ του, μὲ τοὺς μαύρους καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμούς, ὁμοιάζουσαν τόσῳ πολὺ μὲ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχε πλησίον του. Ἀλλὰ θὰ ἦτο δύσκολον νἀνακαλύψῃ τις ἐὰν ἦσαν εὐάρεστοι ἢ δυσάρεστοι αἱ σκέψεις του αὐταί.

Ὅταν πάππος καὶ ἔγγονος ἐξῆλθον ἐκ τῆς ἐκκλησίας πολλοὶ τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ ἐξελθόντων πρὸ αὐτῶν, ἔσπευσαν νά τους ἴδωσι διερχομένους. Ἐν ᾧ δὲ ἐπλησίαζαν τὴν μικρὰν θύραν τὴν κλείουσαν τὸν περίβολον τῆς ἐκκλησίας, εἷς ἐξ αὐτῶν προὐχώρησε κατὰ ἓν βῆμα μετὰ δισταγμοῦ. Ἦτο ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης μὲ πρόσωπον ἰσχνὸν καὶ καταβεβλημένον.

« Τί ἔχουμε, Χούγκ ;» τὸν ἠρώτησεν ὁ κόμης.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Κέδρικ μετεστράφη ζωηρῶς.

« Ἄ, εἶνε ὁ κύριος Χούγκ !» ἀνέκραξε.

« Ναὶ » ἀπεκρίθη ὁ κόμης ξηρῶς « καὶ θέλει βέβαια να ἰδῇ τὸν μέλλοντα ἰδιοκτήτην του . . .

— Μάλιστα, μυλόρδε » εἶπεν ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ ὄψις ἐκαλύφθη ὑπὸ ἐρυθήματος. « Ὁ κύριος Νέβικ μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ Ἐξοχότης Του ἔλαβε τὴν καλοσύνην νὰ μιλήσῃ γιὰ μένα καὶ μὲ τὴν ἄδειάν σας θέλω νά του πῶ ἕνα εὐχαριστῶ.»

Ἴσως ἠσθάνθη κάπειαν ἔκπληξιν βλέπων ὅτι ἦτο τόσο μικρὸν τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον, χωρὶς νὰ τον γνωρίζῃ ἴσως, τῷ ἔκαμε τόσο μέγα καλόν, καὶ ὅτι ἴστατο ἐκεῖ καί τον ἔβλεπε μὲ ὅλην τὴν ἀφέλειαν, χωρὶς νὰ φαίνεται ἔχον τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ τῆς ὑπεροχῆς του καὶ τῆς ἀξίας του.

«Εἶμαι πολὺ εὐγνώμων εἰς τὴν Ἐξοχότητά Σου» τῷ εἶπεν ὁ Χούγκ « σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, δέν . . .

— Ὦ !» διέκοψεν ὁ Κέδρικ « ἐγὼ δὲν ἔκαμα ἄλλο παρὰ νὰ γράψω. Ὁ παπποῦς μοῦ ὑπαγόρευσε ἐκεῖνο τὸ γράμμα. Καθὼς ξεύρετε, εἶνε πάντοτε πρόθυμος νὰ κάμνῃ τὸ καλόν. Πῶς εἶνε ἡ κυρία Χούγκ ;»

Ὁ Χούγκ ἐξεπλάγη ἀκόμη περισσότερον. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ὁ εὐγενὴς του κύριος τῷ παρίστατο ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπου εὐεργετικοῦ καὶ συμπαθοῦς

«Εἶνε καλλίτερα, μυλόρδε» ἀπήντησεν «ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ δὲν ἔχει σκοτοῦρες ᾽ς τὸ κεφάλι της Αὐτές την εἶχαν καταβάλλῃ πολύ.

— Χαίρω πολὺ » εἶπεν ὁ Κέδρικ « ὁ παπποῦς καὶ ἐγὼ ἐλυπηθήκαμε πολὺ που ἐμάθαμε ὅτι τὰ παιδιά σου ἔβγαλαν σκαρλατίναν. . . Εἶχε παιδιά, βλέπετε, καὶ αὐτὸς καὶ ξεύρει ἀπὸ τέτοια— προσέθηκε χαμηλοφώνως. — Ἐγὼ εἶμαι παιδὶ τοῦ παιδιοῦ του, καθὼς ξεύρετε.»

Ὁ Χούγκ εὑρίσκετο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν. Ἐσκέφθη ὅτι τὸ καλλίτερον τὸ ὁποῖον εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νἀποφύγῃ νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὸν κόμητα. Ἤξευρεν, ὅπως ὅλοι, ὅτι ἡ πατρικὴ στοργὴ τοῦ εὐγενοῦς λόρδου ἠρκέσθη ἄλλοτε νὰ βλέπῃ δὶς τοῦ ἔτους τοὺς υἱούς του καὶ ὅτι μίαν φορὰν ποῦ ἦσαν ἄρρωστοι, ἔσπευσε νὰ φύγῃ εἰς Λονδῖνον, διὰ νὰ μή τον ἐνοχλήσουν οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ νοσοκόμοι. Ἐξ ἄλλου ἡ βάσανος δὲν ἦτο μικρὰ καὶ διὰ τὸν κόμητα, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθήριζον ὑπὸ τὰς ἡνωμένας ὀφρῦς, ἐν ᾧ ἤκουσε λεγόμενον ὅτι εἶχε ταραχθῇ, αὐτὸς ὁ κόμης τοῦ Δόρινκουρ, ἐπειδὴ τὰ τέκνα ἑνὸς ἀγρολήπτου του εἶχον πάθῃ σκαρλατίναν!

«Βλέπεις Χούγκ» εἶπεν μορφάζων μᾶλλον ἢ μειδιῶν, « ὅτι καὶ σὺ καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι εἶσθε τόσον καιρὸ ἠπατημένοι ὡς πρὸς τὸ ἄτομόν μου. Ὁ λόρδος Φωλεροᾶ μόνος μ' ἐκατάλαβε, εἰς τὸ ἑξῆς δὲ ὅταν λάβῃς ἀνάγκην πληροφοριῶν περὶ ἐμοῦ, νἀπευθυνθῇς πρὸς τὸν ἔγγονόν μου.—Πᾶμε, Φωλεροᾶ !»

[Ἕπεται συνέχεια]

Γρηγοριος Ξενοπουλος

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΣ

Πρὸς δυσμὰς τῆς ἐπαρχίας Τόμσκης (ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Ρωσίᾳ) ὅπου ἡ γῆ εἶνε πάντοτε παγωμένη, ὅπου ὁ οὐρανὸς εἶνε χιονισμένος ὅπως τὸ ἔδαφος καὶ αἱ κατάξηροι πεδιάδες, ἓν ἑλκηθρον διήρχετο μετὰ ταχύτητος, συρόμενον ὁρμητικῶς ὑπὸ δύο ἵππων καλπαζόντων.

Ὁ σκοτεινὸς ἐκεῖνος ὄγκος, ὁ ὁποῖος ὠλίσθαινε μετὰ τόσης ταχύτητος ἐπὶ τῆς λευκῆς στέππης, ἦτο ὁ ῥῶσσος ταχυδρόμος, ὅστις διεβίβαζε τὰ μεταξὺ Τόμσκης καὶ Τοβόλσκης, ἔγγραφα.

Ὁ ταχυδρόμος, ὁ Βασίλης Κλάποβιτς μολονότι ἦτο περιτυλιγμένος εἰς δέρμα ἀλώπεκος καὶ ἐφόρει σκοῦφον ἐξ ἀστραχάν, ἔτρεμε καὶ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κατακλίνεται ποτὲ μὲν ὕπτιος ποτὲ δὲ πρηνὴς διὰ νὰ μὴ παγώσουν τὰ μέλη αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀκινησίας. Μόνοι οἱ ἵπποι εἶχον φλόγας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀφρὸν εἰς τὸ στόμα καὶ οἱ ῥώθωνές των ἤχνιζον· διότι ἔπρεπε νὰ τρέξουν, νὰ τρέξουν !... ἀλλοίμονον, ἂν ὁ ταχυδρόμος ἔφθανεν ἀργά· θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὴν φυλακήν, θὰ ἐδέρετο μὲ μάστιγας ἢ μὲ ῥάβδους εἰς τὰ πέλματα τῶν ποδῶν του!

Ἐν ᾧ ὁ Βασίλης πλησιάσας εἰς τὴν Τοβόλσκην ἀνελογίζετο μὲ χαρὰν τὴν γυναῖκά του, ἥτις τὸν ἐπερίμενε, καὶ τὰ τέκνα του τὰ ὁποῖα ἔμελλον νά τον προϋπαντήσουν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, τὴν μεγάλην ῥωσσικὴν ἐκ προσελάνης θερμάστραν του πρὸ τῆς ὁποίας ἔμελλε νὰ κατακλιθῇ διὰ νὰ θερμανθῇ, ἤκουσε μακρόθεν κάτι ὁμοιάζον μὲ ἐπίκλησιν, μίαν ὀδυνηρὰν κραυγὴν ἡ ὁποία τον ἔκαμε νὰ ῥιγήσῃ. Ὠλιγόστευσε τὸν δρόμον τῶν ἵππων του. Ἠκροάσθη ἀκόμη· ἐκεῖ κάτω, πρὸς βορρᾶν, ὀπίσω τῶν ἀκανθωδῶν θάμνων ἡ κραυγὴ ἐπανελαμβάνετο. Ἄνθρωπός τις ἐζήτει βοήθειαν.

Ἦτο δυνατὸν ν' ἀφήσῃ ὁ ταχυδρόμος τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, συμπατριώτην του ἐξάπαντος, χωρὶς νά τον βοηθήσῃ ; Ὅσον βιαστικὸς καὶ ἂν ἦτο, ὁ Βασίλης Κλάποβιτς ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ σώσῃ τὸν κινδυνεύοντα. Διευθύνθη λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος, ὁπόθεν ἠκούοντο αἱ φωναί.

—Κάμνω τὰ ἄλογά μου ἔπειτα νὰ τρέξουν γρηγορώτερα, ἐσκέφθη, καὶ κερδίζω τὸν καιρὸν που θὰ χάσω. Εἶδεν ἕνα ἵππον ἐκπνέοντα ἐπὶ τῆς χιόνος· ὄχι δὲ μακρὰν αὐτοῦ, νέος τις, σχεδὸν λιπόθυμος, ἐφαίνετο ἐπίσης ἑτοιμοθάνατος. Ὁ Κλάποβιτς ἔλαβεν εἰς τὴν ἀγκάλην του τὸν δυστυχῆ, τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τὸ ἔλκηθρόν του καὶ . . . δρόμον !

Ἐν ᾧ τὸ ἔλκηθρον ὠλίσθαινεν ἐπὶ τῆς ἀπεξηραμμένης χιόνος, ὁ ταχυδρόμος ἔδωκεν εἰς τὸν ὁδοιπόρον ὅλας τὰς δυνατὰς βοηθείας· ἔθεσε τὸ πλῆρες ῥωμίου φιαλίδιον εἰς τὸ στόμα του, τον ἔτριψε δυνατὰ διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, τῷ εἶπε παρηγορητικοὺς λόγους ὅπως τῳ ἐμπνεύσῃ θάρρος. Αἱ φροντίδες τοῦ Βασίλη δὲν ἀπέβησαν ἀνωφελεῖς· ὁ ὁδοιπόρος ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του, εὐθὺς δὲ ὡς ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ ἐξέφρασε πρὸς τὸν σωτῆρά του θερμὰς εὐχαριστίας.

Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἦτο ταχυδρόμος, ταχυδρόμος τοῦ Αὐτοκράτορος μάλιστα καὶ διηυθύνετο ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς Τοβόλσκην κομίζων σπουδαιοτάτας εἰδήσεις.

— Ὁ διοικητὴς τοῦ κυβερνείου θά σε ἀνταμείψῃ μὲ γενναιοδωρίαν διότι μου ἔσωσας τὴν ζωήν, εἶπεν ὁ νέος σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Βασίλη. Ἔχασα τὸν δρόμον, τὸ δὲ κουρασμένον ἄλογόν μου δὲν θὰ μ' ἐπήγαινεν ἐγκαίρως εἰς τὸν πρίγκηπα Βάλμιτσεφ. Ὄχι ἑνός, ἀλλὰ δύο ἀνθρώπων ἔσωσες τὴν ζωήν.

— Ὅ,τι καὶ ἂν μου συμβῇ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος, διότι ἔπραξα τὸ καθῆκόν μου, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ ταχυδρόμος.

Καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των ἐν καλπασμῷ διευθυνόμενοι εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Σιβηρίας. Δὲν ὡμίλουν, διότι τὸ ψῦχος ἐπάγωνε τὴν ἀναπνοήν των· ἀλλὰ παρετήρουν ἀλλήλους μὲ ὀφθαλμοὺς συγκεκινημένους· εἰς τοὺς δύο ταχυδρόμους τὸ διάστημα ἐφάνη ὀλιγώτερον μακρόν, διότι ἦσαν μαζί, καὶ διότι ἡ μοναξία εἶνε πολλάκις πλέον παγερὰ ἀπὸ τὰς χιόνας τοῦ πόλου. Ὅταν τὸ ἑλκηθρον τοῦ Βασίλη Κλάποβιτς εἰσῆλθεν εἰς τὰ προάστεια τῆς Τοβόλσκης τὸ ὡρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Ἑλένης ἐσήμαινε μεσημβρίαν.

— Ἤργησα ! ἀνέκραξεν ὁ ταχυδρόμος μαστιγόνων μὲ δύναμιν τοὺς ἀφρίζοντας ἵππους του.

Τὰ ταλαίπωρα κατακουρασμένα ζῷα ἠθέ-

λησαν νὰ προχωρήσουν περαιτέρω· ἀλλ' οἱ πόδες αὐτῶν, βαρεῖς ἐκ τῆς κοπώσεως, δὲν ἠδυνήθησαν νά τα βαστάσωσι πλέον καὶ οἱ δυστυχεῖς ἵπποι κατέπεσαν.

Ὁ Βασίλης μὴ φροντίσας νά τους ἀνεγείρῃ ἥρπασε τὴν δέσμην τῶν ἐγγράφων, τῶν ὁποίων ἦτο κομιστής, καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ διοικητοῦ.

Ὁ πρίγκηψ Μιχαὴλ Βάλμιτσεφ περιέμενε πυρετωδῶς τὴν ἔλευσιν τοῦ Βασίλη. Ἐπειδὴ ὁ διοικητὴς τῆς Σιβηρίας, τῶν κυβερνείων Τόμσκης καὶ Ὄμσκης, εὑρίσκετο τότε ἐν Πετρουπόλει, ὁ ἀντικαθιστῶν αὐτὸν προσωρινῶς εἶχεν ἀναγκην τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς Τόμσκης ὅπως χαρίσῃ τὴν ζωὴν εἰς ἕνα εὐγενῆ ἐξόριστον εὑρισκόμενον εἰς τὰς φυλακὰς ἢ διατάξῃ νὰ τουφεκίσωσιν αὐτόν.

Ὁ Βάλμιτσεφ Κιρκάσιος τὴν καταγωγὴν δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν πεπαιδευμένην καὶ πολιτισμένην τάξιν τῶν ἀληθῶν ῥώσσων πριγκήπων. Ὑψωθεὶς διὰ τῆς νοημοσύνης του, ἰδίως διὰ τῆς σταθερότητός του, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποδιοικητοῦ τῆς Τοβόλσκης ἐνέπνεε φόβον εἰς ὅλους, οὐδεὶς δὲ τον ἠγάπα καθ' ὅλον τὸ κυβερνεῖον.

Τρέμων λοιπὸν εἰσῆλθεν ὁ Βασίλης, πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν του καθυστερήσας, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ φοβεροῦ Κιρκασίου.

— Ἄθλιε ταχυδρόμε! ἀνέκραξεν ὁ Βάλμιτσεφ ὡς τὸν διέκρινε. Ἔπρεπε νὰ ἦσο ἐδῶ τὴν αὐγὴν καὶ φθάνεις μόλις τὸ μεσημέρι!... Χωρὶς ἄλλο θἄμενες 'στοὺς σταθμοὺς νὰ δροσίζῃς τὸ λαρύγγι σου μὲ ῥακί, ἢ ποιὸς ξεύρει, μπορεῖ καὶ νὰ κοιμώσουν σὰν σφαλάγκι, ζῷο τετράποδο!

Ὁ πρίγκηψ ἐν ᾧ ὕβριζεν οὕτω τὸν Βασίλην ἀνεγίνωσκε συγχρόνως καὶ τὰ ἔγγραφα.

— Συμφορά σου! ἀνέκραξεν αἴφνης, κτυπήσας δυνατὰ μὲ τὸν γρόνθον του τὴν τράπεζαν· ἔλαβα διαταγὴν νὰ τουφεκίσω σήμερα τὸ μεσημέρι τὸν φυλακισμένον που ἔχομεν εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐδῶ· εἶνε μισή, καὶ ἡ ποινὴ ἀκόμη δὲν ἐξετελέσθη, καὶ αὐτὸ ἐξ αἰτίας σου, ἄθλιον ὄν!.. δυστυχία εἰς σέ! Πρὶν νυκτώσῃ θά σε κρεμάσω, ἀλιτήριε!

— Συγχωρήσατέ με, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βασίλης ῥιπτόμενος εἰς τοὺς πόδας του· ἂν ἤργησα αὐτὸ προῆλθε διότι τὸ χιόνι εἶνε πολὺ σκληρὸν καὶ διότι... ἔσωσα τὴν ζωὴν ἑνὸς ταχυδρόμου, ὁ ὁποῖος ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ.

— Λαμπρὰ πρᾶξις, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ θὰ σ' ὠφελήσῃ ὅταν μετ' ὀλίγον πᾷς εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν ὁ Βάλμιτσεφ γελῶν σαρκαστικῶς. Αἴ, σεῖς φρουροί, πάρτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ ῥίψατέ τον εἰς τὰς φυλακάς.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε τοὐλάχιστον νὰ φιλήσω τὴν γυναῖκά μου καὶ τὰ παιδιά μου πρὶν ἀποθάνω; ἠρώτησεν ὁ δυστυχὴς Βασίλης.

— Πῶς; σὺ θά μου δώσῃς διαταγάς, ἄθλιε, ἀνέκραξεν ὁ Κιρκάσιος· ἔξω ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ μή σε ξαναϊδοῦν τὰ μάτια μου!...

Ἐν ᾧ οἱ φρουροὶ συνελάμβανον τὸν ταχυδρόμον ὁ πρίγκηψ Βάλμιτσεφ καταβὰς ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος τοῦ μεγάρου, διηυθύνθη εἰς τὴν θύραν τοῦ ὑπογείου ὅπου ἐφυλάττετο ὁ δέσμιος.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἰδὼν τὴν ὀργίλην ὄψιν τοῦ Κιρκασίου ἤρχισε νὰ τρέμῃ σύσσωμος.

— Ἄνοιξέ μου γρήγορα τὴν θύραν, εἶπεν ὁ διοικητής· μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ τουφεκισθῇ· ἔλα, γρήγορα, πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν διοικητὴν τῆς φρουρᾶς.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν ταύτην, ὅτε ἔξαφνα, ἀξιωματικός τις ὥρμησεν εἰς τὴν εἱρκτὴν φωνάζων·

— Ἐξοχώτατε, εἷς ταχυδρόμος τοῦ Τσάρου!

Ὡς ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Βαλμιτσεφ, λησμονήσας τὸν δέσμιον ἔμελλε ν' ἀναβῇ ἐν σπουδῇ τὴν κλίμακα, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσης ταχύτητος εἶχε καταβῇ πρὸ ὀλίγου, ἀλλ' ὁ ταχυδρόμος, ὁ νέος ὁ σωθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασίλη Κλάποβιτς, ἐνεφανίσθη, θέσας δὲ τὸ ἓν γόνατόν του κατὰ γῆς ἔδωκεν ἕνα ἐσφραγισμένον φάκελλον εἰς τὸν ὑποδιοικητήν.

Ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔφερεν ὁ αὐτοκρατορικὸς ταχυδρόμος περιεῖχε τὴν χάριν τοῦ καταδίκου, καὶ προσεκάλει αὐτὸν εἰς Πετρούπολιν. Ἂν ὁ Βασίλης δὲν καθυστέρει ὀλίγον, δὲν θὰ ὠφέλει τὸν δυστυχῆ κατάδικον ἡ ἐπιείκεια τοῦ ἡγεμόνος του.

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Βάλμιτσεφ· Δεσμοφύλαξ, ἄνοιξε τὴν θύραν καὶ ἄφησε τὸν φυλακισμένον νὰ ἐξέλθῃ· εἶνε ἐλεύθερος!

Ὁ δεσμοφύλαξ, κατάπληκτος ἐκ τῆς διαταγῆς ταύτης τῆς ἀναιρούσης τὴν πρώτην, ἐξετέλεσεν αὐτὴν μετὰ περισσοτέρας προθυμίας ἢ τὴν πρώτην.

Τότε ὁ ταχυδρόμος τοῦ Τσάρου ἐστράφη πρὸς τὸν ὑποδιοικητὴν καὶ τῳ εἶπε·

— Ἐξοχώτατε, ἔχω μίαν χάριν νὰ σᾶς ζητήσω. Ὀφείλω τὴν ζωήν μου εἰς τὸν γενναῖον ταχυδρόμον τῆς ἐπαρχίας, τὸν Βασίλην Κλάποβιτς. Ἂν δὲν ἦτο αὐτός, τώρα θὰ ἐκειτόμην νεκρός, μέσα εἰς τὰ χιόνια. Ἡ συμπαθὴς ψυχή του ἔσωσε δύο ἀνθρώπους. Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νά τον προβιβάσετε καὶ νά τον ἀνταμείψετε.

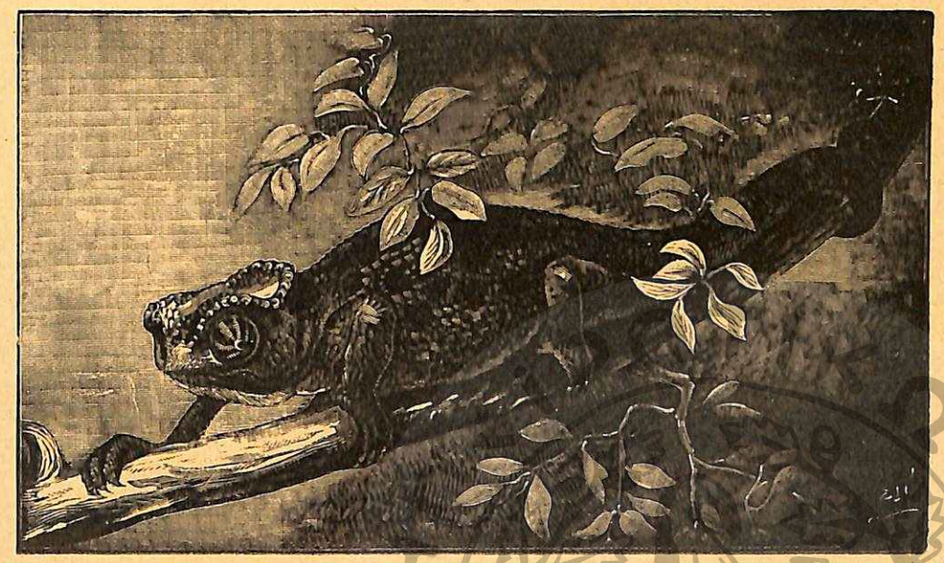
— Θὰ γίνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖτε, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ· δὲν ἀρνοῦμαι τίποτε εἰς τὸν ταχυδρόμον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ὁ Βασίλης, προσαχθεὶς ἐνώπιον τοῦ διοικητοῦ ἔμαθε μετ' ἀρρήτου εὐτυχίας τὴν εὐτυχῆ μεταβολήν, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὴν τύχην του.

— Ἤξευρα ἐγὼ ὅτι τὸ καλὸν ἀνταμείβεται πάντοτε, εἶπεν ὁ Βασίλης· Δὲν εἶχα δίκαιον νὰ λέγω ὅτι ἂς κάμωμεν ἡμεῖς τὸ καθῆκόν μας καὶ ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ;

— Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσε πολὺ εὐχάριστα διὰ σέ, εἶπεν ὁ ὑποδιοικητής σύρων φιλικῶς τὸ οὖς τοῦ Βασίλη· ἄλλην φορὰν ὅμως μήν το ξανακάμῃς.

Σοφια Δημου

Ο ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ

Ἰδού ἓν ζῷον ἀληθῶς παράδοξον.

Ἐν πρώτοις ἔχει ὀφθαλμούς, τῶν ὁποίων ὁ εἷς μὲν δύναται νὰ βλέπῃ πρὸς τὰ δεξιὰ ὁ δ' ἕτερος πρὸς τ' ἀριστερά, εἶνε δὲ τόσον μεγάλοι καὶ ἔχουσι τόσον ἐξέχοντα βλέφαρα ὥστε θά τους ἐνόμιζε κανεὶς σκεπασμένους μὲ φλούδας καρυδίων ἢ λεπτοκαρύων· τοῦτο δὲ φαίνεται τόσῳ παραδοξώτερον ὅσον τὸ σῶμα τοῦ ζῴου εἶνε μικρὸν καὶ ὄχι μεγαλείτερον τοῦ σώματος τῆς σαύρας. Τὸ ζῷον τοῦτο ἔχει γλῶσσαν ἐκτεινομένην καὶ δυναμένην νὰ γίνῃ τόσον μεγάλη ὅσον εἶνε τὸ σῶμά του· βίπτει δέ αὐτὴν ὡς βέλος κατὰ τῶν ἐντόμων, διὰ τῶν ὁποίων τρέφεται. Ἔχει κεφαλὴν πελωρίαν συνδεδεμένην πρὸς τὸ σῶμά του μὲ λαιμὸν χονδρὸν καὶ κοντόν· οὐράν, τὴν ὁποίαν περιτυλίζει πέριξ τῶν κλάδων τῶν δένδρων ὅπως οἱ πίθηκοι.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ χαμαιλέων.

Ἀλλὰ τὸ παράδοξον κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦτο ζῷον ἔχει καὶ μίαν ἄλλην ἰδιότητα ἀκόμη παραδοξοτέραν: δύναται ν' ἀλλάσσῃ τὸ χρῶμα τοῦ δέρματός του. Δὲν πιστεύω νά το κάμνῃ ἀπὸ φιλαρέσκειαν, δηλαδὴ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀλλάζῃ φορεσιὰν καὶ νὰ φαίνε-

ται ὡραιότερος. Ἕως τώρα οἱ σοφοὶ δὲν ἠξεύρουν ποῖος εἶνε ὁ λόγος τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου.

Πολλὰ πράγματα μένουν ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον ἀνεξήγητα. Μετὰ βεβαιότητος γνωρίζομεν μόνον ὅτι ὁ χαμαιλέων, ὅστις ὅταν κοιμᾶται ἔχει χρῶμα ἀνοικτὸν κίτρινον, ὅταν τῷ ἀρέσει λαμβάνει ἄλλο χρῶμα, πλησιάζον πρὸς τὸ κυανοῦν καὶ τὸ πράσινον ἢ καὶ ὑπόμαυρον. Πόσαι, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἀγαποῦν πολὺ τὰ ἐνδύματα, θὰ ζηλεύσουν τὴν εὐκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν ὁ χαμαιλέων μεταβάλλει τὸ χρῶμα τῆς ἐνδυμασίας του χωρὶς νὰ προστρέχῃ συχνὰ πυκνὰ εἰς τὴν ῥάπτριαν καὶ νὰ κατεξοδεύεται.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

Η ΑΡΓΕΙΑ ΤΕΛΕΣΙΛΛΑ

[Διήγημα ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἱστορίας]

Ὀλίγον πρὸ τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶνος ὅλοι ἐν Ἑλλάδι προησθάνοντο ὅτι ὁ φοβερὸς κατὰ τῶν Περσῶν ἀγὼν ἐπλησίαζε. Καὶ ὅμως οἱ Σπαρτιᾶται, παρακινούμενοι ὑπὸ τοῦ σκληροῦ καὶ βιαίου βασιλέως των Κλεομένους τοῦ Ἀναξανδρίδου, εἶχον ἐκστρατεύσῃ πάλιν κατὰ τῶν Ἀργείων. Οὗτοι ἔστειλαν καὶ ἠρώτησαν τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ἀλλ' ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ, σκοτεινὴ καὶ ἀσαφής, τοὺς ἔβαλεν εἰς ἀμηχανίαν· ἐν τούτοις ἀπεφάσισαν νὰ πολεμήσουν κατὰ τῶν ἐπερχομένων ἐχθρῶν, συνήθροισαν δὲ στρατὸν ἐξ 6000 ὁπλιτῶν· ἐπειδὴ ὅμως ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Κόνων δὲν ἠδύνατο πλέον ἀπὸ τὸ γῆρας νὰ πολεμήσῃ, ἔθεσαν τὸν στρατὸν τοῦτον ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν πέντε στρατηγῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἱκανότατος ἦτο ὁ Εὐξενίδης.

Καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν Κλεομένης ἠρώτησεν ἐπίσης τὸ δελφικὸν μαντεῖον. Ἡ ἀπάντησις τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἦτο μᾶλλον εὐνοϊκή· ἐξεστράτευσε λοιπὸν ἐπὶ κεφαλῆς 8000 ὁπλιτῶν, κατὰ τὴν σπαρτιατικὴν δὲ συνήθειαν ἀπεφάσισε νὰ ἐρημώσῃ καὶ κατακαύσῃ τὰ πλησίον τοῦ Ἄργους μέρη, πρὶν προσβάλῃ αὐτό. Οἱ Ἀργεῖοι μαθόντες ὅτι ἐπλησίαζον οἱ Σπαρτιᾶται ἐξεκίνησαν κατεσπευσμένως καὶ ἐστρατοπέδευσαν ἀπέναντι αὐτῶν εἰς ἀπόστασιν βολῆς τόξου. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ὁ χρησμός των δὲν ἦτο εὐνοϊκὸς καὶ αὐτοὶ ἦσαν ὀλίγοι, δὲν ἐπετίθεντο, ἀλλ' ὀχυρωθέντες περιέμενον νὰ ἐπιτεθῶσιν οἱ Σπαρτιᾶται. Ὁ Εὐξενίδης πρὸς ἀσφάλειαν ἀπὸ αἰφνιδίαν προσβολὴν διέταξε τοὺς συμπατριώτας του νὰ προσέχουν πολὺ εἰς τὰ σαλπίσματα τῶν ἐχθρῶν, τὰ ὁποῖα ἠκούοντο καθαρὰ ἕνεκα τῆς μικρᾶς ἀποστάσεως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ δύο στρατοὶ ἐξύπνων τὴν πρωΐαν ταὐτοχρόνως, ἐγευμάτιζον καὶ ἐδείπνουν συγχρόνως, τὴν δὲ λοιπὴν ἡμέραν ἦσαν ἕτοιμοι πρὸς συμπλοκήν.

Ὁ Κλεομένης ἰδὼν ὅτι οἱ Ἀργεῖοι ἐπροφυλάσσοντο ἀπὸ ἀπροσδόκητον ἐπίθεσιν, μετεχειρίσθη δόλον· ἀπεφάσισε νὰ διατάξῃ τὸν κήρυκα νὰ σαλπίσῃ ὡς συνήθως γεῦμα, ἐν ᾧ δὲ οἱ Ἀργεῖοι θὰ ἐνόμιζον ὅτι οἱ Σπαρτιᾶται ἐγευμάτιζον οὗτοι θὰ ἐφώρμων αἰφνιδίως. Τοῦτο δὲ καὶ ἔγινε· τὴν ἐπαύριον ἐν ᾧ οἱ Ἀργεῖοι ἐγευμάτιζον ἀνύποπτοι, αἱ σπαρτιατικαὶ φάλαγγες ἐφώρμησαν κατ' αὐτῶν, πρὶν δὲ προφθάσουν νὰ συναχθῶσι καὶ ἀποκρούσωσι τοὺς ἐχθρούς, οἱ Σπαρτιᾶται κατασφάξαντες τοὺς φρουροὺς διεσκορπίσθησαν ἀνὰ τὸ στρατόπεδον φέροντες παντοῦ θάνατον καὶ καταστροφήν.

Δύο χιλιάδες καὶ πλέον Ἀργεῖοι κατέκειντο νεκροί. Ὁ Εὐξενίδης συνάξας τοὺς ἄλλους κατώρθωσε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τὸ ἄλσος, τὸ ὁποῖον ἔκειτο πέριξ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἥρωος τῆς χώρας Ἄργου. Οἱ Σπαρτιᾶται κατεδίωκον αὐτοὺς κατὰ πόδας.

Τὴν ἰδίαν νύκτα οἱ Ἀργεῖοι κατεσκεύασαν προχώματα ὑπεράσπιζοντα τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ οἱ Σπαρτιᾶται βαθμηδὸν συνεπυκνοῦντο καὶ περιεκύκλωνον αὐτοὺς ὡς διὰ σιδηρᾶς ζώνης, διὰ μέσου τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἦτο δυνατὸν νὰ διαφύγῃ. Ὁ Κλεομένης ἀφ' οὗ ἐπερίμενεν ὀλίγας ἡμέρας ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ δραστηρίως. Μίαν ἡμέραν καὶ μίαν ὁλόκληρον νύκτα οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν στρατὸν Εἵλωτες ἔκοπτον ξύλα ἐκ τοῦ παρακειμένου δάσους καὶ ἐσώρευον αὐτὰ πέριξ τοῦ ἱεροῦ ἄλσους. Ἔπειτα οἱ Σπαρτιᾶται ἥναψαν αὐτά, αἱ δὲ φοβεραὶ φλόγες των διεδόθησαν καὶ εἰς τὸ ἄλσος, τοῦ ὁποίου τὰ δένδρα ἤρχισαν νὰ καίωνται.

Τότε ἐπηκολούθησε φρικώδης σκηνή. Ἡ βοὴ τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἔπνεε σφοδρῶς τὴν ὥραν ἐκείνην, οἱ συριγμοὶ τῶν φλογῶν, ὁ κρότος τῶν καταπιπτόντων δένδρων, συμπαρασυρόντων εἰς τὴν πτῶσίν των καὶ ἄλλα, οἱ θρῆνοι, αἱ ἀπελπιστικαὶ κραυγαί, οἱ σπαρακτικοὶ στεναγμοὶ τῶν φονευομένων, τῶν καιομένων, τῶν πνιγομένων ἐκ τοῦ καπνοῦ Ἀργείων, τοιοῦτο φοβερὸν καὶ ἀπαίσιον θέαμα ἀπετέλουν, ὥστε καὶ ὁ ἀναισθητότερος Σπαρτιάτης θὰ ἠσθάνθη χωρὶς ἄλλο ῥῖγος φρίκης.

Ὅσοι ἐκ τῶν Ἀργείων ἐπροσπάθησαν νὰ διαφύγουν ἢ ἀπέθανον ἐξ ἀσφυξίας, ἢ ἐκάησαν εἰς τὸ πῦρ, ἢ κατεσφάγησαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Μόνον ὁ ἀνδρεῖος Εὐξενίδης μὲ πέντε ἀφωσιωμένους εἰς αὐτὸν στρατιώτας ἐσώθη· μὲ φορέματα καταξεσχισμένα, καυμένον ἔχων τὸν πώγωνα καὶ καυμένην τὴν κόμην, φέρων τραύματα εἰς πολλὰ μέρη τοῦ σώματός του ἔτρεξεν εἰς τὸ Ἄργος, τὸ ὁποῖον ἀπεῖχεν ἐν τούτοις ἑκατὸ στάδια, ἀφ' οὗ ἔστειλε πρὸ αὐτοῦ ἕνα ἐκ τῶν συντρόφων του διατάσσων ὅλους τοὺς ἐν Ἄργει, γέροντας, παῖδας, ξένους, δούλους νὰ ὁπλισθοῦν ἐν τάχει.

Ὁ φέρων τὴν εἴδησιν τῆς καταστροφῆς ἄγγελος ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν κράζων : « εἰς τὰ ὅπλα ! εἰς τὰ ὅπλα ! » Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἐξώρμων γέροντες, παῖδες γυναῖκες, μετ' ὀλίγον δὲ ὅτε ἔγινε γνωστὴ ἡ φοβερὰ εἴδησις ὅλαι αἱ οἰκίαι καὶ οἱ δρόμοι ἐγέμισαν ἀπὸ θρήνους, καὶ κατάρας καὶ κραυγὰς ἐκδικήσεως. Ὅλοι εἶχον χάσῃ προσφιλές τι ὄν· οἱ πατέρες τοὺς υἱούς των, αἱ γυναῖκες τοὺς συζύγους των, τὰ τέκνα τοὺς γονεῖς των.

Οὐδέποτε τὸ Ἄργος εἶχε θρηνήσῃ εἰς μίαν ἡμέραν τόσα τέκνα του . . . .

Ἡ οἰκία τοῦ Εὐξενίδου ἔκειτο παρὰ τὴν ἀγοράν, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως. Ἡ δὲ σύζυγός του Τελέσιλλα, ἐλαφρὸν δωρικὸν χιτῶνα χωρὶς χειρίδας φοροῦσα, ἔπαιζε μετὰ τοῦ μικροῦ ξανθοῦ υἱοῦ της Ἀλκήνορος, τὸν ὁποῖον ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων της.

Ἡ Τελέσιλλα κατήγετο ἐκ μιᾶς τῶν εὐγενεστάτων οἰκογενειῶν τοῦ Ἄργους· ἦτο δὲ ἔξοχος καλλονή. Εἶχε μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμούς, καὶ πυκνὴν ξανθὴν κόμην, ἥτις κατέπιπτεν εἰς μακροὺς πλοκάμους ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τοῦ τραχήλου.

Ἀκούσασα τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς θρήνους ἐσηκώθη ἀμέσως ἐπάνω, παραδώσασα δὲ τὸ τέκνον της εἰς τὴν γραῖαν δούλην ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εὑρέθη ἐν μέσῳ τῶν θρηνούντων.

Μαθοῦσα τὰ συμβάντα ἔτρεξε μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν εἰς προϋπάντησιν τῶν σωθέντων. Μακρόθεν ἐφάνη ἐρχόμενος ὁ Εὐξενίδης μετὰ τῶν συντρόφων του· ἦσαν δὲ ὅλοι εἰς ἀξιοδάκρυτον κατάστασιν. Αἱ γυναῖκες, τῶν ὁποίων οἱ ἄνδρες εἶχον σωθῇ, ἐνηγκαλίζοντο αὐτοὺς ὡς τρελλαί· αἱ χῆραι ἐθρήνουν γοερῶς.

Ἡ Τελέσιλλα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της κλαίουσα.

— Ὦ, πόσον εὐχαριστῶ τοὺς θεούς, ὅτι σε σφίγγω ζωντανὸν εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐψιθύριζε.

Καὶ ἐθώπευε μὲ τὴν ἀβράν της χεῖρα τὰς ἰσχνὰς παρειὰς τοῦ συζύγου της, αἱ ὁποῖαι τώρα ὅτε ἐκάη ὁ πώγων του ἐφαίνοντο ἀκόμη ὠχρότεραι.

— Ὦ, Τελέσιλλα, εἶπεν οὗτος· φοβερὰν συμφορὰν ὑπέστη ἡ πατρίς μας· ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη· ὅλοι θὰ καταστραφῶμεν· διότι ὁ ἐχθρός μας εἶνε ἀπάνθρωπος. Ποτὲ ἡ Σπάρτη δὲν εἶχε τοιοῦτο τέρας βασιλέα !

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν ἀγοράν. Ὅσοι ἠδύναντο νὰ φέρουν ὅπλα, γέροντες, ἀγένειοι, καὶ παῖδες ἀκόμη, εἶχον συναχθῇ ἐκεῖ.

Ὁ Εὐξενίδης διέταξε τοὺς στρατιώτας νὰ μείνουν ἔνοπλοι ὅλην τὴν νύκτα· ἔπειτα δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἥρπασε τὸν υἱόν του εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸν ἐθώπευε καὶ τὸν κατεφίλει. Ἔπειτα ἡ Τελέσιλλα ἔπλυνε τὰς πληγάς του, τὰς περιέδεσε μὲ πολλὴν φροντίδα καὶ τῷ ἔδωκε νὰ φάγῃ καὶ νὰ πίῃ.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἄργους συνεκάλεσεν πολεμικὸν συμβούλιον· ἀπεφασίσθη δὲ νὰ μὴ περιμείνουν τὴν ἐπίθεσιν τῶν Σπαρτιατῶν ἀλλὰ νὰ ἐξέλθουν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Εὐξενίδου προτιμῶντες εἰς τὴν μάχην τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Ἐλευθέρως διασκευασθὲν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ.

[Ἰδιαιτέρα συλλογὴ ποιημάτων πρὸς χρῆσιν τῶν τάξεων τῶν ἑλληνικῶν σχολείων ἐλλείπει· οἱ δὲ διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι εὑρίσκονται συχνὰ εἰς ἀμηχανίαν ἀγνοοῦντες τί νὰ δώσωσι πρὸς ἀπαγγελίαν εἰς τοὺς μαθητάς ἢ τὰς μαθητρίας των· πολλάκις δ' ἔγραψαν εἰς ἡμᾶς παρακαλοῦντες νὰ δημοσιεύσωμεν τοιαῦτα κατάλληλα ποιήματα. Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀπὸ τοῦ τεύχους τούτου θὰ πράξῃ κάτι καλλίτερον· θὰ ἀναδημοσιεύσῃ κατὰ μικρὸν ὅ,τι καλὸν ὑπάρχει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἡμῶν φιλολογίᾳ, εἴτε ἀρχαιότεροι ποιηταὶ ἔγραψαν αὐτὸ εἴτε σύγχρονοι· ὑπάρχουσιν ἀληθεῖς θησαυροὶ ποιήσεως, ἄγνωστοι εἰς τὸ πολυπληθὲς κοινὸν τῶν σχολείων, διότι εὑρίσκονται ἐντὸς συλλογῶν δυσευρέτων, ἐξηντλημένων, ἢ ἄλλων, αἵτινες δὲν ἔλαβον τὴν κυκλοφορίαν, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ λάβουν ἀναλόγως τῆς ἀξίας των. Τὴν σειρὰν ταύτην ἀρχίζομεν διὰ τοῦ κατωτέρω τρυφεροῦ ποιήματος τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν συνεργάτου κ. Ι. Πολέμη ληφθὲν ἐκ τῶν «Χειμωνάνθων», τὸ ὁποῖον καλῶς ἀπαγγελθὲν ἐν ἰδιωτικῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τὸ παρελθὸν θέρος ἐνεποίησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν.]

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ

Τῷ φίλῳ Α. Κουρτίδῃ

Πίσω 'ς τὸν κάμπο τὸν πλατύ, 'στὴν παραπάνω χώρα
κἄποιος 'στὰ χρόνια τὰ παληὰ κατάρα εἶχε δώσῃ
νὰ 'βγῇ 'στὴ μάνα τοῦ νεροῦ θεριὸ ξαγριεμένο,
νὰ μὴν ἀφίνῃ τὸ νερὸ τὴ χώρα νὰ ποτίσῃ
καὶ τὰ σπαρτὰ νὰ ξεραθοῦν, καὶ νὰ διψοῦν οἱ ἄνθρῶποι.
Καὶ τὸ θεριὸ παράγγειλε 'στὸ βασιληᾶ τῆς χώρας
πῶς ἂν του στέλνῃ κάθε αὐγὴ νὰ τρώγῃ ἕνα κορίτσι
θ' ἀφίνῃ 'λίγο τὸ νερὸ νὰ τρέχῃ μέσ' 'στὸν κάμπο·
κ' ἡ κόρη νἄνε ἀπό γεννὰ κι' ἀπ' ὅλαις διαλεγμένη,
μοναχοκόρη κι' ὤμορφη καὶ μοσχαναθρεμμένη.
Κι' ὁ βασιληᾶς σᾶν τ' ἄκουσε βγάζει πικρὸ φερμάνι,
κάθε πρωῒ 'ς τὴν ἔλεψι νὰ βγάζουνε τὸν κλῆρο
'σταῖς ὤμορφαις 'σταῖς διαλεκταῖς καὶ 'σταῖς μοναχοκόραις.
Κι' ὅποια εἶν' ἐκείνη ἡ ἄτυχη ποῦ θά της πέσῃ ὁ κλῆρος
νά την πᾶνε 'στὸ θεριὸ γιὰ τᾶμμα, νά την φάγῃ·
Πηγαίνουν μιά, πηγαίνουν δυό, πηγαίνουν τρεῖς καὶ πέντε
καὶ κάθε αὐγὴ μιὰν ὤμορφη καὶ μιὰ μοναχοκόρη.
Μαυροφοροῦν οἱ χωριανοί, μαυροφοροῦν μανάδες
καὶ κλείνουν τ' ἀρχοντόσπητα καὶ μυρολόγια βγάζουν·
Μὰ μιὰν αὐγή, μιὰ κυριακή, μιὰ 'πίσημην ἡμέρα
ὁ κλῆρος 'πῆγε κ' ἔπεσε σὲ μιὰν ἀρχοντοπούλα
ποὖχε τ' ἀτέλειωτα προικιά, τὰ κάλλη τὰ περίσσια.
Κ' ἡ μάνα της σᾶν τ' ἄκουσε βαρειὰ λιγοθυμάει
καὶ κλαίγει καὶ σκοτόνεται καὶ σᾶν τρελλὴ φωνάζει:
—Θέ μου μεγαλοδύνκμε, μιὰ χάρι σοῦ γυρεύω,
ἐσύ που βλέπεις τ' οὐρανοῦ τὸ διαμαντένιο πλάτος,
τὰ πειὸ βαθειὰ τῆς θάλασσας καὶ τὴν καρδιὰ τῆς μάνας,
κύττα καὶ τὴν καρδούλα μου καὶ μή με ξεστοχιάσῃς
καὶ δόσε μου γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα
τὴν ὠμορφιὰ τῆς κόρης μου καὶ τὰ γλυκά της νειᾶτα,
Κι' ὁ Θεός την ἐλυπήθηκε κ' ἐχάρισε 'ς τὴ μάνα
τὴν ὠμορφιὰ τῆς κόρης της καὶ τὰ γλυκά της νειᾶτα,
κ' ἡ μάνα ἐξεκίνησε μυριοκαμαρωμένη
γιὰ νά την φάγῃ τὸ θεριὸ νὰ ζήσῃ ἡ κόρη 'πίσω.

Ἦταν ἡ ὥρα ποὖτρεμε τὸ τελευταῖο ἀστέρι
κ' ἐπρόβαλ' ὁ Αὐγερινὸς κ' ἐκρύβουνταν ἡ πούλια
κ' ἐρρόδιζε ἡ ἀνατολὴ κ' ἐφεγγοβόλα ἡ δύσι.
Ἡ μάνα πέρνει τὸ στρατὶ 'στὸ βουνὸ ἀνεβαίνει
καὶ φθάνει ἀπάνω 'στοῦ νεροῦ τὴ στοιχειωμένη μάνα
κι' ἀκούει ἄγριο μουγκρητὸ ἀπ' τοῦ θεριοῦ τὸ στόμα
καὶ βλέπει σπίθαις νὰ πετοῦν ἀπ' τοῦ θεριοῦ τὰ μάτια.
Ἀνατριχιάζει σύσσωμη καὶ πάλι γέτ' ἡ φωνή της,
μὰ πέρνει δύναμι ἀπ' τὸ Θεὸ κι' ἀπ' τὴν πολλὴν ἀγάπη
κ' ἐφτέρωσαν τὰ πόδια της κ' ἐθέριεψεν ὁ νοῦς της:
ἀστόχιασε τὸν θάνατο γιὰ τὴ ζωὴ τῆς κόρης
κ' ἔσκυψε μόνη 'στοῦ θεριοῦ τὸ πεινασμένο στόμα.
Μᾶταν ἡ ὥρα θεϊκὴ κ' εὐλογημέν' ἡ ὥρα
καὶ μεσ' 'στὰ σπλάχνα τοῦ θεριοῦ, τὰ πεινασμένα σπλάχνα
ἔμειν' αἰώνια ζωντανὴ ἡ μητρικὴ καρδιά της,
καὶ τὸ θεριὸ ἀπόκτησε καρδιὰ ποῦ δέν την εἶχε·
κι' ὅσα κορίτσια ἐπήγαιναν γιὰ νά τα φάῃ γιὰ τᾶμμα
τὰ 'κύτταζε, τὰ 'πόναγε μὲ τὴν καρδιὰ τῆς μάνας
κι' ἄφινε πάλι τὸ νερὸ χωρὶς νὰ φάῃ ταῖς κόραις,
ὡς ὅτου πειὰ 'ξεψύχησεν ἀπ' τὴν πολλή του πεῖνα ...

Ἔτσι τῆς μάνας ἡ καρδιὰ καὶ τὸ θεριὸ νικάει

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Πρόχειρον καὶ εὔκολον μικροσκόπιον.

Μὲ μεγάλην βελόνην ἀνοίξατε στρογγύλην—ἐντελῶς στρογγύλην—ὀπὴν εἰς λεπτὴν μολυβδίνην πλάκα· ρίψατε εἰς τὴν ὀπὴν ταύτην σταγόνα καθαροῦ ὕδατος, φροντίζοντες ὅπως αὕτη γεμίσῃ ἐντελῶς τὴν κοιλότητα. Ἂν παρατηρήσετε τὰ μικρὰ ἀντικείμενα διὰ μέσου τῆς σταγόνος ταύτης, θὰ τὰ ἴδητε ἑκατὸν πενῆντα φορὰς μεγαλήτερα, παρ' ὅσον θὰ εἶνε πραγματικῶς.

Τὸ ὡρολόγιον τοῦ Ἀνδρονίκου

Ἡ ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Αἰόλου ἔλαβε τὸ ὄνομά της ἐκ λάθους· ἐπειδὴ τὸ παρὰ τὴν παλαιὰν ἀγορὰν κτίριον, ὅπου εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ, ἐνομίζετο ὡς ναὸς τοῦ Αἰόλου· τὸ ὀρθὸν ὄνομα τοῦ οἰκοδομήματος, τὸ ὁποῖον ὁ λαὸς καλεῖ Ἀέρηδες εἶνε ὡρολόγιον τοῦ Ἀνδρονίκου. Εἶνε δὲ ὀκτάγωνος μαρμάρινος πύργος ἔχων ἐπὶ ἑκάστης τῶν πλευρῶν αὐτοῦ ἐπιγεγλυμμένον ἀνὰ ἕνα τῶν ὀκτὼ ἐπισήμων ἀνέμων, μετὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ προσγεγραμμένου. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς εἶχε χαλκοῦν Τρίτωνα ὅστις ἐστρέφετο κατὰ τὸν ἄνεμον καὶ ἐδείκνυε διὰ ῥάβδου τὸν πνέοντα. Ὁ πύργος ἦτο συγχρόνως καὶ ὡρολόγιον· διότι εἶχεν εἰς τὰς πλευρὰς χαραγμένας γραμμάς, εἰς δὲ τὰς γωνίας χαλκᾶς ῥάβδους προεξεχούσας, τῶν ὁποίων ἡ σκιὰ τῶν γραμμῶν ἐδείκνυε τὰς ὥρας κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ἔτους.

Α. ΣΑΒΒΑΣ

Το ωρολογιον του Ανδρονικου

Εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σικάγου.

Οἱ ἀναγνῶσται μας γνωρίζουν βεβαίως ὅτι εἰς τὸ Σικάγον, τὴν μεγάλην πόλιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, μέλλει νὰ γίνῃ διεθνὴς ἔκθεσις· πολλὰ καὶ ποικίλα πράγματα ἐπενόησαν οἱ ἀμερικανοὶ διὰ νὰ ἑλκύσουν τὴν περιέργειαν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν χιλιάδων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μέλουν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἔκθεσιν ταύτην. Ἓν τῶν περιέργων ἐπινοημάτων εἶνε καὶ τὸ ἑπόμενον· θὰ κατασκευασθῇ πλωτὴ δεξαμενὴ ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας θὰ ἐξέρχωνται ἐκ τοῦ ὕδατος εἰς σμικρότερον μέγεθος αἱ ἤπειροι, νῆσοι κτλ. τοῦ πλανήτου ἡμῶν· τὸ δὲ νερὸν διὰ διαφόρων μηχανημάτων θὰ κινῆται τοιουτοτρόπως ὥστε νὰ παριστᾷ τὰ κυριώτερα ῥεύματα τῆς θαλάσσης.

Τὸ ξύλισμα τῶν ἀρχαίων.

Ὡς πρὸς τὸ ξύλισμα δυστυχῶς δὲν ἠμπορεῖτε, φίλοι μου, νὰ ζηλεύσετε τοὺς ἀρχαίους· τὰ παιδία, οἱ δοῦλοι τὲς ἔτρωγαν ἀλύπητα μὲ τὴν μάστιγα. Ἡ μάστιξ ὠνομάζετο «ἀστραγαλωτὴ» ὅταν τὰ σχοινία της ἦσαν δεμένα εἰς κόμβους ὡς ἀστράγαλοι διὰ νὰ καθιστῶσι τὸ κτύπημα περισσότερον ἐπαισθητόν. Ταλαίπωραι ῥάχεις τῶν ἀρχαίων ἀτάκτων τί ἔχετε τραβήξῃ!

Ὁ ἐκ τῶν κοκκίνων καλτσῶν κίνδυνος.

Πρὸ τινος τὸ ἰατροσυνέδριον τῆς Γαλλίας ἀπηγόρευσε τὴν χρῆσιν κοκκίνων καλτσῶν, πρὸ πάντων εἰς τὰ μικρὰς ἡλικίας παιδία. Παρετηρήθη ὅτι ἡ ἐρυθρὰ βαφὴ περιεῖχεν ἀρκετὸν ποσὸν ἀντιμονικοῦ ὀξέος· ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν δὲ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς ἡ οὐσία αὕτη προξενεῖ ἐρεθισμὸν τοῦ δέρματος, συχνὰ μάλιστα καὶ ἐξανθήματα.

Τί εἶνε ὁ ἀμφορεύς.

Τὰ ἀγγεῖα τῶν ἀρχαίων εἶχον διάφορα ὀνόματα. Ἄλλο εἶνε ἀμφορεύς, ἄλλο λήκυθος, καὶ ἄλλο λάγηνος. Ὁ ἀμφορεὺς εἶνε μέγα ἀγγεῖον ἐπίμηκες, μὲ δύο λαβὰς ἀπολήγει δὲ πολλάκις κάτω εἰς ὀξύ, ὥστε εἰς τὰς ὑπογείους ἀποθήκας τὸ ἐνέπηγον εἰς τὴν

γῆν, ἢ τὸν ἐστήριζον εἰς τὸν τοῖχον. Ἐχρησίμευον δὲ οἱ ἀμφορεῖς εἰς διατήρησιν οἴνου, μέλιτος καὶ ἄλλων οἰκιακῶν προμηθειῶν. Ἐνίοτε ἐντὸς ἀμφορέων ἐτίθετο καὶ ἡ κόνις καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν νεκρῶν.

Ἡ πλεξὶς τῶν Κινέζων.

Οἱ Κινέζοι συνειθίζουν ν' ἀφίνουν μακρὰν πλεξίδα καταπίπτουσαν ἐπὶ τῆς ῥάχεώς των. Διὰ ν' ἀποκτήσουν τὴν πλεξίδα ταύτην ξυρίζουν ἐντελῶς τὸ κρανίον των, ἀφίνοντες μόνον τὴν κορυφήν. Ἡ πλεξὶς αὕτη φθάνει συνήθως εἰς μῆκος ἑνὸς μέτρου. Οἱ ἀχθοφόροι, τοὺς ὁποίους τὸ στολίδι τοῦτο ἐνοχλεῖ, δένουν τὴν πλεξίδα πέριξ τοῦ τραχήλου των. οἱ ναῦται ὅταν εἶνε τρικυμία δένουν τὸν σκοῦφόν των διὰ νὰ μή τὸν ἁρπάσῃ ὁ ἄνεμος· πολλάκις ὁ διδάσκαλος καταιβάζει μίαν μὲ τὴν πλεξίδα του εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ τοὺς ὤμους τοῦ ἀτάκτου μαθητοῦ. Τὰ κακοαναθρεμμένα παιδία διὰ νὰ πειράξουν τοὺς συντρόφους δένουν δύο ἢ τριῶν τὰς πλεξίδας μαζὶ καὶ ἔπειτα τοὺς ἐξερεθίζουν νὰ ὁρμήσουν εἰς διαφόρους διευθύνσεις.

Ὥστε, ὡς βλέπετε, ἡ πλεξὶς τῶν Κινέζων συνδέει τὸ ὠφέλιμον μετὰ τοῦ εὐαρέστου.

Εὐαίσθητον αὐτί.

Ὁ περίφημος γάλλος μελοποιὸς Ῥαμὼ ἐπεσκέφθη κυρίαν τινά, ἥτις εἶχε κυνάριον τὸ ὁποῖον ὑπερηγάπα· ἔξαφνα ὁ Ῥαμὼ ἐγείρεται ἁρπάζει τὸ κυνάριον ἐκ τῶν γονάτων της ὅπου ἐκάθητο καὶ ἐγαύγιζε καί το ῥίπτει ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Μὰ κύριε, τί ἐκάματε δι' ὄνομα Θεοῦ ;

— Μὰ κυρία, δὲν ἀκούατε ὅτι ἐγαύγιζε παράφωνα !

Ἀπόφθεγμα τοῦ Πλουτάρχου.

Πολλοὶ μετενόησαν διότι ὡμίλησαν· ὀλίγιστοι διότι ἐσιώπησαν.

Σημ. Τοῦτο δὲν εἶνε ὅλως διόλου ἀληθὲς δι' ὅσους παρουσιάζονται εἰς ἐξετάσεις.

Εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον.

Προκομμένος τις ὅστις εἶχε καὶ ἄλλοτε σχέσεις μὲ τὴν δικαιοσύνην κατηγορεῖται ὅτι ἔκλεψεν ὄρνιθας.

Ο Προεδρος· Ἔχεις νὰ εἴπῃς τίποτε, κατηγορούμενε ;

Κατηγορουμενος. Ἐλπίζω πῶς τώρα θά μου ἐπιβάλλετε πειὸ μικρὰ ποινὴ ἀπὸ πέρυσι.

Προεδρος. Διατί ;

Κατηγορουμενος. Γιατὶ φέτος, κῦρ πρόεδρε, τὰ πουλερικὰ εἶνε φθηνότερα ἀπὸ πέρυσι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κύριός τις σταματᾷ τὸν Κουφιοκεφαλάκην, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ εἶνε παντοπώλης καί τῳ λέγει :

— Νὰ εἰπῇς εἰς τὸν πατέρα σου ὅτι τον εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ λάδι. Ἦτο πολὺ ὡραῖον.

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης :

— Τέτοιο λάδι, ἀφέντη, δὲν βρίσκεται συχνά· ἠθέλαμε μεῖς νά το μεταχειρισθῶμεν· ἀλλὰ ἀναγκασθήκαμε νά το πωλήσωμε...γιατὶ ἔπεσε ἕνα ποντίκι μέσα !

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Δημητροπούλου.

*

Λογικὴ μικροῦ παιδίου.

—Τί κουτοί αὐτοὶ οἱ καστανάδες, ποῦ δὲν τρώγουν τὰ κάστανά των παρά τα πωλοῦν !»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

*

Ὁ μικρὸς Νῖκος ἠρώτησε μίαν ἡμέραν τὴν μαμμά του :

— Μαμμά, ὅλοι εἴμεθα δοῦλοι τοῦ Θεοῦ ;

— Ναί, παιδί μου.

—Ὥστε καὶ ὁ μπαμπᾶς εἶνε δοῦλος τοῦ Θεοῦ ;

— Ναί, παιδί μου.

—Ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν εἰς τὴν προσευχήν μου, νά τον κάμῃ τοὐλάχιστον ὑπάλληλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

Νικος.— Ξεύρεις διατί οἱ στρατιωτικοὶ μουσικοὶ δὲν ἔχουν ὅπλα ;

Γιαννης.—Ὄχι.

Νικος.—Γιατὶ εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ *παίζῃ* κανεὶς μὲ τὰ ὅπλα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

*

Μεταξὺ διδασκάλου καὶ μικροῦ μαθητοῦ.

—Ἑπτὰ καὶ τρία πόσα κάμνουν ;

—Ἕνδεκα.

— Πρόσεξε ! μήπως κάμνουν δέκα.

—Ἄ ! μπᾶ, πῶς γίνεται· σεῖς ὁ ἴδιος μᾶς εἴπατε χθὲς πῶς δέκα κάμνουν πέντε καὶ πέντε !

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Π. Μαρσέλλου.

*

— Πατέρα, ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἤμην φρόνιμος· ἀγόρασέ μου ἕνα τύμπανο.

— Ὄχι, παιδί μου· θὰ κάμῃς πολὺ θόρυβο καὶ θά μ' ἐμποδίζῃς νὰ ἐργάζωμαι.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλο ; τότε σοῦ δίνω ὑπόσχεσι νά το βαρῶ μόνο ὅταν κοιμᾶσαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Πόσον μὲ εὐχαριστεῖ ὁ ἐνθουσιασμός σου, *Νεϊλεξτῆς Αἰγύπτου* ! « Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία ἦτο, μοὶ γράφεις, νὰ γίνω συνδρομητής σου, ἡ χαρά μου λοιπὸν εἶνε μεγάλη διότι το κατώρθωσα. Μὲ πόσην εὐχαρίστησιν θά σε ἀναγινώσκω πάντοτε καὶ θά σε ἀγαπῶ, πρῶτον διότι περιέχεις ὠφέλιμα καὶ εὐχάριστα πράγματα καὶ δεύτερον διότι ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν ἀγαπητήν μου Ἑλλάδα, τὴν ὁποίαν ἐγὼ δυστυχῶς δὲν βλέπω. Διαμένω ἐν Τάντα τῆς Αἰγύπτου.» Ἰδοὺ λοιπὸν τώρα ὅτι ὁ πόθος σου ἐξεπληρώθη· κάτι μοῦ λέγει ὅτι θὰ εἶσαι εἷς τῶν καλλιτέρων φίλων μου.

Τὸ βραβεῖον σοὶ ἐστάλη, *Ἀτρόμητε Τυφλιάντα*, διὰ μέσου του κ. Στυλ. Ἀναστασιάδου· ἡ δικαιολογία σου ὅμως διότι δέν μοι ἔγραφες τόσον καιρὸν δέν με ἔπεισε· ἐγὼ ἕως τώρα ἤξευρα ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς διακοπὰς ἔχουν περισσότερον καιρὸν παρὰ ὅταν ἀρχίσουν τὰ μαθήματα. Φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις.

Μὰ φίλε μου *Στρατηγὲ Γόρδων*, πῶς κατώρθωσες νὰ στείλῃς τὰς λύσεις τοῦ τεύχους τῆς 15 Αὐγούστου 22 ὁλοκλήρους ἡμέρας μετὰ τὴν προθεσμίαν ; Ποῖος πταίει ἂν αἱ λύσεις αυται, ὡς πολὺ κατόπιν ἑορτῆς στελλόμεναι, δὲν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ; Δὲν λαμβάνεις τὸν κόπον νἀναγνώσῃς τὴν ἐννάτην παράγραφον τῶν ὅρων τοῦ διαγωνισμοῦ ;

Δὲν ἔχεις δίκαιον, καλέ μου Στεφανίδη· τὰ ἀποτελέσματα τοῦ εἰκοστοῦἐννάτου διαγωνισμοῦ ἐδημοσιεύθησαν. Ἴδὲ τὸ φυλλάδιον τῆς 30 Νοεμβρίου τοῦ 1891, ἐν σελίδι 150 καὶ θά τα εὕρῃς.

Τὰ συγκινητικά σου λόγια μὲ εὐχαρίστησαν πολύ, *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*. Πολὺ καλὰ κάμνεις καὶ λαμβάνεις μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς· σοῦ εὔχομαι δὲ ν' ἀνταμειφθοῦν οἱ κόποι σου καὶ νὰ λάβῃς τὸ βραβεῖον.

Πολὺ παράδοξον μοῦ φαίνεται πῶς τόσον ἀργὰ ἦλθεν εἰς χεῖράς σου, *Τάκιτθε*. τὸ 14 τεῦχος, μόλις τὴν 13 Αὐγούστου. Τώρα τὰ φύλλα μου ἐκδίδονται ἐγκαίρως καὶ παραδίδονται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον πάλιν ἐγκαίρως. Ἡ βραδύτης προέρχεται, ὑποθέτω, ἐκ τοῦ ταχυδρομείου. Τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ *Θύματος τοῦ Φθόνου* ἐξεδόθησαν καὶ θά τα λάβῃς μὲ τὸ παρὸν ὅλα μαζί.

Συγχαίρω μὲ τὴν καρδιά μου τὸ ἀγαπητό μου *Μέλι τοῦ Τμήτου* διὰ τὸ βραβεῖο ποῦ ἔλαβεν ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ περιοδικὸν Little Folks διὰ τὴν ἱστορία ποῦ ἔγραψε εἰς αὐτό. Σὰν δέν μου τὸ ἔγραψες σύ, μοῦ τὸ εἶπε ἕνα πουλάκι. Πῶς εὐχαριστεῖται ἡ ψυχή μου ὅταν βλέπω τὰ ἑλληνόπουλα νὰ θριαμβεύουν καὶ εἰς τὰ ξένα μέρη, καὶ μάλιστα τόσα πολιτισμένα καὶ φωτισμένα σὰν τὴν Ἀγγλία !

Διὰ τὰ γενέθλιά σου σοῦ στέλλω πολλὰς εὐχάς, *Κατσικάκι τῆς Μάνης*: σοῦ εὔχομαι νὰ ζήσῃς χρόνια πολλά, νὰ μεγαλώσῃς, νὰ προκόψῃς, νὰ γίνῃς ὅπως θέλει ὁ καλὸς σου ὁ πατέρας καὶ ἡ καλή σου ἡ μητέρα· νὰ κάμῃς ὅλους τοὺς ἰδικούς σου εὐτυχεῖς καὶ νὰ εἶσαι καὶ σὺ εὐτυχής.

Μέσα εἰς τὴν καρδούλα σου ἔχεις μερικὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, *Φίλεργε Χελιδών*, διὰ τοῦτο εἶμαι εὐχαριστημένη ὅτι σ' ἔχω φίλη μου· ἐν πρώτοις ὁμολογεῖς ὅτι ἄλλα κοριτσάκια τῆς ἡλικίας σου ἐργάζονται πολὺ καλλίτερα ἀπὸ σὲ καὶ λαμβάνουν βραβεῖα· τοῦτο σοῦ ἐμπνέει τὴν φιλοτιμίαν νὰ ἐργασθῇς καὶ σὺ πολύ, πολύ· αὐτὴ ἡ ἀμιλλά σου μ' ἀρέσει, κόρη μου· μ' ἀρέσει ὅμως κάτι πειὸ πολύ. «Πόσον εὐτυχῆ εἶνε, λέγεις, καὶ πόσον εὐτυχεῖς εἶνε οἱ γονεῖς των ! θὰ χαροῦν πολὺ οἱ γονεῖς μου ἂν καὶ ἐγὼ καμμίαν φορὰν πάρω κανὲν βραβεῖον.» Κορίτσι τὸ ὁποῖον σκέπτεται πῶς νὰ καταστήσῃ τοὺς γονεῖς του εὐτυχεῖς, πῶς νά τοις προξενήσῃ χαράν, εἶνε χωρὶς ἄλλο καλὸ κορίτσι.

«Τὰ σχολεῖα ἤνοιξαν καὶ ἡ ἐργασία δέον ν' ἀρχίσῃ». Μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις ἀρχίζει ἡ ἐπιστολή σου, φίλε Δημητρόπουλε· τοῦτο ὅμως δὲν θά σ' ἐμποδίζῃ, ὡς γράφεις, νά με ἀναγινώσκῃς. Ὅταν δὲ σοῦ περισσεύῃ καιρὸς ἀπὸ τὴν μελέτην, χάριν ἀναψυχῆς, γράφε μου κἄποτε κἄποτε.

Νὰ ἐργασθῇς, νὰ ἐργασθῇς, παιδί μου *Ἀνδρεῖε Στρατιῶτα*· προσπάθησε νὰ ἦσαι ἐκ τῶν καλλιτέρων μαθητῶν τῆς τάξεώς σου· ποία γλυκυτέρα εὐχαρίστησις ἀπ' ἐκείνην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται κανεὶς μετὰ τὴν ἐργασίαν, ὅταν ἔχῃ τὴν συνείδησίν του ἥσυχον ὅτι ἔκαμε τὸ καθῆκόν του ! Φυσικὰ δὲν ἔπρεπε ν' ἀποθαρρυνθῇς εἰς τὸν διαγωνισμόν· εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς δὲν εἶνε δυνατὸν ὅλοι νὰ βραβεύωνται· ὅταν ὅμως γεννοῦν τὸ συναίσθημα τῆς φιλοτιμίας εἰς τοὺς διαγωνιζομένους, ὅταν τοὺς παρακινοῦν νὰ ἐργασθοῦν, νὰ γίνουν καλλίτεροι εἰς κἄτι, τότε ὁ σκοπὸς τῶν διαγωνισμῶν ἐπιτυγχάνεται. Εἶσε εἰς τὸν προσεχῆ διαγωνισμὸν νὰ εἶσαι βραβευμένος. *Πνευματικὰς ἀσκήσεις* καὶ *παιδικὰ πνεύματα* δύνασαι νὰ στέλλῃς ἐλευθέρως.

Σοὶ ἐκφράζω τὰς εὐχαριστήσεις μου, *Ἀρχηγὲ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν*, διὰ τὸν συνδρομητὴν τὸν ὁποῖον ἐνέγραψες καὶ διὰ τὰς προσπαθείας τὰς ὁποίας καταβάλλει πρὸς διάδοσίν μου. Ἡ παρατήρησις, τὴν ὁποίαν κάμνεις περὶ τοῦ...(ἂς τοῦ κάμωμεν τὴν χάριν νὰ μὴ ἀναφέρωμεν τὸ ὄνομά του) εἶνε πολὺ σοβαρά,σοβαρωτάτη· ὁ κύριος αὐτός, ὡς ἀποδεικνύεις, μοῦ στέλλει πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἄλλοτε δημοσιευθείσας ὑπ' ἐμοῦ, ἐγὼ δὲ καλῇ τῇ πίστει τὰς δημοσιεύω, μὴ ὑποθέτουσα ὅτι ζητεῖ νὰ μ' ἀπατήσῃ, μὴ ἔχουσα δὲ πάντοτε καιρὸν νὰ ἐξελέγχω τὰ ὑπὸ τῶν φίλων μου ἀποστελλόμενα. Ἂν μέχρι τοὐδε ἔγινε τοῦτο ἀπὸ τοῦδε πρέπει πλέον νὰ παύσῃ ! Πρέπει δὲ νὰ παύσῃ διότι ἡ πρᾶξις δὲν εἶνε ἠθική, διότι εἶνε κατάχρησις ἐμπιστοσύνης. Ἡ Διαπλασις θέλει τοὺς φίλους της τιμίους, εἰλικρινεῖς, εὐθεῖς,καὶ νὰ μένουν τοιοῦτοι καὶ ἀφ' οὗ μεγαλώσουν. Ἁρμόζει λοιπὸν νὰ γίνεται ἀπάτη ἐντὸς αὐτῆς τῆς Διαπλασεως, καὶ ὑπ' ἐκείνων οἵτινες ὑποτίθεται ὅτι μορφόνονται καὶ ἠθικοποιοῦνται ἀπὸ τὴν Διαπλασιν ; Ὅστις εἷς τὸ ἑξῆς πράξῃ τὸ σφάλμα τοῦτο εἶνε ἀνάξιος νὰ εἶνε φίλος τῆς Διαπλασεως.

Ἄλλους τόμους ζήτησε, ἀγαπητή μου *Σεμίραμις*· αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ζητεῖς εἶνε ἐξηντλημένοι· ὅταν ἀνατυπωθοῦν τότε τους λαμβάνεις.

Ἰδοὺ τί μου γράφει ὁ νέος μου φίλος *Πικουλίνος*. «Ἀκόμη μένομε εἰς τὰ Πατήσια· εἶνε μιὰ χαρὰ νὰ σε διαβάζω κάτω ἀπὸ τὴν σκιάδα μας· δὲν ἠξεύρεις τί ὡραῖα ποῦ φαντάζει τὸ τριανταφυλλί σου ἐξώφυλλο μέσα 'ς τὸ πράσινο φύλλωμα ! Τὸ πρωΐ, πρὶν ἐβγῇ ὁ ἥλιος, μέσα 'ς τὸν κῆπό μας εἶνε μαγεία· περιπατῶ μέσα 'ς τὰ δρομάκια τῶν πρασιῶν καὶ ἀναπνέω μὲ ὅλη μου τὴν δύναμι τὸν καθαρό, τὸν μοσχοβολητὸ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς· ἔχω κ' ἕνα μικρὸ σκυλάκι, τὸν Ἀσταρώθ· τέτοιο ἔξυπνο ζωντόβολο δὲν εἶδαν τὰ μάτια μου· εἶνε τοσούτσικο, ἕως μιάμισυ σπιθαμή· ἀλλὰ σπίθα μονοχή· κατάμαυρο· μὲ κάτι μάτια πονηρὰ αἄν μαῦρες χάντρες γυαλιστές· ἡ οὐρά του εἶνε πάντα σηκωτὴ σὰν ψιλὴ τῆς γραμματικῆς ποῦ βάζομε 'πάνω 'ς τὰ φωνήεντα· δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ· καὶ τὰ πηδήματά του ἔχουν τόση νοστιμάδα ποῦ σε πιάνουν τὰ γέλια καὶ σ' ἔρχεται νά το πιάσῃς 'ς τὴν ἀγκαλιά σου καὶ νά το χαϊδεύσῃς· ὅλα τὰ Πατήσια ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τὸν Ἀσταρώθ· θά σου γράφω τακτικὰ νέα του.»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου.]

107. Συλλαβόγριφος.

Καὶ τὰ δύο μου τὰ μέρη εἶνε μόνον ἐκ γραμμάτων.
Τὸ δὲ ὅλον μου σημαίνει τιμωρίαν ἐγκλημάτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

108. Στοιχειόγριφος.

Ὅταν μ' ἀκούεις, ἄνθρωπε, γελᾷς κ' εὐχαριστεῖσαι
διότι ὁμιλῶ ὡς σύ, δὲν εἶμαι πλὴν ὅ,τ' εἶσαι.
Τὴν σύνθετόν μου κεφαλὴν ἐὰν ἁπλοποιήσῃς,
ἀνίσως εἶσαι Λέσβιος, πολὺ θὰ ἀπορήσῃς,
διότι θὰ ἐμφανισθῇ ἐν ἀκαρεῖ ἐμπρός σου
μὲ στέμμα εἰς τὴν κεφαλὴν σοφὸς τις πρόγονός σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

109. Στοιχειόγριφος.

Μὲ σκοτόνεις εἰς τὸ ἕνα καὶ μὲ βάζεις εἰς τὸ ἄλλο
Κεφαλὴν ἂν μεταβάλλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος.

110. Στοιχειόγριφος.

Μὲ ὅμικρον χορδίζομαι
Μὲ βῆτα ξεφυλλίζομαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος

111. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικόν μου ἂν παιχθῇ τὰ ὦτά σας εὐφραίνει
Τὸ θηλυκόν μου ἔμπροσθεν τῶν οἰκιῶν σας μένει.

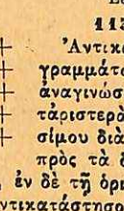
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

112. Ἐρώτησις.

Ἀφαίρεσέ μου ἓν γράμμα, εἶμαι ὁ ἴδιος· ἀφαίρεσέ μου δύο, μένω ὁ ἴδιος· ἀφαίρεσέ μου τρία, μένω ὁ αὐτός. καὶ ὅλα ἂν μοῦ τα ἀφαιρέσῃς μένω πάλιν ὁ ἴδιος. Ποῖος εἶμαι ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθυλλίδος.

113. Ἧτα.

Ἀντικατάστησον τοὺς σταυροὺς διὰ γραμμάτων κεφαλαίων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται ἐν τῇ πρώτῃ καθέτῳ πρὸς τἀριστερὰ γραμμῇ ὄνομα πράγματος χρησίμου διὰ τοὺς ναούς, ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ πρὸς τὰ δεξιὰ γραμμῇ τὸ ὄνομα πατρὸς ἥρωός τινος, ἐν δὲ τῇ ὁριζοντίᾳ ὄνομα δηλοῦν τόπον σύνδενδρον. Ἀντικατάστησον ἔπειτα καὶ τὰς στιγμὰς διὰ γραμμάτων μικρῶν, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται ὁριζοντίως τὰ ἑξῆς :

1) Γλύκισμα. 2) Κωμόπολις τῆς Ἀττικῆς. 3) Ρῆμα σύνηθες. 4) Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Κύματος.

114—117. Μαγικὴ συλλαβή.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, σχημάτισον ἄλλας τόσας.

Αὐτός, φακός, ἄδικα, ὅμως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Κύματος.

118. Πρόβλημα.

Ἀποσύνθεσον τὸν ἀριθμὸν 100 εἰς τέσσαρας ἀριθμοὺς τοιούτους, ὥστε προστιθεμένου 4 εἰς τὸν πρῶτον, ἀφαιρουμένου 4 ἐκ τοῦ δευτέρου, πολλαπλασιαζομένου τοῦ τρίτου ἐπὶ 4 καὶ διαιρουμένου τοῦ τετάρτου διὰ 4 νὰ παράγεται τὸ αὐτὸ ἐξαγόμενον καθ' ἑκάστην τῶν τριῶν τούτων πράξεων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

119. Ἐπανόρθωσις στίχων.

Ποτὲ νὰ μὴ νοιώσῃ ἡ μητέρα δακρυσμένο τὸ μάτι τοῦ γιατροῦ, ὅταν τὸ παιδί της εἶνε σὲ πόνου κρεββάτι βαρειὰ ξαπλωμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίνου.

120—122. Κεκρυμμένα ὀνόματα θεῶν.

Α') Πρέπει τὰ πάθη νὰ ἀποφεύγωμεν, διότι γίνονται αἴτια πολλῶν δυστυχημάτων.
Β') Μὴ ἀκούῃς τὸν κόλακα καίπερ σε φωνεῖ διὰ καλοῦ ὀνόματος.
Γ') Πρέπει νὰ βαδίζωμεν πάντοτε τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

123. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ὀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θυγατρὸς ἀρχαιοτάτου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

1, Κένταυρος. 2, Εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. 3, Ποταμὸς τοῦ Ἅδου. 4, Πατὴρ περιφήμου ἀοιδοῦ. 5, Τέκνον τῆς Νυκτός. 6, Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ. 7, Ἀδελφὴ Ἥρωος. 8, Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Π. Μαρσέλλου.

124. Φωνηεντόλειπον.

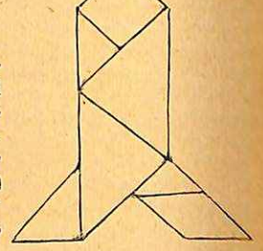
Τ—πρ—κρν—κχσθ
Σ—πρφν—ρμζ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐωθινοῦ Ἀστέρος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Αὐγούστου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

59. Βοήθεια (Βοή, θεία).—60. Πίθος, πῖλος.—61. Τὸ γράμμα ὄ μικρόν.—

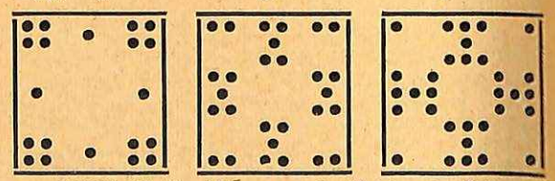
62. Α—ΚΑ—ΚΙ—Α —63.
ΚΑ—ΛΑ—ΜΩΝ
ΚΙ—ΜΩΝ
Α

—64. Ἧτο 24 ἐτῶν, 6 μηνῶν, καὶ 12 ἡμερῶν.—65. Ἡ λέξις *ἀλεπάλληλος*.—66-69. Α') Μαλέας.— Β') Ταίναρον. — Δ') Τραφαλγάρ.—Δ') Κανίσιον —70 - 74. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος ι σχηματίζονται αἱ λέξεις : αἶνος, γωνία, αἰχμή, οἶκτος, μανία.—

75. Ἡ ἀγνωμοσύνη εἶνε καὶ κακίας πάσης χειρων.
Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε εὐγενοῦς ψυχῆς τὸ μοῦρον.

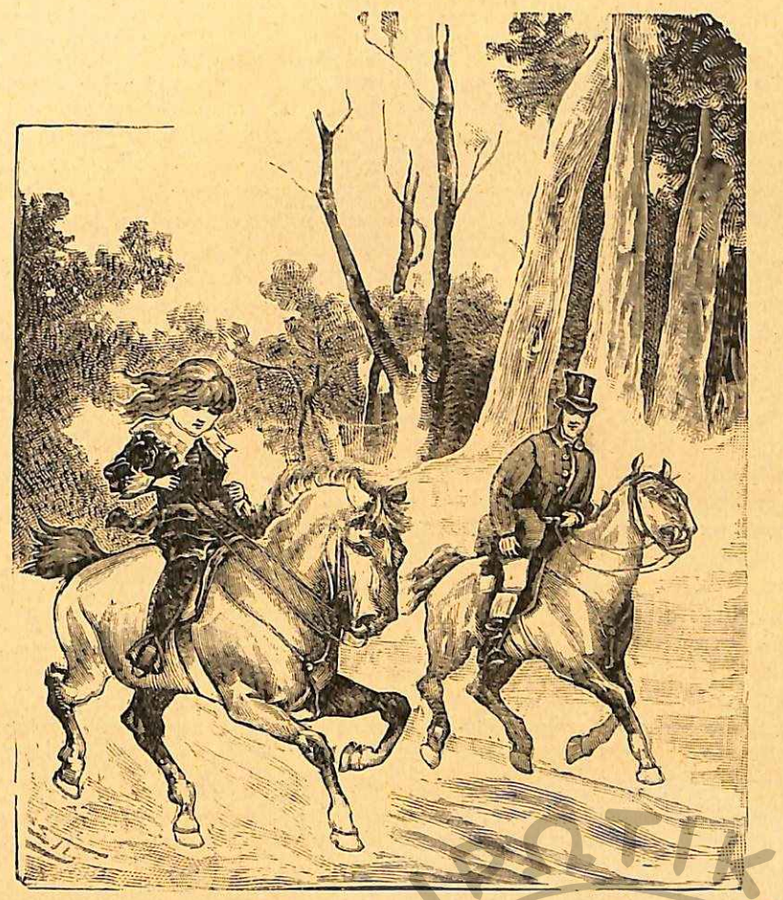
—76. Α' Β' Γ'

77. ΟΜΗΡΟΣ (1, Ὄλυμπος. 2, Μηλέα. 3, Ἥδη. 4, Ρόδος. 5, Ὄνος. 6, Σκαπάνη).—78. ΥΜΗΝ (1, ΒρΥσον 2, ΚλεοΜένης. 3, ΑκτΗμων).—79. Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.—80. Πέπων πάθος πέφυκεν ἄνευ ἀκράτου οἴνου.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶσιν ἀπαράδεκτα.

«ΕΦΑΝΗΣΑΝ, ΤΟΥ ΟΥΙΛΚΙΝΣ ΚΡΑΤΟΥΝΤΟΣ ΤΟΝ ΠΙΛΟΝ ΤΟΥ ΚΕΔΡΙΚ» (Σελ. 115)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 97]

ΙΘ'

Ὁ Κέδρικ ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ἡ ὁποία διέσχισε πάλιν τὸ πράσινον λιβάδιον. Εἶχεν ἤδη φθάσῃ εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ καὶ ὁ κόμης διετήρει ἀκόμη ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸ εἶδος ἐκεῖνο τοῦ μειδιάματος, τὸ ὁποῖον εἶχε μειδιάσῃ πρὸ τοῦ Χούγκ.

Κατὰ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας πολλάκις ἐδόθη ἀφορμὴ νἀναφανῇ ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κόμητος τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο. Ὅσῳ καλλίτερον ἐγνώριζε τὸν ἔγγονόν του, τόσῳ συχνότερον ἐμειδία· ὑπῆρχον μάλιστα στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας ἐφαίνετο λησμονῶν τὴν συνήθη του δυσθυμίαν. Εἶνε βέβαιον ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεφάνη ὁ μικρὸς λόρδος, ὁ γηραιὸς κόμης ἤρχισε νὰ βαρύνεται πολὺ καὶ τὴν μόνωσίν του καὶ τὴν ἀρθρίτιδά του καὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη του. Μετὰ μακρὸν βίον διαρρεύσαντα ἐν τρυφῇ, δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστον νὰ εὑρεθῇ κανεὶς ἔξαφνα μόνος εἰς ἓν οἴκημα, ὅσον λαμπρὸν καὶ ἂν ὑποτεθῇ, μ' ἕνα πόδα ἀσθενικὸν ἐξηπλωμένον ἐπάνω εἰς ἓν σκαμνίον, μὴ ἔχων ἄλλην διασκέδασιν, παρὰ νὰ θυμώνῃ καθημερινῶς μ' ἕνα ὑπηρέτην ὁ ὁποῖος τὸν μισεῖ—διότι ἦτο ἀρκετὰ λεπτὸς ὁ κόμης ὥστε νὰ ἐννοῇ ὁποῖα αἰσθήματα ἔτρεφον πρὸς αὐτὸν οἱ ὑπηρέται του. Ἤξευρεν ὅτι ἂν ἤρχοντο ἐνίοτε νά τον βλέπωσι, τοῦτο δὲν προήρχετο ἐξ ἀγάπης, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως τὴν ὁποίαν εὕρισκον ἴσως εἰς τὴν κακόγλωσσον συνομιλίαν του, ἥτις δὲν ἐφείδετο κανενός. Ἐφ' ὅσον τούτο ἐπέτρεπεν ἡ ὑγεία του ἐπεριηγεῖ-

το, μεταβαίνων ἀπὸ ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο ἀκαταπαύστως, ἐπιζητῶν τὴν διασκέδασιν, ἀλλὰ μὴ εὑρίσκων αὐτὴν πουθενά. Ὅταν ἐπῆλθε τὸ γῆρας καὶ ἡ ἀσθένεια, ἐκλείσθη εἰς τὸ Δόρινκουρ, μόνους συντρόφους ἔχων τὰς ἐφημερίδας καὶ τὴν ἀρθρίτιδα· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐδύνατο νἀναγινώσκῃ διαρκῶς ἄνευ ἀνίας, ἤρχισε νἀηδιάζῃ τὴν ζωὴν ὁλονὲν περισσότερον. Αἱ νύκτες τῷ ἦσαν ἐπίσης ἀνιαραὶ ὡς αἱ ἡμέραι. Ὁ χαρακτήρ του ἐγένετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δύστροπος. Ὅταν ὅμως ἦλθεν ὁ Κέδρικ, εὐτυχῶς δι' αὐτὸν ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ πάππου ἐκολακεύθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκ τῶν προτερημάτων τοῦ μικροῦ ἐγγόνου· ἂν ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα, ὁ Κέδρικ δέν θὰ ἐλάμβανε ποτὲ εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξῃ τὰ ἀπόκρυφα χαρίσματα τοῦ νοῦ του καὶ τῆς καρδίας του· διότι ὁ κόμης θὰ ἤρχιζεν εὐθὺς νά τον ἀντιπαθῇ καὶ δὲν θά τον ἐκράτει πολὺ πλησίον του. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἠρέσκετο νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ καλλονή, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἔγγονός του ἦτο πεπροικισμένος, ὡς καὶ ἡ θελκτικὴ χάρις τῶν τρόπων καὶ ἡ αὐστηρὰ λογικὴ ἡ διαπνέουσα τοὺς λόγους του πάντας, μεθ' ὅλην τὴν ἄγνοιαν τῶν ἀφορώντων τὴν νέαν του κοινωνικὴν θέσιν, προήρχοντο ἐκ τοῦ εὐγενοῦς αἵματος τὸ ὁποῖον ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας του, διὰ τοῦτο δέ, χωρὶς οὔτε αὐτὸς νά το γνωρίζῃ, ἤρχισε νἀγαπᾷ τὸ παιδίον ἐκεῖνο. Χάριν διασκεδάσεως ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸ τὴν τύχην τοῦ Χούγκ, χωρὶς αὐτὸς νὰ αἰσθάνεται τὸ παραμικρὸν ὑπὲρ τοῦ ἐνοικιαστοῦ του ἐνδιαφέρον. Ἠγάπα νὰ σκέπτεται ὅτι ὁ ἔγγονός του θὰ ἐγίνετο ἡμέραν τινα δημοφιλὴς μεταξὺ τῶν ὑπηκόων του καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν μαζί του τὴν Κυριακὴν ἐκείνην. Ἤθελε νὰ ἴδῃ ὁποίαν ἐντύπωσιν θὰ ἔκαμνε ἡ θέα τοῦ ἐγγόνου του. Ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἐπροκάλει ἔκστασιν ἡ ὡραιότης τῶν χαρακτηριστικῶν του, ἡ κομψότης καὶ ἡ σταθερότης τῶν μικρῶν μελῶν, τῶν τόσων καλῶς συνηρμοσμένων, ἡ λάμψις τῶν χρυσῶν του βοστρύχων καὶ ἐν γένει ἡ χάρις τοῦ σώματός του καὶ ὅτι, ὡς ἤκουσεν ἄλλοτε γραῖαν τινα νὰ λέγῃ περὶ τοῦ πατρός, ὅλοι θἀνέκραζον μετ' ἐνθουσιασμοῦ «Εἶνε λόρδος ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορφή!» Ὁ λόρδος Δόρινκουρ ἦτο φιλόδοξος καὶ ὑπερήφανος διὰ πᾶν ὅ τι ἀφεώρα τὴν γενεάν καὶ τὸνομά του· οὐδόλως δὲ θὰ δυσηρεστεῖτο καταδεικνύων σήμερον εἰς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἔβλεπον τὴν γενεάν του ἀντιπροσωπευομένην ὑπὸ υἱῶν, τοὺς ὁποίους ἐθεώρει ἀναξίους ἑαυτοῦ, ὅτι ὁ νέος του κληρονόμος ἦτο ἀντάξιος τῆς ὑψηλῆς του θέσεως.

Ἡμέρας τινὰς πρότερον εἶχε δοκιμασθῇ καὶ ἡ ἱππευτικὴ δεξιότης τοῦ μικροῦ λόρδου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ κόμης ἔμεινεν εἰς ἄκρον ηὐχαριστημένος. Συμφώνως πρὸς τὰς διαταγάς του ὁ Οὐίλκινς, ὁ ἱππόκόμος, εἶχε φέρῃ τὸν μικρὸν ἵππον τοῦ Κέδρικ, σείοντα τὴν στιλπνὴν αὐτοῦ χαίτην καὶ κτυπῶντα ἀνυπομόνως τὴν ὁπλήν, πρὸ τῶν παραθύρων τῆς βιβλιοθήκης, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ παρευρεθῇ καὶ ὁ λόρδος Δόρινκουρ εἰς τὸ πρῶτον μάθημα τῆς ἱππασίας. Ἦτο περίεργος ὁ πάππος νὰ ἴδῃ πῶς θὰ ἐφέρετο κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ὥραν ὁ ἔγγονός του. Εἶχεν ἴδῃ πολλὰ παιδία ἐκδηλοῦντα συμπτώματα ἀμέτρου φόβου, ὅταν διὰ πρώτην φορὰν τ' ἀνεβίβαζαν ἐπὶ ἵππου, εἶχε δὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ ἔγγονός του δὲν θὰ ἐδείκνυε παρομοίαν ἀδυναμίαν.

Ἡ ἐλπίς του αὕτη δὲν διεψεύσθη.

Ὁ Κέδρικ ἐπλησίασεν ἀποφασιστικῶς τὸ ἀλογάκι του, τὸ ἐθώπευσε καὶ κατόπι, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Οὐίλκινς, ἐπήδησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῶν νώτων του. Τότε δὲ ὁ ἱπποκόμος λαβὼν τὸν ἵππον ἐκ τοῦ χαλινοῦ περιήγαγεν αὐτὸν δὶς καὶ τρὶς πρὸ τοῦ παραθύρου.

«Εἶνε περίφημος καβαλάρης,» ἔλεγεν ὁ Οὐίλκινς μετά τινας ὥρας πρὸς τὸν Θωμᾶν «δὲν ἐδυσκολεύθη διόλου νὰ καβαλικεύσῃ· καὶ ἕνας μεγαλείτερός του δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κρατηθῇ ἐπάνω 'στὴ σέλλα τόσο καλὰ σὰν αὐτόν. — Κάθουμαι καλά, Οὐίλκινς; μοῦ ἔλεγε. Εἰς τὸ ἱπποδρόμιον εἶδα τοὺς καβαλάρηδες ποῦ ἐστέκοντο ἐπάνω 'στὰ ἄλογα πολὺ ἴσια· ἐγὼ στέκομαι ἴσια; — Ἴσιος σὰν καμπαναρειό, μυλόρδε, τοῦ ἔλεγα· ἴσιος σὰν Ἰῶτα. Τότε ἔβαζε τὰ γέλια.—Ἴσιος σὰν Ἰῶτα, νόστιμο καὶ αὐτό, μοῦ ἔλεγε. Ὅταν δὲν στέκομαι ἴσια νά μού το λές, Οὐίλκινς.»

Ἀλλ' ὁ Κέδρικ δὲν ηὐχαριστεῖτο νὰ βαδίζῃ οὕτως ἠρέμα ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἐκ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ἐν ᾧ ὁ Οὐίλκινς ἐκράτει πάντοτε τοὺς χαλινοὺς τοῦ μικροῦ ἵππου.

«Δὲν μπορῶ νὰ πάγω καὶ μόνος μου τώρα;» εἶπεν ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν πάππον του, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει παρατηρῶν ἐκ τοῦ παραθύρου. «Δὲν μπορῶ νὰ πάγω μόνος μου καὶ 'λίγο γρηγορώτερα; Τὸ παιδὶ τῆς Πέμπτης Λεωφόρου 'στὴ Νέα Ὑόρκη, ποῦ σας ἔλεγα, ἔκανε τρὸτ καὶ γκαλὸπ ἀκόμη μὲ τὸ ἀλογάκι του.

— Τί, νομίζεις ὅ,τι μπορεῖς νὰ κάμῃς καὶ σὺ γκαλόπ;» ἠρώτησεν ὁ πάππος.

— Ἤθελα νὰ δοκιμάσω.

Ἡ ἙξοχότηςΤου ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὸν Οὐίλκινς, ὁ ὁποῖος πηδήσας ἐπὶ τοῦ ἰδίου του ἵππου ἦλθε καὶ ἐστάθη πλησίον τοῦ Κέδρικ.

Εἰς δεύτερον νεῦμα τοῦ κόμητος οἱ δύο ἵπποι ἐξεκίνησαν ἐν τριποδισμῷ.

«Ὤ . . . ὦ . . . ὦ!» ἔλεγε «π . . . π . . . πῶς . . . μ . . . μ . . . με . . . κου . . . κουνεῖ . . . Ἐ . . . ἔ . . . τσι . . . σ . . . σ . . . σε . . . κου . . . κουνεῖ κ . . . κ . . . καὶ σένα . . . Οὐ . . . ίλκινς;

— «Ὄχι, μυλόρδε», ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης.» Οὔτε σᾶς θά σας κουνῇ πάντα. Σηκωθῆτε ἐπάνω εἰς τοὺς ἀναβολεῖς!

— Σ . . . σ . . σηκ . . . . ὀνομαι . . . ἀ . . . δὲν . . . μ . . . ὠ . . . ὠ . . . ὠφελειεται . . !»

Καὶ ἐκρατεῖτο ὁπωσδήποτε ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, ἀλλ' ὄχι ἄνευ κλονισμῶν καὶ ἀνατιναγμῶν ἀνωμάλων, οἱ ὁποῖοι τῳ ἐπροξένουν αἴσθημα πολὺ ὀλίγον εὐάρεστον. Αἱ παρειαί του ἐπορφυρώθησαν, ἤσθμαινεν· ἀλλ' ὑφίστατο τοῦ ἱππαρίου τὸν τριποδισμὸν χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ ζητήσῃ χάριν. Ὁ κόμης ἐξηκολούθει νά τον παρακολουθῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Μετ' ὀλίγον οἱ ἱππεῖς ἐξηφανίσθησαν ὄπισθεν τοῦ ἑσμοῦ τῶν δένδρων τὰ ὁποῖα περιέβαλλον τὴν ὁδόν, καὶ παρῆλθε χρόνος τις καθ' ὃν ἦσαν ἀφανεῖς. Ὅταν ἀνεφάνησαν πάλιν ὁ Κέδρικ ἔτρεχεν ἐμπρός, αἱ παρειαί του ἦσαν κατακόκκινοι καὶ τὰ χείλη του συνεσφιγμένα· ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ τριποδίζῃ πλησίον τοῦ Οὐίλκινς.

«Στάσου μιὰ στιγμὴ» εἶπεν ὁ πάππος «ποῦ εἶνε τὸ καπέλο σου;»

Ὁ Οὐίλκινς ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του.

«Τοῦ ἔπεσε, μυλόρδε» εἶπεν· «Ἡ Ἐξοχότης Του δὲν ἠθέλησε νὰ σταθοῦμε νά το πάρωμε.

— Ἐφοβήθη διόλου ὁ λόρδος Φωλεροᾶ;

— Νὰ φοβηθῇ; αὐτός; Διόλου, Ἐξοχώτατε! Θὰ ὡρκιζόμουν ὅτι δὲν ξεύρει τί θὰ 'πῇ φόβος. Ἔμαθα πολλὰ παιδιὰ ἕως τώρα νὰ καββαλικεύουν, ἀλλὰ κανένα δὲν εἶδα ἔτσι ἄφοβο σὰν τὴν Ἐξοχότητά Του.

— Ἐκουράστηκες;» ἠρώτησεν ὁ κόμης τὸν Κέδρικ. «Θέλεις νὰ σταματήσῃς;

— Μὲ κουνεῖ καί με κουράζει 'λιγάκι» ἀπήντησε τὸ παιδίον· «ἀλλὰ ἤθελα καλλίτερα νὰ ἐξακολουθήσω τὸ μάθημα. Ἅμα ξανασάνω 'λιγάκι, θὰ τρέξω νὰ βρῶ τὸ καπέλο μου.»

Ὁ ἱκανότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἂν ἔβλεπεν εἰς τὸν Κέδρικ συμβουλὰς περὶ τοῦ πῶς νάρέσῃ καλλίτερα εἰς τὸν πάππον του, δὲν θὰ προσέθετε τίποτε εἰς ὅσα ἔκαμνεν ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ μικρὸς λόρδος ἐν τῇ ἀγνότητι τῆς καρδίας του, ὑπακούων ἁπλῶς εἰς τὴν φύσιν του. Ἐν ᾧ τὸ ἱππάριον, φέρον τὸν μικρὸν ἀναβάτην, ἐτριπόδιζε πρὸς τὸ μέρους ὅπου εἶχε πέσῃ ὁ πῖλος τοῦ Κέδρικ, ἀσθενὴς ἐρυθρότης ἐζωογόνησε τὰς μαραμένας παρειὰς τοῦ κόμητος καὶ αἴσθημα ἱκανοποιήσεως, ὅμοιον τοῦ ὁποίου οὐδέποτε εἰς τὴν ζωήν του ἐνθυμεῖται νὰ ἠσθάνθη, ἔκαμε τοὺς ὀφθαλμούς του νὰ ἐξαστράψωσιν. Ἔμεινεν ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του καὶ μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἐξαφανισθῇ τὸ παιδίον, περιέμενεν ἀνυπομόνως νὰ ἐμφανισθῇ καὶ πάλιν. Μετ' ὀλίγον ὁ ἦχος τῶν πετάλων τῷ ἀνήγγειλε τὴν προσέγγισιν τῶν ἱππέων. Ἐφάνησαν τῷ ὄντι, τοῦ Οὐίλκινς κρατοῦντος τὸν πῖλον τοῦ Κέδρικ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀκόμη ἀσκεπής, μὲ κόμην κυματίζουσαν εἰς τὸν ἀέρα, μὲ παρειὰς ἐρυθροτέρας καὶ λαμπροτέρους εἴπερ ποτε ὀφθαλμούς. Ὁ ἵππος του τώρα ἐκάλπαζεν.

«Τί ὡραῖα!» εἶπεν ἀσθμαίνων ὅταν ἔφθασε κάτωθι τοῦ παραθύρου. «Ἔκαμα γκαλόπ· ὄχι βέβαια σὰν τὸ παιδὶ τῆς Νέας Ὑόρκης· ἀλλ' ἀρκεῖ ὅτι ἄρχισα κ' ἐγὼ καὶ θὰ μάθω»

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης αὐτός, ὁ Οὐίλκινς καὶ τὸ ἀλογάκι ἔγιναν στενώτατοι φίλοι. Δὲν παρήρχετο ἡμέρα χωρὶς νά τους ἴδῃ τις καὶ τοὺς τρεῖς διερχομένους ὁμοῦ ἐν καλπασμῷ εἴτε διὰ τῶν ὁδῶν τῆς περιοχῆς εἴτε διὰ μέσον τῶν πρασίνων ἀγρῶν. Τὰ παιδία ἐξήρχοντο ἐκ τῶν οἰκιῶν διὰ νὰ θαυμάσουν τὸ εὔμορφο ἀλογάκι, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο πολὺ ὑπερήφανον διὰ τὸν κομψὸν ἱππέα, ὁ ὁποῖος ἴστατο τόσον εὐθὺς ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου του, ὁ δὲ μικρὸς λόρδος τὰ ἐχαιρέτα φαιδρός, σείων τὸν πῖλόν του εἰς τὸν ἀέρα κατὰ τρόπον ὀλίγον μὲν ἴσως ἁρμόζοντα εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' εἰς ἄκρον φιλικόν.

Κ'

Ὀσημέραι ηὔξανεν ἡ μεταξὺ πάππου καὶ ἐγγόνου οἰκειότης, συγχρόνως δὲ ἐνεδυναμοῦτο ἡ πεποίθησις τοῦ τελευταίου πρὸς τὰ καλὰ αἰσθήματα τοῦ κόμητος. Δέν τῳ ἔμενε πλέον καμμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ πάππος του ἦτο ὁ καλλίτερος καὶ γενναιότερος τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὅλαι αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ μικροῦ λόρδου ἐξεπληροῦντο ἐκεῖ σχεδὸν πρὶν γεννηθῶσι, τὰ δὲ δῶρα καὶ αἱ διασκεδάσεις ἐπήρχοντο ἀλλεπάλληλα καὶ κατὰ τρόπον προξενοῦντα πολλάκις εἰς αὐτὸν ἀμηχανίαν. Ἡ μέθοδος αὕτη θὰ ἦτο πολὺ κινδυνώδης ἐφαρμοζομένη εἰς ἄλλα παιδία τῆς αὐτῆς ἡλικίας· ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν Κέδρικ δὲν ἐδύνατο παρὰ μόνον καλὰ ἀποτελέσματα νὰ ἐπιφέρῃ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν μεθ' ὅλην τὴν λαμπράν του φύσιν, τὸ πρᾶγμα θὰ εἶχεν ἄλλως, ἐὰν ἡ μήτηρ του δὲν εἶχεν ἐπαγρυπνήσῃ τόσον τρυφερῶς καὶ προσεκτικῶς ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Κέδρικ μετέβαινε καθεκάστην καὶ διήρχετο ὀλίγας ὥρας μετ' αὐτῆς· συνωμίλουν ἐπὶ μακρὸν· οὐδέποτε δ' ἐκείνη τον ἄφινε νὰ φύγῃ, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν, χωρὶς νἀποθέσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἓν φίλημα καὶ εἰς τὴν καρδίαν του λέξεις τινάς, προωρισμένας νὰ καρποφορήσωσι.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ὑπῆρχε κάτι τὸ ὁποῖον περιῆγεν εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν τὸ μικρὸν παιδίον καὶ τὸ ὁποῖον τὸ ἐσυλλογίζετο συχνότερα ἀφ' ὅσον ὑπέθετε καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ του. Μὲ τὸ ὀξύ του πνεῦμα καὶ τὴν παρατηρητικότητά του δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι οὐδέποτε ἐβλέποντο ὁ κόμης καὶ ἡ μήτηρ του. Ὅταν ἡ ἅμαξα τοῦ πάππου του τὸν

ὡδήγει εἰς τὴν Λόζην, οὐδέποτε κατήρχετο ὁ κόμης, εἰς τὰς σπανίας δὲ περιστάσεις καθ' ἃς μετέβαινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἄφινε μὲν τὸν ἔγγονόν του νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τῆς μητρὸς ὑπὸ τὸν πυλῶνα ἢ καὶ ἀκόμη νά την συνοδεύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀλλὰ χωρὶς οὐδέποτε αὐτὸς νὰ πλησιάσῃ. Ἐν τούτοις καθεκάστην σπάνιοι καρποὶ καὶ ἄνθη ἐκ τῶν κήπων ἢ τῶν θερμοκηπίων τῆς ἐπαύλεως, ἐστέλλοντο εἰς τὴν Λόζην. Οὐδὲ περιωρίζοντο ἕως ἐδῶ αἱ πρὸς τὴν νύμφην του γενναιοδωρίαι τοῦ κόμητος· εἶχε δώσῃ διαταγὰς νὰ μή της λείψῃ τίποτε, συμφώνως βέβαια μὲ τὴν ἀρχήν, τὴν τεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κυρίου Χάβιζαμ, καθ' ἣν δὲν ἤθελε νά τον κατηγορήσωσι ποτὲ ὅτι δὲν παρέσχε πρὸς τὴν μητέρα τοῦ λόρδου Φωλεροᾶ ὅλα τὰ μέσα νὰ ζήσῃ μὲ ἀξιοπρέπειαν ἀνάλογον πρὸς τὴν θέσιν της.

Ἑβδομάδας τινὰς μετὰ τὴν ἄφιξίν του ὁ Κέδρικ θέλων μίαν ἡμέραν νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς μητρός του, εὗρεν εἰς τὴν ἐξώθυραν ἀντὶ τοῦ μεγάλου ὀχήματος, τὸ ὁποῖον τὸν ἔφερεν ἐκεῖ συνήθως, ἓν ὡραῖον ἁμαξάκι κουπὲ μ' ἕνα λαμπρὸν μαῦρον ἵππον.

«Αὐτὸ εἶνε δῶρον ἰδικόν σου πρὸς τὴν μητέρα σου» τῷ εἶπεν ὁ κόμης ἀποτόμως. «Δὲν μπορεῖ νὰ βγαίνῃ πεζή, πρέπει νὰ ἔχῃ ἓν ἁμάξι. Ὁ Οὐίλ, ὁ ἁμαξηλάτης, θὰ ἔχῃ τὴν φροντίδα του καὶ θὰ τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγάς της. Ἀλλὰ ἐνθυμοῦ πάντοτε ὅτι σὺ τῆς χαρίζεις αὐτὸ τὸ ἁμάξι.»

Ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τοῦ Φωλεροᾶ καὶ διὰ λόγων διακεκομμένων ηὐχαρίστησε τὸν πάππον του. Τὸ δῶρον τοῦτο ἦτο ἡ κορωνὶς ὅλων τῶν πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν μητέρα του περιποιήσεων. Ἀλλὰ διατί ἆρά γε νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἴδῃ τὴν Ἀγάπην του, καθ' ὃν χρόνον προσεπάθει νά τῃ φαίνεται τόσον εὐάρεστος;

Ἐκοπίασε πολὺ νὰ συγκρατήσῃ τὰ αἰσθήματά του, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν Λόζην. Ἡ μήτηρ του ἔδρεπε ρόδα ἐν τῷ κήπῳ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἅμαξα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας. Ὁ Κέδρικ ὥρμησεν ἔξω καὶ τρέχων πρὸς αὐτήν,

«Ἀγάπη μου» ἀνέκραξε «θά το πιστεύσῃς; Τὶ κουπὲ αὐτὸ εἶνε δικό σου. Μοῦ εἶπεν ὁ παπποῦς ὅτι ἐγὼ σοῦ το χαρίζω. Εἶνε δικό σου διὰ νὰ πηγαίνῃς μ' αὐτὸ ὅπου θέλῃς.»

Ἦτο τόσον εὐτυχὴς ὥστε δὲν ἤξευρε πλέον τί ἔλεγεν. Ἡ κυρία Ἔρρολ μὴ θέλουσα νὰ καταστρέψῃ τὴν χαρὰν τοῦ υἱοῦ της, δὲν ἀπεποιήθη τὸ δῶρον, ἂν καὶ προερχόμενον παρ' ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐθεώρει ὡς ἐχθράν. Ἠναγκάσθη νἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ἁμάξης, μετὰ τῶν ρόδων, τὰ ὁποῖα εἶχε δρέψῃ καὶ νὰ συγκατατεθῇ νὰ κάμουν ἕνα περίπατον. Ἐν ᾧ ἡ ἅμαξα ἔτρεχε, τὸ παιδίον τῇ ὡμίλει περὶ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς γενναιοδωρίας τοῦ πάππου του. Αἱ διηγήσεις αὐταὶ ἀπεκάλυπτον ψυχὴν τόσον ἀγνὴν καὶ συγχρόνως ἀθῴαν καὶ τρυφεράν, ὥστε εἰς στιγμάς τινας ἡ κυρία Ἔρρολ δὲν ἐδύνατο νὰ κρατήσῃ τοὺς γέλωτας. Συγχρόνως δὲ εἴλκυεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ παιδίον, τὸ ἔσφιγγε καὶ τὸ κατεφίλει, εὐτυχὴς ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι δὲν ἤξευρε παρὰ μόνον τὸ καλὸν νὰ βλέπῃ γύρῳ του, ἀκόμη καὶ εἰς τὸν σκληροκάρδιον ἐκεῖνον γέροντα, ὁ ὁποῖος οὔτε ἕνα φίλον ὑπῆρξεν ἕως τώρα ἱκανὸς νἀποκτήσῃ!

ΚΑ'

Μίαν ἡμέραν ὁ Κέδρικ ἐζήτησεν ἐπιμόνως νὰ κατέλθῃ ἐκ τοῦ ἵππου του, πλησίον τοῦ σχολείου τοῦ χωρίου, καὶ νἀναβιβάσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἓν χωλὸν παιδίον πτωχόν, Τζὼν Χάρτλη ὀνομαζόμενον, διὰ νά το φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

«Δὲν ἔπερνε ἀπὸ λόγια» ἔλεγεν ὁ Οὐίλκινς διηγούμενος τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο εἰς τοὺς συντρόφους του. «Τοῦ ἐπρότεινα νὰ δώσω τὸ ἄλογό μου εἰς τὸν Χάρτλη, ἀφ' οὗ σώνει καὶ καλὰ ἡ Ἐξοχότης Του δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ πεζός· ἀλλά μου ἀποκρίθηκε ὅτι τὸ ἄλογό μου ἦτο πολὺ μεγάλο, ὅτι ὁ Τζὼν δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κρατηθῇ καλὰ ἐπάνω εἰς αὐτὸ καὶ ὅτι τὸ ἰδικόν του θά του ἤρχετο καλλίτερα. Καὶ ὁ μυλόρδος κατέβηκε καὶ ἄρχισε νὰ περιπατῇ μὲ ζωηρὸ βῆμα κοντὰ 'ς τὸ ἄλογο, ὅπου ἀνέβασα τὸ κουτσό, μὲ τὰ χέρια μέσα 'στὴς τσέπες, μὲ τὸ καπέλο ὀπίσω καὶ μὲ τὰ μαλλιὰ 'στὸν ἀέρα. Καὶ ἐνῷ ἐπερπατοῦσε ἐσφύριζε ἢ συνωμιλοῦσε μὲ τὸν Χάρτλη.

«Ὅταν ἐφθάσαμε 'στὸ σπιτάκι τῆς μητέρας του, ἐκείνη ἡ καϊμένη βγῆκε μὲ ἕνα σωρὸ ὑποκλίσεις, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ τί τρέχει. Ὁ λόρδος Φωλεροᾶ την ἐχαιρέτισε ὅπως θὰ χαιρετοῦτε καὶ μία λαίδη καὶ τῆς εἶπε — Καλὴ μέρα σας, κυρία! σᾶς ἔφερα τὸ παιδί σας γιατὶ του ἐπονοῦσε τὸ ποδάρι του. Μοῦ φαίνεται πῶς ἕνα μπαστοῦνι δέν τον φθάνει γιὰ νὰ περπατῇ καὶ θὰ παρακαλέσω τὸν πάππου μου νά του πάρῃ ἕνα ζευγάρι δικανίκια. — Φαντάζεσθε πλειὰ τὴν ἔκπληξι τῆς γυναίκας. Τῆς ἔπεσαν τὰ χέρια της καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ 'πῇ.»

Ὅταν ὁ κόμης ἤκουσε τὸ περιστατικὸν ἐκ στόματος αὐτοῦ τοῦ Οὐίλκινς, δὲν ἔδειξε διόλου ὀργήν, ὅπως κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη ὁ ὑπηρέτης· ἀπεναντίας ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ προσκαλέσας τὸν Κέδρικ τὸν ἔκαμε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διήγησιν τοῦ περιςατικοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ πάλιν ἐκίνησε τὴν ἱλαρότητά του.

Μετά τινας ἡμέρας τὸ ὄχημα τοῦ κόμητος ἐσταμάτα πρὸ τοῦ οἰκίσκου τῆς χήρας Χάρτλη. Ὁ Φωλεροᾶ ἐπήδησε κάτω καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν εἴσοδον, φέρων ἐπ' ὤμου, ὡς εἶδος τυφεκίου, ζεῦγος βακτηριῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἰσχυραὶ συγχρόνως καὶ ἐλαφραί.

«Ὁ πάππος μου σᾶς στέλλει χαιρετίσματα, κυρία Χάρτλη» εἶπε πρὸς τὴν μητέρα τοῦ μικροῦ χωλοῦ· «αὐτὰ τὰ δικανίκια εἶνε γιὰ τὸ παιδί σας· ὁ πάππος μου καὶ ἐγὼ ἔχουμε τὴν ἐλπίδα ὅτι θά τα εὕρῃ πολὺ καλά.»

«Τὴν ἐχαιρέτισα καὶ ἐκ μέρους σας» εἶπε πρὸς τὸν κόμητα ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἅμαξαν, ὅπου ἐκεῖνος τον ἐπερίμενε. «Δὲν μού το εἴχατε πῇ· ἀλλὰ ἐσκέφθηκα ὅτι μπορεῖ νά το εἴχατε λησμονήσῃ. Ἔκαμα καλά;»

Ἡ Ἐξοχότης Του ἀπεκρίθη διὰ μειδιάματος.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο ὁ Κέδρικ ἔγραψε πρὸς τὸν κ. Χώψ. Ἔκαμε κατ' ἀρχὰς τὸ σχέδιον τῆς ἐπιστολῆς, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὸν κόμητα διὰ νά το ἐξετάσῃ.

«Πρέπει νὰ ἔκαμα πολλὰ ὀρθογραφικὰ λάθη» εἶπε «καὶ ἤθελα νὰ μού τα διορθώσετε γιὰ νά το ξαναντιγράψω.»

Περιεῖχε τῷ ὄντι πολλὰ γραμματικὰ ἁμαρτήματα, τὰ ὁποῖα ὁ κόμης διώρθωσε, ὅπως τὰ διορθόνομεν καὶ ἡμεῖς εὐθὺς κατωτέρω, παραθέτοντες τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κέδρικ.

«Ἀγαπητέ μου κ. Χώψ,

«Πρέπει νά σου ὁμιλήσω περὶ τοῦ πάππου μου. Εἶνε ὁ καλλίτερος κόμης ποῦ εἰμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἦσθε ἠπατημένος νομίζων ὅτι οἱ κόμητες εἶνε τύραννοι. Ὁ ἰδικός μου τοὐλάχιστον δὲν εἶνε διόλου τύραννος. Ἄχ, πῶς ἤθελα νά τον ἐγνωρίζατε! Θὰ ἐγίνεσθε οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου, εἶμαι βέβαιος. Ἔχει ρευματισμοὺς εἰς τὸ ποδάρι καὶ ὑποφέρει πολύ, ἀλλὰ εἶνε τόσο ὑπομονητικός! Κάθε ἡμέρα τὸν ἀγαπῶ περισσότερον· θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ μὴν ἀγαπᾷ μὲ τὴν καρδιά του ἕνα τέτοιον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος πρὸς ὅλους εἶνε καλὸς καὶ λησμονεῖ πάντοτε τὸν ἑαυτόν του χάριν τῶν ἄλλων; Ἤθελα πολὺ νὰ ἐσυνομιλούσατε μαζί του. Δὲν φαντάζεσθε πόσα πράγματα ξεύρει· εἰμπορεῖ κανεὶς νά τον ἐρωτήσῃ δι' ὅ,τι πρᾶγμα θέλει. Μοῦ ἐχάρισε ἕνα ἀλογάκι καὶ τῆς μητέρας μου ἕνα ἁμάξι κουπέ. Ἔχω τρία δωμάτια ἰδικά μου γεμάτα ἀπὸ βιβλία καὶ παιγνίδια. Ἡ ἔπαυλις εἶνε πολὺ μεγάλη, χάνεται κανεὶς μέσα. Ὁ Οὐίλκινς μοῦ εἶπε (ὁ Οὐίλκινς εἶνε ὁ ἱπποκόμος μου) ὅτι εἰς τὰ ὑπόγεια ὑπάρχουν φυλακαί. Τὸ δάσος θά σας ἤρεσκε πολύ· ἔχει πελώρια δένδρα καὶ ἔπειτα δορκάδες, κουνέλια καὶ κάθε εἶδος ζῴων. Ὁ πάππος μου εἶνε πολὺ πλούσιος, ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε σκληρὸς οὔτε ὑπερήφανος, ὡς ἐνομίζατε ὅτι εἶνε οἱ κόμητες. Ἀγαπῶ πολὺ νὰ πηγαίνω περίπατο μαζί του· οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ εἶνε πολὺ εὐγενεῖς· ὅπου μας ἰδοῦν βγάζουν τὸ καπέλο, αἱ γυναῖκες μᾶς κάμνουν ὑποκλίσεις καὶ καμμιὰ φορὰ μᾶς λέγουν καὶ ὁ Θεὸς νά σας φυλάῃ! Ξεύρω τώρα νὰ καβαλικεύω· ἀλλὰ μ

ἐκουνοῦσε πολὺ τὸ τρότ. Ὁ πάππος μου ἔχει ἕνα ἐνοικιαστήν, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιόν του· ἀλλὰ τὸν ἄφησε εἰς τὸ κτῆμά του καὶ τώρα ἡ κυρία Μίλλον, ἡ οἰκονόμος τῆς ἐπαύλεως, τοῦ πηγαίνει καθημερινῶς κρασὶ καὶ ἰατρικὰ διὰ τὰ ἄρρωστα παιδιά του. Ἐπιθυμῶ πολὺ νά σας ἔβλεπα. Ἤθελα νὰ ζῇ καὶ ἡ Ἀγάπη μου μαζί μας εἰς τὴν Ἔπαυλιν, ἀλλὰ καθὼς φαίνεται αὐτὸ δὲν γίνεται, Σᾶς παρακαλῶ νά μου γράψετε.

Ὁ ἀγαπῶν σας μικρὸς φίλος
Κέδρικ Ἔρρολ.

Υ. Γ. Ἡ φυλακὴ πού σας ἔλεγα, εἶνε ἄδεια· ὁ πάππος μου ποτὲ δὲν ἔκλεισε κανένα εἰς αὐτήν.

Υ. Γ. Εἶνε καλὸς σὰν καὶ σᾶς. Ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ τον ἀγαπᾷ.»

— Θέλεις λοιπὸν νὰ ἔχῃς ἐδῶ τὴν μητέρα σου;» ἠρώτησεν ὁ κόμης τὸ παιδίον, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.

— Ὤ, ναί! πάντοτε αὐτὸ συλλογίζομαι.»

Εἶπεν ὁ Κέδρικ καὶ πλησιάζων τὸν κόμητα ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

— Καὶ σεῖς, προσέθεσε, δέν την θέλετε λοιπὸν ἐδῶ;

— Ἐγώ . . . δέν την γνωρίζω.

— Τὸ ἠξεύρω καὶ αὐτὸ εἶνε ποῦ με κάμνει καὶ ἀπορῶ. Ἡ Ἀγάπη μου μοῦ εἶπε νὰ μή σας ρωτῶ γι' αὐτὸ καὶ δὲν θέλω νά σας ρωτήσω· ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ καὶ χωρὶς νὰ θέλω τὸ συλλογίζομαι μόνος μου καὶ λυποῦμαι πολύ. Ἀλλὰ δὲν θέλω νά σας κάμω ἐρωτήσεις . . . ἡ μαμμά μοῦ το ἀπηγόρευσε . . . Τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῶ πηγαίνω κοντὰ 'στὸ παράθυρο τῆς κάμαράς μου. Ἐκεῖ ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ δένδρα βλέπω ἕνα μικρὸ φῶς ποῦ λάμπει· εἶνε τὸ δικό της. Τὸ βάζει ἐκεῖ μόλις βραδυάσῃ γιὰ νά το βλέπω καὶ ἂν καὶ εἶνε τόσο μακρυὰ ὅμως ἀκούω τί μου λέγει.

— Καὶ τί σου λέγει;

— Μοῦ λέγει: Κοιμήσου, παιδάκι μου, ὁ Θεὸς νά σε καλοξημερώσῃ. Ἔτσι μοῦ ἔλεγε κάθε βράδυ, ὅταν ἤμαστε μαζί. Κάθε πρωὶ μοῦ ἔλεγε: Καλημέρα, παιδάκι μου, ὁ Θεὸς νά σε φυλάῃ. Ἔτσι, καθὼς βλέπετε, ἤμουν πάντοτε προφυλαγμένος καὶ ποτὲ δέν μου συνέβη τίποτε κακό . . . γι' αὐτό.

— Γι' αὐτὸ βέβαια» εἶπεν ἡ Ἐξοχότης Του ψυχρῶς.

Συνέσπασε τὰς πυκνάς του ὀφρῦς καὶ παρετήρησε τὸν λόρδον Φωλεροᾶ τόσον ἀτενῶς καὶ παρατεταμένως, ὥστε τὸ παιδίον ἠρώτησεν ἑαυτὸ τί ἆρά γε νὰ σκέπτεται ὁ πάππος του.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΡΓΕΙΑ ΤΕΛΕΣΙΛΛΑ

[Διήγημα ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἱστορίας]

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 106]

Τὴν ἐπαύριον ἀνηγγέλθη ὅτι οἱ Σπαρτιᾶται ἐπροχώρησαν καὶ ὅτι ἐστρατοπέδευσαν πρὸ τῶν Μυκηνῶν, πεντακόσια βήματα μακρὰν τῆς πόλεως Τότε οἱ Ἀργεῖοι φοροῦντες στεφάνους εἰς τὴν κεφαλὴν ὥρμησαν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Εὐξενίδου, μαζὶ δὲ μὲ αὐτοὺς καὶ αἱ γυναῖκες καὶ αἱ νεάνιδες· ὅλοι δὲ ὁμοῦ ἔψαλλον τὸν πολεμιστήριον ὕμνον, τὸν ὁποῖον εἶχε συνθέση πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἡ Τελέσιλλα, ἥτις ἦτο λαμπρὰ μελοποιὸς καὶ ποιήτρια·

Οἱ Σπαρτιᾶται παρετάχθησαν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ ἐσχημάτισαν πρὸ τῶν Ἀργείων ἀδιάσπαστον τεῖχος. Ὁ Κλεομένης ἔδιδε διαταγὰς ἔχων πλησίον του ἕνα ἀργεῖον προδότην, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐλάμβανε περὶ ὅλων πληροφορίας.

Ἦτο δὲ ὁ Κλεομένης μικρὸς τὸ ἀνάστημα· τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἰσχνόν, οἱ δὲ μικροὶ μαῦροι ὀφθαλμοί του βλοσυροί. Μολονότι μόλις εἶχεν ὑπερβῇ τὸ πεντηκοστὸν ἔτος ἡ κόμη του ἦτο λευκή. Περιέστρεφε τῇδε κακεῖσε τὰ βλέμματά του ὡς νὰ ἠνώχλει αὐτὸν δυσάρεστον προαίσθημα.

Ὅτε εἶδε τὸ πλῆθος τῶν ὡπλισμένων γυναικῶν καὶ ἤκουσε τὸν παιᾶνα τῶν Ἀργείων, ἔγινεν ἡσυχώτερος. Ἐνεθυμήθη τὴν νεότητά του, ὅτε ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰ συσσίτια μὲ τοὺς ἄλλους ἐφήβους τῆς Σπάρτης καὶ ἐμάνθανε τὰ πολεμιστήρια ᾄσματα τοῦ Τυρταίου, ἐνεθυμήθη τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἀγνὸς καὶ ἀκηλίδωτος ἔδιδε τὸ παράδειγμα τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς ἀνδρείας εἰς τοὺς ὁμηλικάς του

— Ἀπὸ πότε ὁ στρατὸς τῶν Ἀργείων ἀποτελεῖται ἀπὸ γυναῖκας; καὶ ποῖος συνέθεσε τὸ ὡραῖον αὐτὸ πολεμικὸν ᾆσμα; ἠρώτησε τὸν μετ' αὐτοῦ εὑρισκόμενον Ἀργεῖον.

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ Τελέσιλλα, ἡ σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ Εὐξενίδου, ὅστις μόλις ἐσώθη ἀπὸ τὴν σφαγὴν τοῦ ἄλσους, καὶ τώρα, μολονότι φέρει βαρὺ τραῦμα εἰς τὴν χεῖρα, ὁδηγεῖ τὸ πρῶτον τάγμα.

Τὸ τάγμα τοῦτο ἐπετέθη μετ' ὀλίγον κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν ἀκατασχέτως καὶ ἐκλόνισε τὰς τάξεις αὐτῶν. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ γένος τῶν προδοτῶν δὲν εἶνε τόσον σπάνιον ὅσον ἔπρεπεν. Ὁ διοικῶν τὸ δεύτερον τάγμα ἔχων φιλόδοξα σχέδια καὶ θέλων νὰ ἐλκύσῃ τὴν εὔνοιαν τῶν Σπαρτιατῶν ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ γενναίως, διέταξε νὰ σημάνωσι τὴν ὑποχώρησιν καὶ ὀπισθοχώρησεν ἀνάνδρως· οὕτω δὲ ὁ ἀτυχὴς Εὐξενίδης ἐγκαταλειφθεὶς μόνος μετὰ τῶν συντρόφων του περιεκυκλώθη καὶ ἀφωπλίσθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν.

* * *

Ὁ Κλεομένης μετὰ τὴν νίκην ἐπανῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν του· διηρεῖτο δὲ αὕτη εἰς δύο τμήματα, τὰ ὁποῖα ἐχώριζεν ἐσωτερικὸν βαρὺ πορφυροῦν παραπέτασμα. Εἰς τὸ πρῶτον χώρισμα εὑρίσκετο τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκειντο ὀλίγοι πάπυροι, πέριξ δὲ τῆς τραπέζης ἦσαν ἕδραι τινες. Εἰς τὰς γωνίας εὑρίσκοντο μεγάλα δοχεῖα πλήρη χρυσῶν νομισμάτων, χρυσοῖ στέφανοι, ἀγαλμάτια, κοσμήματα, κρατῆρες, λύχνοι, ὅλα λάφυρα ἐκ τῆς λεηλατηθείσης Ἀργολίδος· εἰς τὸ δεύτερον χώρισμα ἔκειτο ἡ κλίνη τοῦ βασιλέως.

Ὁ Κλεομένης μόλις ἐξέβαλε καὶ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν περικεφαλαίαν καὶ τὸ ξῖφος του, διέταξε νὰ φέρωσιν ἐνώπιόν του τὸν Εὐξενίδην. Δύω στρατιῶται ἔφεραν αὐτὸν δέσμιον πρὸ τοῦ βασιλέως, ὅστις πλησιάσας ἐσταύρωσε τὰς χεῖράς του καί τῳ εἶπε.

—Πῶς σου κατέβη, ὦ Εὐξενίδη, νὰ τολμήσῃς νὰ ἀντεπεξέλθῃς ἐναντίον ἡμῶν μὲ τοὺς ὀλίγους ἄνδρας — καὶ καθὼς ἐφάνη — καὶ μὲ τὰς γυναῖκάς σας;

— Ἐπροτιμήσαμεν, ἀπήντησεν ὁ Εὐξενίδης, ν' ἀποθάνωμεν ἐντίμως ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης παρὰ νὰ πέσωμεν εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς βαρβάρου. Αἱ δὲ γυναῖκές μας ἠθέλησαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἀνδρικὴν αὐτὴν ἀπόφασιν.

—Πῶς; ἀνεφώνησεν ὁ Κλεομένης ἐξηγριωμένος, σὺ ὁ αἰχμάλωτος τολμᾷς νὰ ὑβρίσῃς τὸν βασιλέα τῶν Σπαρτιατῶν ἐντὸς τῆς ἰδίας του σκηνῆς καὶ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι ἠμπορῶ νά σε φονεύσω εἰς τὴν στιγμήν;

Συγχρόνως δὲ ὕψωσε τὸ ξῖφός του καὶ ἐσήριξεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ στήθους τοῦ αἰχμαλώτου· οὗτος ὅμως ἀτάραχος καὶ ἀπαθὴς τῷ εἶπε.

—Μὴ νομίσῃς, ὦ βασιλεῦ, ὅτι μὲ αὐτὰ ἠμπορεῖς νά με φοβίσῃς. Πολλάκις ἔως τώρα εἶδα ἀπὸ κοντὰ τὸν θάνατον καὶ δέν τον φοβοῦμαι· γνωρίζω τὴν σκληρότητά σου καὶ οὐδὲ στιγμὴν ἤλπισα ὅτι θὰ σωθῶ· ἀλλὰ καὶ ποίαν ἀξίαν ἔχει ἡ ζωὴ δι' ἐμὲ ἀφ' οὗ ἡ πατρίς μου κατεστράφη;

— Ἡ πατρίς σου, εἶπεν ὁ Κλεομένης, δὲν κατεστράφη ἀκόμη, καὶ ἕως ὅτου δὲν κυριευθῇ τὸ Ἄργος ἔχεις πατρίδα.

—Γνωρίζομεν τὰ πλεονεκτικὰ σχέδιά σας. Σεῖς οἱ Σπαρτιᾶται μᾶς; ἀφῃρέσατε τὴν Κυνουρίαν καὶ τὴν Θυρέαν, καὶ τώρα θέλετε νὰ ἁρπάσετε καὶ αὐτὰς τὰς ἑστίας μας. Σὺ δὲ πρὸ πάντων, ποῖα μέσα μεταχειρίζεσαι διὰ νὰ ἐπιτύχῃς τοὺς σκοπούς σου; Τὰ πλέον ἄτιμα καὶ παράνομα. Ἐπιβούλως ἐφώρμησες καὶ καὶ ἐφόνευσες ἓξ χιλιάδας Ἑλλήνων, καθ' ἣν στιγμὴν ὅλων τὰ βλέμματα στρέφονται πρὸς τὴν Περσίαν καὶ ἄφευκτος εἶνε ὁ κατ' αὐτῆς πόλεμος, καθ' ὃν χρόνον καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἐλαχίστου Ἕλληνος εἶνε πολύτιμος. Ἀλλὰ πῶς δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τοιαῦτα ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ ἕνα ἱερόσυλον, ὅστις ἐβεβήλωσεν ἀσεβῶς τὸ ἱερὸν τῆς Ἐλευσῖνος, ἀπὸ ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἐμόλυνε τὸ σπαρτιατικὸν ὄνομα κατασφάξας ὡς κτήνη ἀνδρείους πολεμιστάς; . .

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐκρατήθη πλέον. Τὰ χαρακτηριστικά του διεστράφησαν, οἱ ὀφθαλμοί του ἔγιναν λευκοί, ὡς θηρίον δὲ ὁρμήσας συνέλαβε τὸν δέσμιον στρατηγὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν καί τον περιέσφιγγε. Ὁ δυστυχὴς Εὐξενίδης μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῇ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν. Τό χρῶμά του ἔγινε σχεδὸν μελανόν, οἱ δὲ ὀφθαλμοί του ἤρχισαν νὰ σβύνωνται.

Ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Κλεομένης τον ἀφῆκε.

—Ὄχι, δὲν θά σε τιμωρήσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, βδελυρὸν ὄν· ὁ θάνατος αὐτὸς θὰ ἦτο διὰ σὲ χάρις. Φρουροί, δέσετέ τον σφιγκτότερα, θέσατε φίμωτρον εἰς τὸ στόμα του καὶ ἐξαπλώσατέ τον εἰς τὸ ἔδαφος τῆς σκηνῆς μου. Αὔριον πρέπει ν' ἀποθάνῃ.

Ἡ προσταγὴ τοῦ βασιλέως ἐξετελέσθη ἐν ἀκαρεῖ. Ἔπειτα ἐζήτησεν οἶνον, τῷ ἔφερον δὲ μέγα ἀργυροῦν κύπελλον, τὸ ὁποῖον ἐξεκένωσεν ἀπνευστεί. Τότε ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἔλαβε φύλλον παπύρου καὶ ἔγραψε τὰ ἑξῆς·

»Ἐλθὲ ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα· ὁ Εὐξενίδης θέλει νὰ ὁμιλήσῃ μαζί σου.»

Ἔδεσε τὸν κύλινδρον, τὸν ἐσφράγισεν καί τον ἔδωκεν εἰς ἕνα κήρυκα.

—Τρέξε γρήγορα εἰς τὴν Τελέσιλλαν, τὴν σύζυγον τοῦ αἰχμαλώτου Εὐξενίδου· δὸς εἰς αὐτὴν τοῦτο, καὶ ἂν εἶνε ἑτοίμη νὰ ἐξέλθῃ συνόδευσέ την εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ ὁδήγησέ την εἰς τὴν σκηνήν μου. Εἰς καμμίαν ἐρώτησίν της νὰ μὴ ἀπαντήσῃς. Ἐνόησες;

—Ναί, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ κήρυξ· λαβὼν δὲ τὸν κύλινδρον ἀπεμακρύνθη ταχέως

Ὁ Κλεομένης ἐζήτησε πάλιν οἶνον· ἐνίοτε δ' ἔστρεφε τὰ ἄγρια βλέμματά του πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο ὁ Εὐξενίδης καὶ ἔσειεν ἀπειλητικῶς τὴν κεφαλήν του.

* * *

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ κήρυξ ὡδήγησεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ βασιλέως δύο γυναῖκας κεκαλυμμένας διὰ πέπλου· ἐκ τούτων ἡ μία ἦτο ἡ Τελέσιλλα, ἡ δ' ἄλλη ἡ δούλη της Φοίβη. Ὁ Κλεομένης ἐπρόσταξε τὴν τελευταίαν ν' ἀπομακρυνθῇ, ἔπειτα δὲ εἶπεν εἰς τὴν Τελέσιλλαν ν' ἀποκαλύψῃ τὸ πρόσωπόν της.

Ἡ Τελέσιλλα ἔπραξε τοῦτο, ὁ δὲ Κλεομένης ἔμεινεν ἀκίνητος ἐκ θαυμασμοῦ.

Ἡ Τελέσιλλα ἵστατο πρὸ αὐτοῦ μὲ ἀπερίγραπτον χάριν καὶ ἀξιοπρέπειαν. Μέλας χιτὼν ἐκάλυπτε τὸ ὡραῖόν της σῶμα· ἡ ξανθὴ κόμη της ἐχωρίζετο εἰς τὸ μέσον καὶ ἐδένετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς διὰ πλατείας ῥοδοχρόου ταινίας, ἥτις ἐσχημάτιζεν εἰς τὰ ἄνω κόσυμβον. Ὁ ἔκθαμβος βασιλεὺς μόλις ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ ὀλίγας λέξεις.

—Βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Τελέσιλλα μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, ὁ σύζυγός μου ἤθελε νά μοι ὁμιλήσῃ.

—Ναί, εἶνε ἀληθές . . . ὁ σύζυγός σου . . . ἀλλά, ὦ Τελέσιλλα, τί μ' ἐνθυμίζουν οἱ χαρακτῆρες τῆς μορφῆς σου; . . μ' ἐνθυμίζουν τὴν Ἀνδρομέδαν, τὴν σύζυγόν μου . . . ὅταν ἔζη . . . τότε δὲν ἤμην ὁποῖος εἶμαι σήμερον Εἶσαι ἡ ἰδία. . . Ἄ! ἐκείνη ἦτο γνησία Σπαρτιᾶτις· ἂν ἤθελες νά με ἀκολουθήσῃς εἰς Σπάρτην καὶ ἔμενες πλησίον μου, ἴσως θὰ εὕρισκον καὶ ἐγὼ πάλιν ἀνάπαυσιν . . .

—Τί λέγεις, ὦ βασιλευ, ; εἶπεν ἡ Τελέσιλλα μετὰ φρίκης. Λησμονεῖς ὅτι ἔχω σύζυγον ;

— Ἄ ! ἔχεις σύζυγον ! ἀνέκραξε μὲ χλευασμὸν ὁ Κλεομένης. Μετ' ὀλίγον θὰ λέγῃς ὅτι εἶχες σύζυγον. Ἐλθὲ νὰ ἴδῃς πῶς διελύθη ὁ γάμος σου· πλησιάσας δὲ εἰς τὸ παραπέτασμα διήνοιξεν αὐτὸ καὶ ἔδειξε τὸν κατὰ γῆς κείμενον δέσμιον Εὐξενίδην.

—Ἐδῶ κεῖται ὁ σύζυγός σου, ἀκίνητος καὶ ἀναίσθητος· ὅταν δὲ αὔριον ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων.

Δάκρυα ἐπλημμύρησαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Τελεσίλλης.

—Διὰ νὰ ἴδω λοιπὸν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου τὴν θηριωδίαν σου μὲ ἐπροσκάλεσας ἐδῶ ; εἶπε μὲ λυγμοὺς εἰς τὸν Κλεομένη. Οὕτω ἐκτιμᾷ ἡ Σπάρτη τὴν ἀνδρείαν τῶν αἰχμαλώτων της, ἢ μήπως θέλεις νὰ βασανίσῃς καὶ νὰ φονεύσῃς μὲ τὸν σύζυγόν μου καὶ ἐμέ ; Εἶσαι τέρας ἄξιον ἀποστροφῆς ! . . .

Καὶ ἠθέλησε νὰ ὁρμήσῃ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς.

Ἀλλ' ὁ Κλεομένης την ἐκράτησε διὰ τοῦ ἰσχυροῦ του βραχίονος.

—Νὰ φύγῃς δὲν δύνασαι· διότι οἱ φρουροί μου ἔξω περικυκλοῦσι τὴν σκηνήν· εἶσαι ἐδῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· ἂς ἀφήσωμεν λοιπὸν τὰς παραφοράς. Ἄκουσέ με μὲ προσοχήν. Θέλεις νὰ γίνῃς σύζυγός μου, θέλεις νὰ γίνῃς βασίλισσα, ν' ἀντικαταστήσῃς τὴν Ἀνδρομέδαν μου τῆς ὁποίας εἶσαι ζωντανὴ εἰκών ;

—Σύζυγος σοῦ ; ἀνέκραξε μετ' ἀποστροφῆς ἡ Τελέσιλλα.

—Εἴπαμεν ὅτι πρέπει ν' ἀφήσωμεν τὰς παραφοράς, εἶπεν ὁ Κλεομένης. Συλλογίσου, σοῦ χαρίζω τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου σου, δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἕως τώρα ἦτο σύζυγός σου· θέλεις ἄλλο τι ; ἀποδίδω ὅλους τοὺς Ἀργείους αἰχμαλώτους.

—Μοὶ ὑπόσχεσαι ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ Τελέσιλλα τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου μου καὶ τῶν ἄλλων αἰχμαλώτων. Ἀλλὰ ποίαν τέρψιν θὰ ἔχῃ δι' αὐτὸν ἡ ζωὴ ὅταν βλέπῃ ἐμὲ τὴν ὁποίαν τόσον ἀγαπᾷ σύζυγον ἄλλου, καὶ μάλιστα τοῦ ἐχθροῦ τῆς πατρίδος του ; Ἔπειτα καὶ τῶν ἄλλων αἰχμαλώτων ἡ ζωὴ ποίαν ἀξίαν θὰ ἔχῃ ἂν σὺ αὔριον κυριεύσῃς τὸ Ἄργος καὶ κατασφάξῃς τοὺς ἐλευθερωθέντας ;

—Τί ἄλλο λοιπὸν ζητεῖς ; εἶπε μετὰ παραφορᾶς ὁ Κλεομένης· θέλεις νὰ κάμω διὰ σὲ τὴν μεγίστην θυσίαν, θέλεις νὰ σώσω τὴν πατρίδα σου, νὰ μὴ κυριεύσω τὸ Ἄργος, καὶ νὰ ἐπιστρέψω ἄπρακτος εἰς τὴν Σπάρτην ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Τελεσίλλης ἐξήστραψαν. Ἐσκέφθη στιγμάς τινας καὶ ἀπήντησε μετ' ἀποφάσεως.

—Ἂν πράξῃς τοῦτο, ἂν δὲν καταστρέψῃς τὴν πατρίδα μου· δέχομαι. Ἐφ' ὅσον ζῶ, θὰ εἶμαι σύζυγός σου.

— Ὀρκίζομαι ὅτι θ' ἀφήσω ἄθικτον τὸ Ἄργος ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς ἀλλόφρων ἐκ χαρᾶς, καὶ μὴ δώσας προσοχὴν εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς Τελεσίλλης.

—Μὴ βιάζεσαι προσέθηκεν αὕτη. Πρέπει νὰ δώσῃς ἐγγράφως τὸν ὅρκον σου καὶ νά τον στείλῃς εἰς τὸν γέροντα ἡμῶν βασιλέα Κόνωνα.

Ὁ Κλεομένης ἔλαβε μὲ τρέμουσαν χεῖρα φύλλον παπύρου καὶ ἔγραψε κατ' ὑπαγόρευσιν τῆς Τελεσίλλης. « Ὀρκίζομαι εἰς τὸν Δία, τὴν Ἥραν, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ βαδίσω ἐναντίον τοῦ Ἄργους, καὶ ὅτι αὔριον θ' ἀπέλθω ἐντεῦθεν μετὰ τοῦ στρατοῦ μου. Ἂν παραβῶ τὸν ὅρκον μου ἂς ἀποθάνω· *Κλεομένης*»

Ἔπειτα δέσας καὶ σφραγίσας τὸν κύλινδρον ἐκάλεσε τὴν Φοίβην καὶ ἔστειλεν αὐτὴν μετά τινος κήρυκος εἰς τὸ Ἄργος.

—Μίαν χάριν θά σου ζητήσω, βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Τελέσιλλα πλησιάσασα καὶ θέσασα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Κλεομένους. Ἄφες νὰ ἴδω τελευταίαν φορὰν τὸν Εὐξενίδην καὶ νὰ ζωογονήσω αὐτὸν μὲ ὀλίγον οἶνον.

Ὁ βασιλεὺς το ἐπέτρεψε σιωπηλῶς. Ἡ Τελέσιλλα λαβοῦσα κύπελλον οἴνου μετέβη εἰς τὸ ἄλλο χώρισμα καὶ γονυπετήσασα πρὸ τοῦ συζύγου της ἀφῆρεσεν ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ μανδήλιον καί τῳ ἔδωκε νὰ πίῃ. Ἔπειτα ἔθηκε τὰ χειλη της ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἐνηγκαλίσθη τὸν τραχηλόν του μὲ τοὺς ἀπαλούς της βραχίονας καὶ ἐψιθύρισε. Ἔχε ὑγείαν, ἀγαπητέ μου σύζυγε· ἂν σὺ σωθῇς φρόντισε διὰ τὸ τέκνον μας, διὰ τὸν Ἀλκήνορά μας, τὸν ὁποῖον ἦτο πεπρωμένον νὰ μὴ ἐπανίδω.

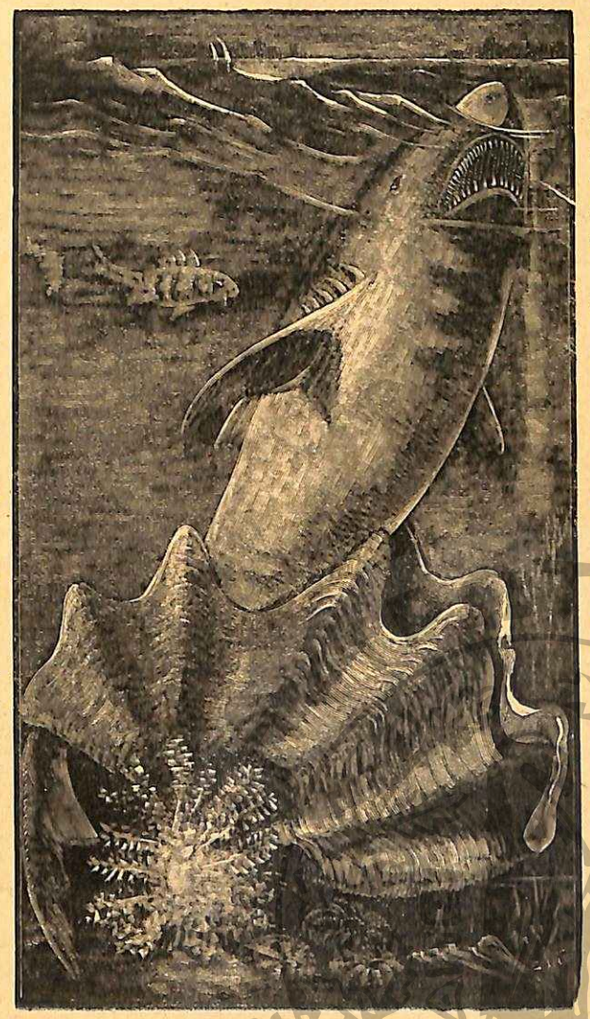
—Τί λέγεις ; ἀπήντησεν ὁ Εὐξενίδης χαμηλοφώνως. — Θ' ἀποθάνω, ἐψιθύρισεν αὕτη· ἀλλὰ θὰ σωθῇ τὸ Ἄργος.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Κατ' ἐλευθέραν διασκευὴν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΑΓΙΣ

Οὐδέποτε θὰ ἐφαντάσθητε βέβαια ὅτι εὑρίσκονται παγίδες εἰς τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν· ἂν ὄχι παγίδες διὰ νὰ συλλαμβάνουν λύκους, παγίδες ὅμως διὰ νὰ συλλαμβάνουν καρχαρίας.

Ὡς βλέπετε, ἐν τῶν θηρίων τούτων τῶν ἀνθρωποφάγων συνελήφθη ὑπὸ ὀσράκου, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ζῶσιν πεντακοσίους ἢ ἑξακοσίους πόδας ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ὁ ἄγριος καρχαρίας ἔκαμνεν ἥσυχα τὸν περίπατόν του, ζητῶν τὴν τροφήν του, κατὰ συγκυρίαν δὲ διῆλθε πλησίον τουγιγαντιαία *τρίδακνος*, ὅπως ὀνομάζονται τὰ πελώρια ταῦτα ὄστρακα, ἐν τῶν ὁποίων βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα.

Ἡ *τρίδακνος* εἶχεν ἀνοίξῃ τὴν θύραν της, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ περάσῃ κάτι δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τροφή της. Δὲν περιεφρόνει δέ, ὡς φαίνεται, τὰ μεγάλα κομμάτια· διότι ἰδοῦσα πλησίον της τὴν οὐρὰν τοῦ καρχαρίου ἔκλεισε βιαστικὰ τὰ δύο ὄστρακα τῆς κατοικίας της καὶ ἔσφιγξεν αὐτὴν ἐν τῷ μέσῳ.

Συνήθως λέγομεν «ἄφωνος ὡς ἰχθύς». Ἂν πράγματι οἱ κάτοικοι τῶν θαλασσῶν εἶχον φωνήν, εἶνε πιθανὸν ὅτι τὸ θηρίον θὰ ἐξέβαλλε στεναγμὸν ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθός του. Κατέβαλλεν ἐν τούτοις ἀπελπιστικὸν ἀγῶνα ὅπως ἐλευθερώσῃ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ σώματός του· ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσε. Ἡ *τρίδακνος* ἔσφιγγε μὲ ἐπιμονὴν καὶ στην διάθεσιν ν' ἀπολύσῃ δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην τὸν αἰχμάλωτόν της, τὸν ὁποῖον ἐσκόπευε σιγὰ σιγὰ νὰ καταβροχθίσῃ.

Δυστυχῶς, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ ἄμπωτις, τὸ ἄκρον τοῦ ῥύγχους τοῦ καρχαρία, ἐφάνη ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὠκεανοῦ. Ἁλιεῖς τινες τὸ διέκριναν, διηύθυναν τὰ ἁλιευτικά των πλοῖα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ κατώρθωσαν νὰ φονεύσωσι τὸ κῆτος καὶ συλλάβωσι τὴν *τρίδακνον*.

Ἴσως τινες δὲν πιστεύουν ὅτι ὑπάρχουν τόσον μεγάλα ὄστρακα. Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέστατον· ἡ γιγαντιαία *τρίδακνος* εὑρίσκεται ἐν τῷ Ἰνδικῷ ὠκεανῷ, ἐνίοτε δὲ φθάνει μέχρις ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιογράμμων βάρους.

Ἡ γιγαντιαία *τρίδακνος* συνδέεται πρὸς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης δι' εἴδους σχοινίου, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται *βυσσός*, καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἴνας τὰς ὁποίας παράγει αὐτὴ ἡ ἰδία, καὶ αἱ ὁποῖαι εἶνε τόσον δυναταί, ὥστε οἱ ἁλιεῖς ἀναγκάζονται νὰ τας κόπτουν μὲ τὸν πέλεκυν.

Εἶπα ἤδη ὅτι ἡ *τρίδακνος* εἶνε γιγαντιαῖον ὀστρακόδερμον· ὀστρακόδερμα δὲ ὀνομάζομεν ὅσα ζῷα ἔχουσιν ὀστρακώδες δέρμα, τοιαῦτα

δὲ εἶνε οἱ ἐχῖνοι, τὰ στρείδια, οἱ κοχλίαι· ὁ συγγενὴς ὅμως τοῦ κοχλίου, ὁ λοίμαξ (γυμνοσάλιαγκος) δὲν ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ φέρῃ ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του τὴν κατοικίαν του, ὅταν δὲ ὁ καιρὸς εἶνε ὑγρὸς ἰδίως βλέπομεν εἰς τοὺς διαδρόμους ἡμῶν τὸ κοκκινωπόν, μαλακὸν καὶ γλοιῶδες σῶμά του, τὸ ὁποῖον ἀφίνει ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα ἐγγίζει ἀργυρόχρουν καὶ σικχαμερὰν γραμμήν.

Ἴσως τινὲς ἐξ ὑμῶν δὲν γνωρίζουν ὅτι ὀστρακόδερμον εἶνε τὸ παράγον καὶ τοὺς μαργαρίτας, τοὺς τόσον λευκούς, τοὺς ὁποίους μεταχειριζόμεθα ὡς πολύτιμον κόσμημα. Εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ ὑπάρχουσι σύρτεις ἐπὶ τῶν ὁποίων ζῇ εἶδός τι ὀστρέου, ὀλίγον τι μεγαλειτέρου τοῦ γνωστοῦ καὶ συνήθους, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται *μαργαριτοφόρον ὄστρεον*. Ἕκαστον ἔτος, κατὰ Μάρτιον, χιλιάδες δυτῶν καταβαίνουσιν εἰς τὰς σύρτεις ἐκείνας καὶ ἐξάγουσι σημαντικὸν ποσὸν ὀστράκων. Εἰς τὴν πτυχὴν τὴν ὁποίαν σχηματίζει ἐντὸς τοῦ ὀστράκου τὸ ζῷον εὑρίσκονται οἱ μαργαρῖται, συνήθως μικρότατοι, ἄλλοτε μεγάλοι ὡς κόκκοι καννάβεως, σπανίως δὲ ὡς ῥεβίθια. Τότε δὲ ἡ ἀξία των εἶνε μεγάλη.

Ἐνθυμηθῆτε, ὦ φίλαι μου, ἂν ποτέ σας συμβῇ ν' ἀποκτήσετε μαργαρίτας ὅτι ὑπάρχουσιν ἐπαγγέλματα πολὺ ἐπικίνδυνα καὶ ἄνθρωποι πολὺ δυστυχεῖς ἐπαγγελόμενοι αὐτὰ καὶ ἔστε εὔσπλαγχνοι ἐν μέσῳ τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ πλούτου σας.

Πόσα πράγματα περιέχουσι τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ! Εἴθε νὰ κατορθώσῃ ποτὲ ὁ ἄνθρωπος νὰ φθάσῃ εἰς αὐτά, καὶ νὰ ἴδῃ ἓν μέρος ἀκόμη τῆς δημιουργίας, καὶ νὰ δοξάσῃ ἔτι περισσότερον ἐκ θαυμασμοῦ ἐκεῖνον, ὅστις ἔπλασε τόσον ὡραῖον, τόσον ποικίλον, τόσον θαυμάσιον τὸν κόσμον!

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

['Ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Κοραῆ]

Τῶν παλαιῶν τὰ βιβλία ὁμοιάζουσι τοὺς πολυτίμους μεγάλους ἀδάμαντας, τῶν ὁποίων καὶ τὰ πλέον μικρὰ θραύσματα συναθροίζονται μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν, διὰ νὰ κατασκευασθῶσι καὶ ἐξ αὐτῶν δακτυλίδια μικρότερα.

※

Ὅστις δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακὸν καὶ δὲν το ἐμποδίζει εἶνε μᾶλλον ἔνοχος παρ' ἐκεῖνον, ὅστις τὸ πράττει.

※

Αἱ δυστυχίαι εἶνε τῆς ἀρετῆς ἡ παλαίστρα εἰς τὴν ὁποίαν διακρίνεται ὁ ἀνδρεῖος ἀπὸ τὸν ἄνανδρον ἀθλητήν. Πότε ἄλλοτε ἔχει τις νὰ δείξῃ μὲ πλειοτέραν βεβαιότητα ὅτι εἶνε φρόνιμος, ἂν δὲν το δείξῃ εἰς τὴν συμφοράν του;

※

Ὅταν ἐλαμπρύνετο τὸ ἑλληνικὸν γένος μὲ ἐπιστήμας, κανεὶς ἀπὸ τοὺς λαμπρύνοντας αὐτὸ σοφοὺς ἄνδρας δὲν ἐπωνομάζετο *λογιώτατος*. Ὁ γελοῖος οὗτος τίτλος ἐγεννήθη καὶ ἐδόθη εἰς πολὺ μικρόν τι μέρος τοῦ ἔθνους, πολλάκις διὰ πολὺ μικρὰν καὶ ἀθλίαν μόνης τῆς ἀθλίας γραμματικῆς γνῶσιν, ὅτε τὸ λοιπὸν ἔθνος δὲν ἤξευρε μηδὲ νὰ γράψῃ. Μὲ τοὺς *τσαρλατάνους* ἰατροὺς παρόμοια ἐγεννήθη καὶ ὁ τίτλος τοῦ *ἐξοχωτάτου*· ὅταν τὸ γένος μας εἶχεν Ἱπποκράτας καὶ Γαληνοὺς κανένα ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐπωνόμαζεν ἐξοχώτατον· τοιαῦται πτωχαλαζωνίαι δὲν γεννῶνται παρὰ εἰς τὰ πολιτικῶς καὶ ἠθικῶς φθαρμένα ἔθνη.

※

Δύο φορὰς ἔχει δίκαιον, ὅστις προβάλλει τὸ δίκαιόν του ἀπαθῶς καὶ μετριοφρόνως.

※

Τὸ νὰ συμβουλεύῃ τις τὰ καλὰ δὲν χρειάζεται μεγάλην γνῶσιν. Τὸ νά τα πράττῃ, ὅταν ἡ ἀνάγκη το καλέσῃ, εἶνε μόνης ἀνδρείας καὶ φρονίμου ψυχῆς προτέρημα.

※

Ὠφελοῦσι τὸ ἔθνος πρὸ πάντων ἡ κοινὴ παιδεία, ὁ φωτισμὸς ὅλων τῶν μελῶν τῆς πολιτείας καὶ ἡ συνοδεύουσα τὸν φωτισμὸν βελτίωσις τῶν ἠθῶν, χωρὶς τῆς ὁποίας, οἱ πλέον δίκαιοι Νόμοι γίνονται ὕφασμα ἀράχνης.

Ο ΜΕΓΑΣ ΕΠΑΙΤΗΣ

['Εράνισμα πρὸς ἀπαγγελίαν]

Ἄνεμος πνέει ψυχρὸς χειμῶνος
καὶ ἤδη στρῶμα παχὺ χιόνος
τὴν γῆν καλύπτει.
Εἶνε κλεισμένη πᾶσα οἰκία
εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἡ ἑστία
σπινθῆρας ῥίπτει.

Ἐπαίτης ἵσταται εἰς πρὸ θύρας,
κ' ἐξ ἡμιθραύστου ἐκχέει λύρας
ᾠδὰς γλυκείας...
Οἱ ὀφθαλμοί του εἶν' ἐσβεσμένοι
καὶ ὅμως ἔτι ἐντὸς των μένει
πῦρ εὐφυΐας.

«Ἀνοίξατέ μου, ἀνοίξατέ μου.
«Αἱ χεῖρες ἤδη αἱ γηραιαί μου
«παγόνουν, φίλοι!
« σχεδὸν ἐξέλιπεν ἡ ψυχή μου
« καὶ παγωμένη φεύγ' ἡ πνοή μου
« Ἀπὸ τὰ χείλη.

« Ἄσυλον δότε μοι στιγμιαῖον
« καὶ θὰ σας εἴπω ᾄσμα ὡραῖον.
« Στέγασμα μόνον
« μ' ἀρκεῖ καὶ ἄρτου μικρὸν ψυχίον,
« ἀφοῦ διάγω πεινῶν τὸν βίον
« καὶ ζῶ παγόνων.

« Ναί, θά σας ψάλλω ᾄσμα ὡραῖον.
« Ἐργ' ἀθανάτων καὶ ἡμιθέων
« ἢ καὶ ἀνθρώπων
« Ἔπη θά εἴπω μαχῶν ὀργίλα,
« θά περιγράψω ἤθη ποικίλα
« ποικίλων τόπων.

« Θ' ἀπαριθμήσω στρατὸν ἡρώων,
« ἀπανταχόθεν δραμόντ' ἀθρόον
« πρὸς τὸν ἀγῶνα,
« ὅπου ὑπῆρξέ ποτε ἡ Τροία,
« καὶ ὅπου σήμερον τὰ θηρία
« πλανῶνται μόνα.

« Θὰ περιγράψω τοῦ Ἀχιλλέως
« τὰς πράξεις, ὅσα θνητὸς καὶ νέος
« ἔπραξε θεῖα.
« Πῶς ἠγωνίσθη, ὡς οὐδεὶς ἄλλος,
« εἰς τὸν ἀγῶνα, εἰς ὃν τὸ κάλλος
« ὑπῆρξ' αἰτία.

« Πῶς τῆς Ἰθάκης ὁ ἄναξ, γέρων
« πρὸς μακρὰς χώρας τὸ βῆμα φέρων
« ἀπεπλανήθη.
« Ἐκεῖ δὲ πόσας ἤκουσε γλώσσας,
« κ' ἐθνῶν σωρείας εἶδεν ὁπόσας
« κ' ἔμαθεν ἤθη.

« Ἀλλὰ ἡ θύελλα ἐπαυξάνει
« καὶ νά με σώσῃ οὐδεὶς ἐφάνη.
« Οἱ ἐνοικοῦντες
« θερμοί, παγόνοντα λησμονοῦσι
« καὶ τὸν ἐπαίτην περιφρονοῦσι
« αὐτοὶ πλουτοῦντες.

« Στενάζων ἔξωθεν καὶ δακρύων
« ἀκούω τ' ᾄσματα τῶν ὀργίων
« νὰ ἀντηχῶσι
« Ἐγὼ μαραίνομ', ἐκεῖνοι θάλλουν
« θνήσκω, καὶ ζῶσι!

« Ἀνοίξατέ μου! τυφλὸς καὶ γέρων,
« βῆμα κλονούμενον περιφέρων
« τοσοῦτον χρόνον
« παντοῦ εὑρίσκω σκληρὰς καρδίας,
« παντοῦ βασάνους καὶ κακουχίας
« παντοῦ τὸν πόνον.
.....

« Ἀλλ' αἴφνης ἔπαυσεν ἡ ᾠδή του
κ' ἡ λύρα ἔπεσε τοῦ πρεσβύτου,
« κτῆμα ἀρχαῖον·
ὁ τελευταῖος δὲ ταύτης στόνος
μὲ τὴν ἐσχάτην πνοήν του μόνος
ἐμίχθη κλαίων.

Καὶ μὲ χιόνος τὸ πρῶτ στρῶμα
ποιμήν τις εὗρε γέροντος σῶμα
κεκαλυμμένον.
Ἐκράτει ἔτι παρὰ τὴν χεῖρα
λύραν, κ' εἰς ταύτην: «Ὁμήρου λύρα»
ἦτο γραμμένον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝ

Ἐν πλοῖον εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ μὲ πολλοὺς ἐπιβάτας. Ἐν ᾧ δ' ἔπλεεν εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους, ἔγεινε μεγάλη τρικυμία καὶ τὸ πλοῖον κατεποντίσθη. Οἱ ἐπιβάται ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὅσοι μὲν ἐγνώριζον νὰ κολυμβοῦν ἐσώθησαν, οἱ δὲ ἄλλοι ἐπνίγησαν.

Ἐντὸς τοῦ πλοίου ἦτο καὶ εἷς πίθηκος. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκολύμβα διὰ νὰ σωθῇ. Κατὰ τύχην ἐκεῖ πλησίον εὑρέθη εἷς δελφίν, ὅστις νομίσας ὅτι ὁ πίθηκος ἦτο ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς βοήθειάν του. Ὁ πίθηκος ἀνέβη εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ δελφῖνος καὶ ἦτο ἀσφαλὴς πλέον.

Ὁ δελφὶν διευθύνετο εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ δελφὶν ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν πίθηκον πόθεν εἶνε καὶ ἂν εἶνε Ἀθηναῖος. Ὁ πίθηκον ἀπήντησεν ὅτι βέβαια, Ἀθηναῖος εἶνε, καὶ ὅτι μάλιστα εἰς τὰς Ἀθήνας ἔχει τρανοὺς συγγενεῖς.

— Ἀμὴ τὸν Πειραιᾶ τὸν γνωρίζεις ; ἠρώτησεν ὁ δελφίν.

— Τὸν Πειραιᾶ δὲν γνωρίζω ; καλέ, ὁ Πειρεεὺς εἶνε πρῶτός μου ἐξάδελφος Τόσον ἀγαπημένοι εἴμεθα μὲ τὸν Πειραιᾶ ποὺ πάντοτε μαζὶ τρώγομεν, μαζὶ πίνομεν, μαζὶ περιπατοῦμεν. Ἄ ! Λαμπρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Πειραιεύς !

Ὁ δελφὶν ἀκούσας ἓν τόσον τερατῶδες ψεῦδος, ἠγανάκτησε τόσον πολύ, ὥστε ἐβύθισε τὸν πίθηκον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔπνιξε τὸν ἄθλιον ψεύστην.

ΣΠΑΡΚ

ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἦτο μίαν φορὰν ἕνα κορίτσι πού το ἔλεγαν Θάλειαν καὶ εἶχε δύο κοῦκλες· μίαν καινούργιαν καὶ μίαν παλαιάν.

Ἡ Θάλεια ἔβαλε τὴν παλαιὰν κούκλαν εἰς μίαν ἄκραν καὶ ἔπαιζε μόνον μὲ τὴν καινούργια.

Μίαν ἡμέραν πού την ἔνδυνε καί την ἐξένδυνεν ἦλθεν εἰς τὸ σπίτι των ἡ ἐξαδέλφη της, πού ἦταν ἄρρωστη καὶ τότε εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καί της εἶπε.

— Μοῦ δανείζεις τὴν παληά σου κούκλα ;

— Ὄχι δὲν θέλω, εἶπεν ἡ Θάλεια.

— Γιατὶ τάχα, Θάλεια, τί θὰ χάσῃς σὰν μού την δανείσῃς ; σὺ ἔχεις κι' ἄλλη.

— Ὄχι δέν σού την δίνω· ἀπεκρίθη μὲ κακὸν τρόπον ἡ Θάλεια.

Καὶ ἡ ἐξαδέλφη της, ἡ χλωμὴ ἐξαδέλφη της, πού μόλις εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἔφυγε παραπονεμένη.

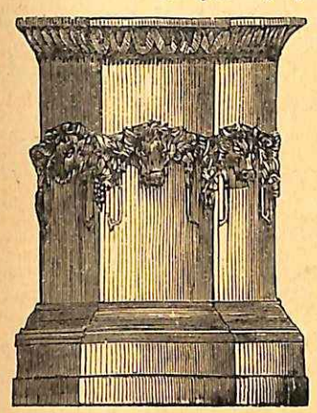
Ἡ μητέρα τῆς Θαλείας ἔμαθε τί συνέβη καὶ ἠρώτησε τὴν κόρην της δατί δὲν ἔδωκε τὴν παληὰν κούκλα εἰς τὴν ἐξαδέλφην της.

— Νά, νά σού το πῶ· γιατί αὐτή, εἶνε πολὺς καιρὸς τώρα, εἶχε ζαχαρωτὰ καὶ δὲν μοὔδωκε, καὶ τάφαγε ὅλα μονάχη.

— Κρῖμα, κόρη μου, πού θαρροῦσα πῶς ἔχεις καλὴ καρδιά· εἶπεν ἡ μητέρα της λυπημένη· γιατί ἐφέρθη ἄσχημα ἡ ἐξαδέλφη σου, ἔπρεπε νὰ φερθῇς καὶ σὺ τάχα ; ἔως τώρα ἦταν ἕνα κορίτσι κακό, ἐκείνη, ἔπρεπε λοιπὸν νὰ γίνουν δύο ; Ὄχι, Θάλειά μου, μάθε νὰ συγχωρῇς ὅσους σοῦ ἔπταισαν, καὶ μὴ κάμνῃς κακὸν εἰς κανένα.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Τί ἦτο ὁ βωμός.

ΒΩΜΟΣ

Βωμὸς ἦτο τὸ μέρος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτελοῦντο αἱ θρησκευτικαὶ θυσίαι ἢ ἐκαίοντο τὰ θύματα· ἦτο δὲ κατεσκευασμένος ἢ ἐκ χώματος ἢ ἐκ λίθων, συνήθως δὲ ἐξ ἑνὸς λίθου· ἦτο διαφόρου σχήματος, ἢ πρίσματος τετραγώνου ἢ πολυγώνου, ἢ κυλινδρικοῦ πολλάκις δὲ ἐκοσμεῖτο μὲ γλυφάς. Ὁ βωμὸς ἦ ἵστατο πρὸ τοῦ ναοῦ καὶ τότε ἐλέγετο πρόναος, ἢ ἦτο ἐντὸς αὐτοῦ, ὅταν ὁ ναὸς ἦτο ὕπαιθρος ἦ αἱ θυσίαι ἦσαν ἀναίμακτοι. Οἱ ὁμνύοντες ἔθετον τὴν χειρά των ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. Ὁ βωμὸς ἐλέγετο καὶ *ἐσχάρα* ὅτε ἐκαίοντο ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἱερεῖα, καὶ *θυμιατήριον* καὶ *θυτήριον*.

Πλούτη τῶν θαλασσῶν

Ὁ διάσημος ἄγγλος φυσιοδίφης Χούξλεϋ ὑπολογίζει ὅτι οἱ ἁλιεῖς ὅλου τοῦ κόσμου οὐδὲ 5 τοῖς ἑκατὸν ἐκ τῶν ἰχθύων τοὺς ὁποίους ζητοῦν ν' ἀγρεύσουν : δηλ. ἐκ τῶν μουρουνῶν, τῶν σκόμβρων. τῶν μαινίδων (ρεγκῶν) σαρδελῶν κτλ. κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν Τοῦτο ἀποδεικνύει πόσον ἀνεξάντλητος εἰς ἰχθῦς εἶνε ὁ πλοῦτος τῶν θαλασσῶν

Τὸν χειμῶνα τοῦ 1886 αἱ μουροῦναι ἦσαν τόσον ἄφθονοι εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νορβηγίας ὥστε ἠδύναντο ν' ἀποτελέσουν ὕψος 150 ποδῶν, τῶν ὁποίων ἕκαστον τετραγωνικὸν χιλιάμετρον θὰ περιεῖχε δώδεκα ἑκατομμύρια ἰχθύων

Δένδρα παράγοντα στρείδια.

Μόνον εἰς τὰ παραμύθια θὰ ὑπάρχουν τοιαῦτα μαγικὰ καὶ παράδοξα δένδρα, θὰ εἰπῆτε· καὶ ὅμως ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν πραγματικότητα. Τοὐλάχιστον εἰς ἓν μέρος τοῦ κόσμου.

Εἰς πόλιν τινὰ τῆς δημοκρατίας τοῦ Ἰσημερινοῦ, κειμένην εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικήν, οἱ ἁλιεῖς συλλέγουν τὰ στρείδια ἐπὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα φύονται παρὰ τὰς διώρυγας καὶ καλύπτονται ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ ὕδατος κατὰ τὰς ὥρας τῆς παλιρροίας. Τὸ κῦμα ἀποθέτει τὸ ὠάριον τοῦ στρειδιοῦ ἐπὶ τῶν κλάδων, τοῦ κορμοῦ ἢ τῶν ριζῶν τῶν δένδρων τούτων, εἰς ἑκάστην δὲ πλήμμυραν φέρει πάλιν εἰς τὰ σχηματισθέντα πλέον ὀστρακόδερμα νερὸν καὶ τὰ συστατικὰ ἐκεῖνα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς συντήρησίν των. Ὅταν ἔλθῃ ἡ κατάλληλος ὥρα, οἱ κάτοικοι συλλέγουν τὰ στρείδια ταῦτα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε μὲν μεγάλα εἶνε ὅμως γευστικά. Ὥστε ἰδοὺ ὅτι καὶ ἡ πραγματικότης ὁμοιάζει πολλάκις μέ παραμύθι.

Πῶς ἐξολοθρεύονται οἱ γυμνοσάλιαγκοι.

Οἱ λοίμακες (γυμνοσάλιαγκοι) οἵτινες προξενοῦν τόσας ζημίας εἰς τοὺς λαχανοκήπους δύνανται νὰ ἐξολοθρευθῶσι δι' ἀσβέστου ῥιπτομένης εἰς κόνιν, τὴν αὐγὴν μὲ τὴν δροσιάν, εἰς τὸ προσβαλλόμενον μέρος.

Εἰς τοὺς ἀγροὺς δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν καὶ ἄλλο μέσον· σκορπίζομεν πολλὰ λαχανόφυλλα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἀρέσκονται ν' ἀποσύρωνται οἱ γυμνοσάλιαγκοι. Τὴν ἐπαύριον σηκώνομεν τὰ φύλλα, ἐφ' ὧν εἶνε ἐπικεκολλημένοι καὶ ῥίπτομεν αὐτὰ εἰς τοὺς χοίρους ἢ τὰς ὄρνιθας καὶ τὰς χῆνας, παρέχοντες εἰς αὐτοὺς τρυφὴν ὀρεκτικωτάτην.

Παραγγελία δύσκολος νὰ ἐκτελεσθῇ

Ἐντὸς τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου ἡ παιδαγωγὸς μικρᾶς κόρης τῇ δίδει τὴν ἄδειαν νὰ παίξῃ, προσθέτει δὲ καὶ τὴν ἑξῆς παραγγελίαν :

— Παῖξε καὶ διασκέδασε καλά, ἀλλὰ πρόσεξε μὴ λερώσῃς τὰς κάλτσες σου μήτε τὰ ὑποδήματά σου, νὰ μὴ τσαλακώσῃς τὸ φόρεμά σου, μὴ βγάλῃς τὰ γάντια σου, μὴ βγάλῃς τὸ καπέλο σου, μὴν πᾷς 'ς τὸν ἥλιο, μὴν τρέξῃς, καὶ μὴν ἀφήσῃς ἀπὸ τὰ χέρια σου τὴν κοῦκλα σου !

Ἀκρωτήριον.

ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ

Οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως» γνωρίζουν τὸ ἀκρωτήριον περὶ οὗ γίνεται λόγος ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ καὶ τὸ ὁποῖον σημαίνει προέκτασιν τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν· ὑπάρχει ὅμως καὶ ἄλλο ἀκρωτήριον τὸ ἀρχιτεκτονικόν· εἶνε δὲ τοῦτο κόσμημα τιθέμενον ἐπάνω ἀπὸ τὰς γωνίας τοῦ ἀετώματος. Οἱ ἐν Ἀθήναις φίλοι μας βλέπουσι συχνὰ τοιοῦτον ἀκρωτήριον ἐπὶ κτιρίων, συχνότερα βεβαίως παρὰ τὸ γεωγραφικόν· πολὺ δὲ θὰ εὐχαριστούμεθα ἂν εἷς μίαν τῶν προσεχῶν ἐπιστολῶν των μᾶς ἔγραφον ἐπὶ ποίων κτιρίων ἐν Ἀθήναις ἔχουσιν ἴδῃ αὐτό.

ΟΜΟΙΟΤΗΣ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

—Ἠξεύρεις ζωγραφικήν ; — Ὄχι.

—Ἔχεις φωτογραφικὴν μηχανήν ; —Ὄχι.

— Θέλεις νὰ ἔχῃς τὴν εἰκόνα τῶν συγγενῶν σου καὶ τῶν φίλων σου ;— Ναί.

— Τότε ἄκουσέ με·

Λάβε πλατὺ φύλλον λευκοῦ χάρτου καὶ κάρφωσέ το εἰς τὸν τοῖχον μὲ μερικὰς καρφίτσας, ὥστε νὰ μὴ σχηματίζῃ τὴν παραμικρὰν πτυχήν.

Θέσε μίαν λάμπαν μὲ δυνατὸν φῶς ἐπὶ τραπέζης ἀπέναντι τοῦ χαρτίου· ἔπειτα μεταξὺ τῆς λάμπας καὶ τοῦ τοίχου βάλε νὰ καθήσῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θέλεις νὰ ζωγραφήσῃς, εἶνε δὲ καλὸν νὰ καθήσῃ ἐπὶ καθέκλας διὰ νὰ μείνῃ ἀκίνητον. Πρόσεξε τὸ φῶς τῆς λάμπας νὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν μὲ τὴν κεφαλήν, διότι ἄλλως ἡ ρίς, ἢ τὸ πηγοῦνι ἠμποροῦν νὰ λάβουν πελωρίας διαστάσεις, καὶ τότε ἀντὶ τῆς εἰκόνος τὴν ὁποίαν θέλεις νὰ ἰχνογραφήσῃς θὰ ἔχῃς μίαν τῶν παραδόξων ἐκείνων φυσιογνωμιῶν, αἵτινες μᾶς κάμνουν νὰ σκάνωμεν εἰς τὰ γέλια ὅταν τὰς βλέπωμεν ἔξαφνα ζωγραφισμένας εἰς τὸν τοῖχον. Τὴν κεφαλὴν τὴν ὁποίαν μέλλεις νὰ ἰχνογραφήσῃς στρέψε δεξιά, ἀριστερά, ὑψηλά, χαμηλά, ἕως ὅτου νὰ εὕρῃς τὸ ἀκριβὲς σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἡ κατατομὴ ἀπεικονίζεται καλλίτερα. Πρόσεξε νὰ μὴ ἐξαφανίζεται τὸ πηγοῦνι εἰς τὸ περιλαίμιον, μήτε νὰ φαίνεται μορφάζον τὸ στόμα. Πλησίασε ἢ ἀπομάκρυνε τὴν λάμπαν διὰ νὰ λάβῃ ἡ κεφαλὴ ἐπὶ τοῦ χάρτου τὸ μέγεθος τὸ ὁποῖον θέλεις, καὶ διὰ νὰ εἶνε αἱ γραμμαὶ αὐτῆς εὐδιάκριτοι· τοῦτο ἀπαιτεῖ ἀρκετὰς δοκιμάς, ἀλλὰ κατορθοῦται.

Τὸ πρὸς ἰχνογράφησιν λοιπὸν πρόσωπον ἔλαβε θέσιν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ κάμωμεν κατάχρησιν τῆς ὑπομονῆς του, ἐκ φόβου μήπως τὴν χάσῃ. Μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλόν σου, τοῦ ὁποίου τὴν αἰχμὴν ξύεις λεπτοτάτην, χαράσσεις μὲ προσοχὴν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου τὰς γραμμὰς τῆς κατατομῆς, ἥτις διαγράφεται ἐπὶ τοῦ τοίχου. Μὴ παραμελῇς μήτε τὴν παραμικρὰν ἐξοχήν, πρόσεξε εἰς τὴν προέκτασιν τοῦ στόματος, τῶν ὀφρύων, τῆς κόμης· εἰς τὴν γραμμὴν τὴν συνδέουσαν τὴν ῥῖνα μὲ τὸ ἄνω χεῖλος· εἰς τὸ μικρὸν κοίλωμα, τὸ ὁποῖον σχηματίζει τὸ πηγοῦνι ὑπὸ τὸ κάτω χεῖλος.

Ἡ ἰχνογράφησις ἐτελείωσε. Σύρε γραμμὴν ἀρχομένην κάτωθεν τοῦ περιλαιμίου καὶ προχωροῦσαν μέχρι τοῦ μέσου τοῦ στήθους· τοιουτοτρόπως ἡ εἰκών σου θὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὰς χαρασσομένας ἐπὶ δακτυλιολίθων· τὸ δὲ ἐσωτερικὸν τῶν γραμμῶν γέμισε μὲ μελάνην, μὲ πολλὰ στρώματα μελάνης, ὥστε τὸ χρῶμα νὰ γίνῃ κατάμαυρον.

Ἡ ἰχνογραφηθεῖσα εἰκὼν θὰ εἶνε ὁμοιοτάτη.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παππος. Λοιπόν, Κωστῆ, τί θέλεις νά σου ἀγοράσω διὰ τὴν ἑορτήν σου ;

Κωστης. Ἄχ ! παπποῦ, πάρε μου ἕνα τηλεφωνον ν' ἀπαντῶ εἰς τὸν δάσκαλον χωρὶς νὰ πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

*

—Τί τα θέλεις ! ὅσον καὶ ἂν δὲν εἶμαι προληπτικὸς τὸν ἀριθμὸν 13 τον ἔχω γιὰ ἀνάποδο.

— Καὶ διατί ;

— Ἔφαγα σήμερον τὸ πρωῒ 13 λουκουμάδες, καὶ τώρα μοῦ πονεῖ τὸ στομάχι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθυλλίδος.

*

Ὁ μικρὸς Μιμῆς εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἔγραψεν ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου εἰς τὴν μητέρα του.

«Φοβοῦμαι, μαμμά, ὅτι τὸ γράμμα θὰ ἔχῃ πολλὰς ἀνορθογραφίας, διότι τὸ ἀτμόπλοιον ἐσάλευε πολὺ ὅταν σου ἔγραφα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόξου.

Ἡ Φιφὴ ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

— Μητέρα, σήμερα ἀπήντησα πλειὸ καλὰ ἀπ' ὅλες εἰς τὴν τάξι.

— Εὖγε, κόρη μου, καὶ τί σ' ἐρώτησε ἡ διδασκάλισσά σου ;

— Μ' ἐρώτησε πόσα πόδια ἔχει ἡ γάτα—κ' ἐγὼ εἶπα τρία.

—Τρία ; καὶ γι' αὐτὸ ἀπήντησες πλειὸ καλὰ ἀπ' ὅλες;

— Ναί, γιατὶ ὅλες αἱ ἄλλες εἶπαν δύο !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίνου.

*

Κουφιοκεφαλακης — Ἀμαξᾶ, πόσον πληρόνεσαι μὲ τὴν ὥραν;

Αμαξηλατης Τέσσαρας δραχμὰς τὴν πρώτην ὥραν δυόμισυ τὴν δεύτερη κι τὲς ἄλλες.

Κουφιοκεφαλακης. Καλά· θὰ καθήσω τώρα 'ς τὸ καφενεῖο νὰ διαβάσω τίποτε, ὡς που νὰ περάσῃ ἡ πρώτη ὥρα, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ δεύτερη ἔρχεσαι καὶ πηγαίνομεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Τί σύμπτωσις ὡς τόσον, *Βασίλισσα τῆς Ὑγιείας* ! Μὲ ὅλον σου τὸ ὡραῖον ὄνομα τὸ γεμάτον ὑγίειαν, ἦσο ἀσθενὴς εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ ἐν ᾧ ἐπερίμενες μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν τὸ δέκατον τρίτον φυλλάδιον διὰ νά το ἀναγνώσῃς καὶ παρηγορηθῇς ὀλίγον, σοῦ ἔρχεται τὸ δέκατον τέταρτον· ἡ ἀτυχία καὶ ἡ ἀναποδιὰ σὲ ταράττουν· ἐρωτᾷς, ἐξετάζεις, τίποτε· τέλος πάντων μοὶ γράφεις νά σού το στείλω καὶ σοί το ἔστειλα· ἐλπίζω τώρα ὅτι εἶσαι πλέον καλά, σωστὴ *Βασίλισσα τῆς Ὑγιείας* καὶ ὅτι οὐδὲν ἀνακάτωμα φυλλαδίων θά σε λυπήσῃ εἰς τὸ ἑξῆς. Κανεὶς δεισιδαίμων θὰ ἔλεγεν ὅτι πταίει ὁ ἀριθμὸς 13. σὺ ὅμως δὲν εἶσαι βεβαίως, καὶ μειδιᾷς μὲ τοιαύτας ἀνοησίας.

Ὅσάκις εὑρίσκεις καιρὸν γράφε μου, *Μαγευμένη Ἀσπίς*· ἀλλ' ἡ φράσις σου ὅτι εὐκαίρησες καί μοι ἔγραψες ἕνεκα τῆς ἑορτῆς τῶν ἀργυρῶν γάμων τοῦ βασιλέως μ' ἔκαμε ν' ἀνησυχήσω κἄπως· συλλογίσου ὅτι οἱ ἀργυροῖ γάμοι γίνονται κατὰ εἴκοσι πέντε ἔτη· ἀλλοίμονον ἂν εἶμαι καταδικασμένη νὰ περιμένω ἄλλην μίαν τοιαύτην εὐκαιρίαν νά μου γράψῃς. Γράφε μου συχνότερα, φίλη μου.

Ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολήν σου, καλέ μου *Ἀλιεῦ τῆς Βρεττάνης*, ἐνθυμήθην τὸν ὡραῖον στίχον τοῦ διασήμου γάλλου ποιητοῦ Κορνηλίου :

Vaincre sans danger c' est triompher sans gloire

ὁ νικῶν εὐκόλως, θριαμβεύει ἀδόξως· τὰ εὔκολα πράγματα δὲν τιμοῦν ἐκεῖνον πού τα κάμνει· δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσον ἄξια λόγου. Ἂν λάβῃς τοῦτο ὑπ' ὄψιν δὲν θὰ στενοχωρῆσαι διότι αἱ Πνευματικαὶ ἀσκήσεις τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε δύσκολοι· τοὐναντίον θὰ εὐχαριστῆσαι, διότι ἡ λύσις των εἶναι ἓν εἰδος κατορθώματος. Ὅλοι εὐχαριστούμεθα ὅταν κατορθόνωμεν κἄτι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε εὔκολον. τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ πράξῃ ὁ τυχών.—Εἰς τὸν νέον διαγωνισμὸν γίνεσαι προθύμως δεκτός, ἀπὸ σὲ δ' ἐξαρτᾶται νὰ πλησιάσῃς πρὸς τὸ βραβεῖον ἢ καὶ νά το λάβῃς· ἀπό σὲ καὶ μόνον.

Μὰ τί ἀτυχία αὐτή, *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, τί ἀτυχία ! Ἀκοῦς ἐκεῖ σὺ ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίαν που ἐπερίμενες τὸ φυλλάδιον νὰ τρώγῃς τὰ σίδηρα, ποὺ λέγει ὁ λόγος, καὶ τὸ φυλλάδιον αὐτό νὰ εὑρίσκεται ἡσύχως καὶ ἀπαθῶς εἰς τὸ γειτονικὸν σπίτι καὶ νὰ περιμένῃ μὲ ἄκοπα φύλλα τὸν ἀναγνώστην του, ὅστις δὲν ἐνεφανίζετο ; Ἄχ αὐτὸς ὁ γραμματοκομιστής, τί ἀπρόσεκτος ποὺ εἶνε ἀφοῦ οὔτε κἂν τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σου ποῦ εἶνε ἔξω ἀπό τὴν θύραν σας εἶδε!.. Ἂς εἶνε ὅμως· παρηγορήσου· ὑπάρχουν καὶ μεγαλείτερα δυστυχήματα ἀπ' αὐτὸ ἐ'ς τὸν κόσμον· παρηγορήσου καὶ μελέτα τὰ ἀγαπητά σου μαθήματα τὰ ὁποῖα δὲν σ' ἀφίνουν καιρὸν οὔτε πολλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις νὰ λύσῃς.

Εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ εἶσαι εὐτυχὴς διότι μὲ ἀναγινώσκεις, μικρέ μου *Κοντορεβιθούλη*.

Ὦ! πόσον μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου *Κυκλαμιὰ*. Τρεῖς μῆνας, τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας ἦσο ἀσθενής. Καὶ προχθὲς ὁ ἰατρὸς ἔδωκε τὴν ἄδειαν νά σε πάγουν περίπατον μὲ τὴν ἄμαξαν, κ' ἐπῆγες· κ' ἐκεῖ ἔξω πρὸς τὴν γέφυραν τοῦ Κηφισοῦ κατέβης κ' ἔκαμες δύο βήματα στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τῆς μεγάλης σου ἀδελφῆς. Πόσον ὡραία σοὶ ἐφαίνετο ἡ φύσις! πόσον γλυκεῖα ἡ ἀπαλὴ θερμότης τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων! καὶ πόσον ἀνεκούφιζε τὸ βλέμμα σου, τὸ ὁποῖον τόσας ἀτελειώτους ἡμέρας μόνον τὰ στολίδια τῆς ὀροφῆς τοῦ δωματίου σου ἔβλεπε, νὰ βλέπῃ τὸ πράσινον χρῶμα τῶν λιβαδίων καὶ τῶν δένδρων. Περαστικά, καλή μου φίλη, καὶ εἴθε οἱ πόδες σου ν' ἀποκτήσουν τόσην δύναμιν μετ' ὀλίγον ὥστε νὰ μὴ ἔχῃς ἀνάγκην τῶν ποδῶν τῶν ἀλόγων καὶ τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης διὰ ν' ἀναπνεύσῃς τὸν ζωοποιὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

Ἐλυπήθηκα ποῦ σ' ἐπόνεσε τὸ μικρό σου ἀριστερὸ δακτυλάκι, *Μικρή μου Στίθα*, ἀλλ' εὐχαριστήθηκα διότι αὐτὸ σοῦ ἀφῆκε καιρὸν νά μοι γράψῃς. Ἂν ἤμην κακὴ θὰ εὐχόμην νὰ ἐπονοῦσε τὸ μικρὸ ἀριστερὸ δακτυλάκι ὅλων ποὺ δὲν μου γράφουν ἴσως καί μου γράψουν.. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι κακή . . . .

Πολὺ καλά, *Φωνακλᾶ*, ἀφ' οὗ το θέλεις θὰ γίνῃ. Μάθετέ το, κύριοι, ὁ κύριος Φωνακλᾶς ἀπεφάσισε νὰ ἐγγραφῇ *ἰσόβιος* συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως»· τόσον τοῦ ἀρέσει λέγει· ὥστε τώρα κοντὰ εἰς τοὺς δικαστικοὺς ἤρχισαν ν' ἀπαιτοῦν ἰσοβιότητα καὶ οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως». Ἔχετέ το εἰς τὸν νοῦν σας.

Ἀφ' οὗ μόνον μ' ἐμέ εἶσαι ἀμελής, *Ἐωθινὲ Ἀστήρ*, δὲν πειράζει· ἔσο ἐπιμελὴς εἰς τὰ μαθήματά σου καὶ δὲν βλάπτει ἂν μὲ λησμονῇς καὶ ὀλίγον· εἴθε νὰ ἐξοφλῇς ὅλην σου τὴν ἀμέλειαν μὲ τὴν μαζί μου ἀλληλογραφίαν σου καὶ νὰ μὴ περισσεύῃ διὰ τὸ σχολεῖον σου καὶ τὰς ἄλλας σου ἐργασίας.

Βεβαίως τυπογραφικὸν λάθος ἦτο, ἀγαπητό μου *Τρυποκάρυδο*, τὸ ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ ὑπὸ τὸ διήγημα ἡ Ἀργεία Τελέσιλλα *διασκεδασθὲν* ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ, Ἡ τοιούτου εἴδους διασκευὴ δὲν εἶνε καθόλου διασκέδασις· κάθε ἄλλο μάλιστα παρὰ διασκέδασις.

Ἡ ἐπιστολή σου δὲν ἔχει καθόλου ἀνορθογραφίας, μικρά μου *Σεισουρήθρα*· τὸ γράψιμο, ἠμποροῦσε βέβαια νὰ ἦτο καὶ καλλίτερον ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε ἄσχημο, καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ γίνῃ καλλίτερον, ἀφ' οὗ εἶσαι τόσον φιλότιμο κοριτσάκι. Εὐχαριστῶ τὴν καλή σου μαμμὰ πολύ - πολὺ ποῦ λέγει ὅτι γίνομαι καλλιτέρα. Αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος μου πόθος

Τί λές, καλή μου *Κόρη τοῦ Γιαλοῦ*, ἐγὼ νά σε μασκαρέψω, ποῦ σ' ἔχω μίαν ἀπὸ τὰς διαλεκτὰς φίλας μου; Κ' ἐγὼ συχνὰ συλλογίζομαι πόσον ὡραῖα θὰ εἶνε τώρα αὐτοῦ, ἀλλ' ἔχω τόσας, τόσας ἐργασίας.! . . . Γράφε μου ἂν πηγαίνῃς κάποτε λεμβοδρομίαν ἢ ὀνοδρομίαν, ἂν τρώγῃς φρέσκα μπαρμούνια ἢ ἂν κάμῃς περίπατο εἰς τὴν προκυμαίαν. Κύττα νά μου γράφῃς τακτικὰ εἴδε μὴ ὅταν ἔλθω θά σου τραβῆξω π' αὐτάκι.

Εὐχαρίστως γίνεσαι δεκτὸς εἰς τὸν διαγωνισμόν, *Ἀνθρωπόμορφε Γοριλλε*. Σοῦ εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν.

Πολύ, πολὺ μὲ εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητή μου *Κόρη τῆς Δοξασμένης Ἴδης*, εἰς μερικὰ δὲ μέρη καὶ συνεκινήθην· ἐκεῖ παραδείγματος χάριν ὅπου ὁμιλεῖς περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀέρος. καὶ περὶ τῆς μυστικῆς φωνῆς ἥτις σᾶς λέγει « Ἐλπίζετε ! » Ναί, ἐννοῶ τὸν πόνον τῆς καρδιᾶς σας καὶ συμπονῶ εἰς τὸν πόνον. Ἀλλὰ ἂς «ἐλπίζωμεν.» Γράφε μου συχνά, ὅσον σοι εἶνε δυνατὸν συχνότερα.

Φαντάζομαι τὴν χαράν σον, *Ἀδρεῖε Στρατιῶτα*, τώρα που θὰ φορέσῃς τὴν γυμνασιακήν σου στολὴν θὰ εἶσαι «σωστὸς στρατιώτης» ὅπως μου γράφεις· λαμπρὰ εἶνε καὶ ἡ ἰδέα σου νὰ καταταχθῇς εἰς τὴν ναυτικὴν σχολὴν τῶν δοκίμων· ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἐβγῇς ἀκόμη *σωστότερος* στρατιώτης· θὰ εὑρεθῇ δὲ βεβαίως καὶ περίστασις διὰ νὰ δείξῃς ὅτι εἶσαι καὶ ἀνδρεῖος, διὰ νὰ φανῇ ὅτι τὸ *ψευδώνυμόν* σου ἦτο *ἀληθώνυμον* διὰ σέ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου.]

125. Συλλαβόγριφος.

Ἕνα νησὶ χωρὶς οὐρὰ καὶ ἕνα φῶς ποὺ καίει
Σὲ κάνουν νὰ μὴν ἐννοῇς κανένα τί σου λέει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος.

126. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι λουλοῦδι γεμάτο χάρι
Μ' ἂν ἴσως κάποιος κακός μὲ κόψῃ
Εὐθὺς θ' ἀλλάξω τὴν πρώτη μ' ὄψι
Καὶ θὲ νὰ γίνω φτωχὸ χορτάρι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

127. Στοιχειόγριφος.

Ἂν εἶμ' ὁλόκληρον πετῶ,
Ὀξὺ τὸ κέντρον ἔχω,
Κοπτόμενον ἀκινητῶ
Ἂν με πατῇς σὲ βρέχω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόξου.

128 Αἴνιγμα δημῶδες.

Πράσινη μάνδρα
Κόκκινο σπίτι
Μαῦροι καλόγεροι
Κάθονται μέσα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

129. Αἴνιγμα.

Οἱ κάμποι μου ξεροί, ξεγυμνωμένοι
Δίχως σταλιὰ νερὸ ἡ θάλασσές μου
Χωρὶς ψυχὲς ἡ χώρες ἡ τρανές μου·
Εἶμαι μικρός . . . καὶ εἶμ' ἡ οἰκουμένη'

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιονοσκεποῦς Ἄϊμου

130. Ἐρώτησις.

Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν δύνασαι νὰ κρατήσῃς ἐπὶ ἓν μόνον λεπτὸν καίτοι εἶνε ἐλαφρότερον καὶ τοῦ πτίλου;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθυλλίδος.

131—135. Μαγικὸν γράμμα.

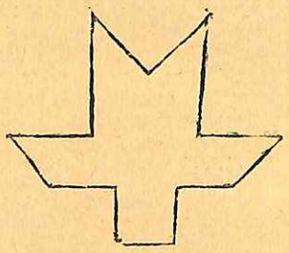
Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Νέρων, Ρόδος, ῥάμφος, ἅρμα, φάρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

136. Κινεζικοὶ συνδυασμοί.

[Ὁδηγίας περὶ τῆς λύσεως ἴδε ἐν σελίδι 141 τοῦ 19ου τόμου]

137. Πρόβλημα.

Τρεῖς ἐργάται ἀνέλαβον τὴν κατασκευὴν ἔργου εἰς ἓν ἔτος. Ὁ πρῶτος εἰργάσθη μετὰ τῶν δύο ἄλλων 7 μῆνας, ὁ δὲ δεύτερος μετὰ τοῦ τρίτου 9 μῆνας. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους τὸ ἔργον ἐτελείωσε καὶ ἔλαβον ὁμοῦ 2800 δραχμάς. Πόσας δραχμὰς πρέπει νὰ λάβῃ ἕκαστος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Ἀνατολῆς.

138. Ἐπανόρθωσις στίχων.

Τὰ πτωχὰ αὐτὰ παιδία μετ' ὀλίγους ἔτι χρόνους θ' ἀποδυθῶσι εἰς τὸν δύσζηλον ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἄλλα ἀμειλίκτως θέλει ἀφανίσ' ἡ δυστυχία, ἄλλα θέλει στεφανώσῃ χρυσῆ μοῖρα καὶ νεότης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίσου.

139—141. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

Α') Ἡ μεγίστη ἀνταμοιβὴ τῶν ἐπιμελῶν μαθητῶν εἶνε ὁ ἔπαινος.

Β') Αἱ ὄρνιθες ἄλλων οἰκιακῶν ζώων διαφέρουσι.

Γ') Πολλοὶ ὀνομάζονται ἐνάρετοι, ἐν ᾧ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ τοιοῦτοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

142. Φωνηεντόλιπον.

Δ—τ—χν—δ—τ—κ—ν—στμ—ν—κμν—μν—πλλ—λγμν—δ—λγ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλίας.

143. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ειειαι—ι—εωεω—ο—εο—ου—εα—υη—αυο—ια—η—ηιη—ου—εειοοιηεω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ὑψηλάντου.

144. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν:

1, Στρατηγὸς Θηβαῖος, 2, Ζῷον ὠφέλιμον εἰς τὸν ἄνθρωπον. 3, Νομοθέτης. 4, Ζῷον. 5, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 6, Μέρος τοῦ σώματος. 7, οὐράνιον σῶμα. 8, Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Πέτρου Λ. Γεωργιάδου.

145. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι μίαν τῶν Ἐριννύων.

1, Πτηνόν. 2, Ὁ μαντεύσας τὸ περιεχόμενον τοῦ Δουρείου ἵππου. 3, Μέγας πλανήτης. 4, Νῆσος τῶν Κυκλάδων. 5, Ἀρχαία πόλις τῆς Ἰταλίας. 6, Μία τῶν Ἠπείρων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Ἀνατολῆς.

146. Γρῖφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόξου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Σεπτεμβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

81. Βούσιρις (Βοῦς, Ἶρις).—82. Μάϊος, Λάϊος.—83. Οἱ τρεῖς τόνοι: ὀξεῖα, βαρεῖα, καὶ περισπωμένη.—

84. ΔΕΜΑ
ΕΤΟΣ
ΜΟΝΗ
ΑΣΗΡ

—85. ΖΕΥΣ
ΕΙΣ
ΥΣ
Σ

—86. Ὅταν τὸν ἀναζητοῦμεν ἐν τῷ λεξικῷ.—87. Ὁ πρῶτος ἔλαβε δραχμὰς 60, ὁ δεύτερος 96, ὁ τρίτος 156, ὁ τέταρτος 48.—88. ΜΕΞΙΚΟΝ (1, ΛαΜία. 2, ΆγαμΕμνων. 3, ΠυΞίς. 4, ΛεξΙκόν. 5, ΣῦΚον. 6, ΤοξΟτης. 7, ΤῆΝος.—Ἄργος μὴ ἔσθιε μηδ' ἂν πλουτῇς.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶσιν ἀπαράδεκτα.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 113]

ΚΒ'

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ὁ κόμης Δόρινκουρ ἐσκέπτετο πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἕως τόρα εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὸ πνεῦμά του, ὅλαι δὲ αὗται αἱ σκέψεις ἐσχετίζοντο κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον πρὸς τὸν ἔγγονόν του. Ἡ ὑπερηφάνεια ἦτο τὸ ἐπικρατοῦν ἐν αὐτῷ αἴσθημα, ὁ δὲ Κέδρικ τὴν ἱκανοποίει ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Ἡ ὑπερηφάνεια αὕτη τὸν ἔκαμνε νὰ εὑρίσκῃ νέον θέλγητρον εἰς τὴν ζωήν· ἤρχισε νὰ εὐχαριστῆται ὁλονὲν περισσότερον, ἐπιδεικνύων τὸν ἔγγονόν του. Ὁ κόσμος ἐγνώριζε τὰς ἀπογοητεύσεις, τὰς ὁποίας εἶχε δοκιμάσῃ ἐξ αἰτίας τῶν υἱῶν του, ἦτο δὲ θρίαμβος ἀληθὴς δι' αὐτὸν νὰ ἠμπορῇ νὰ παρουσιάζῃ σήμερον ὡς κληρονόμον του παιδίον, ὁποῖος ὁ νέος λόρδος Φωλεροᾶ. Ἀνέπλαττε σχέδια περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἐνίοτε, εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του ἠσθάνετο τύψιν, διότι ἡ ζωή του μέχρι τοῦδε δὲν ὑπῆρξε καλλιτέρα καὶ διότι εἶχε τόσα τὰ ἀξιόμεμπτα, τὰ ὁποῖα ἀφεύκτως θὰ ἐπλήγοναν τὴν ἀγνὴν καὶ ἀθῴαν καρδίαν τοῦ ἐγγόνου του, ἐάν ποτέ τα ἐμάνθανε. Δέν τῷ ἦτο διόλου εὐχάριστον νὰ συλλογίζεται πῶς θά τον ἐθεώρει τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἐὰν τυχὸν ἐμάνθανε μίαν ἡμέραν ὅτι ὁ πάππος του ἐπὶ ἔτη ὁλόκληρα εἶχεν ὀνομιασθῇ «ὁ κακὸς κόμης τοῦ Δόρινκουρ». Ἡ σκέψις αὕτη τῷ ἐπροξένει σήμερον ἐλαφράν τινα φρικίασιν. Ἀλλ' ἀφαιρούμενος μὲ τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοὺς ἐλησμόνει τὴν ἀρθρίτιδά του, ὥστε μετά τινα χρόνον ἔπληκτος ὁ ἰατρὸς τοῦ κόμητος παρετήρει ὅτι ἡ ὑγεία τοῦ εὐγενοῦς του ἀσθενοῦς ἐβελτιοῦτο ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν. Τοῦτο συνέβαινεν ἴσως διότι ὁ χρόνος δὲν διέρρεε πλέον τόσῳ βραδὺς δι' αὐτὸν καὶ διότι εἶχε καὶ ἄλλο τι νὰ σκεφθῇ ἐκτὸς τῶν πόνων του καὶ τῆς ἀσθενείας του.

Ἡμέραν τινὰ οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐξεπλάγησαν πολὺ ἰδόντες τὸν μικρὸν λόρδον ἱππεύοντα πλησίον ἑνὸς ἄλλου ἱππέως, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ὁ συνήθης του ἀκόλουθος. Ὁ ἱππεὺς οὗτος εἶχεν ἕνα ἰσχυρὸν καὶ ὑψηλὸν ἵππον φαιόχρουν, καὶ δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ αὐτὸς ὁ κόμης. Μίαν ἡμέραν ὁ Κέδρικ ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ ἔφιππος εἰς τὸν καθημερινόν του περίπατον, εἶχεν εἴπῃ πρὸς τὸν πάππον του:

«Λυποῦμαι πολὺ που δὲν μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ

«Ὁ ΜΥΛΟΡΔΟΣ ΗΡΧΙΣΕ ΝΑ ΠΕΡΙΠΑΤΗ ΜΕ ΖΩΗΡΟ ΒΗΜΑ» (Σελ. 116)

καβαλικεύσετε. Μοῦ κοστίζει πολὺ που φεύγω καί σας ἀφίνω μονάχο μέσα 'στὸ ἀπέραντο αὐτὸ παλάτι. Ἐὰν μπορούσατε νὰ ἔλθετε μαζί μου!»

Μετά τινας στιγμὰς ἡ διαταγὴ τοῦ κόμητος «Σελλώσετε τὸν Σελίμ!» ἔθεσε τὸν σταῦλον εἰς ἀναστάτωσιν, διότι πρὸ πολλοῦ καιροῦ ὁ λόρδος Δόρινκουρ δὲν εἶχε δώσῃ παρομοίαν. Ἔκτοτε ὁ Σελὶμ

ἐπεσάττετο σχεδὸν καθημέραν, ταχέως δ' ἐσυνείθισεν ὁ κόσμος νὰ βλέπῃ τὸν ὑψηλὸν φαιόχρουν ἵππον καὶ τὴν ἐπιβάλλουσαν τοῦ κόμητος σκιαγραφίαν, πλησίον τοῦ μαύρου ἱππαρίου, τοῦ φέροντος ἐπιχαρίτως τὸν μικρὸν λόρδον.

Κατὰ τὰς μακρὰς αὐτὰς ἐκδρομὰς διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν ἢ τῶν ὡραίων ὁδῶν τῆς κομητείας, συνήπτοντο μεταξὺ τῶν δύο ἱππέων συνομιλίαι ἐμπιστευτικαί. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ κόμης ἔμαθε πολλὰ περὶ τῆς Ἀγάπης καὶ περὶ τοῦ βίου, τὸν ὁποῖον ἡ μήτηρ τοῦ Κέδρικ διήγαγε. Τριποδίζων παραπλεύρως τοῦ ὑψηλοῦ φαιόχρου ἵππου ὁ μικρὸς λόρδος ἐφλυάρει φαιδρὸς καὶ στωμύλος. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ κόμης ἦτο σιωπηλὸς ἀρκούμενος μόνον νἀκούῃ καὶ νὰ βλέπῃ τὸ ζωηρὸν πρόσωπον τοῦ συνομιλητοῦ του. Ἐνίοτε ἔλεγεν εἰς τὸν Κέδρικ νὰ καλπάσῃ, ὥρμα δὲ τότε τὸ παιδίον εὐθύ, σταθερὸν καὶ ἄφοβον ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου καί το παρηκολούθει ὁ κόμης διὰ τοῦ βλέμματος πλήρης χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας. Ὅταν τὸ παιδίον ἐπέστρεφε, σεῖον τὸν πῖλον του μετὰ χαρίεντος μειδιάματος, ἀνωμολόγει καθ' ἑαυτὸ ὅτι ὁ πάππος του καὶ αὐτὸς ἦσαν ἀληθῶς καλοὶ φίλοι.

Κατὰ τοὺς περιπάτους τούτους ἀπεκάλυψε μίαν ἡμέραν ὁ κόμης ὅτι ἡ νύμφη του δὲν ἦγε βίον ἀργόν, ὡς ἐνόμιζε μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς. Οἱ πτωχοί την ἐγνώριζαν καλά. Ὁσάκις ἡ ἀσθένεια, ἡ θλῖψις καὶ ἡ πτωχεία ἐπήρχοντο κατά τινος οἰκίας, ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ ἤρχετο μετ' ὀλίγον καὶ τὸ κομψὸν ἁμάξιον τῆς κυρίας Ἔρρολ νὰ σταματήσῃ πρὸ τῆς θύρας.

«Βγαίνουν καί την χαιρετοῦν μὲ δάκρυα μόλις τὴν ἰδοῦν» εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Κέδρικ πρὸς τὸν πάππον του. «Τὰ παιδιὰ εἶνε κατευχαριστημένα. Ἔχει 'πῆ σὲ μερικὰ κοριτσάκια καὶ πηγαίνουν 'ς τὴ Λόζη γιὰ νά τα μανθάνῃ νὰ ράπτουν. Λέγει ὅτι τόρα ποῦ εἶνε πλουσία ἡ μεγαλητέρα της χαρὰ εἶνε νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους.»

Ὁ λόρδος Δόρινκουρ ἐχαίρετο ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ κληρονόμου του ἦτο γυνὴ ὡραία, μ' ἐξωτερικὸν μεγαλοπρεπὲς ὡς ἂν ἦτο δούκισσα, ὅτι ἤρχισε νἀπολαμβάνῃ δημοτικότητος μεταξὺ τῶν ὑποτελῶν του καὶ ὅτι ἠγαπᾶτο ὑπὸ τῶν πτωχῶν. Ἐν τούτοις ἐδοκίμαζε κάποιαν θλῖψιν, πρσερχομένην ἐκ ζηλοτυπίας, ὅταν ἔβλεπε μέχρι ποίου σημείου ἡ γυνὴ αὕτη ἐπλήρου τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου της, ἀφωσιωμένου εἰς αὐτὴν ὡς εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ τις περισσότερον ὅλων εἰς τὸν κόσμον. Ὁ κόμης ἐπεθύμει νὰ ἦτο πρῶτος αὐτὸς ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἐγγόνου του καὶ νὰ μὴ ἔχῃ κανένα ἀντίζηλον.

Ἡμέραν τινά, ἐν ᾧ οἱ δύο ἐπεριπάτουν κατὰ τὸ σύνηθες, ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς λόφου κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἐξετείνετο τὸ εὐρὺ τοπίον τῆς ἐξοχῆς.

«Ξεύρεις ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ γαῖαι ποῦ βλέπεις μοῦ ἀνήκουν ; » εἶπεν ὁ κόμης ἐκτείνων τὴν χεῖρα καὶ περιγράφων εὐρὺ ἡμικύκλιον.

«Ἀλήθεια !» εἶπε τὸ παιδίον «ὅλ' αὐτὰ εἶνε ἑνὸς ἀνθρώπου ! πολλὰ εἶνε !

— Ξεύρεις ἀκόμη ὅτι μίαν ἡμέραν θἀνήκουν εἰς σέ, αὐτὰ ὅλα καὶ ἄλλα ἀκόμη ;

— Εἰς ἐμέ !» ἀνέκαξεν ὁ μικρὸς λόρδος μὲ τόνον φόβου μᾶλλον ἢ εὐχαριστήσεως.

« Εἰς σέ.

— Καὶ πότε ;

— Ὅταν θὰ πεθάνω.

— Ἄ, τότε δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νά τα λάβω. Ἤθελα καλλίτερα νὰ ζήσετε γιὰ πάντα.

— Ναί, ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον θὰ ἔλθῃ τελος πάντων μία ἡμέρα ποῦ θὰ γίνῃς σὺ κόμης Δόρινκουρ.»

Ὁ Κέδρικ ἀπέμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς σιωπηλός. Ἔβλεπε τὸ εὐρὺ τοπίον, τὰ ἀγροκήπια, τοὺς καλλιεργημένους ἀγρούς, τοὺς ὄπισθεν τῶν πυκνῶν δένδρων κεκρυμμένους οἰκίσκους, τὰ πράσινα λιβάδια, τὰς ὑπὸ ἐρείκης κεκαλυμμένας χέρσους καὶ τὸ χωρίον μὲ τὴν ἤρεμον ὄψιν, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου ἠγείροντο οἱ πυργίσκοι τῆς ἐπαύλεως. Στεναγμὸς ἐλαφρὸς ἐξέφυγε τοῦ στήθους του.

«Τί σκέπτεσοι ;» ἠρώτησεν ὁ πάππος

« Σκέπτομαι τὰ λόγια ποῦ μου εἶπεν ἡ Ἀγάπη μου.

— Καὶ τί σου εἶπε ;

— Μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν εἶνε εὔκολο νὰ εἶνε κανεὶς πλούσιος· ὅτι πολλὲς φορὲς οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν πολλὰ χρήματα, λησμονοῦν ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν, ἐν ᾧ ἔπρεπε νά το θυμοῦνται πάντα. Τότε ἐγὼ τῆς ὡμίλησα γιὰ σᾶς· τῆς εἶπα ὅτι σεῖς δέν το λησμονεῖτε αὐτὸ ποτὲ καὶ ὅτι γι' αὐτὸ εἶσθε τόσο καλὸς καὶ τόσο γενναιόδωρος. Εἶχε κ' ἐκείνη τὴν ἴδια γνώμη μ'ἐμένα· καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους πλουσίους ποὺ δὲν κάμνουν ὅ τι κάμνετε σεῖς, ἔλεγεν ὅτι εἶνε πολὺ λυπηρὸν πρᾶγμα νὰ ἔχῃ κανεὶς τόσα πλούτη καὶ τόσην δύναμιν, νὰ μπορῇ νὰ κάμνῃ τόσα καλὰ καὶ νὰ ἐμποδίζῃ τόσα κακά, καὶ ὅμως νὰ μὴ φροντίζῃ ποτὲ γι' ἄλλον κανένα παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του... Ἄχ, τί εὐτυχία ! ἰδέτε γιὰ πόσους ἀνθρώπους θὰ ἠμπορῶ ἐγὼ νὰ φροντίζω, ὅταν θὰ γίνω κόμης. Πόσοι ζοῦν εἰς τὰ κτήματά σας ;»

Ἡ ἐρώτησις ἐπροξένησεν εἰς τὸν κόμητα ἀμηχανίαν. Πᾶν ὅ,τι προκειμένου περὶ τῶν ὑποτελῶν ἐφρόντιζε νὰ γνωρίζῃ ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ἦτο ποῖοι ἐπλήρωναν καλά· εἰς αὐτοὺς μόνον ἐνοικίαζε τὰ κτήματα τοὺς δὲ ἄλλους τοὺς ἄφινεν ἔξω.

«Ὁ Νέβικ ξέρει, 'ρώτησέ τον» ἐψιθύρισε, σύρων τὸν φαιόν του μύστακα καὶ πκρατηρῶν τὸ παιδίον μὲ ὕφος ἀμήχανον. «Πᾶμε τόρα» προσέθηκε «καὶ

σὰν θὰ γίνῃς καὶ σὺ κόμης προσπάθησε νὰ εἶσαι καλλίτερος αὐθέντης ἀπὸ μένα — ἂν μπορέσῃς !»

Ἔμεινε σιγηλὸς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπιστροφῆς. Τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπεξηγήσῃ πῶς αὐτός, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε εἰς τὴν ζωήν του εἶχεν ἀγαπήσῃ κανένα, ἠσθάνενο τόσον ζωηρὰν ἔλξιν πρὸς τὸ παιδίον ἐκεῖνο. Τὸ πρῶτόν του αἴσθημα ἦτο ὑπερηφάνεια διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν χάριν τοῦ Κέδρικ καὶ τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον ἀπέπνεον ὅλαι του αἱ πράξεις· ἀλλ' ἦτο πλέον ἡ ὑπερηφάνεια ὅ,τι ἠσθάνετο τόρα. Δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ γελάσῃ μὲ τὸν ἑαυτόν του συλλογιζόμενος πόσην εὐχαρίστησιν ἐδοκίμαζεν ἔχων τὸ παιδίον πλησίον του καὶ ἀκούων τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του, καὶ πόσον κατὰ βάθος ἐπεθύμει νά τον ἀγαπᾷ καὶ ἐκεῖνο καὶ νὰ ἔχῃ καλὴν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ.

«Εἶμαι τρελλός» ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν « ἄλλο πρᾶγμα δὲν 'μπορῶ νὰ ὑποθέσω.»

Ἐν τούτοις ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ἡ πρὸς τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἀγάπη του δὲν προήρχετο ἐκ γεροντικῆς ἰδιοτροπίας· ἂν ἤθελε δὲ νὰ προχωρήσῃ μέχρι τοῦ βάθους τῶν πραγμάτων, θὰ ἠναγκάζετο πιθανῶς νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἑαυτὸν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὸν εἵλκυεν ἰσχυρῶς πρὸς τὸν ἔγγονόν του ἦσαν τὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε αὐτὸς ἔσχεν· ἡ γενναιότης, ἡ εἰλικρίνεια, ἡ θέρμη τῆς καρδίας, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη, — ὅλαι αἱ ἀρεταὶ αἱ ὁποῖαι διέλαμπον καὶ εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὰς πράξεις τοῦ Κέδρικ.

ΚΓ'

Μίαν ἑβδομάδα περίπου μετὰ τὸν περίπατον τοῦτον, τὸ παιδίον, ἐπιστρέφον ἡμέραν τινὰ ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην μὲ ἦθος περίφροντι καὶ ἀνήσυχον. Ἐκάθησεν εἰς τὴν ὑψηλόνωτον ἕδραν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε καθήσῃ τὴν ἡμέραν ποὺ ἦλθε καὶ ἐπί τινας στιγμὰς ἀπέμεινε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς στάκτης τῆς ἑστίας, σύννους, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Ὁ κόμης τον ἔβλεπεν ἐν σιωπῇ, ἀπορῶν τί ἆρά γε νά τῳ συνέβῃ. Προφανῶς ὁ μικρὸς λόρδος κάτι σπουδαῖον ἐσυλλογίζετο. Ἐπὶ τέλους ἀνύψωσε τὴν κεφαλήν.

«Ὁ Νέβικ ξέρει ὅλα ὅσα συμβαίνουν ἐδῶ ; ἠρώτησε.

«Ἡ δουλειά του εἶνε νά τα ξεύρῃ » ἀπήντησεν ὁ κόμης. «Μήπως παρημέλησε τίποτε ;»

Μολονότι θὰ ἤγετό τις νὰ πιστεύσῃ τὸ ἐναντίον, τίποτε δὲν ἠχαρίστει περισσότερον τὸν γηραιὸν λόρδον ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἐδείκνυεν ὁ ἔγγονός του διὰ τοὺς ὑποτελεῖς. Οὐδέποτε τοῖς το ἔδειξεν αὐτὸς ὁ ἴδιος· ἀλλ' ἔχαιρε πολὺ βλέπων ὅτι αἱ σοβαραὶ σκέψεις συνυπῆρχον ἐντὸς τῆς βοστρυχώδους κεφαλῆς τοῦ Κέδρικ μὲ τὰς ἡδονικὰς καὶ εὐχαρίστους αἱ ὁποῖαι ἥρμοζον εἰς τὴν ἡλικίαν του.

«Ὑπάρχει ἕνα μέρος» εἶπε τότε τὸ παιδίον μὲ φρίκην ἐζωγραφημένην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του «ὑπάρχει ἕνα μέρος... ἡ Ἀγάπη μου το εἶδε... εἰς την ἄλλη ἄκρη τοῦ χωριοῦ, ὅπου τὰ σπίτια εἶνε τὸ ἕνα ἀπάνω 'ς τὸ ἄλλο, καὶ τόσο παληά, ποὺ φαίνονται ἕτοιμα νὰ πέσουν. Μόλις 'μπορεῖ κανεὶς νἀναπνεύσῃ μέσα εἰς αὐτά, τόσον εἶνε μικρά, χαμηλὰ καὶ ὑγρά, Οἱ ἄνθρωποι ποὺ κατοικοῦν ἐκεῖ εἶνε τόσο πτωχοί, ὥστε δὲν 'μποροῦν νἀγοράσουν τίποτε ἀπ' ὅ,τι τους χρειάζεται. Πολλοὶ ἔχουν πυρετὸ καὶ τὰ παιδιὰ πεθαίνουν. Ἄ, εἶνε φοβερόν ! Πρέπει νὰ γίνωνται κακοὶ ἄνθρωποι, ἔτσι καθὼς ζοῦν μὲ τόσην ἀθλιότητα. Εἶνε ἀκόμη οἰκτρότεροι ἀπὸ τὸ Μιχάλη καὶ τὴ Βιργίττα. Ἡ βροχὴ περνᾷ τὴ σκέπη τους. Ἡ Ἀγάπη μου 'πῆγε σὲ μιὰ φτωχὴ ποὺ κατοικεῖ 'ς ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ σπίτια καὶ ἔκλαιγε ποῦ μου διηγεῖτο ὕστερα τί εἶδε ἐκεῖ μέσα ! »

Μαργαρῖται ὑγροὶ ἔλαμπον καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μικροῦ λόρδου, ἐν ᾧ ἔκαμεν αὐτὴν τὴν διήγησιν. Τοὺς ἐσπόγγισε ζωηρῶς, κατῆλθεν ἐκ τῆς ἕδρας του καὶ πλησιάσας ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς πολυθρόνας τοῦ κόμητος, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

«Τῆς εἶπα» ἐξηκολούθησε μειδιῶν ἐν μέσῳ τῶν δακρύων του «ὅτι σεῖς δὲν θὰ ἠξεύρατε τίποτε ἀπὸ αὐτὰ καὶ ὅτι θά σάς το ἔλεγα· ὅτι βεβαιότατα θὰ ἐκάμνατε ὅ τι ἐκάματε καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Χοὺγκ καὶ ὅτι ὁ Νέβικ θὰ ἐλησμόνησε νά σας εἰδοποιήσῃ. »

Ὁ κόμης παρετήρησε τὴν μικρὰν χεῖρα τὴν ἀποτεθειμενην ἐπὶ τοῦ γόνατός του. Ὁ Νέβικ δὲν εἶχε λησμονήσῃ διόλου νά τον εἰδοποιήσῃ καὶ πλέον ἢ ἅπαξ τῳ ὡμίλησε περὶ τῆς ἀθλίας καταστάσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ χωρίου, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Παληόσπιτα. Ἤξευρεν ὅτι αἱ οἰκίαι ἦσαν ἑτοιμόρροποι, ὅτι τα παράθυρα καὶ αἱ στέγαι μόλις ἐκρατοῦντο· ὅτι τὸ ὕδωρ ἔρρεε κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, ὅτι ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ πτωχεία συγκατῴκουν ἐκεῖ μετὰ τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων. Ὁ κ. Μορδάουντ τῳ εἶχε παραστήσῃ ὅλ' αὐτὰ μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα τὰ ὁποῖα ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ, ἀλλ' ἡ Ἐξοχότης Του εἶχεν ἀποκρούσῃ μετὰ ζωηρότητος τὴν ἰδέαν νὰ ἐπιφέρῃ ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην βελτίωσιν εἰς τὴν ἀθλιότητα ἐκείνην. Ἐν τούτοις, παρατηρῶν τὴν μικρὰν χεῖρα τὴν ἀποτεθειμένην ἐπὶ τῶν γονάτων του, προχωρῶν δὲ ἀπὸ τῆς μικρᾶς χειρὸς μέχρι τῆς μικρᾶς χρηστῆς καὶ ἀνησύχου φυσιογνωμίας, ἡ ὁποία ἔκλινε πρὸς αὐτόν, ἠσθάνθη μίαν κάποιαν αἰσχύνην δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὰ Παληόσπιτα τοῦ Δόρινκουρ.

«Καὶ τόρα τί θέλεις νά με κάμῃς; ἐπιχειρηματίαν; Θέλεις νὰ ἱδρύσω καμμίαν Οἰκοδομικὴν Ἑταιρίαν;» εἶπεν.

«Ἕνα τέτοιο πρᾶγμα πρέπει νὰ γίνῃ!» ὑπέλαβεν ὁ Κέδρικ ζωηρῶς. «Ἡ μητέρα μου εἶπε ὅτι πρέπει νὰ κατεδαφισθοῦν ὅλα ἐκεῖνα τὰ σπίτια· εἶνε τόσῳ παληὰ καὶ ἐρειπωμένα, ὥστε εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ διορθωθοῦν. Πρέπει. Ἐλᾶτε νά τα ἰδῆτε» ἐπρόσθεσε μὲ ὀφθαλμοὺς λάμποντας ὡς ἀστέρας καὶ μὲ πρόσωπον ζωηρὸν ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἐλᾶτε νά τα ἰδῆτε καὶ διατάξετε νά τα κρημνίσουν ἀμέσως! Ἐλᾶτε! οἱ χωρικοί σας θὰ εἶνε τόσον εὐτυχεῖς ὅταν ἰδοῦν ὅτι φροντίζετε τόσον γι' αὐτούς, θά σας εἶνε τόσον εὐγνώμονες ἄν τους βοηθήσετε!»

Ὁ κόμης ἠγέρθη καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἐγγόνου του.

«Πᾶμε 'λίγο ἐπάνω 'ς τὴν ταράτσα» εἶπε μὲ τὸ σύνηθές του σαρκαστικὸν μειδίαμα· «ἐκεῖ θὰ 'μιλήσωμε καλλίτερα γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.»

Ἂν καὶ τοιοῦτον μειδίαμα ἀνεφάνη δὶς καὶ τρὶς ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἐν ᾧ ἔκαμνε κατὰ τὸ σύνηθες τὸν ἑσπερινόν του περίπατον ἐπὶ τοῦ δώματος. στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ μικροῦ του συντρόφου, ἦτο προφανὲς ὅτι αἱ σκέψεις αἱ ὁποῖαί τον ἀπησχόλουν δέν τῳ ἦσαν διόλου δυσάρεστοι.

Τὸ ἀληθὲς ἦτο ὅτι ἡ κυρία Ἔρρολ εἶχε κάμῃ πολλὰς λυπηρὰς ἀποκαλύψεις κατὰ τὰς ἐν τῷ χωρίῳ ἐπισκέψεις της, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο τόσον γραφικὸν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ λόφου. Τὰ πράγματα δὲν εἶνε τόσον γραφικὰ ὁρώμενα ἐκ τοῦ πλησίον ὅσον μακρόθεν. Ἡ κυρία Ἔρρολ συνήντησεν ὀκνηρίαν καὶ ἀμάθειαν, ὅπου ἐνόμιζεν ὅτι θὰ συνήντα φιλεργίαν καὶ ἄνεσιν, ἠναγκάσθη δὲ νἀνομολογήσῃ ὅτι τὸ Δόρινκουρ ἦτο ἡ ἀθλιεστέρα πολίχνη ὅλου ἐκείνου τοῦ μέρους. Ἡ κ. Μορδάουντ τῇ ἐγνώρισεν ὅλας τὰς δυσκολίας, καὶ ὅλας τὰς ἀπογοητεύσεις τὰς ὁποίας εἶχε συναντήσῃ· αὐτὴ δὲ ἡ ἰδία δὲν ἐδοκίμασεν ὀλιγώτερα ἐμπόδια κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ καλοῦ, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ κάμῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους. Οἱ πράκτορες, οἱ ὁποῖοι διηύθυναν τὰ κτήματα, ἐξελέγοντο τοιοῦτοι ὥστε νὰ ἀρέσωσι πάντοτε εἰς τὸν κόμητα· οὐδέποτε δ' ἐσυλλογίζοντο τὴν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον φθάσῃ οἱ δυστυχεῖς τοῦ κυρίου των ὑποτελεῖς. Τὰ πράγματα ἐβάδιζον οὕτω ἀπὸ κακοῦ εἰς χειρότερον καὶ ἔφθασαν εἰς σημεῖον ὅπου τὸ κακὸν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ θεραπευθῇ ἢ διὰ μέσων ριζικῶν.

Κυρίως τὰ Παληόσπιτα μὲ τὰς ἠρειπωμένας των οἰκίας καὶ τοὺς ὀκνηροὺς των κατοίκους καχεκτικοὺς καὶ ἀθλίους, παρίστατο τὸ μᾶλλον ἀξιοθρήνητον θέαμα. Ὅταν ἡ κυρία Ἔρρολ ὑπῆγεν ἐκεῖ διὰ πρώτην φοράν, ἠσθάνθη φρίκην. Βλέπουσα τὰ παιδία ἐκεῖ τὰ ἡμίγυμνα, τὰ ἐγκαταλελειμμένα σχεδὸν ὑπὸ τῶν γονέων των, παραδεδομένων εἰς τὸ ἐλάττωμα καὶ τὴν ὀκνηρίαν, τὰ συνέκρινε κατὰ νοῦν πρὸς τὸ τέκνον της, ἀνατραφὲν ὑπ' αὐτῆς μετὰ τόσης φροντίδος, τὸ ὁποῖον ἔζη τόρα εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ ἔπαυλιν, περιθαλπόμενον καὶ ὑπηρετούμενον ὡς μικρὸς πρίγκηψ, μὴ δυνάμενον νὰ συλλάβῃ ἐπιθυμίαν χωρὶς νὰ πραγματοποιηθῇ ἀμέσως καὶ μὴ γνωρίζον ἄλλο τι ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν, τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν. Τότε μίαν σκέψιν ὑπηγόρευσεν εἰς τὸν νοῦν της ἡ γενναία αὐτῆς καρδία. Πολλάκις εἶχε συλλογισθῇ ὅτι ἦτο μέγα εὐτύχημα δι' αὐτὴν ὅτι ὁ Κέδρικ ἤρεσεν εἰς τὸν πάππον του, ἔλεγε δὲ τόρα ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ προκύψῃ καί τι καλὸν διὰ τοὺς ἄλλους.

«Ὁ κόμης τίποτε δὲν εἰμπορεῖ νά τῳ ἀρνηθῇ» εἶπε πρὸς τὸν κ. Μορδάουντ, ἀποκαλύπτουσα τὰ σχέδιά της. «Τοῦ κάμνει ὅ,τι του ζητήσῃ. Διατί τὴν ἀγαθὴν αὐτὴν θέλησιν νὰ μή την μεταχειρισθῶμεν ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ἀνθρώπων; Ἐγὼ τοὐλάχιστον θὰ κάμω ὅ,τι εἰμπορέσω.»

Ἤξευρεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ σχέδιόν της εἰς τὴν τρυφερὰν καρδίαν του Κέδρικ. Τῷ διηγήθη ὅλα ὅσα εἶδεν εἰς τὰ Παληόσπιτα, βεβαία ὅτι θὰ ἔκαμνε λόγον περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πάππον του καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἐπὶ τῇ παρακλήσει του θὰ συγκατετίθετο ὁ κόμης νὰ βελτιώσῃ τὴν τύχην τῶν δυστυχῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπ' αὐτοῦ ἐξηρτῶντο.

Ὅσον παράδοξον κσὶ ἂν ἐφάνη τοῦτο εἰς ὅλους, τὰ πράγματα ἐβάδισαν κατ' εὐχὴν καὶ κατεδείχθη ἀκόμη μίαν φοράν ἡ καλὴ ἐπιρροή, τὴν ὁποίαν ἤσκει ὁ Κέδρικ ἐπὶ τοῦ κόμητος. Τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιρροῆς ταύτης ἐνέκειτο εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν τὸ παιδίον ἔτρεφε πρὸς τὸν πάππον του καὶ ἡ ὁποία τον ἔκαμνε νά τον ἐκλαμβάνῃ ὡς ἄνθρωπον δίκαιον, φιλάνθρωπον καὶ γενναιόδωρον. Ὁ κόμης οὐδέποτε θὰ ἐπέτρεπε νὰ διέλθῃ ἐκ τοῦ νοῦ τοῦ ἐγγόνου του ἡ ὑπόνοια ὅτι οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἠσθάνετο κλίσιν πρὸς τὴν γενναιοδωρίαν καὶ ὅτι πολὺ ὀλίγον τον ἔμελεν ἂν θὰ εἶχε δίκαιον ἢ ἄδικον ἐνεργῶν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων του. Ἦτο τόσον νέα δι' αὐτὸν ἀπόλαυσις νά τον παρατηρῇ μὲ τρυφερότητα καὶ θαυμασμὸν τὸ παιδίον καὶ νά τον ἐκλαμβάνῃ ὡς τὸν εὐεργέτην τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν τύπον τῆς εὐγενείας, ὥστε οὐδεμίαν ἠσθάνετο πλέον ἱκανοποίησιν ὅταν ἀνωμολόγει καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἀπεναντίας δὲν ἦτο παρὰ ἕνας γέρος πικράξενος, κακὸς καὶ ἐγωϊστής, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε συνέλαβε μίαν καλὴν ἰδέαν εἰς τὴν ζωήν του καὶ ὁ ὁποῖος τόσον ἐνδιεφέρετο περὶ τῶν πτωχῶν τῆς κομιτείας ὅσον καὶ περὶ τῶν κατοίκων τῆς Κίνας. Ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι ἐκτὸς τῆς χαρᾶς τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο προξενῶν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ἔγγονέν του, δὲν θὰ ἦτο δυσάρεστον ἐὰν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔκαμνε καὶ καμμίαν καλὴν πρᾶξιν. Διὰ τοῦτο, γελῶν ἐνδομύχως μὲ τὸν ἑαυτὸν του, προσεκάλεσε τὸν Νέβικ καὶ μετὰ μακρὰν μετ' αὐτοῦ συνομιλίαν τῷ ἔδωκε διαταγὴν νὰ κατεδαφισθοῦν τὰ Παληόσπιτα καὶ νὰ οἰκοδομηθοῦν νέαι οἰκίαι.

«Ὁ λόρδος Φωλεροᾶ το θέλει» τῷ εἶπεν ἀντὶ πάσης ἄλλης δικαιολογίας. «Νομίζει ὅτι αἱ ἐπιδιορθώσεις αὐταὶ θὰ προθέσουν ἀξίαν εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν. Εἰμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε εἰς τοὺς ὑποτελεῖς ὅτι εἶνε ἰδέα ἰδική του.»

Καὶ ἔρριψεν ἓν βλέμμα πρὸς τὴν μικράν Του Ἐξοχότητα, ἐξηπλωμένην ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς ἑστίας καὶ παίζουσαν μετὰ τοῦ Δοῦγκαλ. Καὶ ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του καὶ ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας του ὁ Κέδρικ ἦτο τόσον ἀνίκανος νὰ ὑπολογίσῃ τὰ κέρδη τὰ ὁποῖα θά τῳ προσεπόριζον αἱ βελτιώσεις τὰς ὁποίας ἐζήτει! Ὁ μέγας κύων ἦτο ὁ πιστὸς σύντροφος τοῦ παιδίου καί το ἠκολούθει παντοῦ, βαδίζων ὄπισθέν του μεγαλοπρεπῶς ὅταν ὁ Κέδρικ ἐπήγαινε πεζῇ, ἢ τριποδίζων ἐπισήμως παρὰ τὸν ἵππον ἢ τὴν ἅμαξάν του.

Φυσικά, τόσον εἰς τὴν ἐξοχὴν ὅσον καὶ εἰς τὴν μικρὰν γειτονικὴν πόλιν, ἤρχισε νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς μελετωμένης μεταβολῆς. Κατ' ἀρχὰς πολλοὶ δὲν ἤθελον νά το πιστεύσουν· ἀλλ' ἅμα εἶδον τὸ πλῆθος τῶν ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι ἦλθον εἰς Δόρινκουρ καὶ ἤρχισαν νὰ κατεδαφίζωσι τὰς παλαιὰς καὶ ἔλεεινὰς ἐκείνας καλύβας, ἤρχισαν νἀναγνωρίζωσιν ὅτι ἦσαν ἀληθῆ τὰ ᾀδόμενα καὶ ταχέως ἐμόντευσαν ὅτι εἰς τὴν φιλάνθρωπον ἐπέμβασιν τοῦ μικροῦ λόρδου ὠφείλετο καὶ ἡ νέα αὕτη εὐεργεσία. Ἐὰν ὁ Κέδρικ ἐγνώριζε μὲ ποῖον τρόπον ὡμίλουν περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ Παληόσπιτα, ὁποίας εὐλογίας καὶ ὁποίας εὐχάς τῳ ἐπεδαψίλευον καὶ πῶς τὸν ἐφαντάζοντο ὅτι θὰ ἐγίνετο ὅταν θὰ ἐμεγάλονε, θὰ ἐξεπλήσσετο πολύ· ἀλλὰ δέν το ἐγνώριζε. Ἦγε τὴν ἁπλῆν, τὴν εὐτυχῆ καὶ ἀφελῆ παιδικήν του ζωήν, διασκεδάζων εἰς τὸ δάσος, κυνηγῶν τοὺς κονίκλους, ἐξαπλούμενος ἐπὶ τῆς χλόης ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ὑψηλῶν δένδρων καὶ ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς βιβλιοθήκης μὲ κανὲν βιβλίον· ὁμιλῶν εἰς τὸν κόμητα περὶ τῶν ἀναγνώσεών του καὶ διηγούμενος αὐτὰς ἐκ νέου εἰς τὴν μητέρα του· γράφων μακρὰς ἐπιστολὰς εἰς τὸν Δὶκ ἢ εἰς τὸν κ. Χώψ, οἱ ὁποῖοι ἀπήντων καὶ ἐκεῖνοι ταχτικά· ἐξερχόμενος εἰς περιπάτους πότε ἔφιππος, πότε ἐφ' ἁμάξης, καὶ συνοδευόμενος πότε ὑπὸ τοῦ κόμητος καὶ πότε ὑπὸ τοῦ Οὐίλκινς. Ὅταν διήρχετο ἀπὸ τὴν ἀγορὰν ἢ ὅταν συνήντα κανένα χωρικόν, παρετήρει ὅτι ὅλοι οἱ πῖλοι ἀνυψοῦντο καὶ ὅτι τὰ πρόσωπα προσελάμβανον ἔκφρασιν φαιδράν, ἀλλ' ἐνόμιζεν ὅτι τοῦτο συνέβαινε διότι ἦτο μαζί καὶ ὁ πάππος του.

«Σᾶς ἀγαποῦν πολύ» εἶπε μίαν ἡμέραν ἐγείρων τὸ γλυκὺ πρόσωπόν του πρὸς τὸν κόμητα, λάμπον ὑπὸ μειδιάματος. «Παρατηρεῖτε πόσον εἶνε εὐτυχεῖς ποῦ σᾶς βλέπουν, ἐλπίζω ὅτι μιὰ 'μέρα θὰ μ' ἀγαποῦν καὶ μένα τὸ ἴδιο. Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὔμορφο νά τον ἀγαπᾷ κανένα ὅλος ὁ κόσμος.»

Καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν ὑπερήφανον, διότι ἦτο ὁ ἔγγονος ἀνδρὸς τόσον ἀγαπωμένου καὶ ἐκτιμωμένου.

Ὅταν ἤρχισαν νὰ οἰκοδομῶσι τοὺς νέους οἰκίσκους, ὁ κόμης καὶ ὁ ἔγγονός του ἔκαμνον συχνὰ τὸν περίπατόν των ἕως εἰς τὰ Παληόσπιτα, διὰ νὰ βλέπωσιν εἰς ποῖον σημεῖον εὑρίσκονται αἱ ἐργασίαι. Ὁ Κέδρικ τὰς παρηκολούθει μετὰ τοῦ ζωηροτέρου ἐνδιαφέροντος. Κατήρχετο τοῦ ἵππου διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ συνάψῃ γνωριμίας μετὰ τῶν ἐργατῶν καὶ νά τοις ἀπευθύνῃ ἐρωτήσεις διαφόρους δι' ὅ,τι ἔκαμνον, συγκρίνων τὸν τρόπον τῆς ἐδῶ ἐργασίας μ' ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον εἶχεν ἴδῃ ἐν Ἀμερικῇ. Ἐξέθετε κατόπιν τὰς παρατηρήσεις του πρὸς τὸν πάππον του, ἐν ᾧ ἐπέστρεφον εἰς τὴν ἔπαυλιν.

«Μ' ἀρέσει πάντα νὰ μαθαίνω πῶς κάνουν ὅλα τὰ πράγματα» ἔλεγε πρὸς τὸν κόμητα, «γιατὶ κανεὶς δὲν ξεύρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ ὕστερα.»

Ὅταν ἔφευγεν, οἱ ἐργάται ἐγέλων μεταξύ των μὲ τὰς παρατηρήσεις καὶ μὲ τοὺς λόγους του, ἀλλὰ δέν τον ἐπερίπαιζαν. Τὸν ἠγάπων, ἠχαριστοῦντο δὲ πολὺ νά τον βλέπουν ἐκεῖ· νά τον ἀκούουν νὰ ὁμιλῇ καὶ νά τον θεωροῦν ἱστάμενον ἐνώπιόν των μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια καὶ τὸν πῖλον πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ παρακολουθοῦντα τὰς κινήσεις των μὲ σοβαρότητα πλήρη ἐνδιαφέροντος. —Εἶνε παιδὶ σπάνιο, ἔλεγαν· ἔχει ἀέρα ἀλλὰ δὲν εἶνε ὑπερήφανος μὲ τὴ φτωχολογιά. Δὲν μοιάζει καθόλου τοῦ πάππου του. —Ἐπιστρέφοντες δὲ εἰς τὰς οἰκίας των ὡμίλουν περὶ τοῦ μικροῦ λόρδου εἰς τὰς συζύγους των καὶ αἱ γυναῖκες ὡμίλουν περὶ αὐτοῦ μεταξύ των, οὕτως ὥστε ὁ Κέδρικ ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν συνδιαλέξεων, καθεὶς δὲ εἶχε καὶ ἀπὸ ἓν ἀνέκδοτον νὰ διηγηθῇ περὶ αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους ὅλοι ἀνεγνώρισαν ὅτι ὁ κοινῶς λεγόμενος «κακὸς κόμης» εὗρε τέλος πάντων κάποιον ὁ ὁποῖος τὸν ἐνδιέφερε καὶ ὅτι ἡ γηραιά, σκληρὰ καὶ ἀναίσθητος καρδία του εἶχε συγκινηθῇ τέλος πάντων καὶ θερμανθῇ.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ μέχρι ποίου σημείου εἶχε προβῇ ἡ μεταβολὴ αὕτη καὶ πόσον ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ηὔξανε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ γέροντος πρὸς τὸ παιδίον, τὴν μόνην ὕπαρξιν, ἡ ὁποία συνέλαβε πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην. Ὁ κόμης ὠνειροπόλει τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ Κέδρικ θὰ ἦτο νεανίας εὐσταλὴς καὶ ὡραῖος, μὲ τὴν ζωὴν ὅλην ἠνεῳγμένην ἐνώπιόν του, διατηρῶν τὴν καρδίαν

πλήρη ἀγάπης καὶ τὴν δύναμιν νά κάμνῃ φίλους ὅλους ὅσοι τον ἐπλησίαζον. Συχνάκις, ἐν ᾧ παρετήρει τὸ παιδίον, ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ ἀναγινῶσκον κανὲν χονδρὸν βιβλίον, μὲ τὸ φῶς πίπτον ἐπὶ τῆς ξανθῆς του κεφαλῆς, ἀσθενὴς λάμψις ἀνεφαίνετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐλαφρὰ ἐρυθρότης ἐκάλυπτε τὰς παρειάς του.

—Τό παιδὶ αὐτὸ θὰ 'μπορῇ νὰ κάμνῃ ὅ τι θέλῃ!» ἔλεγε.

Δὲν ἀπεκάλυπτε ποτὲ εἰς κανένα τὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα ἔτρεφε πρὸς τὸν Κέδρικ. Ὅσάκις ὡμίλει περὶ αὐτοῦ, διετήρει πάντοτε τὸ σαρκαστικὸν ἐκεῖνο μειδίαμα· ἀλλ' ἠγάπα πολὺ νά τον ἔχῃ μαζί του· πλησίον τῆς πολυθρόνας του εἰς τὴν βιβλιοθήκην· ἀπέναντί του εἰς τὴν τράπεζαν· παρὰ τὸ πλευρόν του ὅταν ἐξήρχετο ἔφιππος ἢ ἐφ' ἁμάξης, καὶ μάλιστα ὅταν ἔκαμνε τὸν ἑσπερινόν του περίπατον ἐπὶ τοῦ δώματος.

«Θυμᾶσθε» τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Κέδρικ, ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ τοῦ βιβλίου του, «τί σας ἔλεγα τὴν πρώτη φορὰ ποῦ ἰδωθήκαμε, ὅτι θὰ γίνωμε καλοὶ φίλοι; νὰ τόρα· ποιοὶ ἄλλοι 'μπορεῖ νὰ εἶνε καλλίτεροι φίλοι ἀπὸ μᾶς;

— Πραγματικῶς εἴμεθα πολὺ καλοὶ φίλοι» εἶπεν ὁ κόμης. «Ἔλα ἐδῶ.»

Ὁ Κέδρικ ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ τάπητος (ἦτο ἡ ἀγαπητή του θέσις) ἠγέρθη καὶ ἐστάθη ὄρθιος πλησίον τοῦ πάππου του.

«Ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ κανένα πρᾶγμα;» ἠρώτησεν ὁ κόμης «τίποτε ποῦ νά σου λείπῃ καὶ νά το ἐπιθυμῇς;

Οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδίου προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ πάππου του, μὲ βλέμμα ἐκφράζον ἀγωνίαν καὶ ἐπιθυμίαν ἐν ταὐτῷ.

«Μονάχα ἕνα πρᾶγμα» ἀπήντησε.

«Τί;» ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς κόμης.

«Τὴν Ἀγάπη μου!» εἶπε τὸ παιδίον.

Ὁ κόμης ἐμόρφασεν ἐλαφρῶς.

«Κάθε 'μέρα τὴ βλέπεις. Δέ σου φθάνει;» εἶπεν.

«Ἤμουν συνειθισμένος νά τη βλέπω πάντα» εἶπεν ὁ μικρὸς λόρδος. «Εἶχε τὴ συνήθεια νά με φιλῇ κάθε βράδυ σὰν 'πήγαινα νὰ κοιμηθῶ καὶ πάλι τὸ πρωῒ ποῦ ξυπνοῦσα. Ἠμπορούσαμε νὰ λέμε ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον ἐκεῖνο ποῦ 'θέλαμε, χωρὶς νὰ ἔχουμε ἀνάγκη νὰ 'μιλοῦμε.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ γηραιοῦ κόμητος καὶ οἱ τοῦ ἐγγόνου του συνηντήθησαν καὶ ἀμφότεροι ἔμειναν ἐπί τινας στιγμὰς σιωπηλοί. Μεθ' ὅ ὁ κόμης, συσπῶν τὰς χονδρὰς καὶ μιξοπολίους του ὀρῦς:

«Καὶ ποτὲ δὲν λησμονεῖς τὴν μητέρα σου;» ἠρώτησε.

«Ποτέ!» ἀπήντησε τὸ παιδίον. «Ποτέ! κ' ἐκείνη τὸ ἴδιο, ποτὲ δέν με λησμονεῖ. Καὶ ἐσᾶς ἀκόμη δὲν θά σας ἐλησμονοῦσα τόρα ποτέ, ἐὰν τυχὸν δὲν ἐκατοικοῦσα πλέον μαζί σας καὶ τόσῳ περισσότερο θά σας ἐσυλλογιζόμουν, ὅσῳ περισσότερο θά μας ἐχώριζαν.»

Ἡ ἐκ τῆς ζηλοτυπίας λύπη τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζεν ὁ κόμης, ὁσάκις τὸ παιδίον ὡμίλει περὶ τῆς μητρός του ἐφαίνετο ὀσημέραι ἰσχυροτέρα καὶ ηὔξανε τῷ ὄντι ἐφ' ὅσον ηὔξανε καὶ ἡ πρὸς τὸ παιδίον ἀγάπη τοῦ γέροντος.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπῆλθον γεγονότα τὰ ὁποῖα τον ἔκαμαν νὰ λησμονήσῃ, τοὐλάχιστον ἐπί τινα καιρόν, τὰ δυσμενῆ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν ἔτρεφε κατὰ τῆς νύμφης του, ἐπῆλθον δὲ κατὰ πολὺ παράδοξον τρόπον.

ΚΔ'

Ἐσπέραν τινά, ὀλίγον καιρὸν πρὶν τελειώσουν αἱ ἐργασίαι εἰς τὰ Παληόσπιτα, ἐδίδετο γεῦμα εἰς τὸ Δόρινκουρ. Εἶχον πολὺν καιρὸν νὰ δεχθῶσι κόσμον εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὅταν ὁ σὶρ Χάρρυ Λώρριδαλ καὶ ἡ Λαίδη Λώρριδαλ, ἡ μόνη τοῦ κόμητος ἀδελφή, ἦλθον νὰ περάσωσιν ὀλίγας ἡμέρας μαζί του. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐνεποίησε μεγάλην αἴσθησιν εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐσχολιάσθη ποικιλοτρόπως, προπάντων εἰς τὸ μαγαζεῖον τᾶς Μὶς Δίβλετ. Ἦτο τῷ ὄντι τὸ πρᾶγμα ἐκπληκτικόν. Διότι ἀπὸ τοῦ γάμου της ἡ Λαίδη Λώρριδαλ δὲν εἶχε θέσῃ τὸν πόδα εἰς τὴν ἔπαυλιν, δηλαδὴ ἀπὸ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν. Ἦτο κυρία μεγαλοπρεπής, μὲ ὡραίαν λευκὴν κόμην καὶ παρειὰς μὲ λακκίσκους, εὔχρους καὶ ἀνθηροτάτας μεθ' ὅλην της τὴν ἡλικίαν. Ἦτο καλή, ὡς ἦτο καὶ ὡραία, οὐδέποτε δὲ αὐτὴ εἶχεν ἐπιδοκιμάσῃ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀδελφοῦ της. Εἶχεν ἀποφασιστικὸν χαρακτῆρα, τῷ εἶπε δὲ πολλάκις ἐλευθέρως τί ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ, οὕτως ὥστε, μετὰ πολλὰς καὶ ζωηρὰς ἔριδας πρὸς τὴν Ἐξοχότητά Του, βλέπουσα ὅτι οὐδὲν διὰ τούτων κατώρθωνεν, ἀπεφάσισε νὰ μή τον βλέπῃ, ἔμειναν δὲ οὕτω ξένοι πρὸς ἀλλήλους ἐπὶ ἔτη πολλά.

Ὅ,τι ἐμάνθανε περὶ τοῦ ἀδελφοῦ της κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Λαίδη Λώρριδαλ δὲν ἦτο φύσεως τοιαύτης, ὥστε νά την κάμῃ νὰ ζητήσῃ συμφιλίωσιν· ἐμάνθανε δηλαδὴ πόσον ἦτο σκληρὸς πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὰ τέκνα του.

Ἂν καὶ ποτὲ δὲν εἶχεν ἴδῃ τοὺς δύο του μεγαλητέρους υἱούς, ἡ κοινὴ φήμη ἐν τούτοις ἐπληροφόρει τὴν Λαίδην Λώρριδαλ ὅτι ἦσαν ἐστερημένοι ὅλων ἐκείνων τῶν προτερημάτων, τὰ ὁποῖα καθιστῶσι τοὺς ἀνθρώπους ὠφελίμους καὶ ἀγαπητούς. Μίαν φορὰν ὅμως εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν ἔπαυλίν της εἷς ὡραῖος νεανίας δεκαοκταετής, ὁ ὁποῖος τῇ εἶπεν ὅτι ἦτο ἀνεψιός της, ὁ Ἔρρολ, καὶ ὅτι, διερχόμενος πλησίον τῆς κατοικίας της, ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὴν θείαν Κωνσταντίαν, περὶ τῆς ὁποίας πολλάκις ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι πρὸς τὴν ἀγαπητήν του μητέρα. Ἡ καρδία τῆς Λαίδης Λώρριδαλ συνεκινήθη πολὺ ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ὡραίου ἐκείνου παιδίου. Τὸ ἐκράτησε παρ' αὐτῇ μίαν ἑβδομάδα, τὸ ἐφιλοδώρησε, τὸ ἐθώπευσε, τὸ ἐθαύμασεν. Εἶχε χαρακτῆρα τόσον ἐράσμιον, καρδίαν τόσον τρυφερὰν, πνεῦμα τόσον εὐρύ, ὥστε συνέλαβε πρὸς αὐτὸν ζωηροτάτην ἀγάπην καί, ὅταν ἔφευγε, τῷ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα νά τον ἐπανίδῃ ταχέως. Ἀλλ' ἡ ἐλπὶς αὕτη δὲν ἐπραγματοποιήθη· ὁ κόμης ὀργισθεὶς διότι ὁ υἱός του ὑπῆγε νὰ ἴδῃ τὴν θείαν του, τῷ ἀπηγόρευσε νὰ ὑπάγῃ καὶ πάλιν. Ἀλλ' ἡ Λαίδη Λώρριδαλ διετήρησε γλυκεῖαν τὴν ἀνάμνησίν του καὶ ἂν καὶ αὐτὴ ἐφοβήθη μήπως ἔκαμε κανένα γάμον ἀνάξιον ἑαυτοῦ ἐν Ἀμερικῇ, ἐν τούτοις ὠργίσθη παραφόρως κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ της, ὅταν ἔμαθεν ὅτι εἶχεν ἀποκηρύξῃ τὸν υἱόν του καὶ ὅτι κανεὶς δὲν ἤξευρε πλέον οὔτε ποῦ ἔζη, οὔτε πῶς. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἦλθεν ἡ εἴδησις περὶ τοῦ θανάτου του καὶ κατόπιν ἡ περὶ τοῦ θανάτου τῶν δύο μεγαλητέρων του ἀδελφῶν· ἤκουσε δὲ τώρα ἡ Λαίδη νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ μικροῦ Ἀμερικανοῦ, τὸν ὁποῖον ἔφεραν εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Δόρινκουρ, διὰ νὰ λάβῃ τὸν τίτλον τοῦ Φωλεροᾶ.

— «Διὰ νά του δώσουν βέβαια τὴν ὡραίαν ἀνατροφὴν ποῦ ἔδωκαν ἐκεῖ μέσα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους» εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της· «ἂν ἦτο τοὐλάχιστον ἡ μητέρα του ἱκανὴ καὶ ἂν εἶχε θέλησιν ἀρκετὰ ἰσχυράν, ὥστε νὰ ἀντισταθμίσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃ!...»

Ἀλλ' ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Κέδρικ ἔζη χωριστὰ ἀπὸ τὸν υἱόν της, ἡ λαίδη ἐξεμάνη.

«Ἄ, εἶνε πάρα πολύ!» ἀνέκραξε. «Νὰ χωρίσουν ἕνα παιδὶ αὐτῆς τῆς ἡλικίας ἀπὸ τὴν μητέρα του διὰ νὰ ζῇ μόνο, μ' ἕναν ἄνθρωπο σὰν τὸν κόμητα! Ὁ ἀδελφός μου ἢ θά τον μεταχειρισθῇ ὡς κτῆνος, ἢ θὰ δείξῃ πρὸς αὐτὸν ἀπεριόριστον ἀδυναμίαν. Οὕτως ἢ ἄλλως θά τον κάμῃ τέρας. Ἂν ἤξευρα ὅτι αὐτὸ ἠμποροῦσε κάτι νὰ ὠφελήσῃ, θά του ἔγραφα.

— Δέν θα ὠφελήσῃ εἰς τίποτε» εἶπεν ὁ σὶρ Χάρρυ.

«Ἀλήθεια· γνωρίζω πολὺ καλὰ τὸν κόμητα Δόρινκουρ, τὸν ἐντιμότατον ἀδελφόν μου, ὥστε νὰ ἠξεύρω ὅτι ὅ,τι θά του ἔλεγα θὰ πήγαινε χαμένο. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορον!»

Ἡ λαίδη Λώρριδαλ δὲν ἦτο ἡ μόνη, ἡ ὁποία ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ λόρδου Φωλεροᾶ. Εἰς ὅλας τὰς ἐπαύλεις πέριξ τοῦ Δόρινκουρ, ὅπως εἰς τὰ κτήματα καὶ εἰς τὰς οἰκίας τοῦ χωρίου, ἐκυκλοφόρουν πολλαὶ περὶ αὐτοῦ φῆμαι, περὶ τῆς ὡραιότητός του, περὶ τῆς καλωσύνης του, περὶ τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν ἐνέπνεεν εἰς ὅλους ὅσοι τον ἐπλησίαζον, καὶ περὶ τῆς αὐξούσης ὁλονὲν ἐπιρροῆς τὴν ὁποίαν ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ πάππου του. Εἶχε γίνῃ τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν συνδιαλέξεων· αἱ κυρίαι ἐλυποῦντο τὴν δυστυχῆ νεαρὰν μητέρα, χωρισμένην ἀπὸ τὸ τέκνον της καὶ οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν τὸν κόμητα καὶ τὴν σκληροψυχίαν του, ἐγέλων μὲ ὅλην των τὴν καρδίαν διὰ τὴν πρὸς τὰ καλὰ αἰσθήματα τοῦ πάππου ἐμπιστοσύνην τοῦ παιδίου. Ὁ Σὶρ Θωμᾶς, εἷς κτηματίας τῶν περιχώρων, διερχόμενος μίαν ἡμέραν τὸ χωρίον Δόρινκουρ συνήντησε τὸν γηραιὸν λόρδον καὶ τὸν ἔγγονόν του ἱππεύοντας ὁμοῦ. Ἐσταμάτησε νάνταλλάξῃ μίαν χειραψίαν μὲ τὸν κόμητα καὶ νά τον συγχαρῇ διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ὑγείας του· διότι ἡ ἀρθρῖτις ἐφαίνετο ὅτι τον εἶχεν ἀφήσῃ ἐπὶ στιγμήν.

«Ἦτο ὑπερήφανος σὰν βασιλεὺς» ἔλεγεν ὁ Σὶρ Θωμᾶς ὁμιλῶν περὶ τῆς συναντήσεως ταύτης «καὶ νά σας 'πῶ τὴν ἀλήθεια αὐτὸ δέν μ' ἐκπλήττει καθόλου, διότι δὲν εἶδα ἀκόμη εἰς τὴν ζωήν μου ὡραιότερον παιδίον ἀπὸ τὸν ἔγγονόν του. Ἴσιος σὰν κολώνα, ἐκαβαλίκευε τὸ ἀλογάκι του σὰν παλαιὸς καβαλάρης.»

Αἱ φῆμαι αὗται ἔφθασαν μέχρι τῆς Λαίδης Λώρριδαλ. Ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ Χούγκ, περὶ τοῦ χωλοῦ παιδίου, περὶ τῆς συνοικίας τὰ «Παληόσπιτα» καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων περιστατικῶν, ἤρχισε δὲ νὰ ἐπιθυμῇ ζωηρῶς νὰ ἴδῃ τὸ μικρὸν παιδίον. Ἀκριβῶς καθ' ὃν χρόνον ἐσυλλογίζετο πῶς ἐδύνατο νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν της ταύτην, ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της ἐπιστολὴν προσκαλοῦσαν αὐτὴν μετὰ τοῦ συζύγου της νὰ διέλθωσιν ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Δόρινκουρ.

«Παράδοξον!» ἀνέκραξε «λέγουν ὅτι τὸ παιδίον αὐτὸ κάμνει θαύματα καὶ τείνω νά το πιστεύσω. Ὁ ἀδελφός μου, λέγουν, τὸ λατρεύει· δὲν εἰμπορεῖ νά το ἀποχωρισθῇ οὔτε στιγμὴ καὶ εἶνε πολὺ ὑπερήφανος δι' αὐτό. Χωρὶς ἄλλο αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νά μάς το δείξῃ.»

Ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν.

Ὅταν ἔφθασε μετὰ μεσημβρίαν εἰς Δόρινκουρ μετὰ τοῦ σὶρ Χάρρυ, ἦτο ἀργὰ καὶ μετέβη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὰ δι' αὐτὴν προορισθέντα δωμάτια πρὶν ἴδῃ τὸν ἀδελφόν της. Ἐνδυθεῖσα δὲ διὰ τὸ γεῦμα κατῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ κόμης ἵστατο ὄρθιος πλησίον τοῦ πυρός. Παρὰ τὸ πλευρόν του ἵστατο παιδίον ἐνδεδυμένον στολὴν ἀπὸ μαῦρον βελοῦδον μὲ περιτραχήλιον ἀπὸ δαντέλλαν κατὰ τὸν συρμὸν Βὰν-Δύκ, ἓν παιδίον ὡραιότατον, τὸ ὁποῖον ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν ὀφθαλμοὺς μαύρους τόσον γλυκεῖς καὶ ἀγνούς, ὥστε ἐκείνη δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς.

«Πῶς, Ἐδουάρδε!» εἶπεν, ἀνταλάσσουσα χει-

ραψίαν μετὰ τοῦ κόμητος «αὐτὸ εἶνε τὸ παιδὶ πού μου ἔλεγαν;

— Ναί, Κωνσταντία, αὐτὸ εἶνε» ἀπήντησεν ὁ κόμης. «Λόρδε Φωλεροᾶ, εἶνε ἡ θεία σου, ἡ Λαίδη Λώρριδαλ.

—Τί κάμνετε, θεία μου;» εἶπεν ὁ Κέδρικ προτείνων τὴν μικράν του χεῖρα

Ἡ λαίδη Λώρριδαλ ἔθηκε τὴν ἰδικήν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ παιδίου, παρετήρησεν ἐπί τινα δευτερόλεπτα τὸ ὡραῖον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐστραμμένον πρὸς αὐτήν, κατόπιν το ἐνηγκαλίσθη καί το κατεφίλησε θερμῶς.

«Εἶμαι ἡ θεία σου Κωνσταντία» εἶπεν· «ἀγαποῦσα πολὺ τὸν ἀγαπητόν σου πατέρα καὶ βλέπω ὅτι τοῦ ὁμοιάζεις πολύ.

—Εἶμαι εὐτυχὴς πού μου λέγουν ὅτι του μοιάζω» εἶπεν ὁ Κέδρικ «γιατί ὅλοι τον ἀγαποῦσαν, νομίζω, ὅπως καὶ τὴν Ἀγάπη μου. Μάλιστα, εἶμαι πολὺ εὐτυχής...θεία Κωνσταντία.»

Τὰς δύο τελευταίας λέξεις ὁ Κέδρικ προσέθηκε μετά τινας στιγμὰς δυσταγμοῦ.

Ἡ λαίδη Λώρριδαλ κατεθέλχθη.

Ἔκλινε πρὸς αὐτόν, τὸν ἡσπάσθη ἐκ νέου καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγένοντο φίλοι.

«Δὲν γίνεται καλλίτερος» εἶπε μετά τινας στιγμὰς πρὸς τὸν ἀδελφόν της· «εἶνε τὸ πλειὸ εὔμορφο παιδὶ ἀπ' ὅσα εἶδα 'ς τὴ ζωή μου.

— Πραγματικῶς» ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ κόμης· «εἶνε ἀρκετὰ εὔμορφο παιδί. Περνοῦμε πολὺ καλὰ μαζί» προσέθεσε· «Νομίζει ὅτι εἶμαι ὁ καλλίτερος καὶ ὁ τρυφερώτερος τῶν φιλανθρώπων καὶ ἐξομολογοῦμαι, Κωνσταντία, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἄλλως τε θὰ ἐννοοῦσες μόνη σου καὶ ἂν δὲν σού το ἔλεγα, ὅτι κοντεύω νὰ γίνω τρελλὸς γι' αὐτόν.

— Τί ἰδέαν ἔχει γιὰ σένα ἡ μητέρα του;» ἠρώτησεν ἡ λαίδη Λώρριδαλ, βάλλουσα κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν σκοπὸν κατὰ τὴν συνήθειάν της.

«Δέν την ἠρώτησα» ἀπήντησεν ὁ κόμης ἀποτόμως «Θέλω νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς μαζί σου, Ἐδουάρδε, καὶ θά σου εἴπω εὐθὺς ἀμέσως ὅτι δὲν ἐπιδοκιμάζω τὴν διαγωγήν σου. Ἔχω σκοπὸν νὰ ὑπάγω νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κυρίαν Ἔρρολ καὶ νά την γνωρίσω πολὺ ἐκ τοῦ πλησίον. Ὅσα ἤκουσα νὰ λέγουν γι' αὐτὴ τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα μὲ κάμνει νὰ ὑποθέσω ὅτι ὁ Κέδρικ εἰς αὐτὴν ὀφείλει τὰ περισσότερά του προτερήματα. Μέχρι τοῦ Λώρριδαλ ἔφθασεν ἡ φήμη ὅτι οἱ ὑποτελεῖς σας τὴν λατρεύουν.

—Αὐτὸν λατρεύουν» εἶπεν ὁ κόμης δεικνύων διὰ νεύματος τὸν μικρὸν λόρδον. «Ὡς πρὸς τὴν κυρίαν Ἔρρολ εἰμπορεῖς νά την ἰδῇς ἂν ἡ καρδία σου σοῦ το ὑπαγορεύῃ. Εἶνε ἀρκετὰ εὔμορφη γυναῖκα, καθὼς θὰ ἴδῃς, καὶ ἀναγνωρίζω ὅτι της χρεωστῶ εὐγνωμοσύνην που ἔδωκεν ὀλίγην ἀπὸ τὴν ὡραιότητά της εἰς τὸ παιδί της. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἰμπορεῖς νὰ ὑπάγῃς νά την ἴδῃς· ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμῶ εἶνε νὰ μὴν πατήσῃ ἐκείνη τὸ πόδι της ἐδῶ, οὔτε νά με παρακαλέσῃς νὰ πάγω ἐγὼ εἰς τὸ σπίτι της».

«Ἂν καὶ ἐξεφράζετο περὶ τῆς νύμφης του μὲ πολὺ πεῖσμα» εἶπεν ἡ λαίδη Λώρριδαλ πρὸς τὸν σύζυγόν της, μεταδιδάζουσα αὐτῷ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, «παρετήρησα ἐν τούτοις ὅτι δέν την μισεῖ πλέον τόσον πολύ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ που ἔχω νά τον ἴδω ἄλλαξε πολὺ ἠθικῶς καὶ ὅσον ἀπίστευτον φαίνεται αὐτὸ εἰς ἐκείνους πού τον ἐγνώρισαν ἄλλοτε, κοντεύει νὰ ἐξανθρωπισθῇ. Ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη πρὸς τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἔκαμε τὸ θαῦμά της. Εἶδες πῶς τον ἀγαπᾷ καὶ ὁ Κέδρικ καὶ μὲ ποίαν ἐμπιστοσύνην σκύπτει εἰς τὴν πολυθρόναν του καὶ ἀκουμβᾷ ἐπάνω εἰς τὸ γόνατόν του; Τὰ ἴδιά του τὰ παιδιὰ θὰ ἐπροτιμοῦσαν νὰ πλησιάσουν μίαν τίγριν παρὰ αὐτόν.»

Τὴν ἐπομένην ἡ Λαίδη Λώρριδαλ μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Ἔρρολ.

« Ἐδουάρδε » εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν της ἐπιστρέψασα : « εἶνε ἡ καλλιτέρα γυναῖκα ποῦ εἶδα. Ἔχει μιὰ φωνὴ ποῦ ἀντηχεῖ σὰ μουσική. Ἄ, πρέπει νά τη εἶσαι πολὺ εὐγνώμων ποῦ ἔκαμε ἔτσι αὐτὸ τὸ παιδί. Τοῦ ἔδωσε τὴν καρδιά της καὶ τὴν ψυχή της καὶ κάμνεις πολὺ ἄδικο ποῦ δέν την καταπείθεις νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ μαζί σου. Ἐγὼ θά την προσκαλέσω χωρὶς ἄλλο εἰς τὸ Λώρριδαλ.

— Δὲν θὰ θελήσῃ νἀφήσῃ τὸ παιδί της» εἶπεν ὁ κόμης.

«Πολὺ καλά, τότε θὰ πάρω καὶ τὸ παιδὶ» εἶπεν ἡ Λαίδη Λώρριδαλ μειδιῶσα.

Ἀλλ' ἐγνώριζε κάλλιστα ὅτι ὁ ἀδελφός της δὲν θὰ ἤθελε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ χωρισθῇ τὸν Κέδρικ, ἔβλεπε δὲ καθαρώτερον ἐσημέραι μέχρι ποίου σημείου ὁ πάππος καὶ ὁ ἔγγονος ἦσαν συνδεδεμένοι πρὸς ἀλλήλους· πῶς ὅλαι αἱ φιλοδοξίαι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῦ κόμητος συνεκεντρώθησαν ἐπὶ τοῦ παιδίου καὶ πῶς τούτου ἡ τρυφερὰ καὶ ἀθῶα φύσις τῷ ἀνταπέδιδε τὴν ἀγάπην μετ' ἐμπιστοσύνης καὶ καλῆς πίστεως.

[Ἕπεται συνέχεια]

Γρηγοριος Ξενοπουλος

ΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ ΚΑΙ Η ΑΛΙΕΙΑ ΤΩΝ

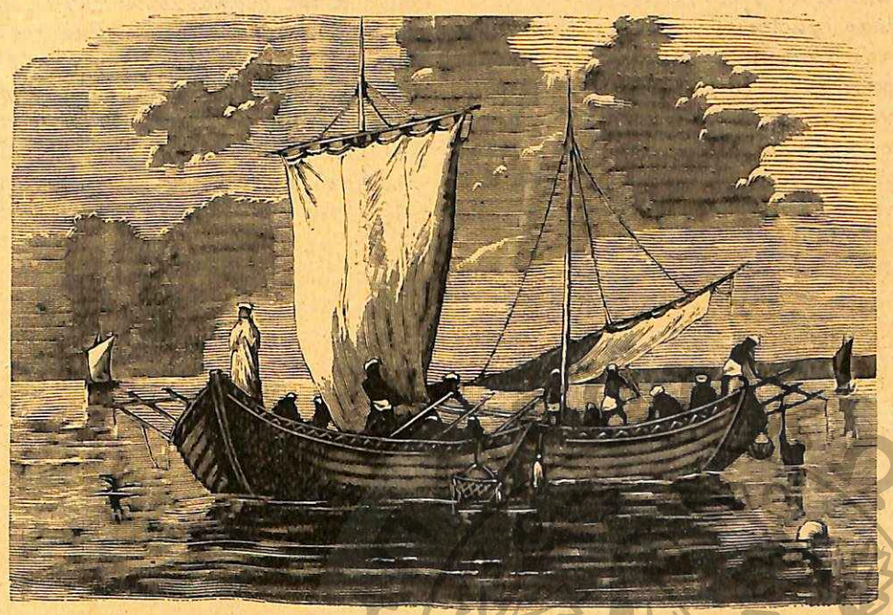
Ἠξεύρετε ὅτι οἱ μαργαρῖται εἶνε ἀσθένεια, ἑνὸς εἴδους ὀστρακοδέρμων;

Τοὺς ἐφαντάζεσθε ἴσως ὡς δροσιὰν ἀποκρυσταλλωθεῖσαν, ἢ τεμάχιον νέφους πετρωθέντος.

Τοιαύτη ἦτο ἄλλως τε ἡ γνώμη τῶν ἀρχαίων, οἱ ὁποῖοι διισχυρίζοντο μάλιστα ὅτι οἱ μαργαρῖται ἦσαν ὰὰ οὐρανίων πτηνῶν.

Ἡ γέννησις τῶν μαργαριτῶν ἐν τούτοις, εἶνε πολὺ ὀλιγώτερον ποιητική.

Οἱ μαργαρῖται εὑρίσκονται συνήθως ἐντὸς τῶν ὀστρέων, ἀλλὰ δύνανται νὰ εὑρεθῶσι καὶ ἐντὸς τῶν ἄλλων *διθύρων* ὀστρακοδέρμων, ἀρκεῖ τὸ ἐν αὐτοῖς κατοικοῦν ζῷον νὰ παράγῃ μάργαρον.

Τὸ ὀστρακόδερμον τὸ παράγον τοὺς καλλιτέρους μαργαρίτας λέγεται *μαργαριτοφόρον ὄστρεον*· εἶνε δὲ ὁ μαργαρίτης ἐν αὐτῷ ἢ προσκεκολλημένος ἢ ἐλεύθερος.

Ἂν καὶ ὅλοι οἱ μαργαρῖται ἔχουσι τὴν αὐτὴν καταγωγὴν ἐν τούτοις δὲν ἔχουσι πάντες τὴν αὐτὴν ἀξίαν· ἡ μεγάλη ἢ μικρὰ τιμή των ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν μεγάλην ἢ μικρὰν ἀνταύγειαν τοῦ μαργάρου.

Τὸ ἐμπόριον τῶν μαργαριτῶν ἤκμαζεν ἄλλοτε περισσότερον παρ' ὅσον σήμερον· οἱ ἄνθρωποι τόρα δὲν ἐπιζητοῦν πλέον τόσον πολὺ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς πολυτελείας· ἴσως δὲ καὶ ἡ λίαν ἐπιτυχὴς ἀπομίμησις, δηλαδὴ ἡ κατασκευὴ ψευδῶν μαργαριτῶν, τοὺς ὁποίους κατασκευάζει ἡ βιομηχανία, ἐψύχρανε τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀληθεῖς, ἀφ' οὗ ἡ μὲν διαφορὰ ὡς πρὸς μὲν τὴν ὄψιν εἶνε δυσδιάκριτος, ὡς πρὸς δὲ τὴν τιμὴν πολὺ σημαντική.

Ὁ ἀγοράζων μαργαρίτα πρέπει νὰ ἔχῃ πολὺ ἐξησκημένον τὸ βλέμμα του, ὅπως διακρίνῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν.

Πλὴν τῆς λαμπρᾶς ἀνταυγείας οἱ μαργαρῖται διὰ νὰ ἔχουν ἀξίαν πρέπει νὰ εἶνε ἢ ἐντελῶς στρογγύλοι ἢ νὰ ἔχουν σχῆμα ἀπιδίου.

Εἷς μαργαρίτης μετρίου μεγέθους ἔχων βάρος ἑνὸς κόκκου, τοὐτέστι τὸ 53ον ἑνὸς γραμμαρίου ἀξίζει 1 φρ. μέχρι 3 φρ. ἔχων βάρος δύο κόκκων ἀξίζει 3 μέχρι 6 φρ. Ἔχων βάρος τριῶν κόκκων 6 μέχρι 10 φρ. καὶ οὕτω καθεξῆς· ἡ ἀξία του ὅμως ὁλονότι διπλασιάζεται ἐφ' ὅσον αὐξάνει κατὰ ἕνα κόκκον.

Ὅλα τὰ μέρη δὲν παράγουσιν ἐξ ἴσου μαργαριτοφόρα ὄστρεα· ὑπάρχουσιν ὄχθοι παράγοντες περισσότερα, καὶ ἄλλοι παράγοντες ὀλιγώτερα. Ἡ κυριωτέρα δὲ ἁλιεία τῶν μαργαριτῶν γίνεται ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ ἢ ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ.

Ὁ μαργαρίτης ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἓν τῶν ὡραιοτέρων κοσμημάτων τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Ἀσία ἐστόλιζε δι' αὐτῶν τὰ ἀγάλματά της, ἡ ἀγάπη τῆς Κλεοπάτρας πρὸς αὐτοὺς ἔμεινε παροιμιώδης. Λέγεται — εἶνε ὅμως ἀπίθανον— ὅτι διέλυσεν εἰς ὄξος δύο μαργαρίτας ἀξίας τεσσάρων ἑκατομμυρίων σημερινῶν δραχμῶν καὶ ἔπειτα ἔπιε τὸ ὑγρὸν ἐκεῖνο.

Ὁ Καῖσαρ ἐχάρισεν εἰς τὴν Σερβηλίαν, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κάτωνος μαργαρίτην, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀγοράσῃ ἀντὶ 1,200,000 φρ. Ἐν Βυζαντίῳ οἱ αὐτοκράτορες ἐκόσμουν διὰ μαργαριτῶν τὰ ἔπιπλά των καὶ αὐτὰ τὰ συνήθη. Τὸν μεσαίωνα ἐγίνετο χρῆσις αὐτῶν εἰς χρυσοχοϊκὰ ἔργα.

Βραδύτερον ὁ ἄγγλος Βούγκιγκαμ ἐπὶ ἐνὸς ἐνδύματός του ἐφόρει κεντημένους μαργαρίτας ἀξίας 300,000 φρ. τῷ δὲ 1680 γενουήνσιός τις ὀνόματι Σεμερία προσέφερεν εἰς τὸν Λουδοβῖκον ΙΔ'. μαργαρίτην βάρους ἑκατὸν κόκκων.

Ὁ παράδοξος οὗτος μαργαρίτης εἶχε σχῆμα ἀνθρώπου. Τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἄλλα του παραρτήματα ἦσαν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Παρίστανε δὲ τὸ σύνολον στρατιώτην ὡπλισμένον ἐν μέσῳ πολεμικῶν ἐμβλημάτων.

Ἡ μεγάλη τιμὴ τῶν μαργαριτῶν ἦτο ἐπόμενον νὰ παρακινήσῃ τοὺς βιομηχάνους εἰς μίμησιν αὐτῶν. Τῷ 1680 τυχαίως εὑρέθη ὑλικὸν πρὸς κατασκευὴν ἀπομιμήσεως αὐτῶν. Μικροπωλητής τις κομβολογίων ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸ ψάρευμα ἔθεσεν ἐντὸς κάδου τοὺς *λευκίσκους* τοὺς ὁποίους εἶχε συλλάβῃ (εἶδος μικρῶν ἰχθύων μὲ ἀργυροειδῆ καὶ λαμπρὰ λέπια) διὰ νὰ μείνουν ζωντανοὶ μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν ἔμελλε νά τους τηγανίσῃ. Παρετήρησε δὲ ὅτι τὸ νερὸν ἐγίνετο ἀργυρόστιλπνον ἀπὸ τὰ λέπια, τὰ ὁποῖα ἀπεσπῶντο ἐκ τῶν ἰχθύων. Τῷ ἦλθε λοιπὸν τότε ἡ ἰδέα νὰ ξύσῃ αὐτὰ καὶ νὰ σχηματίσῃ ζύμην, τὴν ὁποίαν ἔθηκεν ἐντὸς μικρᾶς ὑαλίνης σφαίρας. Οὕτω ἐσχηματίσθη μαργαρίτης ὁμοιάζων ἀρκετὰ μὲ ἀληθινόν.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πολλοὶ τρόποι πρὸς ἀπομίμησιν τῶν μαργαριτῶν ἀλλ' οὐδεὶς δίδει τὴν ἀνταύγειαν καὶ πρὸ πάντων τὸ βάρος τῶν ἀληθῶν μαργαριτῶν.

Ἰδοὺ δὲ καὶ πῶς γίνεται ἡ ἁλιεία αὐτῶν.

Οἱ ἁλιεῖς ἀφ' οὗ βεβαιωθοῦν ποῦ ὑπάρχουν μαργαριτοφόρα ὄστρεα ἀρχίζουν τὴν ἁλιείαν τὸν Φεβρουάριον, τελειώνουν δὲ αὐτὴν τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου. Τὸ πλήρωμα τῶν πλοίων ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν πλοίαρχον καὶ ἀπὸ εἴκοσιν ἄνδρας, ἐκ τῶν ὁποίων δέκα εἶνε κωπηλάται καὶ δέκα δύται. Ὅταν φθάσουν εἰς τὸν ὄχθον, οἱ δύται ἀρχίζουν ἀλληλοδιαδόχως τὸ ἔργον των. Καταδύονται τῇ βοηθείᾳ μεγάλης πέτρας δεμένης εἰς σχοινίον. Ἡ βαρεῖα ἐκείνη πέτρα συμπαρασύρει ταχέως τὸν δύτην εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἔχει προσέτι μεθ' ἑαυτοῦ δίκτυον ὅπως ἐναποθέτῃ τὰ συλλεγόμενα ὄστρεα, καὶ σχοινίον, τοῦ ὁποίου τὸ ἄκρον εἶνε δεμένον ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ δύτης φθάσας εἰς τὸ βάθος τοῦ ὕδατος γεμίζει τὸ δίκτυον τὸ ὁποῖον ἔχει προσηρμοσμένον εἰς τὸν λαιμόν του ὅσον γρηγορώτερα δύναται μὲ τὰ ὄστρεα τὰ ὁποῖα εὑρίσκει πλησίον του, ἔπειτα δίδει τὸ σύνθημα μὲ τὸ σχοινίον καὶ τον ἀνασύρουν ἐπάνω.

Ἡ ἐργασία εἶνε κοπιωδεστάτη· οἱ δύται πάσχουν συχνὰ αἱμορραγίαν τῆς ῥινός, τοῦ στόματος, τῶν ὤτων· ἐνίοτε μάλιστα προσβάλλονται ἀπὸ ἀποπληξίαν. Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἄνθρωποι, καὶ ἐὰν δὲν καταφαγωθῶσιν ἀπὸ τοὺς καρχαρίας, οἵτινες περιφέρονται ἀκατα-παύστως εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἀποθνήσκουν νέοι, ἔχοντες τὸ σῶμα κεκαλυμμένον ἀπὸ πληγὰς καὶ ἐντελῶς τυφλοί.

Ἀφ' οὗ φορτωθῇ τὸ πλοῖον μὲ μαργαριτοφόρα ὄστρεα ἀποβιβάζει αὐτὰ εἰς τὴν ξηράν, ἐκεῖ δὲ ἀφίνονται μέχρις ὅτου σαπίσουν, γίνεται δὲ τοῦτο διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ ὄστρεα ἀνοίγονται εὐκόλως χωρὶς νὰ χαλάσουν οἱ μαργαρῖται. Ἀλλ' ἡ δυσωδία τὴν ὁποίαν ἀναδίδουν τὰ ὄστρεα γίνεται αἰτία φοβερῶν ἀσθενειῶν ὄχι μόνον εἰς τοὺς ἁλιεῖς ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλον ἐκεῖ τὸν τόπον. Ἔπειτα καθαρίζονται οἱ μαργαρῖται, στιλβόνονται μὲ κόνιν μαργαριτῶν, ταξιθετοῦνται κατὰ τὸ μέγεθος αὐτῶν ἢ τὴν ὡραιότητα, καὶ τέλος, ἀποστέλλονται εἰς τὰ μεγάλα κέντρα ὅπου γίνεται χονδρικῶς ἡ πώλησις αὐτῶν.

Φιλοζωιος

Η ΑΡΓΕΙΑ ΤΕΛΕΣΙΛΛΑ

[Διήγημα ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἱστορίας]

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 118]

Ὅτε ἡ Τελέσιλλα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κύριον χώρισμα τῆς σκηνῆς εὗρε τὸν Κλεομένη ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῆς χαρᾶς. Μὲ πυρετώδη παραφορὰν ἔδιδε διαφόρους διαταγὰς ὅπως διακοσμήσωσι μεγαλοπρεπῶς τὴν σκηνήν, στολίσωσιν αὐτὴν μὲ ἄνθη καὶ στέψωσι τὴν κεφαλήν του μὲ στέφανον ἐκ ῥόδων. Ἀπεκάλει μὲ φωνὴν θωπευτικὴν τὴν Τελέσιλλαν: *σύζυγόν* του. Ἔπειτα ἔκαμε σπονδὰς εἰς τὸν Ὑμέναιον καὶ τὴν Ἀφροδίτην ψιθυρίζων ἀσαφεῖς καὶ ἀκαταλήπτους λέξεις.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἷς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ σπαρτιατικοῦ στρατοῦ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν Κλεομένη, ὅπως τῷ ὁμιλήσῃ περὶ σοβαροῦ ζητήματος. Ὁ Κλεομένης ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς βλασφημῶν καὶ φωνάζων, ἀφ' οὗ δὲ συνεννοήθη μὲ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἀξιωματικοὺς καὶ ἔδωκε διαταγάς τινας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν Τελέσιλλαν.

Αὕτη ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης· ἀλλ' ἔκειτο ὠχρά, ἥσυχος, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς καὶ χείλη σπασμωδικῶς συνεσταλμένα.

Ὁ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὴν θέαν αὐτῆς ἐξέβαλε φοβερὰν κραυγὴν καὶ ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

Ἡ Τελέσιλλα ἦτο νεκρά. Ἀπὸ τὸ στόμα της ἔρρεε κρουνὸς αἵματος, ὁ ὁποῖος τρέχων ἐπὶ τῆς σιαγόνος καὶ τοῦ τραχήλου της, περιειλίσσετο ὡς ὄφις ἐπάνω εἰς τὸ γυμνὸν καὶ χιονόλευκον στῆθός της. Εἶχεν ἀποκόψῃ τὴν γλῶσσάν της μὲ τοὺς ὀδόντας της καὶ ἐπνίγη ἀπὸ τὸ ἴδιόν της αἷμα, ὅπως ἔπραττον οἱ Εἵλωτες, ζητοῦντες διὰ τοῦ θανάτου των ν' ἀποφύγουν τὰς βασάνους τῆς σκληρᾶς των δουλείας.

Εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ βασιλέως ἔτρεξαν ὅλοι οἱ φύλακες καὶ εὗρον αὐτὸν ἱστάμενον πρὸ τῆς κλίνης μὲ χεῖρας ὑψωμένας, μὲ πρόσωπον ἡλλοιωμένον, μὲ ὀφθαλμοὺς βλοσυροὺς οἱ ὁποῖοι ἠτένιζον τὸ πτῶμα μὲ λυσσώδη ἔκφρασιν.

Ὅτε συνῆλθεν ἐπὶ τέλους:

— Σαλπίσατε ἀμέσως τὸ ἀνακλητήριον! ἐφώνησεν. Ὁ Ἀρίστων ἂς ἐπιστρέψῃ μὲ ὅλον τὸν στρατὸν εἰς τὴν Σπάρτην! Μόνον οἱ σωματοφύλακές μου ἂς ἔλθουν μαζί μου εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας!

Μετ' ὀλίγον ἠκούοντο πανταχόθεν σαλπίσματα, ὅτε δὲ οἱ στρατιῶται διέλυσαν καὶ τὴν σκηνήν του, ὁ Κλεομένης ἀνέκραξε·

— Μόνον τὴν σκηνὴν διαλύσατε· ἀφήσατε ὅλα τἄλλα καὶ τοὺς αἰχμαλώτους δεμένους· Νὰ μὴ φονεύσετε κανένα!...

Τὸ κύριον μέρος τοῦ στρατοῦ διευθύνθη πρὸς τὴν Σπάρτην, ἐν ᾧ ὁ Κλεομένης ἔσπευδε ταχέως πρὸς βορρᾶν, πρὸς τὸ ἱερὸν τῆς Ἥρας, τὸ ὁποῖον ἔκειτο μεταξὺ τῶν Μυκηνῶν καὶ τοῦ Ἄργους. Οἱ μετ' αὐτοῦ στρατιῶται ἐνόησαν ὅτι ὁ βασιλεύς των εἶχε παραφρονήσῃ.

Φθάσας εἰς τὸν ἱερὸν τόπον ὁ βασιλεὺς ἐζήτησε νὰ κάμῃ θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς θεᾶς, ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἱερεὺς δὲν ἐπέτρεπε τοῦτο, ὁ Κλεομένης διέταξε νά τον δέσωσι καὶ νά τον μαστιγώσωσι μέχρι θανάτου. Κατόπιν ἐτέλεσε τὴν θυσίαν ὁ ἴδιος, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναόν, ὅπου εὑρίσκετο τὸ ἄγαλμα τῆς Ἥρας. Ἐκεῖ ἡσπάσθη τὸν πέπλον τῆς θεᾶς καὶ ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν ψιθυρίζων περιπαθῶς·

— Ὦ Τελέσιλλα· πόσον εἶσαι ὡραία!

Ἐκεῖθεν δὲ ὥρμησεν ἐν σπουδῇ πρὸς τὴν Σπάρτην!...

* * *

Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἄργους Κόνων εἶχε λάβῃ τὸν ὅρκον τοῦ Κλεομένους καὶ ἀνεκοίνωσεν αὐτὸν εἰς τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον μεῖναν ἄγρυπνον ὅλην τὴν νύκτα ἐν φοβερᾷ ἀγωνίᾳ κατελήφθη ἀπὸ μεγάλην χαράν, ὅτε ἔμαθε τὴν ἀπροσδόκητον εἴδησιν. Πρὶν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος ὅλη ἡ πόλις τοῦ Ἄργους ἐγνώριζεν ὅτι οἱ Σπαρτιᾶται ἀνεχώρησαν. Ὅλοι δὲ ἔτρεξαν εἰς τὸ ἐγκαταλειφθὲν στρατόπεδον διὰ νὰ μάθουν τὴν τύχην τῶν αἰχμαλώτων.

Εὗρον ὅλους δεσμίους, ἐξοπλωμένους εἰς τὸ ἔδαφος, ἔλυσαν δὲ παρευθὺς τὰ δεσμά των. Τινὲς τῶν Ἀργείων προχωρήσαντες μέχρι τοῦ τόπου ὅπου ἔκειτο ἡ σκηνὴ τοῦ Κλεομένους ἔλυσαν τὸν Εὐξενίδην καὶ εὗρον τὸ πτῶμα τῆς

Τελεσίλλης, ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς βασιλικῆς κλίνης.

Ὁ Εὐξενίδης μόλις ἠλευθερώθη ἀπὸ τὰ δεσμά του καὶ ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ τὰ μουδιασμένα μέλη του, ὥρμησε πρὸς τὸν νεκρὸν τῆς συζύγου του καὶ ἤρχισε νὰ θρηνῇ μὲ ἀπελπισίαν.

Ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν ἐναγκαλιζόμενος τὸ σῶμα τῆς Τελεσίλλης καὶ ἔβρεχεν αὐτὸ μὲ τὰ δάκρυά του. Ἐπὶ τέλους ἠγέρθη καὶ στραφεὶς πρὸς τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον εἶχε συναθροισθῇ πέριξ καὶ ἴστατο μὲ σιωπὴν καὶ εὐλάβειαν εἶπε·

— Ἀργεῖοι· τὸ ἐξοχώτερον γυναικεῖον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἐγέννησεν ἡ πατρίς μας, ἀπέθανε. Μὲ τὴν ζωήν της ἠγόρασε τὴν ἐλευθερίαν σας. Ἐνθυμεῖσθε πάντοτε τὸ παράδειγμά της. Ἂς κατασκευάσωμεν πρὸς τιμήν της μνημεῖον διὰ νὰ μάθουν καὶ οἱ μεταγενέστεροι τί ἔπραξε μία ἡρωὶς ὅταν ἡ πατρὶς ἐκινδύνευε.

Τὸ σῶμα τῆς Τελεσίλλης μετεκομίσθη εἰς τὴν οἰκίαν της, ἐκεῖ δὲ ἔμεινεν ἐκτεθειμένον ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ φερέτρου κατετέθησαν ἑκατοντάδες στεφάνων καὶ ἄπειροι κλάδοι μύρτων.

Εἰς τὸν περιφημότερον ἀγαλματοποιὸν τοῦ Ἄργους ἐδόθη παραγγελία νὰ κατασκευάσῃ μαρμάρινον ἀνδριάντα τῆς ἡρωΐδος, νὰ ἐργάζεται δὲ νυχθημερὸν διὰ νὰ γίνῃ τὸ ἔργον ταχέως.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἔγινε μεγαλοπρεπέστατα ἡ κηδεία τῆς νεκρᾶς· τὸ σῶμά της ἑκάη ἐπὶ γιγαντιαίας πυρᾶς. Ὁ δ' Εὐξενίδης συνέλεξε τὴν τέφραν καὶ ἐφύλαξεν αὐτὴν ἐντὸς χρυσοῦ δοχείου.

Ὅτε ἐτελείωσεν ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀνδριάντος ἔγιναν τὰ ἐγκαίνιά του μετὰ πρωτοφανοῦς μεγαλοπρεπείας. Ἐμπρὸς ἔβαινον σαλπιγκταί, ἔπειτα δὲ ἠκολούθει ἄπειρον πλῆθος μὲ στεφάνους καὶ ἄνθη τὰ ὁποῖα ἔμελλον νὰ καοῦν εἰς τὴν πλατεῖαν πρὸς τιμὴν τῆς Τελεσίλλης.

Ὡραῖος ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς πλατείας ὁ ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου φωτιζόμενος ἀνδριὰς τῆς ἡρωΐδος. Ἐφόρει βραχὺν δωρικὸν χιτῶνα, εἰς δὲ τὴν χεῖρά της ἐκράτει περικεφαλαίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐστραμμένους τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὴν ὁποίαν ἡτοιμάζετο νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της.

Εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ μνημείου, ἐπὶ τοῦ βάθρου, ὁ Εὐξενίδης διέταξε νὰ κατασκευασθῇ μικρὸν ἀνάγλυφον εἰς τὸ ὁποῖον παριστάνετο ὁ ἀποχαιρετισμὸς τῆς Τελεσίλλης ἀπὸ τοῦ συζύγου της.

Τὸ μνημεῖον τοῦτο τῆς Τελεσίλλης διετηρήθη πολλοὺς αἰῶνας, ἀντέσχε δὲ εἰς πολλοὺς πολέμους καὶ καταστροφὰς καὶ ἐθαυμάσθη ἀπὸ πολλὰς μυριάδας ἑλλήνων· ἡ δὲ ἐπιγραφή, τὴν ὁποίαν ὁ Εὐξενίδης διέταξε νὰ χαράξωσιν ὑπ' αὐτό, περιεσώθη ὡς ἐκ θαύματος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἐξ αὐτῆς δὲ μανθάνομεν ὅτι εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς συζύγου του ἀφιέρωσε τὸ μνημεῖον ἐκεῖνο ὁ δυστυχὴς σύζυγος.

Ἀλλ' ἐν ᾧ οὕτω ἐτιμᾶτο ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ αὐταπαρνησία, τί ἔπραττεν ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Κλεομένης;

Αὐτὸς ἐκυλίετο μανιώδης ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων τῆς Σπάρτης. Δύο δοῦλοι μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθουν νὰ τὸν κρατήσουν, διότι ἤθελε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ὁρμήσῃ πρὸς τὸ παράθυρον.

— Θεοί, τί θὰ γίνω, ἐκραύγαζεν εἰς τὴν παραφροσύνην του. Μὲ κατηγοροῦν διὰ τὸ Ἄργος . . . Ἄ! αἱ Ἐρινύες μὲ καταδιώκουν! ... Οἱ νεκροὶ Ἀργεῖοι ... καμένοι ... μὲ καταρῶνται ἐμὲ τὸν δήμιόν των!... Ἡ Τελέσιλλα... πόσον ὡραία ἦτο.... καὶ ὅμως εἶνε νεκρά... τόσον ὡραία καὶ νεκρά... καὶ εἶμαι ἐγὼ ὁ φονεύς της...

Εἰς στιγμὴν δὲ ἐξάψεως μεγάλης πηδήσας ἀπὸ τὴν κλίνην ἀπώθησε μὲ ὑπεράνθρωπον δύναμιν τοὺς δούλους καὶ δραμὼν εἰς τὸν τοῖχον ἥρπασεν ἓν ξίφος, τὸ ἐνέπηξεν εἰς τὴν κοιλίαν του ἀπὸ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀμέσως ἐξεχύθησαν ὅλα τὰ ἐντόσθιά του.

Ἀφρὸς αἱματωμένος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματός του. Κατέπεσε κάτω· εἰς παλμὸς συνεκλόνισε τὸ σῶμά του· ὁ Κλεομένης ἦτο νεκρός.

Οὐδεὶς ἔκλαυσε διὰ τὸν θάνατόν του· ὅλοι ἐπανηγύρισαν αὐτὸν ὡς ἀπελευθέρωσιν ἀπὸ ἀπανθρώπου τυράννου, μολύναντος τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος του.

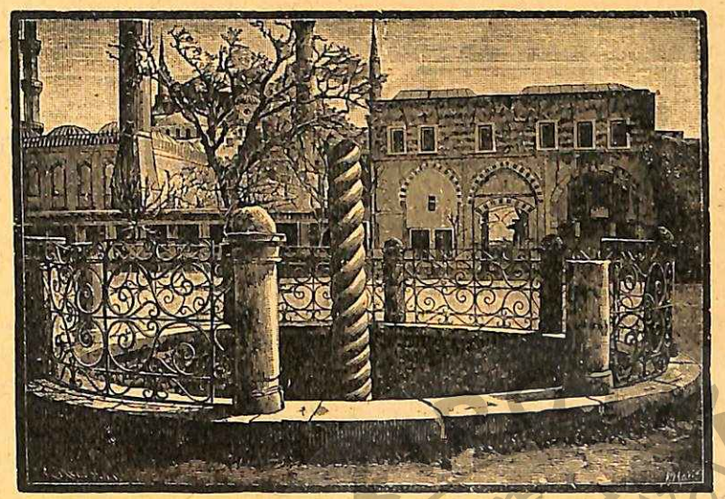
Αιμιλιος Ειμαρμενος

Κατ' ἐλευθέραν διασκευὴν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ τρίπους τῆς νίκης τῶν Πλαταιῶν.

Ὅτε οἱ Ἕλληνες κατετρόπωσαν ἐν Πλαταιαῖς τοὺς Πέρσας εὗρον πλουσιωτάτην καὶ ποικίλην λείαν· πλῆθος χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἰς νομίσματα, σκεύη, κοσμήματα, ὅπλα, ἵππους, καμήλους, τάπητας καὶ πολλὰ ἄλλα. Τοῦ θησαυροῦ τούτου τὸ ἓν δέκατον ἀφιέρωσαν οἱ Ἕλληνες εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν, ἐξ αὐτοῦ δὲ κατεσκευάσθη ἐκεῖ τρίπους χρυσοῦς ἐπὶ τριπλοῦ χαλκοῦ ὄφεως ἱστάμενος. Ὁ Παυσανίας, τὸν ὁποῖον ἔκτοτε εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ζαλίζῃ ἡ φιλοδοξία, διέταξε νὰ χαράξωσιν ἐπὶ τοῦ τρίποδος τὸ ὄνομά του· ἀλλ' οἱ ἔφοροι τῆς Σπάρτης μαθόντες τοῦτο διέταξαν ἀφαιρεθῇ ἡ ἐπιγραφὴ ἐκείνη, ν' ἀναγραφοῦν δὲ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν πόλεων ὅσαι συνετέλεσαν εἰς τὴν κατατρόπωσιν τῶν Περσῶν, καὶ τοιουτοτρόπως ὁ τρίπους ἀνεδείχθη ἀφιέρωμα οὐχὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἀλλὰ τῆς Ἑλλάδος ὅλης.

Ο ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΤΡΙΠΟΥΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ ΤΩΝ ΠΛΑΤΑΙΩΝ

Κατὰ παράδοξον τύχην τὸ ἀφιέρωμα τοῦτο διεσώθη μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἐν μέρει τοὐλάχιστον. Ὅτε ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἔκτισε τὴν Κωνσταντινούπολιν πλὴν ἄλλων πολλῶν μνημείων μετέφερε καὶ τοῦτο ἐξ Ἑλλάδος καὶ ἔστησεν αὐτὸ εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν τοῦ ἱπποδρομίου. Τὸ μνημεῖον ἦτο ἔκτοτε κολοβόν, διότι οἱ Φωκεῖς εἶχον ἁρπάσῃ τὸν χρυσοῦν τρίποδα, ὥστε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μετεφέρθη μόνον ἡ βάσις τοῦ τρίποδος, ἡ χαλκῆ ὀφιοειδὴς τρίκορμος στήλη. Βραδύτερον ὑπέστη καὶ ἄλλους ἀκρωτηριασμούς, διότι ἐκ διαλειμμάτων ἀφηρέθησαν αἱ τρεῖς τοῦ ὄφεως κεφαλαί. Ἔπειτα εἶχε καταχωσθῇ τὸ περισσότερον μέρος του· τῷ 1856 ὅμως ἔγιναν ἀνασκαφαὶ καὶ ἀνεφάνη ὁλόκληρος, εὑρέθη δὲ καὶ μία τῶν ἀποκοπεισῶν κεφαλῶν. Ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πολυσπείρου ὄφεως καὶ σήμερον δύνανται ν' ἀναγνωσθῶσι τὰ ὀνόματα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ὑπερήσπισαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν· καὶ πρῶτον μὲν εἶνε ἀναγεγραμμένοι οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἔπειτα οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Κορίνθιοι, οἱ Σικυώνιοι, οἱ Αἰγινῆται, οἱ Μεγαρεῖς, οἱ Ἐπιδαύριοι, οἱ Τεγεᾶται καὶ οἱ ἄλλοι.

Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας

Ἠξεύρετε ἆρά γε πόσας φορὰς ἐκτύπησεν ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεώς του ἡ καρδία ἀνθρώπου φθάσαντος μέχρι τοῦ ἐννενηκοστοῦ ἔτους αὐτοῦ; Εἷς περίφημος ἰατρὸς ἔκαμε τὸν ὑπολογισμὸν καὶ εὗρε δύο δισεκατομμύρια ὀκτακόσια δύο ἑκατομμύρια καὶ διακοσίας τεσσαράκοντα χιλιάδας παλμούς, ὑπολογιζομένων ἑξήκοντα παλμῶν εἰς ἕκαστον λεπτόν.

Καινούργιο παιχνίδι

Ἀνέγνωμεν κάπου ὅτι πάλαι ποτὲ γάλλοι στρατιῶται ἐν Ἀλγερίᾳ ὅταν εὑρίσκοντο εἰς βαλτῶδες μέρος καὶ δὲν εἶχον ποῦ νὰ καθήσουν διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν, ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν γονάτων ἀλλήλων σχηματίζοντες κύκλον οὕτως ὥστε ὁ τελευταῖος στρατιώτης εὕρισκε τὸ γόνυ τοῦ πρώτου ὡς κάθισμα. Ἐσχημάτιζον οὕτω κυκλοτερῆ συνεχομένην ἅλυσιν.

Νομίζομεν ὅτι τοῦτο εἶνε ἀρκετὰ διασκεδαστικὸν γύμνασμα ἰσορροπίας δυνάμενον νὰ συγκαταριθμηθῇ μεταξὺ τῶν παιγνιδίων τῶν φίλων τῆς « Διαπλάσεως ».

Ἔχει καὶ ἡ κωφαμάρα τὰ καλά της.

Ὁ Λεσάζ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ζιλ-Βλάς, τοῦ ὁποίου τὴν διὰ παιδία ἔκδοσιν θὰ ἔχωσιν ἴσως ἀναγνώσῃ τινες τῶν φίλων μας, ἦτο τόσον κωφὸς ὥστε μόλις τῇ βοηθείᾳ ἀκουστικοῦ κέρατος ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ.

Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν πάθησιν ταύτην ἦτο εὐθυμότατος, ἡ δὲ εὐθυμία του δὲν ἦτο ἐστερημένη καὶ καινοτρεχείας.

— Αὐτὸ ἐδῶ εἶνε ὁ εὐεργέτης μου! ἔλεγεν ἐξάγων τὸ ἀκουστικὸν κέρας ἐκ τοῦ θυλακίου του. Πηγαίνω εἰς ἕνα σπίτι· βλέπω νέα πρόσωπα· ἐλπίζω ὅτι θὰ εὑρεθοῦν καὶ μερικοὶ ἔξυπνοι ἄνθρωποι· τότε βγάζω τὸ κέρας καὶ τὸ θέτω εἰς τ' αὐτί μου. Ἀλλ' ἂν πεισθῶ ὅτι εἶνε ἀνόητοι καὶ ὅτι λέγουν ἀνοησίας, βάζω τὸ κέρας εἰς τὸ θυλάκιόν μου καὶ λέγω μέσα μου· « Ἂν μπορῆτε, κάμετέ με νὰ πλήξω μὲ τὰς ἀνοησίας σας! »

ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΗΣ ΧΗΝΑΣ

«Τί ἄδικοι ποῦ εἶνε οἱ ἄνθρωποι!

Βέβαια, ἀξίζω ὅσον καὶ τἄλλα ζῷα τοῦ κτήματος. Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν γυρίζει νὰ μὲ ἰδῇ.

Ἐκεῖνον τὸν Ἕκτορα μόνον ξεύρουν νὰ περιποιοῦνται!.. δι' αὐτὸν ἔχουν ὅλα τὰ γλυκὰ λόγια καὶ ὅλας τὰς θωπείας· ὁ μικρός μας κύριος τοῦ χαϊδεύει τὴν ῥάχιν· τοῦ τραβᾷ τὰ αὐτιὰ καὶ εἶνε καὶ οἱ δύο εὐχαριστημένοι!...

Ἐγὼ ἂν πλησιάσω εἰς αὐτὸν ἢ εἰς τὴν μικράν του ἀδελφὴν φεύγουν· ἡ μεγάλη του ἀδελφὴ μὲ φοβερίζει μὲ τὴν ὀμπρέλλαν της.

Εἶνε ἀπελπισία!»

Αὐτὰ ἔλεγεν ἡ Κυρὰ Χήνα ἐν ᾧ περιεπάτει μελαγχολικὴ εἰς τὸν ὀρνιθῶνα.

—Ἄχ! αὐτὸς ὁ σκύλος! ἐπὶ τέλους τί κάμνει τῆς προκοπῆς ὥστε νά τον ἔχουν μὴ σταξῃ καὶ μὴ βρέξῃ; Γαυγίζει τοὺς κλέπτας; Μήπως κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω νὰ κάμω χήν—χήν—αὐτὰ τάχα δὲν ἀξίζουν ὅσον τὰ γάβ-γάβ του!

Ἕνας γεροκόραξ, σοφώτατος, μοῦ εἶπε μάλιστα πῶς τὰ χήν—χήν—χὴν τῶν προγόνων μου ἠμπόδισαν μίαν πόλιν, μίαν μεγάλην πόλιν, τῆς ὁποίας δὲν ξεύρω πλέον τὸ ὄνομα, νὰ κυριευθῇ. Ἂν δὲν ἐφωνάζαμεν ἡμεῖς τὸ χήν—χήν μας οἱ ἐχθροὶ θὰ ἐπερνοῦσαν ὅλους τοὺς κατοίκους ἐν στόματι μαχαίρας.

Τὰ περιστέρια τάχα, τὰ ὁποῖα καμαρώνουν τόσον εἰς τὸν περιστερεῶνα θὰ ἔκαμαν τὸ ἴδιον μὲ τὴν ἀνυπόφορον φωνήν των;

Προχθὲς ἔβλεπα τὸν ἀμαξᾶ νὰ ζεύγῃ τὸ ἄλογον εἰς τὸ ἁμάξι· ἠθέλησα νὰ βοηθήσω τὸ δυστυχισμένον τὸ ζῷον νὰ σύρῃ τὸ ἁμάξι. Κακὸ ποῦ μ' εὑρῆκε! Διὰ τὸν κόπον μου ἔλαβα μία καμτσικιὰ ποὺ ἦταν ὅλη δική μου!

Χθὲς ἀκόμη ὁ γεροψαρῆς ἔσυρε τὸ ἀλέτρι εἰς πλαγινὸ χωράφι καὶ τὸ σίδηρον ἔσκαπτε καὶ ἀνεκάτευε τὸ χῶμα.

—Ἄ, τέλος πάντων, εἶπα, ἐπὶ τέλους θὰ μείνῃ τ' ἀφεντικὸ καὶ μαζί μου εὐχαριστημένο.

Ἔτρεξα λοιπὸν κ' ἐγὼ εἰς τὸν κῆπον, καὶ ἔσκαπτα μὲ τὸ ῥάμφος μου καὶ ἀνεκάτευα τὰ σπαρμένα.

Ἡ ὑπηρέτρια ἔρχεται μὲ μία σκούπα καί...

Ὦ! πόσον ἄδικοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι, ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοί!»

ΣΠΑΡΚ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

['Εκ τῶν ἔργων τοῦ Κοραῆ]

Δύναμις καὶ πλοῦτος χωρὶς ἐλευθερίαν εἶνε κατάρα πλέον παρὰ εὐλογία Θεοῦ· εἰς μόνα τὰ ἐλεύθερα ἔθνη ἐμπορεῖ νὰ εὐδαιμονήσῃ ὁ πλούσιος καὶ δυνατός, ἐὰν μεταχειρισθῇ τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον εἰς τὴν κοινὴν τῶν συμπολιτῶν εὐδαιμονίαν, ἐὰν ὁμονοῇ μὲ τοὺς συμπολίτας ὡς μ' ἀδελφούς, ἐὰν ὑποτάσσεται μ' αὐτοὺς εἰς τὸν ἱερὸν τῶν νόμων ζυγόν, ζυγὸν ἐλαφρόν, ὡς τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ· ἐπειδὴ οἱ δίκαιοι νόμοι, ἄλλο βάρος δὲν ἐπιβάλλουν παρὰ τὴν ἰσονομίαν, ἤγουν τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀδελφικὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει καὶ τοῦ Εὐαγγελίου ὁ ζυγός.

※

Πῶς θέλεις νὰ σταδιοδρομήσῃ εὐτυχῶς, ὅστις τρέχει φορτωμένος; Εἰς τοὺς σωματικοὺς ἀγῶνας πρῶτον ἔργον τοῦ μέλλοντος νὰ τρέξῃ εἶνε νὰ ἐκδυθῇ τὰ περιττὰ φορέματα καὶ νὰ ἐλαφρώσῃ τὸ σῶμά του· εἰς τοὺς πολιτικοὺς δὲ ἐξ ἐναντίας, οἱ πλειότεροι ἀπὸ τοὺς τρέχοντας τρέχουν καταφορτωμένοι τὰ πάθη των· ἄλλος τρέχει διὰ νὰ ἀποκτήσῃ χρυσόν, ἄλλος ἀρχὰς καὶ ἐξουσίαν, ἄλλος διὰ κανένα τίτλον γελοιώδη ἐξοχότητος καὶ ἐκλαμπρότητος, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι μόνος σκοπὸς τοῦ δρόμου του πρέπει νὰ εἶνε νὰ χρυσώσῃ τὴν πατρίδα του, νά την καταστήσῃ μόνην ἄρχουσαν, μόνην ἐξοχωτάτην καὶ ἐκλαμπροτάτην, ὡς ἔπραξαν ἄλλοτε οἱ Ἀριστεῖδαι καὶ Φωκίωνες, καὶ εἰς τοὺς καιρούς μας οἱ Βασιγκτῶνες καὶ οἱ Φραγκλῖνοι.

※

Καθὼς ἀπὸ δύο κακὰ ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος ἀναγκαζόμενος διαλέγει τὸ μικρότερον, οὕτω ἀπὸ δύο καλὰ χρέος ἔχει πάντοτε νὰ διαλέγῃ τὸ μεγαλήτερον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ἀμελὴς Μιμῆς ἔμεινεν εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν. Θέλων δὲ νὰ δικαιολογηθῇ εἶπεν εἰς τὸν πατέρα του.

— Ξεύρεις ποιὸς πταίει; σὺ ὁ ἴδιος· ἐγὼ ἔλεγα νὰ μὴν καθήσω 'ς τὸ πρῶτο θρανίο καὶ σὺ ἐπέμενες νὰ καθίσω 'ς τὸ πρῶτο. Ὁρίστε λοιπόν! ὅσοι ἐκάθηντο 'ς τὸ δεύτερο θρανίο ὅλοι ἐπροβιβάσθησαν.

Ἑστάλη ὑπὸ Ι. Θ Δημητροπούλου.

※

Ὁ Τάκης ἐπῆγε μὲ τὸν πατέρα του εἰς τὸν βοτανικὸν κῆπον.

—Τάκη, βλέπεις αὐτὸ τὸ φυτόν; τῷ λέγει ὁ πατέρας του.

— Μάλιστα, τὸ βλέπω.

—Αὐτὸ ὀνομάζεται καπνός.

Καὶ ὁ Τάκης:

—Καὶ πότε, πατέρα, θὰ φυτρώσουν καὶ τὰ τσιγάρα του;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης διισχυρίζεται ὅτι εἶνε μύωψ.

— Νά, λέγει, βλέπετε αὐτὸ τὸ παράθυρο; αἴ, λοιπὸν ἐγὼ δὲν το βλέπω.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθυλλίδος.

※

—Κἄτι βλέπω, Γιάννη, κόμπο δένεις 'ς τὸ μαντῆλί σου.

—Ναί, κατμένε, γιὰ νὰ θυμηθῶ νὰ ξυπνήσω αὔριο τὸ πρωῒ εἰς τὰς πέντε.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

※

Μεταξὺ φίλων:

— Λαμπρὸ παιδὶ ὁ φίλος μας Ἀριστείδης, δὲν λέγει ποτὲ κακὸ γιὰ κανένα.

—Φυσικά, ἀφ' οὗ μιλεῖ πάντα γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Εἰς τοὺς φίλους μας θὰ συντήσωμεν θερμότατα σήμερον ἓν χρησιμώτατον, ὡραιότατον καὶ ἄξιον πάσης συστάσεως ἔργον.

Τὸ πασίγνωστον ἐν Ἀθήναις καὶ ὅλῃ τῇ Ἑλλάδι Βιβλιοπωλεῖον Καρόλου Βίλμπεργ ἐξέδωκε τοὺς ὀνομαστοὺς ἐν Γερμανίᾳ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΥΣ ΠΙΝΑΚΑΣ τοῦ Leutemann, τῶν ὁποίων τὸ ἐπεξηγηματικὸν κείμενον μετάφρασεν ὁ ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ συγγραφεὺς ἐξαιρέτων ζωολογικῶν καὶ βοτανικῶν ἔργων κ. Σπυρίδων Μηλιαράκης. Τὸ ἔργον περιέχον διακοσίας ἐξήκοντα τρεῖς εἰκόνας εἶνε ἀπαράμιλλον κατὰ τὴν κομψότητα καὶ τὴν φιλοκαλίαν καὶ ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον σπάνιαι εἶνε τοιαῦται χρήσιμοι καὶ συγχρόνως καλλιτεχνικαὶ ἐκδόσεις.

Τὸ κείμενον 45 ὁλοκλήρους μεγάλας σελίδας κατέχον εἶνε σαφέστατον, περιεκτικόν, δι' εὐκρινεστάτων στοιχείων ἐκτετυπωμένον. Αἱ δὲ εἰκόνες, ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν μέχρι τῶν μαλακίων ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστοι κατὰ τὴν εὐκρίνειαν καὶ τὸν χρωματισμόν. Σήμερον ὅτε ἡ γνῶσις τῆς φύσεως ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς μορφώσεως τοῦ πεπαιδευμένου, τὸ ἔργον τοῦτο ἀποτελεῖ πολύτιμον βοήθημα πρὸς ἀκριβῆ γνῶσιν τοῦ βασιλείου τῶν ζῴων, εἶνε δὲ χρησιμώτατον εἰς πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ ἀπαραίτητον εἰς τοὺς σπουδάζοντας Ζωολογίαν. Ὁ χάρτης τῶν εἰκόνων εἶνε στερεώτατος, ὥστε τὸ βιβλίον δύναται καὶ εἰς χεῖρας μικρῶν παιδίων νὰ δοθῇ πρὸς ἐξέγερσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῶν. Οἱ Ζωολογικοὶ Πίνακες δύνανται ν' ἀποτελέσουν καὶ λαμπρὸν πρωτοχρονιάτικον δῶρον. Τιμὴ τοῦ ἔργου κομψῶς καὶ στερεῶς δεδεμένου καὶ χρωματιστὸν ἔχοντος ἐξώφυλλον εἶνε μόνον δρ. 10. Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσι τοὺς Ζωολογικοὺς Πίνακας ἂς ἀποταθῶσι πρὸς τὸ ἐνταῦθα βιβλιοπωλεῖον Καρόλου Βίλμπεργ.

Ναί, νά μοι γράφῃς τακτικά, καλή μου *Μαγευμένη Ἀσπίς*, ἀφ' οὗ ἀπεφάσισες νὰ οἰκονομῇς κάθε Κυριακὴν καιρὸν διὰ νά μοι γράφῃς. Βλέπεις δὲ πόσα κατορθόνει ἡ ἐπιμονή; Τώρα ἔλυσες περισσοτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις ἢ ἄλλοτε. Ἂν βάλῃς ἀκόμη ὀλίγον τὰ δυνατά σου, θὰ λύσῃς ἀκόμη περισσοτέρας.

Πολὺ εὐχαριστοῦμαι διότι ὅλοι, μεγάλοι καὶ μικροὶ μὲ ἀναγινώσκετε εἰς τὸ σπίτι σας, *Προμηθεῦ Πυρφόρε*.

Ναί, *Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου*, αἱ λύσεις σου εἶνε δεκταί· ἄλλοτε ὅμως στέλλε τας ἐγκαιρότερον· ἐλπίζω ὅτι θ' ἀνέρρωσες ἤδη ἐντελῶς, καὶ ὅτι θά μου γράψῃς καὶ πάλιν.

Βεβαίως, *Ἄϊλιε Ἀριστείδη*, ἀφ' οὗ εὑρίσκεσαι εἰς τὴν τετάρτην τοῦ γυμνασίου ἀπαιτεῖται ἐργασία, καὶ πάλιν ἐργασία καὶ ἀκόμη ἐργασία. Ὡς βραβεῖον σοὶ ἐστάλη 30 Ὀκτωβρίου ὁ 15ος τόμος, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Ἐλπίζω ὅτι τον ἔχεις λάβῃ ἤδη.

Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, *Ἀνδρέτε Στρατιῶτα*, διότι μετὰ τὰ γραφόμενά μου ἀπεφάσισας νὰ μελετᾷς πολὺ ὥστε νὰ γίνῃς ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς σου· ὁ σπόρος ἔπεσεν ἐπὶ καλοῦ ἐδάφους· φίλησέ μου τὴν *Φίλεργον Χελιδόνα*, τῆς ὁποίας περιμένω ἀνυπομόνως ἐπιστολήν.

Ἀφ' οὗ σ' εὐχαριστεῖ τόσον πολὺ ἡ ἀλληλογραφία μου, Ἀλέξανδρε Κιοσέογλου, γράφε μου συχνὰ καὶ θά σου ἀπαντῶ μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν· φυσικὰ ὠφελεῖται τις γράφων, μανθάνει νὰ ἐκθέτῃ τὰς ἰδέας του, ὅταν μάλιστα εἶνε ἀκόμη μικρὸς ὅπως σύ· die Uebung macht den Meister λέγουν οἱ Γερμανοί· c'est en forgeant qu'on devient forgeron, λέγουν οἱ Γάλλοι· ὥστε ἀναντιῤῥήτως θὰ σ' ὠφελήσῃ ἡ ἀλληλογραφία μαζί μου· — ὡς πρὸς τὸ ψευδώνυμον, παιδί μου, δὲν ἔπρεπε ν' ἀποταθῇς εἰς ἐμὲ νὰ το ἐκλέξω. Τὰ ψευδώνυμα τὰ ἐκλέγουν οἱ ἴδιοι οἱ φίλοι μου. Τὸ πολὺ πολὺ ἂν θέλῃς ἔκλεξε δύο τρία τῆς ἀρεσκείας σου, στεῖλε τά μου, καὶ ἐγὼ θὰ ἴδω μήπως ἔχουν ἄλλοι τυχὸν κανὲν ἐξ αὐτῶν, θά σου ἐκλέξω δὲ ὅπως δήποτε τὸ καλλίτερον.

Καὶ ἄλλοι. *Μεγάθυμε Κεφαλλὴν*, ἐπέστησαν τὴν προσοχήν μου ἐπὶ τούτου· δυστυχῶς εἶνε ἀληθὲς ὅτι τινὲς ἐκ τῶν συνδρομητῶν στέλλουσι πνευματικὰς ἀσκήσεις ἢ παιδικὰ πνεύματα δημοσιευθέντα ἤδη ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ. Εἰς ἓν τῶν προηγουμένων φυλλαδίων εἶπα ποίαν γνώμην ἔχω περὶ τῆς τοιαύτης ἀπάτης. Σήμερον κάμνω κἄτι περισσότερον· παρακαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ μοι σημειώνουν πᾶσαν τοιαύτην ἀναδημοσίευσιν, ἂν δὲ τὸ εἶδος ἐκεῖνο ὑπάγεται εἰς διαγωνισμὸν τὸ δημοσιευθὲν δὲν θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Σοὶ ἐστάλησαν οἱ τόμοι τοῦ 82 καὶ 83, ἀγαπητή μου *Σεμίραμις*· τὸ 81 δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ θὰ ἀνατυπωθῇ βραδύτερον.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθοῦν λίαν προσεχῶς, φίλε μου *Δουροκλειτὲ Ἰδομενεῦ*.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου.]

147. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶν' ὄσπριον ἐκ τῶν συνειθισμένων,
Τὸ ἄλλο αἰσθητήριον 'ς τὸ πρόσωπόν σου μένον,
Τὸ σύνολόν μου εἶν' 'Ινδὸς ἐκ τῶν ἱερωμένων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυγράφου.

148. Στοιχειόγριφος.

Διώξε ρῶ καὶ βάλε *βῆ*
καὶ ἰδοὺ τί θὰ συμβῇ,
τὴ γραμματικὴ θ' ἀφήσῃς,
'ς τὴ βουλὴ θά με ζητήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

149. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ἓν ζῷον· πρόσθες ἓν γράμμα
Ἓν ὄρος βλέπεις, φίλ' ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

150. Αἴνιγμα.

Μόνο ἀνθίζω
μοσχομυρίζω
διπλὸ ἀφρίζω
καὶ κυματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόξου.

151. Αἴνιγμα.

Εἴμεθα τρεῖς διάφοροι, ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ φύσις
χρησίμους εἰς τὰ γράμματα μᾶς ἔπλασεν ἐπίσης,
τὴν μίαν ἔχει 'ς τὸν στρατὸν τὴν ἄλλη 'ς τὴν Πατρίδα,
ἀλλὰ τὴν τρίτην ἐξ ἡμῶν σὲ κάθε πρᾶγμα εἶδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Δεσμώτου.

152. Αἴνιγμα.

Δὲν ἔχω πόδια, ἀλλ' ἐμπρὸς ἀκαταπαύστως τρέχω,
καὶ τὴν ζωὴν ἐνῷ μετρῶ ἐγὼ ζωὴν δὲν ἔχω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Κιοσέογλου.

153. Ἐρώτησις.

Τί εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὅσον ὀλιγώτεροι τὸ φυλάττουν τόσον ἀσφαλέστερον εἶνε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόξου.

154. Πρόβλημα.

Ποῖος εἶνε ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὁποίου τὸ τετράγωνον εἶνε διπλάσιον τοῦ ἀριθμοῦ τούτου;

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Δημητροπούλου.

155—159. Μαγικὸν γράμμα.

Ἀφαιρῶν ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων ἓν καὶ τὸ αὐτὸ γράμμα καὶ ἀντικαθιστῶν αὐτὸ δι' ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισον ἐκ τῶν ἑπομένων λέξεων ἄλλας τόσας:

Θάσος, Ἄρης, Δάσος, Ναός, Νότος.

160. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 2 6 2 7 8 3 9	= Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ
2 9 6 3 9	= Μέρος τοῦ Πλοίου
3 9 9 7	= Ὅρος τῆς Ἑλλάδος
4 3 8 2 4 5 3 9	= Ζῷον
5 2 4 8 3 8	= Εἶδος κλίνης
6 7 5 7 9	= Δυστυχὴς
7 2 3 5 3 9	= Θεὸς τῆς Μυθολογίας
8 2 4 2 7 9	= Στρατηγὸς Ἀθηναῖος
9 2 8 7	= Ὅρος τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

161. Ἐπανόρθωσις στίχων.

Ὁ Καπνὸς ὁμιλήσας πρὸς τὴν φλόγα εἶπε· «διατί ἐνῷ λάμπεις σὺ εἶμαι ἐγὼ σκοτεινός;» Στραφεῖσα δὲ εἶπεν ἡ φλόξ. «Μάθε τὴν αἰτίαν, τέκνον· μόνον ὁ κατέχων ἰδίαν χάριν λάμψεως λάμπει».

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίου.

162. Φωνηεντόλιπον.

Τς—δστχς—ν—σμπθ—μ—δδξν—αί—λπ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑωθινοῦ Ἀστέρος.

163. Ἐλλιποσύμφωνον.

Αι—ooo—ε—ααοι—αι—αου—ε—οηαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμοῦ.

164. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι Κράτος τῆς Εὐρώπης.

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Χωρίον τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Πυρφόρου.

165. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ὄνομα βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος.

1, Περίφημος ποιητὴς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. 1, Βασιλεὺς τῆς Μηδίας. 3, Ἐμπορικὴ πόλις. 4, Χαμόδενδρον. 5, Θεὰ τῶν Ἑλλήνων. 6, Πτηνόν. 7, Χώρα τῆς Ἑλλάδος. 8, Ὀρυκτόν. 9, Θεὸς τῶν Ἑλλήνων. 10, Ποταμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος.

166. Γρῖφος.

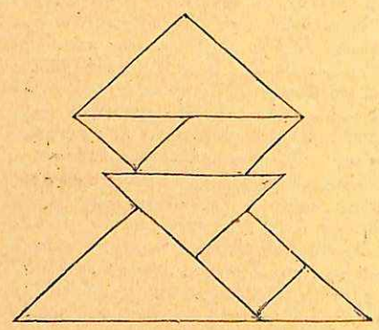
Η — 3 — Η

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ατρομήτου Εὐζώνου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 Σεπτεμβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

90. Πιττακὸς (Πήττα, Κώς).—91. Φαῦλος, Παῦλος. — 92. Κρήτη, κρήνη. — 93. Ἀκρίς, καρίς. — 94. Τὸ γράμμα ρ.—95.

— 96. Ὁ ὕπνος. —97. Σ
Ο Ο
Ρ Λ
Υ Ω
Σ Υ Κ Ο Ν
—98-99. Α') *Νῖκος*, νεῖκος, Νεῖλος, ναῦλος, *Παῦλος*. —Β') Ὑς, ἷς, δίς, δᾶς, πᾶς, παῖς, αἷς, *αἶξ*.—100 - 102. Τῇ προσθήκῃ τῶν συλλαβῶν: δι—α, σχηματίζονται αἱ λέξεις: Διάπλασις, ἰνδιᾶνος, ἁρμόδιος. — 103. Κάλλιον ἐστὶν ἐμπεσεῖν εἰς κόρακας ἢ εἰς κάλακας.—104. BIENNH (1, Βρασίδας. 2, Ἵμβρος. 3, Ἑλένη. 4, Νότος. 5, Νοτιοδυτικός. 6, Ἥλιος). — 105. Ἡ ὑπομονὴ εἶνε τὸ στήριγμα τῆς ἀδυναμίας, ἡ ἀνυπομονησία εἶνε ἡ καταστροφὴ τῆς δυνάμεως.—106. Μὴ μετανόει, ἀλλὰ προνόει.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[Μυθιστορημα της αγγλιδος Frances Hodgson Burnett]

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 129]

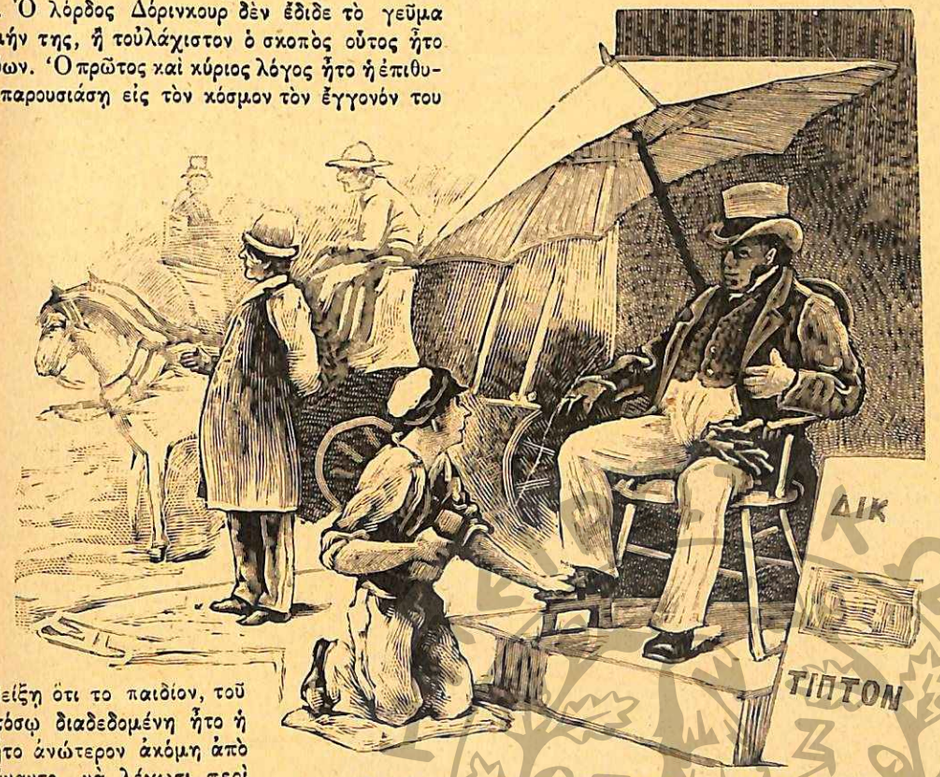
ΚΕ'

Ὁ κόμης ἀνήγγειλεν εἰς τὴν ἀδελφήν του ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἐν τῇ ἐπαύλει παρουσίας της, διὰ νὰ δώσῃ ἐν γεῦμα ἐπίσημον εἰς τοὺς εὐγενεῖς τῶν πέριξ. Ἀλλὰ τὴν λαίδην Λώρριδαλ δὲν διέφυγεν ἡ ἔννοια τῶν λόγων τούτων τοῦ ἀδελφοῦ της. Ὁ λόρδος Δόρινκουρ δὲν ἔδιδε τὸ γεῦμα πρὸς τιμήν της, ἢ τοὐλάχιστον ὁ σκοπὸς οὗτος ἦτο δευτερεύων. Ὁ πρῶτος καὶ κύριος λόγος ἦτο ἡ ἐπιθυμία νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον τὸν ἔγγονόν του καὶ νὰ δείξῃ ὅτι το παιδίον, τοῦ ὁποίου τόσῳ διαδεδομένη ἦτο ἡ φήμη, ἦτο ἀνώτερον ἀκόμη ἀπὸ ὅσα ἠδύναντο νὰ λέγωσι περὶ αὐτοῦ.

«Οἱ δύο μεγαλείτεροί του υἱοὶ λύπας καὶ ταπεινώσεις μόνον τῳ εἶχον προξενήσῃ» ἔλεγεν ἡ λαίδη Λώρριδαλ πρὸς τὸν σύζυγόν της. «Ὅλοι τὸ ξεύρουν αὐτό. Ἀλλὰ τώρα ἡ ὑπερηφάνειά του θὰ θριαμβεύσῃ.»

Ὁ κόμης ἐξέπεμψε λοιπὸν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τὰ προσκλητήριά του τὰ ὁποῖα ἔσπευσαν νὰποδεχθῶσι μετὰ χαρᾶς. Ὅλοι ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσωσι τὸν νεαρὸν λόρδον Φωλεροᾶ, ἀλλὰ δὲν ἤξευρον ποῦ νά τον ἴδωσιν, ἀφ' οὗ τὰ παιδία τοῦ καλοῦ κόσμου δὲν παρευρίσκοντο εἰς τὰς ἐπισήμους συναθροίσεις.

«Τὸ παιδὶ ἔχει καλοὺς τρόπους» εἶπεν ὁ κόμης πρὸς τὴν ἀδελφήν του, ὅταν ἀνεκινήθη τὸ ζήτημα τοῦτο, διὰ τὸν τύπον μόνον, διότι ἐκεῖνος εἶχεν ἤδη λάβῃ τὴν ἀπόφασίν του. «Τὰ παιδία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε ἀνόητα ἢ ἀνυπόφορα—τέτοια ἦταν τὰ

«Πως! τον γνωρίζετε λοιπον και σεις; ανεκραξε (Σελ. 150).

δικά μου καὶ τὰ δύο—ἀλλ' αὐτὸ ξεύρει τί νὰποκριθῇ ὅταν τοῦ ἀπευθύνουν τὸν λόγον καὶ νὰ σιωπᾷ ὅταν δέν του μιλοῦν. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ σταθῇ σὲ σαλόνι.»

Ἀλλ' ὅταν ἦλθεν ἡ ἡμέρα τοῦ γεύματος, δὲν ἐπετράπη εἰς τὸν Κέδρικ νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ σιωπηλός. Καθεὶς ἤθελε νά τῳ ὁμιλήσῃ, νὰνοίξῃ μαζί του συνομιλίαν. Αἱ κυρίαι τον ἐθώπευον, τῷ ἀπηύθυνον ἐρωτήσεις, τὸν ἔκαμνον νὰ γελᾷ· οἱ κύριοι ἠστείζοντο μαζί του. Ὁ Φωλεροᾶ δὲν ἐνόει πάντοτε διατί ἐγέλων τόσον ὅταν τοις ἀπεκρίνετο,

ἀλλ' ἐσυνείθισε νὰ βλέπῃ τοὺς ἀνθρώπους φαιδρούς, ὅταν αὐτὸς ἐσοβαρεύετο καὶ δέν τον ἔμελε πλέον. Ἡ ἐσπερὶς τῷ ἐφαίνετο τερπνοτάτη. Αἱ μεγαλοπρεπεῖς στοαὶ ἦσαν λαμπρῶς φωταγωγημέναι, ἄνθη παντοῦ, οἱ κύριοι ἦσαν εὔθυμοι, αἱ κυρίαι ἔφερον λαμπρὰς ἐνδυμασίας καὶ κοσμήματα πολυτελῆ, σπινθηροβολοῦντα ἐπὶ τῆς κόμης των ἢ πέριξ τοῦ λαιμοῦ των. Μεταξὺ αὐτων εὑρίσκετο καὶ νεαρά τις γυνή, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Κέδρικ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐφόρει ἐσθῆτα λευκὴν καὶ περιδέραιον μαργαριτῶν, ὁ δὲ Κέδρικ ἐσκέπτετο ὅτι ὡμοίαζεν ἐντελῶς μὲ βασιλοπούλαν παραμυθιοῦ.

« Ἔλα ἐδῶ, λόρδε Φωλεροᾶ» τῷ εἶπεν ἡ κυρία ἐκείνη μειδιῶσα «καὶ 'πέ μου γιατί με βλέπεις ἔτσι;

— Ἐσυλλογιζόμουν πόσον εἶσθε ὡραία!» εἶπεν ἡ μικρά Του Ἐξοχότης.

Οἱ παρόντες κύριοι ἤρχισαν νὰ γελῶσιν, ἐρυθρότης δ' ἐλαφρὰ ἐκάλυψε τὰς παρειὰς καὶ τὸ μέτωπον τῆς κυρίας. Ἐλκύσασα πρὸς ἑαυτὴν τὸ παιδίον, τὸ ἐφίλησε.

«Ναί» ἐπανέλαβεν ὁ Κέδρικ «εἶσθε ἡ πειὸ εὔμορφη κυρία ἀπ' ὅσας εἶδα 'ς τὴ ζωή μου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀγάπη μου. Φυσικὰ δὲν 'μπορῶ ποτὲ νὰ φαντασθῶ ὅτι 'μπορεῖ ποτὲ καμμία εἰς τὸν κόσμον νὰ εἶνε εὔμορφη σὰν τὴν Ἀγάπη μου. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ἡ ὡραιοτέρα γυναῖκα τοῦ κόσμου.

— Εἶμαι βεβαία γι' αὐτὸ» ἀπήντησεν ἡ κυρία, ἡ ὁποία ὡ ομάζετο μὶς Βίβιαν Ἔρβερτ, ἀσπαζομένη καὶ πάλιν τὸν Κέδρικ.

Καί τον ἐκράτησε πλησίον της ἀρκετὴν ὥραν.

Ὁ ὅμιλος ὁ ὁποῖος ἐσχηματίσθη ἦτο πολὺ εὔθυμος. Ὁ Κέδρικ δὲν ἐνόησε πῶς συνέβη τοῦτο, ἀλλὰ μετά τινας στιγμὰς αὐτὸς ἀπετέλει τὸ κέντρον τῆς συναναστροφῆς. Ὡμίλει περὶ τῆς Ἀμερικῆς, περὶ τῆς Δημοκρατίας, περὶ τοῦ κ. Χώψ, περὶ τοῦ Δὶκ καὶ ἐξήγαγεν ὑπερηφάνως διὰ νά το ἐπιδείξῃ τὸ δῶρον τοῦ χωρισμοῦ, τὸ ἐξ ἐρυθρᾶς μετάξης μανδήλιον, τὸ ὁποῖον τῷ προσέφερεν ὁ Δίκ.

«Τὸ ἔβαλα 'ς τὴν τσέπη μου ἀπόψε γιατ' ἦταν ἑορτὴ» εἶπεν «ἐσυλλογίσθηκα ὅτι ὁ Δὶκ θὰ χαρῇ πολὺ ἂν μάθῃ ὅτι εἶχα τὸ μανδῆλί του σὲ μιὰ συναναστροφή.»

Καὶ ὅσον πρόστυχον καὶ ἂν ἦτο τὸ ἐξ ἐρυθρᾶς μετάξης μανδήλιον, μετὰ τοσαύτης σοβαρότητος καὶ ἀγάπης τὸ ἐξεδίπλωσεν ὁ Κέδρικ, ὥστε οἱ σκωπτικοὶ γέλωτες ἀνεστάλησαν εἰς τὰ χείλη τῶν παρευρισκομένων, μεταβληθέντες εἰς μειδιάματα συμπαθείας.

Ἂν καὶ ὁ μικρὸς λόρδος ὡμίλει ἐλευθέρως, ἐν τούτοις, ὡς εἶχε παρατηρήσῃ καὶ ὁ κόμης, δὲν ἦτο διόλου προπετής. Ἤκουε μεθ' ὅσης εὐχαριστήσεως καὶ ὡμίλει. Ἐλαφρὸν μειδίαμα ἀνεφάνη ἐπὶ πολλῶν προσώπων ὅταν τον εἶδον ἐπανειλημμένως νὰ πλησιάζῃ τὸν πάππον του, νά τον παρατηρῇ μετ' ἀγάπης παρακολουθῶν μετὰ τοῦ μεγαλειτέρου ἐνδιαφέροντος ἑκάστην λέξιν, ἡ ὁποία ἐξήρχετο ἐκ τῶν χειλέων του. Μίαν φορὰν μάλιστα ἔκλινεν οὕτω πως πρὸς αὐτόν, ὥστε ἡ παρειά του ἤγγισε τὸν ὦμον τοῦ γηραιοῦ λόρδου. Ἡ Ἐξοχότης Του, παρατηρήσασα τὸ μειδίαμα τῶν παρευρισκομένων, ἐμειδίασε καὶ αὐτὴ ἐλαφρῶς. Ηὐχαριστεῖτο πολὺ ὁ κόμης ἐπιδεικνύων εἰς αὐτοὺς τὰ αἰσθήματα τῆς ἐγκαρδίου φιλίας, τὰ ὁποῖα ἐβασίλευον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐγγόνου του, αἰσθήματα τόσον διάφορα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐνέπνεε συνήθως ἡ ἡσθάνετο αὐτός.

Ὁ κ. Χάβιζαμ περιεμένετο εἰς τὴν ἔπαυλιν μετὰ μεσημβρίαν, ἀλλ' ἦτο ἤδη ἀργὰ καὶ ἀκόμη δὲν εἶχε φανῇ. Παρόμοιον πρᾶγμα οὐδέποτε τῳ συνέβη, ἀφ' ὅτου εἶχε σχέσεις μὲ τὸν κόμητα. Μόνον τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐξήρχοντο τοῦ ἑστιατορίου, ἐπαρουσιάσθη. Ἂν καὶ ἡ ὥρα ἦτο προχωρημένη, ἐφαίνετο σπεύσας πολύ, ἦσαν δὲ ἠλλοιωμένα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ γηραιοῦ καὶ ἰσχνοῦ του προσώπου.

«Ἐμποδίσθηκα» εἶπε πρὸς τὸν κόμητα χαμηλῇ τῇ φωνῇ «ἀπὸ ἕνα περιστατικόν... πολὺ παράδοξον καὶ ἀπροσδόκητον περιστατικόν.»

Ἦτο τόσον παράδοξον πρᾶγμα νὰ βλέπῃ τις τὸν γηραιὸν νομικὸν συγκεκινημένον ὅσον καὶ καθυστεροῦντα. Ἔπρεπε τῷ ὄντι νὰ συμβαίνῃ κάτι πολὺ ἔκτακτον διὰ νά τον ταράξῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἔστρεφεν ἐπανειλημμένως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν μικρὸν λόρδον μ' ἔκφρασιν τόσον παράδοξον, ὥστε τὸ παιδίον το παρετήρησε καὶ ἠπόρησεν. Αὐτὸς καὶ ὁ κ. Χάβιζαμ ἦσαν οἱ καλλίτεροι φίλοι καὶ ἀντήλλασσαν συνήθως μειδιάματα. Ὁ νομικὸς ἐφαίνετο σήμερον ἐντελῶς λησμονήσας τὰς τρυφερὰς ταύτας σχέσεις.

Τῷ ὄντι τὰ πάντα εἶχε λησμονήσῃ, ἐκτὸς τῶν ἀπροσδοκήτων καὶ λυπηρῶν εἰδήσεων, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰναγγείλῃ εἰς τὸν κόμητα τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν, — εἰδήσεων αἱ ὁποῖαι, τὸ ἤξευρε, θὰ ἐπροξένουν εἰς τὸν γηραιὸν λόρδον φοβερὰν ἐντύπωσιν καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ μετέβαλλον ἄρδην τὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων. Περιέφερε τὰ ὄμματα τριγύρω του, ἐπὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν αἰθουσῶν, ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς ὁμηγύρεως τῶν προσκεκλημένων, ἐπὶ τοῦ κόμητος καθημένου ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του, ἐπὶ τοῦ παιδίου, μειδιῶντος παρὰ τὸ πλευρόν του, καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν βαθέως συγκεκινημένον, ἂν καὶ δὲν ἦτο παρὰ δικηγόρος, ἄνθρωπος τοῦ νόμου, μὲ καρδίαν σκληράν. Ὁποῖον κτύπημα ἔμελλε νὰ καταφέρῃ!

Δὲν ἐνόει καὶ καλὰ - καλὰ τί συνέβαινε περὶ

αὐτόν. Τὰ ἀντικείμενα ὑπέτρεμον πέριξ ὡς ἐν ὀνείρῳ. Πολλάκις ἐν τούτοις εἶδε τὸν κόμητα παρατηροῦντα αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως, ἐν ᾧ αὐτὸς παρετήρει τὸν λόρδον Φωλεροᾶ, φυλλομετροῦντα ἓν λεύκωμα πλήρες εἰκόνων μετὰ τῆς μὶς Βίβιαν Ἔρβερτ.

«Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ που ἐφανήκατε τόσο καλὴ πρὸς ἐμέ» τῇ εἶπεν ὁ Κέδρικ, ὅταν ἐτελείωσαν. «Δὲν ἔχω πάγῃ ποτὲ ἄλλη φορὰ οὔτε σὲ μεγάλο γεῦμ τ οὔτε σὲ συναναστροφή, καί σας βεβαιῶ ὅτι ἐδιασκέδασα πολύ.»

Τῷ ὄντι διεσκέδασε πολύ· ἀλλ' ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἠγρύπνει μέχρις ἐκείνης τῆς ὥρας καὶ ἤρχισε νά το αἰσθάνεται. Ἐδοκίμασε νὰ προσέξῃ εἰς τὴν συνομιλίαν, ἡ ὁποία ἐγίνετο πλησίον του μεταξὺ τῆς ὡραίας λαίδης καὶ τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι τον περιεστοίχιζον, ἀλλὰ δέν το κατώρθωσε. Οἱ ὀφθαλμοί του ἐκλείοντο χαρὶς νὰ θέλῃ. Ἔβαλε τὰ δυνατά του νά τους ἀνοίξῃ δυὸ - τρεῖς φοράς· ἀλλ' ἔκλεισε πάλιν τὰ βεβαρυμένα του βλέφαρα χωρὶς νά το ἐννοήσῃ, ἀφῆκε τὴν ξανθὴν κεφαλήν του ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν ράχιν του, καὶ ἀφ' οὗ ἠγωνίσθη ἀκόμη ἐπί τινας στιγμὰς κατὰ τοῦ ὕπνου, ἐνικήθη ὑπ' αὐτοῦ ὁριστικῶς. Ἔχασε τότε ἐντελῶς τὴν ἀντίληψιν τῶν περὶ αὐτόν. Τῷ ἐφάνη μόνον ὅτι ἠσθάνθη ἐν ἐλαφρὸν φίλημα ἐπὶ τῆς παρειᾶς του καὶ ὅτι ἤκουσε συγχρόνως γλυκεῖαν φωνήν, ἡ ὁποία ἐψιθύριζε :

— Καλὴ νύκτα, μικρὲ λόρδε Φωλεροᾶ, καλὴ νύκτα... ὕπνον ἐλαφρόν.

Τῷ ἐφάνη δὲ ἀκόμη ὅτι προσεπάθησε νὰποκριθῇ :

— Καλὴ νύκτα... εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού... πού σας εἶδα... εἶσθε τόσον... τόσον ὡραία!

ΚΣ'

Μόλις εἶχον ἐγκαταλείψῃ τὴν αἴθουσαν οἱ προσκεκλημένοι τοῦ λόρδου Δόρινκουρ, καὶ ὁ κ. Χάβιζαμ ἀφήσας τὴν παρὰ τὴν ἑστίαν θέσιν του, ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἀνάκλιντρον. Παρετήρησεν ἐπί τινας στιγμὰς τὸ παιδίον, ἐξηπλωμένον ἐπ' αὐτοῦ εἰς στάσιν χαρίεσσαν καὶ ἀτημέλητον. Ὁ εἷς τῶν ποδῶν του ἐκρέματο, ἡ δὲ κεφαλή του ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ κεκαμμένου του βραχίονος. Τὰ χρώματα τῆς ὑγείας καὶ τῆς μακρᾶς ἀναπαύσεως ἔλαμπον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ παιδίου, ἐν ᾧ τὰ στιλπνὰ κύματα τῆς ξανθῆς του κόμης ἦσαν διακεχυμένα ἐπὶ τῶν ἐξ ὁλοσηρικοῦ προσκεφαλαίων τοῦ ἀνακλίντρου. Θελκτικωτέραν εἰκόνα δυσκόλως θὰ ἐφαντάζετο ζωγράφος.

Καὶ παρατηρῶν τὸ παιδίον ὁ κ. Χάβιζαμ ἔξεε τὸν πώγωνά του· ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἐνέφαινε θλῖψιν βαθεῖαν.

«Λοιπόν, Χάβιζαμ» εἶπεν ὄπισθέν του ἡ τραχεῖα φωνὴ τοῦ κόμητος «Τί νέα ; τί τρέχει ; γιατὶ κάτι τρέχει βέβαια! Μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ μάθω ; »

Ὁ γηραιὸς νομικὸς μετεστράφη ξύων ἀκόμη τὸν πώγωνα, σημεῖον δι' αὐτὸν μεγάλης ἀμηχανίας.

« Ἄσχημα!» εἶπεν «ἔχω πολὺ κακὰς εἰδήσεις, μυλόρδε, καὶ λυποῦμαι πολὺ ποὺ εἶμαι ἐγὼ ὁ κακὸς ἄγγελος.»

Ὁ κόμης ἤρχισε νὰ παραξενεύεται μὲ τοὺς λόγους τοῦ δικηγόρου του καὶ μάλιστα, ὅπως πάντοτε ὁσάκις τον κατελάμβανε τοιοῦτον αἴσθημα, νὰ θυμόνῃ.

«Γιατὶ βλέπεις ἔτσι τὸ παιδί;» εἶπε μετ' ὀργῆς πρὸς τὸν κ. Χάβιζαμ. « Ἔτσι τὸ ἔβλεπες ὅλη τὴ βραδυά... Γιατὶ τὸ βλέπεις ἔτσι ; Μοῦ φαίνεσαι σὰν πουλὶ κακό, σὰν κακὸς οἰωνός. Μήπως αἱ κακαί σου εἰδήσεις ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν λόρδον Φωλεροᾶ ;

— Μυλόρδε» ἀπήντησεν ὁ κ. Χάβιζαμ «αἱ περιφράσεις εἶνε περιτταί. Αἱ εἰδήσεις μου ἀφορῶσιν ἀκριβῶς τὸν λόρδον Φωλεροᾶ καὶ μάλιστα ἐὰν πρέπῃ νά τας πιστεύσωμεν, δὲν εἶνε ὁ λόρδος Φωλεροᾶ αὐτὸς ποῦ κοιμᾶται ἐδῶ ἐπάνω 'ς τὸ σοφᾶ, ἀλλ' ἁπλῶς ὁ υἱὸς τοῦ λοχαγοῦ Ἔρρολ. Ὁ ἀληθὴς λόρδος Φωλεροᾶ εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ δευτέρου σας υἱοῦ, τοῦ Μπέβις, καὶ εὑρίσκεται αὐτὴν τὴν στιγμὴν μὲ τὴν μητέρα του εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον τοῦ Λονδίνου.»

Ὁ κόμης ἔδραξε τοὺς δύο βραχίονας τῆς πολυθρόνας του μετὰ τόσης ὁρμῆς, ὥστε αἱ φλέβες τῶν χειρῶν του ἐξωγκώθησαν ὡς αἱ τοῦ μετώπου του, ἐν ᾧ θανάσιμος ὠχρότης ἐπεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

«Τί λές ;» ἀνέκραξεν. «Εἶσοι τρελός! Τί παραμύθια εἶνε αὐτά ;»

— Δὲν εἶνε παραμύθια» ἀπήντησεν ὁ κ. Χάβιζαμ, «ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἀλήθεια καὶ μόνη. Σήμερα τὸ πρωῒ ἦλθε μιὰ γυναῖκα 'ς τὸ γραφεῖό μου. Μοῦ εἶπεν ὅτι την ἐνυμφεύθη ὁ υἱός σας Μπέβις πρὸ 6 ἐτῶν ἐν Λονδίνῳ καί μοι ἐπέδειξε τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ γάμου της. Ἦλθον εἰς ἔριδας, καθὼς φαίνεται, ἓν ἔτος ὕστερ' ἀπ' τὸν γάμον των καὶ ἐχωρίσθησαν. Ὁ υἱός της εἶνε τώρα πέντε ἐτῶν. Εἶνε Ἀμερικανὸς καὶ αὐτός, ἀλλὰ Ἀμερικανὸς τῆς ἐσχάτης κοινωνικῆς τάξεως. Μόλις πρὸ ὀλίγου καιροῦ, καθὼς μοῦ ἔλεγεν, ἔμαθεν ὅτι ὁ Μπέβις ἀπέθανε καὶ ὅτι ὁ υἱός της κατὰ συνέπειαν εἶνε ὁ κληρονόμος τοῦ τίτλου τοῦ λόρδου Φωλεροᾶ καὶ τῆς κομητείας τοῦ Δόρινκουρ. Ὑπῆγε καὶ ἐσυμβουλεύθη ἕνα νομικὸν καὶ τώρα εἶνε ἑτοίμη νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ τέκνου της.»

Ἐγένετο κάποια ἀνακίνησις ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο ἡ βοστρυχώδης κεφαλὴ τοῦ Κέδρικ. Στεναγμὸς παρατεταμένος καὶ βαθύς, ἀλλὰ διόλου ἐπώδυνος, ἐξέφυγε διὰ τῶν ἡμιηνεῳγμένων αὐτοῦ χειλέων. Τοιοῦτος στεναγμὸς δέν θα ἐξήρ-

χετο βεβαίως ποτὲ ἐκ τοῦ στήθους ἑνὸς πονηροῦ. Τὸ ἤρεμον, ρόδινον καὶ γελαστὸν πρόσωπον τοῦ παιδίου ἐστράφη ἐλαφρῶς πρὸς τὸν κόμητα, ὡς διὰ νὰ ἠμπορέσῃ αὐτὸς νὰ ἴδῃ καλλίτερα τὰ χαρακτηριστικά του καὶ τὴν ἀγνὴν καὶ ἀθῴαν αὐτῶν ἔκφρασιν. Μειδίαμα πικρὸν ἀνεφάνη τότε ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κόμητος, ἐν ᾧ ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἐγγόνου του.

«Θὰ ἠμποροῦσα νάρνηθῶ πίστιν εἰς ὅσα μου ἀνήγγειλες» εἶπεν «ἐὰν ἡ ἐλεεινὴ αὐτὴ ὑπόθεσις δὲν ἦτο συνδεδεμένη μὲ τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ μου Μπέβις. Αὐτὸς ὑπῆρξε πάντοτε ἡ αἰσχύνη μου! δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ ἡ γυναῖκά του θὰ εἶνε πρόστυχη, ἀμαθής, μὲ κακὴν ἀνατροφήν, αἴ;

— Εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν ξεύρει νὰ γράψῃ τόνομά της. Δὲν ἔχει διόλου ἀνατροφὴν καὶ ὅ,τι κάμνει τώρα προέρχεται ἀπὸ καθαρὰν κερδοσκοπίαν. Εἶνε ὅμως ὡραία ἀρκετά...»

Ὁ δικηγόρος διεκόπη ὑπὸ εἴδους τινος φρικιάσεως.

Αἱ φλέβες τοῦ μετώπου τοῦ κόμητος, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξογκούμεναι, ἔλεγέ τις ὅτι θὰ διερρηγνύοντο. Ἄνωθεν τῶν ὀφρύων του ἀνεφαίνοντο σταγόνες ἱδρῶτος, τὰς ὁποίας ἐσπόγγιζε μὲ τὸ μανδήλιόν του. Ἡ ἔκφρασις τῆς πικρίας, ἡ ἐζωγραφημένη ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του ηὐξήθη καὶ ἐγένετο ἀπαισία.

«Καὶ ἀρνήθηκα νάναγνωρίσω τὴν ἄλλη, τὴ μητέρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ!» ἀνέκραξε, δεικνύων διὰ νεύματος τὸ κοιμώμενον παιδίον. «Ἀρνήθηκα νά την ἀναγνωρίαω ὡς νύμφην μου! ἀρνήθηκα νά την ἰδῶ! Ἔ, αὐτὴ ξεύρει τοὐλάχιστον νὰ γράψῃ τόνομά της!...Καλὰ νὰ πάθω!»

Ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου. Λόγοι ὀργῆς ἐξήρχοντο ἐκ τῶν χειλέων του. Ἐφαίνετο συγκλονούμενος ὑπὸ αἰσθημάτων καὶ σειόμενος ὡς δένδρον γηραιὸν ὑπὸ θυέλλης. Ἦτο τρομερὸν νά τον βλέπῃ τις· ἐν τούτοις ὁ κ. Χάβιζαμ παρετήρησεν ὅτι, ἂν καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς παραφορᾶς, ὁ κόμης προσεῖχε νὰ μὴν ὑψώνῃ πάρα πολὺ τὴν φωνὴν ὥστε νὰ ἐξυπνήσῃ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθει νάναπαύεται ἠρέμα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἔκαμε πολλὰς ἐρωτήσεις εἰς τὸν κ. Χάβιζαμ περὶ τῆς γυναικὸς καὶ περὶ τῶν ἀποδείξεων τὰς ὁποίας ἔφερε ὡς πρὸς τὸν μετὰ τοῦ υἱοῦ του Μπέβις γάμον της, ἐξακολουθῶν νὰ διασκελίζῃ τὸ δωμάτιον καὶ περιπίπτων διαδοχικῶς ἀπὸ τοῦ ὠχροῦ εἰς τὸ ἐρυθρόν, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ εἰς τὸ ὠχρόν.

Ἐπλησίασε βραδέως τὸ ἀνάκλιντρον, ἐσταμάτησε καὶ παρατηρήσας πάλιν τὸν Κέδρικ,

«Ἐὰν μου ἔλεγε κανεὶς ὅτι θάγαποῦσα ποτὲ ἔτσι ἕνα παιδί, δὲν θά τον ἐπίστευα βέβαια» ἐψιθύρισε μὲ χαμηλὴν καὶ δυσδιάκριτον φωνήν. «Ποτέ μου δὲν ἀγάπησα παιδιά, οὔτε τὰ ἰδικά μου. Καὶ ὅμως αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἀγαπῶ καί με ἀγαπᾷ. Ποτὲ δέν το ἔκαμα νὰ δοκιμάσῃ φόβον. Εἶχεν ἐμπιστοσύνην ἄκραν εἰς ἐμέ. Οἱ ὑποτελεῖς μου μ' ἐμίσουν πάντοτε· αὐτὸς εὗρε τὸ μυστικὸν νά τους κάμῃ νά τον ἀγαπήσουν. Θὰ ἐκράτει τὴν θέσιν μου πολὺ καλλίτερα ἀφ' ὅτι τὴν κρατῶ ἐγώ. Αὐτὸς θὰ ἦτο ἡ τιμὴ τοῦ οἰκογενειακοῦ μας ὀνόματος!»

Ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἔμεινεν οὕτως ἐπὶ ἓν ἢ δυὸ λεπτὰ παρατηρῶν τὸ γλυκὺ καὶ χάριεν πρόσωπον τοῦ κοιμωμένου παιδίου. Αἱ πυκναί του ὀφρῦες εἶχον συμπλησιάσῃ ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικά του ἀπέβαλον τὴν συνήθη των τραχύτητα. Ἀπεμάκρυνεν ἡσύχως τὴν κόμην ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ Κέδρικ, ὡς διὰ νά τον ἴδῃ καλλίτερα, κατόπιν ἠγέρθη καὶ ἔσυρε τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος.

Ἐνεφανίσθη εἷς ὑπηρέτης.

«Πάρε τὸν λόρδον Φωλεροᾶ» τῷ εἶπε μὲ φωνὴν ἐλαφρῶς συγκεκινημένην, καὶ πήγαινέ τον 'ς τὴν κάμαρά του.»

ΚΖ'

Ὅταν ὁ νεαρὸς φίλος τοῦ κ. Χώψ ἀνεχώρησεν ἐκ Νέας Ὑόρκης, μεταβαίνων νὰ κατοικήσῃ εἰς Δόρινκουρ καὶ νὰ γίνῃ λόρδος Φωλεροᾶ, ὁ γηραιὸς ἐδωδιμοπώλης ἠναγκάσθη νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἦτο πολὺ ἔρημος καὶ δυστυχής, ἀφ' οὗ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον τον εἶχε κάμῃ νὰ διέλθῃ τόσας εὐχαρίστους ὥρας, ἐξετείνετο ὁλόκληρος ὁ Ἀτλαντικὸς ὠκεανός.

Τῷ ὄντι ὁ κ. Χώψ δὲν ἦτο οὔτε εὔθυμος, οὔτε εὐφυής· ἦτο μᾶλλον βραδύνους καὶ μελαγχολικὸς καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ χαρακτῆρός του οὐδέποτε εἶχεν ἀποκτήσῃ φίλους πολλούς. Ἀλλ' οὔτε ἐν ἑαυτῷ εὕρισκε πολλὰ μέσα νὰ καταπολεμήσῃ τὴν πλῆξιν του, οὔτε προσέτρεχεν εἰς ἄλλας διασκεδάσεις ἐκτὸς τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν καταστίχων του.

Ἄλλως δὲν ἦτο πολὺ δυνατὸς εἰς τὰ λογιστικά, καὶ πολὺ ἐκοπίαζε διὰ νὰ κρατῇ τὰ βιβλία του ἐν τάξει. Τελευταίως ὁ Κέδρικ, ὁ ὁποῖος ἤρχιζεν ἤδη νὰ λογαριάζῃ καλὰ τόσον ἐπὶ τῶν δακτύλων ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς πλακός, τὸν ἐβοήθει μεγάλως εἰς τοὺς λογαριασμούς του. Ἐκτὸς τούτου τὸ παιδίον ἦτο τόσον ὑπομονητικὸς καὶ ὑποχρεωτικὸς ἀκροατής, καὶ ἐλάμβανε τόσον ἐνδιαφέρον δι' ὅ,τι ἔλεγαν αἱ ἐφημερίδες, εἶχον κάμῃ αὐτὸ καὶ ὁ κ. Χώψ τόσον μακρὰς συνομιλίας περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ κράτους καὶ περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ τελευταίου Προέδρου, ὥστε δὲν εἶνε διόλου ἄξιον ἀπορίας ἂν ἡ ἀναχώρησις τοῦ παιδίου ἀφῆκε μέγα κενὸν εἰς τὸ μαγαζεῖον τοῦ ἐδωδιμοπώλου.

Τὸ κενὸν τοῦτο δὲν ἐφάνη ἀμέσως· ὁ κ. Χὼψ δὲν

εἶχεν ἰδέαν περὶ τοῦ πόσον μακρὰν ἀνεχώρησε τὸ παιδίον καὶ ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἐπέστρεφεν, ὅτι καμμίαν ἡμέραν ἐγείρων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τῆς ἐφημερίδος του θὰ τον ἔβλεπεν εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας, μὲ τὴν λευκήν του ἐνδυμασίαν καὶ τὰς ἐρυθράς του περικνημίδας, μὲ τὸν ψάθινόν του πῖλον ἐρριμένον πρὸς τὰ ὀπίσω, νά τῳ λέγῃ μὲ τὴν μικράν του εὔθυμον φωνήν: «Καλημέρα, κύριε Χώψ. Σήμερα κάμνει πολλὴ ζέστη, αἴ;»

Ἀλλ' αἱ ἡμέραι παρήρχοντο χωρὶς νὰ φαίνεται ὁ Κέδρικ. Ὁ κ. Χὼψ ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μελαγχολικὸν καὶ ἔρημον. Οὔτε μὲ τὰς ἐφημερίδας του πλέον διεσκέδαζε ὅσον ἄλλοτε. Ἐτοποθέτει τὸ φύλλον ἐπὶ τοῦ γόνατός του, ἀφ' οὗ τὸ ἀνεγίνωσκε καὶ προσήλου τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ ὕφος περίλυπον ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ σκαμνίου, ἐφ' οὗ ὁ Κέδρικ ἠγάπα συνήθως νὰ κάθηται. Ἐπὶ τῶν ποδῶν του ἔφερε κάποια ἴχνη, τὰ ὁποῖα καθίστων πολὺ μελαγχολικὸν τὸν ἐδωδιμοπώλην. Τὰ ἴχνη αὐτὰ εἶχον γίνῃ ἀπὸ τὰ ὑποδήματα τοῦ μέλλοντος κόμητος τοῦ Δόρινκουρ, ὁ ὁποῖος συνομιλῶν εἶχε τὴν συνήθειαν, συνήθειαν κοινὴν ἄλλως εἰς τὰ παιδία, νὰ τονίζῃ τὰς λέξεις του, κτυπῶν διὰ τοῦ ποδὸς τὸ σκαμνίον. Ἀφ' οὗ τὰ παρετήρει ἐπί τινας στιγμὰς ὁ κ. Χώψ, ἐξῆγε τὸ ὡρολόγιόν του, τὸ ὡραῖόν του χρυσοῦν ὡρολόγιον, τὸ ἤνοιγε καὶ ἀνεγίνωσκε μετ' εὐχαριστήσεως ἑκάστοτε νέας, τὴν ἐπιγραφὴν τὴν ὁποίαν ἐνέκλειεν:

«Ὁ λόρδος Φωλεροᾶ πρὸς τὸν γεροντότερόν του φίλον, κ. Χώψ.»

Καὶ ἀφ' οὗ τὸ παρετήρει ὀλίγον καὶ τοῦτο, τὸ ἐπανέκλειε μετὰ θορύβου, ἠγείρετο, περιεπάτει κατὰ μῆκος τοῦ μαγαζείου, μεταξὺ σάκκων καὶ βαρελίων, ἔρριπτεν ἓν βλέμμα εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἐπέστρεφε νὰ καθήσῃ πάλιν εἰς τὴν ἕδραν του. Τὴν ἑσπέραν ὅταν ἔκλειε τὸ μαγαζεῖον, ἤναπτε τὴν πίπαν του καὶ ἠκολούθει τὸ πεζοδρόμιον μέχρι τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει ὁ Κέδρικ. Ὑπεράνω τῆς θύρας ἀνεγινώσκετο ἡ ἐπιγραφή: Ἐνοικιάζεται.

Ὁ κ. Χὼψ παρετήρει ὀλίγον τὴν οἰκίαν καὶ τὴν ἐπιγραφήν, ἔσειε τὴν κεφαλήν, ἐρρόφα πέντε-ἓξ φορὰς τὴν πίπαν του, παρετήρει πάλιν τὴν οἰκίαν, καὶ εἶτα μὲ ὕφος βαθέως μελαγχολικόν, ἐπέστρεφε βραδέως πρὸς τὰ ὀπίσω.

Οὕτω συνέβαινον τὰ πράγματα ἀρκετὸν καιρὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Κέδρικ, χωρὶς καμμία νέα ἰδέα νὰ ἐπιφοιτήσῃ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἐδωδιμοπώλου. Βραδύνους ὡς ἦτο, ἡ νέα ἰδέα ἤθελε πολὺν κόπον διὰ νὰ βλαστήσῃ εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἄλλως τε κατ' ἀρχὴν δὲν ἠγάπα τὰς νέας ἰδέας· ἐπροτίμα τὰς παλαιάς, ἐκείνας αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἤδη δεδοκιμασμέναι καὶ αἱ ὁποῖαι πρὸ πάντων, δὲν παρεῖχον τὴν ἐλαχίστην ἐνόχλησιν εἰς τὴν διάνοιάν του.

Ἐν τούτοις μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἑβδομάδας κατὰ τὰς ὁποίας τὰ πράγματα, ἀντὶ νὰ καλλιτερεύουν, ἐχειροτέρευαν, συνέλαβε καὶ αὐτὸς ἓν σχέδιον: νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὸν Δίκ. Δέν τον ἐγνώριζε προσωπικῶς ἀλλ' ἐξ ὅσων ἤκουσε τὸν Κέδρικ νὰ λέγῃ περὶ αὐτοῦ. Ὁ Δίκ καὶ αὐτὸς ἦσαν φίλοι τοῦ μικροῦ Ἔρρολ· καὶ ἰδοὺ ὅτι ὑπῆρχε δεσμὸς μεταξύ των.

Θὰ ἐπήγαινε λοιπὸν νὰ ἴδῃ τὸν Δίκ. Πολλαὶ πίπαι κατηναλώθησαν πρὶν ὡριμάσῃ ἐντελῶς τὸ σχέδιον τοῦτο· ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἀπεφάσισε τέλος πάντων νά το ἐκτελέσῃ.

Ἡ ἐρημία του τῷ ἐγίνετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πλέον ἀνυπόφορος. Ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἂν δὲν ἠδύνατο εἰς τὸ ἑξῆς νὰ βλέπῃ τὸν Κέδρικ, θὰ ἦτο τοὐλάχιστον μία παρηγορία νὰ ὁμιλῇ περὶ αὐτοῦ, τοῦτο δὲ θά τον ἐβοήθει νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν θλῖψιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ παιδίου.

Μίαν ἡμέραν λοιπόν, ἐν ᾧ ὁ Δὶκ κατεγίνετο εἰς τὴν στίλβωσιν τῶν ὑποδημάτων ἑνὸς τακτικοῦ του πελάτου, ἄνθρωπός τις κοντὸς καὶ παχὺς μὲ πλατὺ κόκκινον πρόσωπον καὶ μέτωπον φαλακρὸν ἐσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ παρετήρησεν ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτὰ τὴν πινακίδα τοῦ ὑποδηματοκαθαριστοῦ, ἡ ὁποία ἔφερε τὰς λέξεις ταύτας:

ΔΙΚ ΤΙΠΤΟΝ

Ὑποδηματοκαθαριστὴς διὰ κυρίους καὶ κυρίας. Τιμαὶ συμφέρουσαι.

Ἔμεινεν ἐκεῖ τόσον, ὥστε ὁ Δίκ τον παρετήρησε καὶ ἀφ' οὗ ἐστίλβωσε τὰ ὑποδήματα τοῦ πελάτου του, ἐστράφη εὐμενῶς πρὸς τὸν κ. Χώψ καί τον ἠρώτησε:

«Νά τα λουστράρουμε, κύριε;

Ὁ παχὺς ἄνθρωπος ἐσκέφθη ὅτι τὸ παρουσιαζόμενον μέσον ἦτο πολὺ κατάλληλον διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ὑποδηματοκαθαριστήν.

«Ναί» εἶπε.

Καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ἕδρας τῆς σκιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀλεξηλίου, τὸ ὁποῖον ὁ Δίκ, ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν γενναιοδωρίας τοῦ Κέδρικ, εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πελατῶν του, ἔθεσε δὲ τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ πρὸς τοῦτο ὡρισμένου ὑποποδίου.

Ἐν ᾧ τὸ παιδίον εἰργάζετο, τὰ ὄμματα τοῦ κ. Χὼψ ἐστρέφοντο ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς εἰς τὸν Δίκ καὶ ἀπὸ τοῦ Δίκ εἰς τὴν ἐπιγραφήν.

«Πῶς τα κατάφερες ἔτσι ἔμμορφα ἐδῶ;» τὸν ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους.

«Μὲ τὴν βοήθειαν ἑνὸς φίλου μου» ἀπήντησεν ὁ Δίκ, ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ πού μου ἔδωκε χρήματα

καὶ ἀγόρασα ὅ,τι βλέπετε ἐδῶ. Εἶνε τὸ καλλίτερο παιδὶ ποὺ εἶδα 'ς τὴ ζωή μου. Τώρα βρίσκεται 'ς τὴν Ἀγγλία· ἦλθαν καί το 'πῆραν γιὰ νὰ γίνῃ λόρδος.

— Λόρδος...λόρδος...» διέκοψεν ὁ κ. Χώψ, σταματῶν εἰς ἑκάστην λέξιν «λόρδος Φωλεροᾶ καὶ ἀργότερα κόμης τοῦ Δόρινκουρ;»

Ἡ ψήκτρα ἐξέφυγε σχεδὸν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Δίκ.

« Πῶς; Τὸν γνωρίζετε λοιπὸν καὶ σεῖς; » ἀνέκραξε.

«Τὸν γνωρίζω ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκε» εἶπεν ὁ κ. Χώψ σπογγίζων τὸ ἐξ ἱδρῶτος περιρρεόμενον μέτωπόν του. «Εἴμεθα πολὺ στενοὶ φίλοι.»

Δὲν ἠδυνήθη νἀρθρώσῃ τὰς λέξεις ταύτας ἄνευ βαθείας συγκινήσεως. Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ ὡραῖόν του χρυσοῦν ὡρολόγιον, τὸ ἤνοιξε καὶ δεικνύων τὸ ἐσωτερικὸν πρὸς τὸν Δίκ τῷ ἀνέγνωσε τὴν ἀφιέρωσιν τὴν ὁποίαν περιεῖχεν:

«Ὁ λόρδος Φωλεροᾶ πρὸς τὸν γεροντότερόν του φίλον κ. Χώψ».

«Εἶνε τὰ ἴδιά του τὰ λόγια» προσέθηκεν. «Αὐτὸ τὸ 'ρολόγι μού το ἔδωκε ὅταν ἔφευγε γιὰ νά τον ἐνθυμοῦμαι. Ἄ, κανένας κίνδυνος δὲν ὑπῆρχε νά τον λησμονήσω, καὶ τίποτε ἀκόμη νὰ μή μου ἔδιδε! Ἄ, ὄχι, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Θ' ἀξιωθῶ ἆρά γε νά τον ξαναϊδῶ 'ς τὴ ζωή μου; Εἶνε ἀπὸ τοὺς φίλους ἐκείνους ποῦ δέν τους λησμονεῖ κανεὶς ποτέ.

— Εἶνε βέβαια τὸ πειὸ ἔμμορφο παιδὶ ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ» εἶπεν ὁ Δὶκ «καὶ ὅσῳ γιὰ τὰ αἰσθήματά του, δὲν εἶδα καλλίτερα σὲ παιδί. Μιὰ 'μέρα τοῦ ἔπιασα τὸ τόπι του πού του ἔπεσε 'ς τὸ δρόμο καὶ ἐκύλισε κάτω ἀπὸ ἓν ἁμάξι. Ποτὲ δέν το ἐλησμόνησε καὶ κάθε φορὰ ποῦ περνοῦσε ἀπὸ ἐδῶ μὲ τὴ μητέρα του ἢ μὲ τὴ νταντᾶ του, μοῦ ἐφώναζε: — Καλὴ 'μέρα, Δίκ, καλὴ 'μέρα! Ἦταν τόσο συμπαθητικὸ παιδί, τόσο ἔξυπνο...

— Τί κρῖμα ποὺ θέλουν νά τον κάμουν κόμητα!» διέκοψεν ὁ κ. Χώψ. «Αὐτὸς ἠμποροῦσε νὰ διαπρέψῃ πολὺ εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν ἀρωματικῶν ἢ τῶν ξηρῶν καρπῶν, ὦ βέβαια, εἰμποροῦσε νὰ διαπρέψῃ!»

Καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μὲ ἦθος εἴπερ ποτε μελαγχολικόν.

Οἱ δύο νέοι φίλοι ἀνεγνώρισαν ταχέως ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἴπουν εἰς μίαν καὶ μόνην συνάντησιν ὅσα εἶχαν νὰ εἴπουν περὶ τοῦ μικροῦ λόρδου· ἀπεφασίσθη λοιπὸν νἀποδώσῃ τὴν ἐπομένην ἑσπέραν ὁ Δὶκ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Χώψ.

Ἡ πρότασις ηὐχαρίστησε πολὺ τὸν Δίκ. Στερηθεὶς ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας τεὺς γονεῖς του, ἦγεν ἔκτοτε ζωὴν ἀλήτου, μὴ γνωρίσας ὁ δυστυχὴς οὔτε ἑστίαν, οὔτε στέγην. Ἔζησεν ἐπί τινα χρόνον μετὰ τοῦ μεγαλητέρου ἀδελφοῦ του Μπέν, ὁ ὁποῖος τον εἶχεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, ἕως οὗ ὁ Δὶκ ἐμεγάλωσεν ἀρκετὰ ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ πωλῇ ἐφημερίδας καὶ νὰ κάμνῃ θελήματα. Ἔπειτα ἤρχισε νὰ ἐργάζεται μόνος του καὶ νὰ φροντίζῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του. Δὲν ἦτο κακὸ παιδί· ἀπέβλεπε πάντοτε εἰς τὸ νὰ καλλιτερεύσῃ τὴν θέσιν του καὶ νὰ ζήσῃ ζωὴν ἀνθρωπινωτέραν. Ἀφ' ὅτου διὰ τοῦ Κέδρικ ἀπέκτησε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὑπαίθριον κατάστημα, αἱ ἐργασίαι του ἐπήγαιναν πολὺ καλλίτερα καὶ ἐκέρδιζεν ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ διανυκτερεύῃ καθ' ἑκάστην ὑπὸ στέγην, ἀντὶ νὰ κοιμᾶται ὡς ἄλλοτε εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ἤρχισε μάλιστα νὰ σκέπτεται τώρα νὰ ἐνοικιάσῃ καὶ κανὲν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον νὰ ἐπιπλώσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον μὲ τὰς οἰκονομίας του. Ἀλλ' ἡ πραγματοποίησις τοιούτου ὀνείρου ἀπεῖχεν ἀκόμη πολύ. Ὁπωσδήποτε τὸ νὰ προσκληθῇ τώρα εἰς ἐπίσκεψιν ἑνὸς ἀξιοτίμου ἐδωδιμοπώλου, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ μαγαζεῖόν του εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς ὁδοῦ καὶ κατεῖχεν ἄλογον καὶ ἁμάξιον, ἦτο γεγονὸς σημαντικὸν εἰς τὴν ζωήν του.

«Μήπως ξεύρεις τίποτε γιὰ τοὺς κόμητας καὶ γιὰ τὰ φρούριά των;» εἶπεν ὁ κ. Χώψ, πρὶν ἀφήσῃ τὸν Δίκ. «Ἤθελα νὰ μάθω μερικὰς λεπτομερείας περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου.

— Ὑπάρχει μία ἱστορία ποὺ γίνεται λόγος γιὰ τέτοια πράγματα. Ἔχει τίτλον «Τὸ ἔγκλημα ἑνὸς εὐγενοῦς, ἢ ἡ ἐκδίκησις τῆς κομήσσης Μάϋ» καὶ δημοσιεύεται κατὰ φυλλάδια καθημερινά, μιὰ πεντάρα τὸ ἕνα. Ἔχω ἕνα φίλο πού τη διαβάζει καί μου εἶπε πὼς εἶνε πολὺ νόστιμη.

— Πολὺ καλά, ἀγόρασέ την καὶ φέρ' την αὔριο, σε παρακαλῶ. Φέρε μου ὅ,τι εὕρῃς γιὰ κόμητας, μαρκησίους, δοῦκας, ἂν καὶ ἐκεῖνος (ἐκεῖνος ἐσήμαινε ὁ Κέδρικ) δέν μου ἔκαμε λόγον οὔτε γιὰ δοῦκας, οὔτε γιὰ μαρκησίους. Ὡμίλησα μαζί του μιὰ φορὰ καὶ γιὰ στέμματα· ἀλλὰ δὲν εἶδα ποτέ μου· καθὼς του ἔλεγα, δὲν ξεύρω καλὰ ἂν οἱ κόμητες εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ φοροῦν πάντα τὸ δικό τους. Θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο ὅμως νά το φορῇ κανεὶς μὲ τὸ καπέλο.

— Καὶ πολὺ δυσκολώτερο νὰ κοιμᾶται κανεὶς μ' ἕνα τέτοιο πρᾶγμα 'ς τὸ κεφάλι» ἐπρόσθεσεν ὁ Δίκ.

ΚΗ'

Τοιαῦται ὑπῆρξαν αἱ ἀπαρχαὶ τῆς σοβαρωτάτης φιλίας, ἡ ὁποία συνήφθη μεταξὺ τοῦ κ. Χὼψ καὶ τοῦ Δίκ. Ὅταν ὁ τελευταῖος οὗτος, ἀποδεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἐδωδιμοπώλου, ὑπῆγεν εἰς τὸ μαγαζεῖόν του τὴν ἐπομένην ἑσπέραν, εὗρε τὸν κ. Χὼψ εἰς ἄκρον φιλόξενον καὶ περιποιητικόν. Τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ ἐπὶ μιᾶς ἕδρας, πλησίον ἑνὸς κιβωτίου μὲ μῆλα, καὶ ἀφ' οὗ ὁ ἐπισκέπτης του ἐκάθησεν, ἤναψε δὲ καὶ αὐτὸς τὴν πίπαν του, τῷ ἔδειξε διὰ νεύματος τὰ μῆλα, προσκαλῶν νὰ σερβιρισθῇ μόνος του καὶ νὰ πάρῃ ὅσα ἤθελε.

«Ἐλεύθερα, ἐλεύθερα!» τῷ εἶπε.

Ἐν ᾧ ὁ Δίκ, ὑπείκων εἰς τὴν φιλικὴν ταύτην πρόσκλησιν, ἐτρωγάλιζε μερικὰ μῆλα, ὁ κ. Χὼψ ἀνεγίνωσκε τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν τὸ παιδίον τῷ ἔφερε. Τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην ἠκολούθησε συζήτησις περὶ τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κ. Χὼψ χιλιάκις ἐρρόφησε τὴν πίπαν του καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλήν. Τὴν ἔσεισε δὲ ἀκόμη περισσότερον ὅταν ἔδειξε τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα ἀφῆκαν τὰ ὑποδήματα τοῦ Κέδρικ ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ σκαμνίου.

Τὰ ἴδιά του τὰ πόδια τὰ ἔκαμαν αὐτὰ» εἶπε. «Στέκομαι καί τα βλέπω ὧρες ὁλόκληρες. Νὰ συλλογίζομαι πῶς ἦταν ἄλλη φορὰ ἐδῶ καὶ ἔσπαζε κανένα καρύδι ἢ ἔτρωγε κανένα μῆλο, πετῶντας τὰ τσέφλια 'ς τὸ δρόμο, αὐτὸς ποὺ εἶνε τώρα λόρδος καὶ κατοικεῖ σὲ φρούριο! Αὐτὰ τὰ σημάδια που βλέπεις ἐδῶ εἶνε γενομένα μὲ τὸ πόδι ἑνὸς λόρδου καὶ ἀργότερα θὰ εἶνε μὲ τὸ πόδι ἑνὸς κόμητος. Ὅταν τὸ συλλογίζωμαι!

Ὁ κ. Χὼψ ἤντλησε προφανῶς μεγάλην παρηγορίαν καὶ ἐδοκίμασε μεγάλην εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Δίκ. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ νέου του φίλου, τῷ παρέθηκεν εἰς ἓν δωμάτιον ὄπισθεν τοῦ μαγαζείου, δεῖπνον τοῦ ὁποίου ὁ τυρός, αἱ σαρδέλλαι, οἱ ξηροὶ καρποὶ καὶ ἄλλα ἐμπορεύματα τοῦ ἐδωδιμοπωλείου, ἦσαν τὰ κυριώτερα φαγητά. Κατόπιν ὁ ἐδωδιμοπώλης ἐξεπωμάτισεν ἐπισήμως μίαν φιάλην ζύθου, ἔχυσε τὸ περιεχόμενον εἰς δύο ποτήρια καὶ ἔκαμε τὴν ἑξῆς πρόποσιν.

«Σ' τὴν ὑγειά του! Καὶ ἄμποτε νά τους δώσῃ κανένα καλὸ μάθημα τῶν κομήτων, τῶν δουκῶν καὶ τῶν μαρκησίων!»

Ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ταύτης ὁ Δὶκ καὶ ὁ Χὼψ ἐβλέποντο συχνότατα, μεθ' ἑκάστην δὲ συνάντησιν ὁ ἐδωδιμοπώλης ἐγίνετο ὀλιγώτερον μελαγχολικὸς καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν ὀλιγώτερον ἐγκαταλελειμμένον. Ἀνεγίνωσκον μαζὶ τὰ ἡμερήσια πεντάλεπτα φυλλάδια. «Τὸ ἔγκλημα ἑνὸς εὐγενοῦς ἢ ἡ ἐκδίκησις τοῦ κόμητος Μάϋ», τὰ ὁποῖα τοὺς ἐμύουν καθεκάστην εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας καί τους ἔδιδον τοιαύτην ἰδέαν περὶ αὐτῆς, ὥστε πολὺ θὰ ἐξεπλήσσοντο τὰ μέλη τοῦ εὐγενοῦς σωματείου, ἐὰν ἠδύναντο νἀναγνώσουν εἰς τὴν διάνοιαν τῶν δύο φίλων. Ἀλλὰ τὸ βιβλίον ἐκεῖνο δὲν ἱκανοποίει ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ὁ κ. Χὼψ νὰ μάθῃ πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπεν εἰς τὸν Κέδρικ, περὶ τῆς χώρας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει καὶ περὶ τῶν προσώπων μὲ τὰ ὁποῖα εὑρίσκετο εἰς σχέσεις. Μίαν ἡμέραν λοιπὸν ἐπεχείρησεν ὁδοιπορίαν πρὸς ἓν βιβλιοπωλεῖον, κείμενον πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸ μαγαζεῖόν του, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ πλουτίσῃ τὴν βιβλιοθήκην του. Ἀπηυθύνθη πρὸς ἕνα ὑπάλληλον καὶ κύπτων ἐπὶ τοῦ λογιστηρίου.

«Ἤθελα κανένα βιβλίο περὶ κομήτων» εἶπε.

«Περὶ κομήτων; Τί θέλετε νὰ πῆτε;» ἠρώτησεν ὁ ὑπάλληλος.

«Μάλιστα, περὶ κομήτων» ἐπανέλαβεν ὁ ἐδωδιμοπώλης.

« Λυποῦμαι» εἶπε μετ' ἀμηχανίας ὁ ὑπάλληλος «ἀλλὰ δὲν ἔχομεν ὅ,τι μοῦ ζητεῖτε.

— Δὲν ἔχετε!» ἀνέκραξεν ὁ κ. Χὼψ ἐναγωνίως. «Τότε δόστε μου κανένα βιβλίο περὶ μαρκησίων καὶ δουκῶν.

— Δὲν γνωρίζω βιβλία πραγματευόμενα αὐτὸ τὸ ἀντικείμενον.»

Ὁ κ. Χὼψ ἐστενοχωρήθη πολύ. Κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τοὺς πόδας του, εἶτα δὲ ἀνυψώσας αὐτούς,

«Καὶ περὶ κομησσῶν τότε;» ἠρώτησεν.

«Ἀκόμη περισσότερα» εἶπεν ὁ ὑπάλληλος μειδιῶν.

«Ἀλήθεια; Παράξενο πρᾶγμα!»

Εἶπεν ὁ ἐδωδιμοπώλης καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ βιβλιοπωλείου, ὅταν τὸν ἐκράτησεν ὁ ὑπάλληλος ἐρωτῶν ἂν θά τῳ ἐχρησίμευεν ἡ Ἱστορία τῆς Ἀγγλικῆς Ἀριστοκρατίας». Ὁ κ. Χὼψ ἀπήντησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ εὐχαριστηθῇ μὲ αὐτήν, ἀφ' οὗ δὲν ὑπῆρχε βιβλίον ἀποκλειστικῶς ἀφιερωμένον εἰς τοὺς κόμητας. Ὁ ὑπάλληλος τοτε τῷ ἔδωκε βιβλίον ἐπιγραφόμενον «Ὁ Πύργος τοῦ Λονδίνου» τὸ ὁποῖον ὁ ἐδωδιμοπώλης ἔσπευσε νἀγοράσῃ. Ἐπωφελήθη δὲ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Δὶκ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν, διὰ νἀρχίσουν ὁμοῦ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βιβλίου. Ἦτο ἱστορία συγκινητική, ἡ ὁποία συνέβαινε κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βασιλίσσης Μαρίας, τῆς Λιμοχαροῦς. Ἀκούων τὴν διήγησιν τῶν πράξεων τῆς βασιλίσσης ταύτης καὶ τῶν ἀνηκούστων μαρτυρίων εἰς τὰ ὁποῖα ὤφειλε τὸ τρομερὸν αὐτῆς παρωνύμιον, ὁ κ. Χὼψ συνεκινεῖτο πολύ. Ἐξῆγεν ἐκ τοῦ στόματός του τὴν πίπαν, λησμονῶν νά την ἐπαναθέτῃ, ὅλος ἀπησχολημένος εἰς τὸ νἀκούῃ τὸν Δὶκ καὶ νὰ παρακολουθῇ τὴν φοβερὰν τραγῳδίαν τῆς βασιλείας ἐκείνης.

Πολλάκις ἠναγκάσθη νὰ σύρῃ ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ ἐρυθρόν του μανδήλιον καὶ νὰ σπογγίσῃ τὰς σταγόνας τοῦ ἱδρῶτος, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ἀγανάκτησις ἔστιζε τὸ μέτωπόν του.

«Βλέπεις!» ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους «βλέπεις! ἐκεῖνος δὲν βρίσκεται σὲ ἀσφάλεια. Ἀφοῦ μπορεῖ μιὰ βασίλισσα νἀναιβῇ 'ς τὸ θρόνο της καὶ νὰ 'πῇ μιὰ λέξι γιὰ νὰ γίνουν τέτοια πράγματα, ποιὸς μπορεῖ νὰ ξεύρῃ τί θὰ συμβῇ καὶ εἰς ἐκεῖνον! τί νά του συμβαίνῃ ἆρά γε αὐτὴ τὴ στιγμή; Δὲν εἶνε καθόλου ἀσφαλὴς ἐκεῖ - κάτω. Δέν μου μένει ἀμφι-

βολία. Ὅταν βασιλεύῃ μιὰ τέτοια γυναῖκα, κανεὶς δὲν εἶνε ἀσφαλής.

— Βεβαιότατα! Βλέπετε ὅμως» ὑπέλαβεν ὁ Δίκ, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν εἶχε καθησυχάσῃ ἐντελῶς «ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ ἦταν βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας τότε, δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ ἴδια ποῦ εἶνε τώρα. Ἡ τωρινὴ βασίλισσα ὀνομάζεται Βικτωρία, ἐν ᾧ αὐτὴ ποῦ λέει τὸ βιβλίο ὀνομάζεται Μαρία.

— Ναί, ἀλήθεια» ἀπήντησεν ὁ κ. Χώψ, σπογγίζων πάλιν τὸν ἱδρῶτά του «καὶ πραγματικῶς αἱ ἐφημερίδες δὲν λέγουν τίποτε οὔτε γιὰ βασανιστήρια, οὔτε γιὰ ἐκριώματα, ποὺ λέγει αὐτὸ τὸ βιβλίον. Ἀλλὰ μόλον τοῦτο ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς ἀσφαλὴς μὲ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι... τοὺς ὁποίους...τὸ πιστεύεις; δὲν ἑορτάζουν τὴν 4ην Ἰουλίου!»

Ὁ κ. Χὼψ ἐβασανίσθη ἐνδομύχως ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ δὲν ἡσύχασεν ἐπὶ τέλους ἢ ὅταν ἔλαβε μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Κέδρικ, ἡ ὁποία ἀνεγνώσθη πολλάκις, ὡς ἀνεγνώσθη καὶ ἄλλη τις ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς λόρδος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν φίλον του Δὶκ σχεδὸν κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχήν.

Φαντάζεταί τις μεθ' ὁποίας χαρᾶς ἐλήφθησαν αἱ ἐπιστολαὶ αὗται. Ἑκάστη λέξις των ἐσχολιάσθη ὑπὸ τῶν συντρόφων, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἐβαρύνοντο νἀναμασσῶσι τὰ ἴδια πάντοτε περὶ τοῦ Κέδρικ. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατόπιν ἔκαμνον δοκίμια ἀπαντήσεων, τὰς ὁποίας ἀνεγίνωσκον πολλάκις πρὸς ἀλλήλους, οὕτως ὥστε πρὶν σταλῶσιν αἱ ἀπαντήσεις των ἀνεγνώσθησαν ὅσας φορὰς καὶ αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Κέδρικ.

Ἦτο βαρὺ ἔργον διὰ τὸν Δὶκ ἡ ἀλληλογραφία. Ἡ ἀνατροφή του δὲν ὑπῆρξεν ἐπιμεμελημένη καὶ ὅλαι του αἱ γνώσεις γραφῆς καὶ ἀναγνώσεως περιωρίζοντο εἰς ὅ,τι κατώρθωσε νὰ μάθῃ φοιτῶν ποτε μετὰ τοῦ Μπὲν εἰς ἑσπερινὴν τινα σχολήν.

Ἀλλ' ὡς ἦτο παιδίον εὐφυές, ἤξευρε νὰ κάμνῃ καλὴν χρῆσιν τῶν στοιχειωδῶν τούτων γνώσεων. Μάλιστα τὰς ἐτελειοποίησεν, ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἀναγινώσκων ἐφημερίδας, ὅσον δὲ εἰς τὴν γραφήν, μεταχειριζόμενος τοὺς τοίχους ὡς χαρτίον καὶ τεμάχιον κιμωλίας ἢ ἄνθρακος ὡς γραφίδα. Ὁπωσδήποτε ὅμως ἡ πρὸς τὸν Κέδρικ ἐπιστολὴ τοῦ ἐκόστισε πολὺν κόπον καὶ πολὺν καιρόν.

Ἐν τούτοις ὁ Δὶκ κατέστησε τὸν ἐδωδιμοπώλην ἐνήμερον τῆς παρελθούσης του ζωῆς καὶ τῳ ὡμίλησε περὶ τοῦ Μπέν, τοῦ μεγαλειτέρου του ἀδελφοῦ.

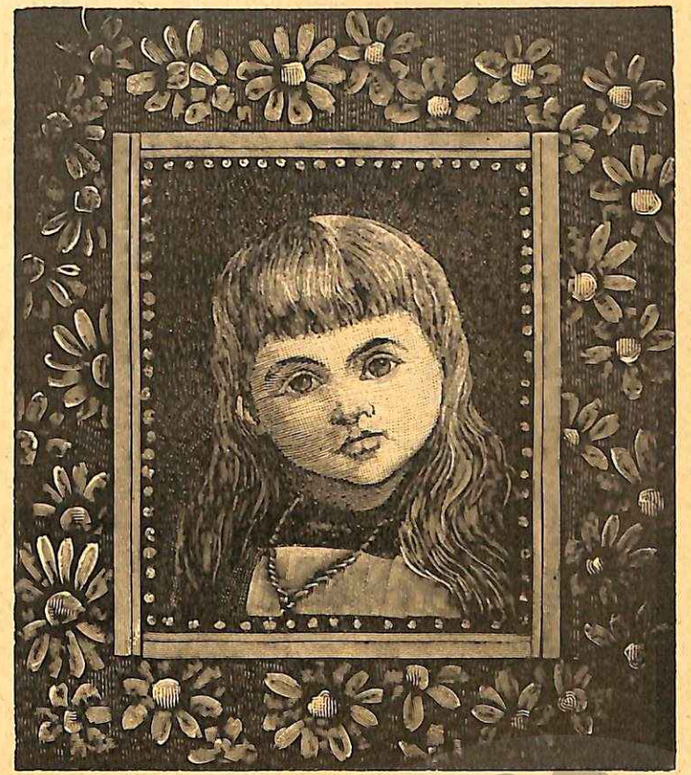
«Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ἀφ' οὗ ἄρχισα καὶ ἐγὼ νὰ κερδίζω ὀλίγα χρήματα πουλῶντας ἐφημερίδες καὶ κάνωντας θελήματα, — τῷ εἶχεν εἴπῃ — ὁ Μπὲν ἐπαντρεύθηκε. Πῆρε μιὰ γυναῖκα ποῦ τὴν ἔλεγαν Μίννα, κακή, πολὺ κακὴ γυναῖκα, μία τίγρις, μία ἀγριόγαττα. Ἔσχιζε καὶ ἔσπανε ὅ,τι μποροῦσε, ὅ,τι βρίσκουνταν 'ς τὰ χέρια της, σάν την ἔπιανε ὁ θυμός, καὶ δὲν ἦταν στιγμὴ ποῦ νὰ μὴν ἦταν θυμωμένη. Εἶχε ἕνα παιδὶ πού της ἔμοιαζε. Δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἄ, τί σπίτι! Μιὰ μέρα μοῦ ἔρριξε ἕνα πιάτο 'στὸ κεφάλι· ἐγὼ ὅμως ἀπέφυγα τὸ κτύπημα καὶ τὸ πιάτο κτύπησε τὸ παιδί της· ὁ γιατρὸς εἶπε ὅτι θά του ἔμενε τὸ σημάδι 'ς τὸ σαγόνι 'ς ὅλη του τὴ ζωή. Νὰ μητέρα, νὰ μάλαμμα! Ἔκανε κάθε μέρα σκηνὲς τοῦ Μπέν, γιατὶ δὲν ἐκέρδιζε πολλὰ χρήματα. Εἶδε καὶ ἀποεῖδε ἐπὶ τέλους ὁ ἀδελφός μου καὶ μιὰ 'μέρα ἄφησε τὸ σπίτι καὶ ἔφυγε 'ς τὴν Καλιφορνία, νὰ γίνῃ ἐπιστάτης ἑνὸς κτήματος. Δὲν πέρασε μία ἑβδομάδα ποῦ ἔφυγε, πηγαίνω ἐγὼ ὁ ἴδιος 'ς τὸ σπίτι ποῦ ἐκάθουνταν μὲ τὴ γυναῖκά του, καὶ ἐκεῖ μαθαίνω ὅτι ἡ Μίννα εἶχε φύγῃ. Μιὰ γειτόνισσα μοῦ εἶπε ὅτι μιὰ κυρία, ποῦ πήγαινε στὴν Ἀγγλία, τὴν πῆρε γιὰ παιδαγωγό. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν ἄκουσα τίποτα οὔτε γι' αὐτή, οὔτε γιὰ τὸν Μπέν. Ἡ Μίννα αὐτὴ— ἡ νύφη μου — ἦταν πολὺ ἔμμορφη γυναῖκα, ὅταν μάλιστα ἦταν 'στὰ καλά της. Εἶχε μεγάλα μάτια καὶ μαλλιὰ μαῦρα μακρυὰ ὡς τὰ γόνατά της. Τὰ ἔκαμνε μιὰ πλεξοῦδα χονδρὴ σὰν τὸ μπράτσο μου καί τα γύριζε δυὸ φορὲς γύρω - γύρω 'ς τὸ κεφάλι της. Ναί, ἦταν εὔμορφη γυναῖκα· ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ 'πῇ ὅτι ἔκαμε καλὰ νά την πάρῃ ὁ Μπέν.»

Ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησεν ὁ Μπὲν ἔγραψε δὶς ἢ τρὶς πρὸς τὸν ἀδελφόν του. Δὲν ἔμεινεν ηὐχαριστημένος μὲ τὴν θέσιν του καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀλλάξῃ πολλάς. Ἐπὶ τέλους εὗρε μίαν καλὴν εἰς ἓν κτῆμα τῆς Καλιφορνίας, ἐκεῖ δὲ εὑρίσκετο καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Δὶκ ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ κ. Χώψ.

«Καὶ γιατὶ νὰ παντρευτῇ;» ἔλεγεν ὁ κ. Χώψ ὡς εἶδος συγκεφαλαιώσεως, κάθε φοράν που ὁ Δὶκ τῳ ὡμίλει περὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. «Ἐγὼ τυὐλάχιστον ποτὲ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω τί καλὸ βγαίνει ἀπὸ τὴν γυναῖκα καὶ ἀπὸ τὴν παντρειά!»

[Ἕπεται συνέχεια]

Γρηγοριος Ξενοπουλος

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Αὐτὴ εἶνε ἡ φωτογραφία μου· πῶς σᾶς φαίνομαι; εἰπέτε: σᾶς φαίνομαι ὡραία; σᾶς φαίνομαι καὶ καλή;

Μὲ λέγουν Μαργαρίταν, καὶ ὅταν εἶμαι φρόνιμη, ἡ μητέρα λέγει πως ὁμοιάζω μὲ τὰς ὡραίας ἄσπρας μαργαρίτας τῶν ἀγρῶν.

Ἀγαπᾶτε τὰς μαργαρίτας; Τὰς ἀγαπᾶτε βέβαια!

Κ' ἐγὼ τὰς ἀγαπῶ· τὰς ἀγαπῶ πολύ.

Πολλαὶς φοραὶς τὰς ἐρωτῶ ἂν ἡ μητέρα μ' ἀγαπᾷ. Κἄποτε μοῦ ἀποκρίνονται: Πολύ!

Ἀλλὰ κἄποτέ μου λέγουν: Διόλου!

Διόλου! Πῶς με λυπεῖ ἡ ἀπάντησις αὕτη!

Ἐκείνας τὰς ἡμέρας αἱ μαργαρίται, χωρὶς ἄλλο δὲν λέγουν τὴν ἀλήθειαν· διότι ἠξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι ἡ μητέρα μὲ ἀγαπᾷ. Ἔχω τόσας ἀποδείξεις ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, ὅτι μὲ ἀγαπᾷ πολύ, πολὺ μάλιστα.

Ὅταν ὅμως δὲν εἶμαι φρόνιμη δὲν μ' ἀγαπᾷ· καὶ τότε αἱ μαργαρίται λέγουν, καθὼς φαίνεται, τὴν ἀλήθειαν.

Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ μ' ἀγαπᾷ ἡ μητέρα· δι' αὐτὸ βάζω ὅλα τὰ δυνατά μου νὰ εἶμαι φρόνιμη, νὰ ὁμοιάζω μὲ τὴν φωτογραφίαν μου.

ΩΦΕΛΟΥΝ ΚΑΠΟΤΕ ΚΑΙ ΟΙ ΛΑΚΚΟΙ

Ὁ Ἀνδρέας Καλοειδής, παιδίον δέκα ἐτῶν περίπου μὲ πτωχικὴν ἀλλὰ καθαρὰν ἐνδυμασίαν, ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ ἔφαγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν ἓν τεμάχιον ψωμίου, ἐπήγαινε νὰ πάρῃ τὴν ἀδελφήν του, ἡ ὁποία εἰργάζετο εἰς μίαν ῥάπτριαν.

Διήρχετο τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ἡ ὁποία ἦτο γεμάτη λάκκους, διότι εἶχον χαλάσῃ οἱ σωλῆνες τοῦ φωταερίου καὶ τοὺς διώρθονον.

Μία ἅμαξα ἤρχετο μὲ ὁρμήν, ἅμαξα ἰδιωτικὴ πλουσίου ἀνθρώπου, τῆς ὁποίας ὁ ἀμαξηλάτης ἐκαμάρωνε κορδωμένος μέσα εἰς τὴν ὡραίαν οἰκοστολήν του.

Ἀλλ' ἔξαφνα ἠκούσθη κράκ! τὰ ζωηρὰ ἄλογα τρομάξαντα δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ ἀπό τι ἔρριψαν μὲ ὅλην τὴν ὁρμήν των τὴν ἅμαξαν μέσα εἰς ἕνα λάκκον· ἡ ἅμαξα ἀνεποδογυρίσθη καὶ ἔσπασεν εἷς τροχός της· ὁ πλούσιος κύριος ὅστις εὑρίσκετο μέσα ἠθέλησε νὰ πηδήσῃ διὰ νὰ σωθῇ, ἀλλ' ἡ ἅμαξα τὸν ἐξεσφενδόνησε δέκα βήματα μακρὰν καὶ ἔσπασε τὸ πόδι του. Πλῆθος εἶχε συναχθῇ· ὁ πλούσιος κύριος, τοῦ ὁποίου τὰ ἐνδύματα εἶχαν καταλασπωθῇ, ἐγόγγιζεν ἀπὸ τὸν πόνον· τὸν ἔθεσαν μὲ προσοχὴν εἰς μίαν ἄλλην ἅμαξαν διὰ νά τον μετακομίσουν εἰς ἓν φαρμακεῖον καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ κύριος ἐκεῖνος ἦτο ὁ πλούσιος τραπεζίτης Φωτεινός, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν κληρονομήσας τὸν πατέρα του καὶ ἔχων ἑκατομμύρια.

Τὸ περίεργον πλῆθος παρηκολούθει τὴν ἅμαξαν. Ὁ Ἀνδρέας, ὅστις εἶχε πλησιάσῃ εἰς τὸ μέρος τοῦ δυστυχήματος, ἡτοιμάζετο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του.

Ἔξαφνα, πρὸ τῶν ποδῶν του, ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ λάκκου, βλέπει ἓν παλαιὸν πορτοφόλιον. Τὸ ἀνοίγει καὶ εὑρίσκει ἐντὸς αὐτοῦ ἓν χαρτίον χρωματισμένον εἰς τὸ ὁποῖον διεκρίνετο καθαρὰ ὁ ἀριθμὸς 100.

Ὁ Ἀνδρέας ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἑκατοντάδραχμον· ἠσθάνθη δὲ μεγάλην χαρὰν ψαύων τὸ χαρτονόμισμα ἐκεῖνο. Τί θησαυρός! Πόσα πράγματα τῆς πρώτης ἀνάγκης ἠδύνατο ν' ἀγοράσῃ ἡ καϊμένη ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία ἦτο χήρα μὲ τέσσαρα ὀρφανά· πῶς θὰ ἐμειδία ὀλίγον τὸ πικραμένον στόμα της!

Ἀλλ' εὐθὺς το ἔκλεισεν ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακείου· ἐστάθη στιγμάς τινας καὶ ἐσκέφθη καὶ ἔπειτα ἐστράφη καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε διευθυνθῇ ἡ ἅμαξα ἡ μεταφέρουσα τὸν πληγωμένον τραπεζίτην. Ἔφθασεν εἰς μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν καὶ ἐζήτησε τὴν κυρίαν.

Ἀπὸ ἀνοικτὴν δὲ θύραν τοῦ ἰσογείου ἤκουσε τεταραγμένην φωνήν ἡ ὁποία ἔλεγε·

— Ἂν θέλῃς, Ἀγλαΐα μου, νὰ ἡσυχάσω, πρέπει πρῶτον νὰ εὑρεθῇ τὸ πορτοφόλι μου. Ἦτο τοῦ πατρός μου ὅπως εἰξεύρεις· δι' ἐμὲ εἶνε ἱερόν . . . ἔπειτα περιέχει μερικὰς ἐπιστολὰς πολὺ σπουδαίας, θὰ ἔπεσε ὅταν. . .

— Ἠμπορεῖ μίαν στιγμὴν νὰ ἔλθῃ ἡ κυρία; ἠρώτησεν ὑπηρέτης μὲ σειρήτια.

Ἡ κυρία Φωτεινοῦ ἐξῆλθε· μετ' ὀλίγον δὲ ἐπέστρεψεν ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ χαράν.

— Τὸ χαρτοφυλάκιόν σου! τί εὐτυχία! εὑρέθη. ἀνέκραξεν εἰσελθοῦσα καὶ ἔτεινε εἰς τὸν σύζυγόν της τὸ πολύτιμον χαρτοφυλάκιον.

— Ἄ! εἶπεν ὁ πληγωμένος μὲ βαθὺν βαθὺν ἀνακστεναγμόν· δεῖξέ μου ὅλας τὰς ἐπιστολάς, Ἀγλαΐα, μίαν πρὸς μίαν. Ναί, ὅλαι εἶνε. Καμμία δὲν λείπει· ὦ, εὐχαριστῶ!

Κουρασθεὶς δέ, διότι ὡμίλησε τόσην ὥραν, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ἀλλά, εἶπε μετ' ὀλίγον ἀνοίξας πάλιν αὐτούς, ποῖος ἔφερε τὸ χαρτοφυλάκιόν μου;

— Αὐτὸ τὸ καλὸ παιδί, εἶπεν ἡ κυρία Φωτεινοῦ, λαβοῦσα ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν Ἀνδρέαν, καὶ ὠθήσασα αὐτὸν ἐλαφρῶς πρὸς τὴν κλίνην.

— Ἐρωτησέ το σὲ παρακαλῶ, Ἀγλαΐα· ἐρώτησε τὰ κατὰ τὴν οἰκογενειάν του, ὅλα.

Ὁ Ἀνδρέας διηγήθη μὲ πολλὴν ἀφέλειαν τὰν θλιβερὰν ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας του· ἡ μητέρα του ἔμεινε χήρα μὲ τέσσαρα ὀρφανά· εἶχε μεγάλην ἀδελφήν, ἡ ὁποία εἰργάζετο εἰς μίαν ῥάπτριαν δι' ἕνα κομμάτι ψωμί, τὸν ἀδελφόν του, τὸν λαμπρὸν καὶ ἐπιμελῆ, ὅπου ἐτελείωσε μὲ ἄριστα τὸ γυμνάσιον καὶ τώρα ἔλυωνεν ἀπὸ τὴν λύπην του διότι δὲν εἶχεν ἐργασίαν, τὴν μικράν του ἀδελφήν, ποῦ ἐπήγαινεν εἰς τὸ δημοτικόν, καὶ αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἐπήγαινεν εἰς τὸ ἑλληνικόν.

Ἰδιαιτέρως ὅμως ἐξεθείασε τὸ ἀφελὲς καὶ χαριτωμένον παιδίον τὴν προκοπὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις ἦτο τὸ καύχημα καὶ ἡ ἐλπὶς τῆς πτωχῆς οἰκογενείας.

— Ἀλλά . . . ξεύρεις τὶ σκέπτομαι, Ἀγλαΐα; τώρα ποῦ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ μὴν ἐξέρχωμαι ἔχω ἀνάγκην ἑνὸς ἰδιαιτέρου γραμματέως· μοῦ χρειάζεται ἕνας νέος εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ὑπαγορεύω, ἀφοῦ δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ γράψω. Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν ἀδελφόν σου, μικρέ, ἀλλὰ γρήγορα, ἀμέσως!

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρέα Κλεάνθης ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο· διότι δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἦτο αὐτὸς ὁ καθήμενος πρὸ τοῦ ὡραίου ἐκείνου γραφείου καὶ γράφων καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ κυρίου Φωτεινοῦ.

Οἱ ἔπαινοι τοῦ Ἀνδρέα διὰ τὸν ἀδελφόν του ἦσαν δικαιότατοι, τοῦτο δὲ παρετήρησε καὶ ὁ τραπεζίτης κατὰ τοὺς δύο μῆνας, κατὰ τοὺς ὁποίους τον εἶχε πλησίον του. Καὶ ἀφοῦ ἰατρεύθη λοιπὸν ὁ τραπεζίτης ἐκράτησε τὸν ἱκανὸν καὶ πιστὸν νέον εἰς τὴν ἐμπιστευτικὴν ἐκείνην θέσιν, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἔκαμεν αὐτὸν ἕνα τῶν πρώτων ὑπαλλήλων τοῦ μεγάλου τραπεζιτικοῦ καταστήματος.

Ἡ δὲ ἀγαθὴ καὶ φιλάνθρωπος κυρία Φωτεινοῦ ἐπροστάτευσε τὰ ἄλλα τέκνα τῆς χήρας.

Τοιουτοτρόπως ἐπανῆλθε τὸ μειδίαμα εἰς τὰ ὠχρὰ καὶ μαραμένα χείλη της, καὶ εἰσῆλθεν ἡ εὐτυχία εἰς τὴν ἄλλοτε θλιβερὰν των κατοικίαν.

Τίς εἶδε! ἂν δὲν ἀναποδογυρίζετο ἡ ἅμαξα τοῦ τραπεζίτου ἴσως τίποτε ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ ἐγίνετο· ὥστε, ὡς βλέπετε, ὅσον καὶ ἂν κακολογοῦν τοὺς λάκκους, κἄποτε χρησιμεύουν καὶ αὐτοί.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΔΙ' ΗΜΑΣ!

Ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἐξῆλθεν εἰς περίπατον μὲ τὴν μητέρα του. Ἐκτὸς δὲ τῆς πόλεως εἶδον ἕνα γέροντα, ὁ ὁποῖος ἐφύτευεν ἓν δένδρον, εἰς τὸν ἀγρόν του, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου.

— Τί ἀνόητος! εἶπε τὸ παιδίον· φυτεύει τὸ δένδρον, ὡσὰν νὰ εἶνε νέος καὶ νὰ ἠμπορῇ νὰ χαρῇ μίαν ἡμέραν τοὺς καρπούς του.

— Δὲν μου φαίνεται τόσον ἀνόητος, ὅσον νομίζεις, εἶπεν ἡ μητέρα του· ὁπωσδήποτε ἐρώτησέ τον πρῶτα, καὶ κρῖνε ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν του ἂν εἶνε γνωστικὸς ἢ ἀνόητος. Τὸ παιδίον ἐπλησίασε τὸν λευκοπώγωνα γέροντα καὶ τῷ εἶπε·

— Καλέ μου γέρον, πόσων ἐτῶν εἶσαι;

— Ὀγδοήντα καὶ πλέον, παιδί μου.

— Καὶ πόσα ἔτη θὰ ζήσῃς ἀκόμη, καὶ φυτεύεις δένδρα ποῦ θὰ δώσουν καρποὺς ἔπειτα ἀπὸ ἔτη; Διατί ἐργάζεσαι ματαίως;

— Παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ γέρων, ἐγὼ φυτεύω μὲ εὐχαρίστησιν αὐτὸ τὸ δένδρον, οὐδὲ συλλογίζομαι ἂν ἐγὼ ἢ ἄλλος τις θὰ χαρῇ τοὺς καρποὺς του. Ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐσκέπτοντο μόνον τὸν ἑαυτόν των τίποτε καλόν, τίποτε ὠφέλιμον δὲν θὰ ἐγίνετο εἰς τοῦτον τὸν κόσμον· ὅσοι κάμνουν δρόμους μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν των τοὺς κάμνουν ἢ καὶ διὰ τὰς γενεὰς ποῦ θὰ ἔλθουν; ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς ἂν οἱ πατέρες καὶ οἱ πάπποι μας δὲν ἔκαμναν δρόμους, δὲν ἐφύτευαν δένδρα, δὲν ἔκαμναν ὑδραγωγεῖα, δὲν κατεσκεύαζαν λιμένας. Ὁ τόπος μας θὰ ἦτο τόπος βάρβαρος καὶ κατάλληλος μόνον διὰ θηρία. Τὴν χώραν αὐτὴν ἔχομεν χρέος νὰ τὴν ἀφήσωμεν ἡμεῖς καλλιτέραν εἰς τοὺς ἀπογόνους μας· ἡμεῖς πληρόνομεν φόρους διὰ νὰ γίνωνται οἱ σιδηρόδρομοι, τοὺς ὁποίους θὰ εὕρουν καὶ οἱ ἀπόγονοί μας· φυτεύομεν δενδροστοιχίας, κάτω ἀπὸ τὰς ὁποίας πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς δὲν θὰ προφθάσουν νὰ περιπατήσουν. Ἐκατάλαβες λοιπόν, παιδί μου; ἡ μία γενεὰ ἐργάζεται διὰ τὰς ἀκολούθους. Κ' ἐγὼ φυτεύω αὐτὸ τὸ δενδράκι. Καὶ ὅταν ἀποθάνω ἡ ψυχή μου θὰ αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν ὅταν θὰ ἔρχωνται εἰς τὴν σκιάν του οἱ διαβάται καὶ θὰ ξεκουράζωνται.

Τὸ παιδίον εὐχαρίστησε τὸν γέροντα διὰ τὴν ἀπάντησίν του· ἐπλησίασε τὴν μητέρα του καὶ ἐξηκολούθησε μετ' αὐτῆς τὸν περίπατόν του συλλογισμένον· ἐπὶ τέλους δὲ ἐστράφη πρὸς τὴν μητέρα του ἡ ὁποία παρετήρει μὲ ἐνδιαφέρον τὸν υἱόν της καὶ εἶπε·

— Μητέρα, εἶχες δίκαιον· ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀνόητος.

Α. Ω.

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΛΥΧΝΟΙ

Ὅλοι βεβαίως γνωρίζετε τὰς *πυγολαμπίδας*, τὰ ἔντομα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων τὸ σῶμα παράγει γλυκὺ ὑποπράσινον φῶς, καὶ τὰ ὁποῖα βλέπομεν κατὰ τὰς θερινὰς ἑσπέρας νὰ λάμπουν ἐπὶ τῆς χλόης πλησίον τοῦ δρόμου.

Πολλοὶ ἴσως ἐκ τῶν μικρῶν μας φίλων ἔπιασάν ποτε πυγολαμπίδα ἐνθαρρυνόμενοι ὑπὸ τοῦ πατρός των, μετὰ μικρὸν δισταγμόν, διότι ἐφοβοῦντο μήπως καοῦν· ἔμειναν δὲ χωρὶς ἄλλο ἔκπληκτοι μὴ αἰσθανθέντες τὴν παραμικρὰν θερμότητα. Αἱ πυγολαμπίδες πράγματι δὲν καίουν, διότι τὸ φῶς των δὲν εἶνε ἀποτέλεσμα ὕλης καιομένης ὅπως εἶνε τὸ ἔλαιον ἢ τὸ πετρέλαιον εἰς τὴν λάμπαν, τὰ ξύλα ἢ τὰ κάρβουνα εἰς τὴν ἑστίαν· ἀλλ' εἶνε φῶς *φωσφορίζον*, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σκορπίζει εἰς τὸ σκότος ὁ φωσφόρος, ὅστις εἶνε ἡ ὕλη τῆς ὁποίας γίνεται χρῆσις πρὸς κατασκευὴν τῶν *φωσφόρων*, τὰ ὁποῖα μεταχειριζόμεθα καθ' ἑκάστην.

Ἂν παρατηρήσετε ἐκ τοῦ πλησίον πυγολαμπίδα θὰ ἴδετε ὅτι τὸ ἔντομον τοῦτο, τὸ ὁποῖον προξενεῖ τόσον ὡραίαν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς χλόης, εἶνε ἀρκετὰ ἄσχημον ζωΰφιον.

Εἶνε εἶδος μικρᾶς κάμπης, κυρτῆς, μαυρειδερῆς, μὲ μικρὰ κίτρινα στίγματα. Ἡ ἀρσενικὴ ἔχει πτερὰ καὶ κινεῖται εὐκολώτερον τῆς θηλυκῆς ἀλλὰ δὲν λάμπει· μόνον ἡ θηλυκὴ ἔχει τὸ προτέρημα τοῦτο. Αὐτὴ μόνη ἔχει ἐπάνω της τὸν μικρὸν λύχνον, τὸν λύχνον ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἀποσπᾷ τόσας κραυγὰς θαυμασμοῦ ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδία, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ φῶς δύναται ν' αὐξάνῃ ἢ νὰ ὀλιγοστεύῃ ἡ πυγολαμπὶς κατὰ θέλησιν.

Τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῶν πυγολαμπίδων εἶνε *λαμπυρίς*. Καὶ οἱ ξένοι ἐπιστήμονες ἀκόμη μεταχειρίζονται τὴν ὡραίαν ταύτην ἑλληνικὴν λέξιν, ἡ ὁποία φανερόνει, ὅπως ὅλοι σας ἐννοεῖτε, κάτι τι λάμπον.

Λαμπυρίδες εὑρίσκονται εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Εἰς τὴν Ἰταλίαν τὰς ὀνομάζουν *λουτσιόλας*· εἰς δὲ τὸ Μεξικόν, τὰς Ἀντίλλας, τὴν μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν *φλουγκόρας*. Αἱ *φλουγκόραι* καὶ αἱ *λουτσιόλαι* εἶνε ἀνεξαιρέτως πτερωταί, ἀρσενικαὶ καὶ θηλυκαί, λάμπουν δὲ ἐπίσης ἀνεξαιρέτως. Τὴν νύκτα πετοῦν πανταχοῦ, φαντάζεσθε δὲ τί ὡραῖον θέαμα ἀποτελοῦν τὰ εὔμορφα ἐκεῖνα ἔντομα, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν πρὸς σπινθῆρας φωτιᾶς.

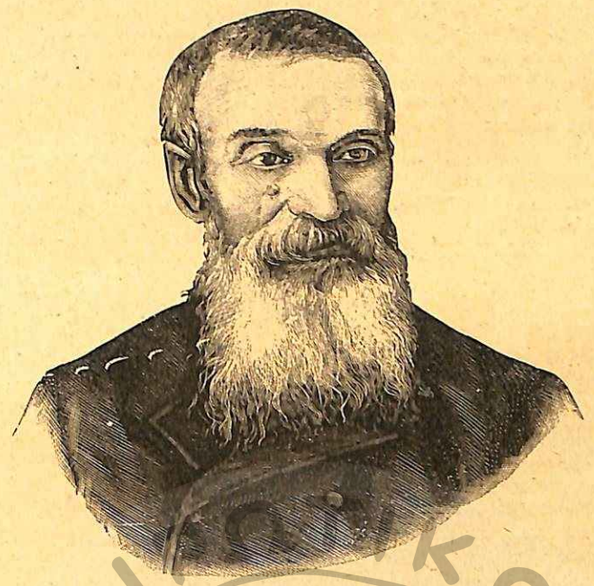
Λέγεται ὅτι τόση εἶνε ἡ λάμψις των ὥστε ὅταν μαζεύσῃ τις πολλὰς μαζί, ἀποκτᾷ φῶς ἀρκετὸν ὥστε νὰ ἠμπορῇ ν' ἀναγνώσῃ. Μία περίφημος ζωγράφος τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ὀνομαζομένη Μεριάν, ἡ ὁποία περιηγήθη πολλὰ μέρη καὶ ἔγινε περίφημος διότι ἐσπούδασε κυρίως τὴν ἱστορίαν τῶν ἐντόμων καὶ ἐζωγράφησεν αὐτὰ μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν, βεβαιοῖ ὅτι μετεχειρίσθη τὸν παράδοξον τοῦτον τρόπον τοῦ φωτισμοῦ.

Λέγεται ἐπίσης ὅτι ὅταν οἱ Ἱσπανοὶ ἀπεβιβάσθησαν τὸ πρῶτον εἰς τὸ Μεξικὸν κατετρόμαξαν ἰδόντες φῶς πολὺ ἐνόμισαν ὅτι ἦσαν τὰ πυρὰ πολυαρίθμου στρατοῦ, ἐν ᾧ ἦσαν ἁπλούστατα πλῆθος *φουλγκουρῶν*, αἵτινες διέχυνον ἔκτακτον λάμψιν. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε δύσκολον νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὰ ἔντομα ταῦτα ἐνεπνεύσθησαν ὑπὸ φιλοπατρίας, καὶ ὅτι διέχυσαν ἐπίτηδες τὸ φῶς των ὅπως βοηθήσωσι τοὺς Μεξικανοὺς καὶ ὑπερασπίσωσι τὸ ἔδαφός των, πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε κάμῃ περισσοτέραν ζέστην τοῦ συνήθους. διότι, ὅπως παρετηρήσατε βεβαίως, αἱ λαμπυρίδες εἶναι πολυαριθμότεραι καὶ χύνουν ζωηροτέραν λάμψιν μετὰ τὰς καυστικὰς ἡμέρας.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡσύχως, μὲ τὴν γλυκεῖαν ἀταραξίαν ἀληθοῦς χριστιανοῦ ἔχοντος ἀδιάσειστον πεποίθησιν ὅτι δὲν ἀποχωρίζεται διὰ παντὸς τὰ προσφιλῆ του ὄντα, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του, τῇ 19 Νοεμβρίου ε. ε. ἐν ἡλικίᾳ 82 ἐτῶν, ἐν Αἰγίνῃ, ὅπου διέτριβεν οἰκογενειακῶς κατὰ τοὺς τελευταίους τρεῖς μῆνας πρὸς ἀνάρρωσιν, ὁ **Παῦλος Παπαδόπουλος**, πατὴρ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Διαπλάσεως. Ἡ θλιβερὰ ἀγγελία τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἁρμόζει νὰ γίνῃ καὶ διὰ τῆς Διαπλάσεως, ὄχι μόνον διότι εἰς τὰς σελίδας αὐτῆς ἀνέκαθεν ἐξυψώθη ὡς ὕψιστον καὶ ἱερὸν καθῆκον ὁ πρὸς τοὺς γονεῖς ὀφειλόμενος σεβασμός, τὸ περιβάλλον τὰς πολιὰς κεφαλὰς υἱικὸν φίλτρον, ὄχι μόνον διότι ἐν τῇ στενῇ ἐπικοινωνίᾳ πνεύματος καὶ καρδίας εἰς ἣν εὑρισκόμεθα μετὰ τῶν φίλων ἡμῶν ἡ χαρά μας εἶνε χαρά των καὶ ἡ λύπη μας λύπη των ὡς εἶνε ἡ χαρά των χαρά μας καὶ ἡ λύπη των λύπη μας, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ σεβαστὸς γέρων συνεδέετο στενῶς, ἀναποσπάστως πρὸς τὴν Διαπλασιν. Τοιαύτην ἰδέαν εἶχε περὶ τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπιδιώκει τὸ ἔργον ἡμῶν, ὥστε ἡ προσωνυμία τὴν ὁποίαν πάσης ἄλλης προετίμα ἦτο: *Πατὴρ τῆς Διαπλάσεως*· ὅταν δ' ἤκουε νά τον ἀποκαλῶσιν οὕτω ἀκτὶς ὑπερηφανείας καὶ χαρᾶς ἐφώτιζε τὴν γεροντικὴν μορφήν του. Καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀσθενείας του δὲν ἐλησμόνησε τοὺς ἀγνώστους ἀλλ' ἀγαπητούς του φίλους, τοὺς φίλους τῆς Διαπλασεως. Μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του ἔγραφεν εἰς ἡμᾶς διὰ χειρὸς τρεμούσης, ἣν θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἔψαυεν ἤδη ὁ θάνατος, συγκινητικωτάτην ἐπιστολήν, δι' ἧς μᾶς ἀνέθετε νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν εἰς τοὺς μικροὺς φίλους ἡμῶν ὅτι ὁ *Πατὴρ τῆς Διαπλάσεως* ἀσθενεῖ βαρέως καὶ νά τους παρακαλέσωμεν νὰ ὑψώσωσι τὴν ἀθῶαν ψυχήν των πρὸς τὸν ὕψιστον καὶ νὰ παρακαλέσωσιν αὐτὸν περὶ ταχείας ἀναρρώσεώς του. Οἱ τοιοῦτοι φίλοι ἡμῶν, οἱ φίλοι τῆς Διαπλασεως, τοὺς ὁποίους ὁ πολιὸς γέρων ἐσυλλογίζετο κατὰ τὰς κρισίμους καὶ ἐπισήμους στιγμάς, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ψυχὴ ταλαντεύεται μεταξὺ τῆς γῆς αὐτῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ, δὲν ἔπρεπε νὰ μείνουν ξένοι πρὸς τὸ βαρὺ ἡμῶν πένθος.

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (1810—1892)

Γεννηθεὶς τῷ 1810 ἐν Βερτσοβᾷ τῆς Μαντινείας προσέφυγε κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς Ὕδραν ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη βραδύτερον, γενόμενος εἷς τῶν πρώτων αὐτόθι ἐμπόρων. Πολλῆς δ' ἀπολαύων τιμῆς καὶ ὑπολήψεως ἐξελέχθη πολλάκις δημοτικὸς σύμβουλος τῆς ἡρωϊκῆς νήσου. Τῷ 1870 μετῴκησεν εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων του, Ἔφερε τὸ μετάλλιον τοῦ ἀγῶνος, διότι κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, παιδίον ὄν, διὰ τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἑτοιμότητος τοῦ πνεύματος συνετέλεσεν εἰς διάσωσιν πολλῶν γυναικοπαίδων ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου.

ΜΕΤΑ ΔΥΟ ΦΥΛΛΑΔΙΑ

Μετὰ τὰ δύο ὑπολειπόμενα φυλλάδια τοῦ 1892, ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἰσέρχεται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἰανουαρίου εἰς τὸ 15ον αὐτῆς ἔτος. Μετ' αὐτῶν λήγει καὶ ἡ συνδρομὴ τῶν φίλων ἡμῶν, οἱ δὲ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀνανεώσωσιν αὐτήν, ὅπως λαμβάνωσι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ κατὰ τὸ 1893 ἂς ἀναγνώσωσι τὴν μετὰ τοῦ φύλλου τούτου ἀποστελλομένην ἀγγελίαν, ἐν ᾗ εἰς τοὺς ἐγκαίρως καταβάλλοντας τὴν συνδρομήν των ὑποσχόμεθα ἐξαιρετικῶς χρήσιμον καὶ ἐκλεκτὸν δῶρον. Ὡς πρὸς τὴν ἔγκαιρον δὲ ἀπότισιν τῆς συνδρομῆς ἀποτείνομεν εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν τὴν ἐξῆς παράκλησιν. Τώρα ὁπότε πλέον ἡ τάξις τῆς ἐκδόσεως ἠδραιώθη καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπαρασάλευτος, σύντονοι δὲ καταβάλλονται φροντίδες πρὸς ὅσον ἔνεστι βελτίωσιν τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν, οἱ φίλοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, οἱ ἀληθεῖς, οἱ πραγματικοὶ φίλοι, ἂς φροντίσωσι περὶ τῆς ὅσον τὸ δυνατὸν ἐγκαιροτέρας ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς των. Ὄχι μόνον διότι τοῦτο γίνεται εἰς ὅλα τὰ περιοδικὰ τοῦ κόσμου, καὶ διότι περιοδικὸν πολυδάπανον δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπὶ ἔτος ὁλόκληρον, ἢ καὶ πλέον, χιλιάδας δραχμῶν ἐσκορπισμένας εἰς χιλιάδας προσώπων, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ εὐγενὴς προθυμία τῶν φίλων μας εἰς ἔγκαιρον ἀπότισιν τῆς συνδρομῆς των θέλει ἀπαλλάξῃ ἡμᾶς φροντίδων ὀχληρῶν καὶ ἐργασίας ἀνιαρᾶς πρὸς ζήτησιν καὶ εἴσπραξιν τῶν ὀφειλομένων καὶ δὲν θ' ἀπορροφᾷ ἑκάστοτε καιρὸν πολύτιμον δυνάμενον νὰ διατεθῇ ἐπ' ὠφελείᾳ αὐτῶν τῶν συνδρομητῶν, εἰς βελτίωσιν τοῦ φύλλου ἡμῶν. Μετὰ τὰ λεχθέντα ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ πραγματικοὶ φίλοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν παράκλησίν μας, ὡς ἀμοιβὴν τῆς προθυμίας των λαμβάνοντες πλὴν τῶν θερμῶν εὐχαριστιῶν μας καὶ τὸ ἐξαίρετον, ἐπίτηδες διὰ τοὺς φίλους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἐκδιδόμενον καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρίστων εὐρωπαϊκῶν ἔργων συνταχθὲν κομψότατον **βιβλίον τῆς συμπεριφορᾶς**.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ἡ φωνὴ τοῦ διαδόχου τῆς Ρωσσίας.

Ὀλίγοι ἐν Ἑλλάδι γνωρίζουν ὅτι ὁ διάδοχος τῆς Ρωσσίας ὁ τοσάκις ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἑλλάδα, ὁ τόσον στενῶς συνδεδεμένος πρὸς τὴν βασιλικὴν τῆς Ἑλλάδος οἰκογένειαν, ἰδίως ἀφ' ὅτου ὁ πρίγκηψ Γεώργιος ἔσωσε τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἐν Ἰαπωνίᾳ, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ὡραίαν καὶ ἐκφραστικὴν μορφὴν εἶδον οἱ ἐν Ἀθήναις πρὸ ὀλίγου ἀκόμη κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν ἀργυρῶν γάμων τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης μας, ἔχει λαμπρὰν φωνήν. Τοῦτο ἦτο γνωστὸν ἐκ τῆς ἐφηβικῆς αὐτοῦ ἡλικίας, ἀλλὰ κατὰ τὰς συμβουλὰς τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν παιδαγωγῶν του δὲν ἐπεδόθη εἰς τὴν μουσικὴν μέχρις ὅτου ἀναπτυχθῇ τελείως ὁ ὀργανισμός του καὶ ἐνισχυθῇ τὸ σῶμά του. Πρό τινων ἐτῶν ἐπανελήφθησαν αἱ ἀσκήσεις τῆς ᾠδικῆς, κατ' αὐτὰς δὲ ἀπεδείχθη ὅτι ὁ μέλλων Αὐτοκράτωρ πασῶν τῶν Ρωσσιῶν δύναται διὰ τοῦ φωνητικοῦ ὀργάνου του νὰ κινήσῃ τὸν φθόνον τῶν ἐπισημοτέρων ἀοιδῶν τῆς ἐποχῆς μας.

Μανθάνουν οἱ σκύλοι ἀνάγνωσιν;

Ἀντὶ ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἂς εἴπωμεν τί ἔκαμεν ἁπλῶς εἷς ἄγγλος φυσιολόγος.

Ἔλαβε δύο κιβώτια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἓν ἦτο κενόν, τὸ δὲ ἄλλο γεμάτον ἀπὸ τὰ ἀγαπητότερα εἰς τοὺς κύνας τρόφιμα. Καὶ εἰς μὲν τὸ πρῶτον ἐκόλλησε τεμάχιον λευκοῦ χαρτίου, εἰς δὲ τὸ δεύτερον χαρτίον μὲ καλλιγραφημένην τὴν λέξιν Food (τρόφιμα). Τὰ δύο κιβώτια ἔθεσεν ἐμπρὸς εἰς τὸν κύνα· μετ' ὀλίγας ἡμέρας οὗτος ἦτο εἰς θέσιν νὰ διακρίνῃ αὐτά, ἐνόησε δὲ καὶ τὴν σημασίαν τῆς ἐπιγεγραμμένης λέξεως. Ἔπειτα ὁ ἄγγλος σοφὸς ἔθεσε τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν χαρτίον μεταξὺ πεντήκοντα ἄλλων ὁμοίων τεμαχίων χαρτίου, ἅμα δ' ἐπείνασεν ὁ κύων διευθύνθη εἰς τὰ χαρτία καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν κύριόν του ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσημειοῦτο ἡ λέξις. Τότε ὁ ἄγγλος φυσιολόγος ἔκαμε καὶ κάτι ἄλλο. Ἔθεσε πλησίον ἀλλήλων δύο κιβώτια, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑνὸς ἔγραψε πάλιν τὴν λέξιν Food, ἐπὶ δὲ τοῦ ἄλλου τὴν λέξιν Good (καλόν). Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔθεσε τὰ ἐκλεκτότερα τρόφιμα, διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ὁ κύων ἔμαθε νὰ διακρίνῃ τὸ γράμμα G ἀπὸ τοῦ F.

Ἐκπληκτικὸν μνημονικόν.

Κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἀναφαίνονται εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι ἔχοντες ἔκτακτον μνημονικόν.

Εἷς τούτων ἦτο ὁ ὀνομαστὸς λατινιστὴς Ἰοῦστος Λίψιος, ὅστις τοιαύτην πεποίθησιν εἶχεν εἰς τὴν μνήμην του ὥστε ἐστοιχημάτισε ν' ἀπαγγείλῃ ὅλον τὸν Τάκιτον ἀπ' ἔξω κατὰ λέξιν ἐνώπιον ἀνθρώπου κρατοῦντος γυμνὸν ξίφος εἰς τὴν χεῖρά του καὶ ἑτοίμου νὰ τὸ ἐμπήξῃ εἰς τὸ στῆθός του ἂν παρέλειπε καὶ μίαν μόνην λέξιν.

Ὁ πλέον φιλόξενος λαός.

Ἕως τώρα ἐνομίζετο ὅτι ὁ πλέον φιλόξενος λαὸς τῆς γῆς ἦτο ὁ τῆς Σκωτίας· ἐσχάτως ὅμως περιηγητής, καὶ μάλιστα Σκῶτος τὴν καταγωγήν, τὰ πρωτεῖα τῆς φιλοξενίας δίδει εἰς τὰς μαύρας φυλὰς τῶν Φιλιππίνων νήσων.

Οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι τῶν νήσων τούτων πρὶν καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν προσκαλοῦν μὲ δυνατὴν φωνήν, στρεφόμενοι ἀλληλοδιαδόχως εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, πάντα πεινῶντα νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ φάγῃ. Τὸ ἔθιμον τοῦτο φυλάσσεται μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν, ὅστις δὲ το παραμελήσῃ καταδικάζεται εἰς θάνατον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἷς ψευδολόγος ἐπανελθὼν δῆθεν ἐκ περιηγήσεως εἰς τὴν Ἀφρικὴν ὁμιλεῖ πλὴν ἄλλων καὶ περὶ τῆς θερμότητος τοῦ κλίματος.

— Φαντάσου τοῦ λέγει ποῦ μίαν ἡμέραν τὸ θερμόμετρον ἔδειχνε 45 βαθμοὺς εἰς τὴν σκιάν.

—Καὶ οἱ ἄνθρωποι τί ἔκαμαν τότε;

Καὶ ὁ ψευδολόγος σοβαρά:

—Ἠναγκάζοντο νὰ στέκουν 'ς τὸν Ἥλιο.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Π. Μαρσέλλου.

*

Εἰς δημοτικὸν σχολεῖον.

Ὁ διδάσκαλος. Ὅταν ἀπὸ μίαν μονάδα ἀφαιρέσετε τέσσαρα τέταρτα τί μένει ὑπόλοιπον;

Καμμία ἀπάντησις.

— Προσέξατε νὰ μ' ἐννοήσετε. Ἐὰν ἔχετε ἕνα καρπούζι καὶ το κόψετε εἰς τέσσαρα μέρη, καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη πάρετε τὰ τέσσαρα, τί θὰ μείνῃ.

— Οἱ μαθηταὶ ὁμοφώνως: Οἱ σπόροι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σιδηροῦ Πύργου.

*

Ὁ Νῖκος γράφων ἔχυσε τὴν μελάνην ἐξ ἀπροσεξίας εἰς τὸ τετράδιόν του.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, Νῖκο; τῷ λέγει ἡ μήτηρ του.

— Τίποτε, μητέρα, ζωγραφίζω τὴν Κωπαΐδα λίμνην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ μικρὸς Κουφιοκεφαλάκης μανθάνει ὅτι ἡ ἀδελφή του ἀπέκτησε πρῶτον τέκνον καὶ τρέχει εἰς τὴν οἰκίαν της.

— Καλορρίζικο! φωνάζει ἀπὸ τὴν κλίμακα, πέτε μου γρήγορα ἀγόρι εἶνε ἢ κορίτσι;

—Τί βία ἔχεις νὰ το μάθῃς, τῷ λέγουν οἱ συγγενεῖς του.

—Τί βία ἔχω; θέλω νὰ ἰδῶ ἐπὶ τέλους τί εἶμαι: θεῖος ἢ θεία!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

*

Μεταξὺ δύο μαθητριῶν.

Ἡ μία. Κατμένη εἶμαι νὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακό μου· μοῦ εἶπάν πως ἔχω κακὸ κεφάλι καὶ πῶς μου πάγει ἄσχημα.

Ἡ ἄλλη. Ξέρεις τί νὰ κάμῃς; ἄκουσε· ἐμένα ἦταν τὰ μαλλιά μου μικρά, μοῦ τάκοψαν κ' ἐμεγάλωσαν· κάμε τὸ ἴδιο καὶ σύ, καὶ ἴσως σοῦ μεγαλώσῃ τὸ κεφάλι σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης.

*

Ὁ Παντελῆς καὶ ὁ Γεώργος συνεφώνησαν νὰ ἔβγουν ἔξω μαζὶ καὶ νὰ μοιράσουν ὅ,τι δώσῃ εἰς τὸν καθένα ὁ πατέρας του.

Ὁ Παντελῆς δίδει εἰς τὸν Γεώργον ἓν μῆλον.

Ὁ Γεώργος τοῦ καταιβάζει ἕνα μπάτσον.

—Ὁ πατέρας μου ἀντὶ φροῦτο σήμερα μοῦ ἔδωκε δυὸ μπάτσους· πάρε λοιπὸν κατὰ τὴν συμφωνίαν μας τὸν ἕνα.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Π. Μαρσέλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἦτο ἡ ἐπιστολή σου, Προμηθεῦ Πυρφόρε, μὲ τὴν περιγραφὴν του σεισμοῦ καὶ μὲ ὅσα ἄλλα μου γράφεις. Ἀφ' οὗ σ' ἀρέσει τόσον ἡ ἀλληλογραφία μου γράφε μου τακτικά· ὡς πρὸς τὰ *παιδικὰ πνεύματα*, τὰ ὁποῖά μου ἔστειλες θά σου κάμω τὴν ἐξῆς πρατήρησιν, τὴν ὁποίαν ἀποτείνω συγχρόνως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους φίλους μου. Τὰ *παιδικὰ πνεύματα* πρέπει νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν παιδικά, νὰ εἶνε σκέψεις, ἢ ἀπαντήσεις παιδίων. Δὲν λέγω, ὑπάρχουν πράγματά τινα τὰ ὁποῖα εἶνε κοινὰ εἰς μικροὺς καὶ μεγάλους. Κουφιοκεφαλάκηδες παραδείγματος χάριν ὑπάρχουν καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἀλλὰ κατὰ τί εἶνε *παιδικὸν πνεῦμα* τὰ περὶ Ἀριστίππου καὶ Λουδοβίκου ΙΔ' ἀνέκδοτά σου;

Νά σου ζήσῃ λοιπόν, *Ἀνθρωπόμορφε Γορίλλε* ὁ μικρὸς *δράκος* που ἀπεκτήσατε. Κύτταξε νὰ εἶσαι πάντοτε καλός, ὥστε νὰ ἔχῃ καλὸν παράδειγμα ἐμπρός σου. Καὶ θὰ εἶσαι ἄν τον ἀγαπᾷς.

Ἐργάζου μὲ θάρρος, καλέ μου Χ. Σ. Μπαχώμη καὶ ἐπὶ τέλους θ' ἀποκτήσῃς τὸ ποθούμενον. Μὴν παίρνῃς δὰ τόσον κατάκαρδα τὸ πρᾶγμα, καϊμένε!

Ὡραία ἦτο ἡ ἐκδρομή σας *Ἀνδρεῖε Στρατιῶτα*, καὶ περιμένω μετ ἐνδιαφέροντος τὴν περιγραφὴν καὶ τῆς ἀκολούθου· φαντάζομαι πῶς θὰ ἐφαντάζετε ὅλοι μὲ τὴν γυμνασιακήν σας στολήν.

Καὶ τοῦτο τὸ παράπονόν σου εἶνε ἄδικον ὅπως καὶ τὸ ἄλλο, διὰ τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖς ὅτι ἔπταισες, ἀγαπητέ μου Βασίλειε Κ. Στεφανίδη· ἂν χάνωνται τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως»,εἰς τοῦτο δὲν πταίει ἡ Διεκπεραίωσίς μας ἀλλὰ τὸ ταχυδρομεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ν' ἀπευθύνῃς τὰ παράπονά σου· ἐκ μέρους μας στέλλονται τακτικώτατα τὰ φύλλα.

Πολὺ μοῦ ἤρεσε ἡ ἐπιστολή σου, *Ἡρωϊκὲ Ἑλλην*, (ὡς βλέπεις ἐτροποποίησα ὀλίγον τι τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ψευδωνύμου σου)· ἰδίως μοῦ ἤρεσε τὸ μέρος ποὺ λέγεις ὅτι θέλεις νὰ γίνῃς καλὸς ἄνθρωπος καὶ καλὸς μηχανικός. Κύτταξε λοιπὸν νὰ γίνῃς καθ' ὅλα καλὸς καὶ νὰ κάμῃς εὐτυχεῖς τοὺς γονεῖς σου,

Δὲν εἶσαι μόνη σύ, *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, ἐνθουσιασμένη μὲ τὸν *Μικρὸν Λόρδον*. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀγόρια καὶ κορίτσια, εἶνε ἐπίσης. Ἐγὼ τὸ ἤξευρα ὅτι θὰ καταμαγεύσῃ τοὺς φίλους μου καὶ διὰ τοῦτο τον ἐδημοσίευσα.

Τὴν *Λύπην* σου τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλες *Παναμά-τορ* ἀνέγνωσα· ἔτριψα ὅμως τοὺς ὀφθαλμούς μου, μὴ πιστεύουσα ὅτι συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» ἠδύνατο νὰ γράψῃ περὶ πράγματος τόσον ξένου πρὸς αὐτόν, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀκόμη ἰδέαν. Ἐχάθησαν, ἀδελφέ, καταλληλότερα θέματα; ἔπειτα ποῦ τὴν εὑρίσκεις τὴν ποίησιν εἰ, τοὺς στίχους ποῦ μου ἔστειλες; Ἐγὼ εἶδα πεζοὺς καὶ ἀνόστους στίχους· βιβλίον νὰ ὁημοσιεύσῃς; δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ μή...

Μὲ συνεκίνησαν ὅσα μοι ἔγραψες, *Προμηθεῦ Δεσμῶτα*. Λοιπὸν ὡς καὶ οἱ Frères τοῦ Γαλλικοῦ Σχολείου ἐν Κωνσταντινουπόλει δίδουν εἰς τοὺς μαθητάς των νὰ παριστάνουν Δραμάτια καὶ Διαλόγους ἐκ τῆς «Διαπλάσεως»!... Συνεμερίσθην δὲ τὴν ἐθνικήν σου ὑπερηφάνειαν ὅτε ἀνέγνωσα τὴν ἐξῆς περικοπὴν τῆς ἐπιστολῆς σου:

«Ἐνῷ ἀκόμη παριστάνοντο αἱ κωμῳδίαι ἐσκούντησα τὸν φίλον μου μὲ τὸν ὁποῖον ἤμην, καὶ ὅστις *δὲν ἦτο Ἕλλην*.

» — Εὑρεις τοῦ λέγω, τί κωμῳδίαι εἶν' αὐταί;

» — Ὄχι.

» — Εἶνε ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν».

» — Ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν»; τὸ ἔχω ἀκούσῃ αὐτὸ τὸ περιοδικόν· εἶνε, καθὼς λέγουν, πολὺ καλό.

» Δὲν εἶνε νὰ ὑπερηφανεύεται κανεὶς ἀπὸ τοιαύτην προτίμησιν τῶν ξένων; »

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου.]

167. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶν' ἀριθμός, ἀγαπητέ μου λῦτα,
Τὸ δεύτερόν μου γιὰ νὰ βρῇς εἰς τὰ βιβλία κύττα.
Τὸ σύνολόν μου ὥμορφο λουλοῦδι, ὤ, ἰδέ το
καὶ θαύμασέ το, φίλε μου, καὶ μοσχομύρισέ το

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίνου.

168. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ἄνθρωπος· πατρίς μου
εἶνε ὅλη ἡ Ἀσία.
Ἂν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου
προστεθῇ καὶ ἄλλη μία,
πτέρυγες μακραὶ ἐβγαίνουν
ἀπ' τἀνθρώπινα πλευρά μου
καὶ ἀμέσως μὲ πηγαίνουν
'ς τὸν ἀέρα, τί χαρά μου!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Δεσμώτου.

169. Στοιχειόγριφος.

Παράξενο μ' ἀληθινό. Πέντε κρατεῖς 'ς τὸ χέρι·
Κι' ἂν ἓν ἀφήσῃς, τέσσαρα βεβαίως θά σου μείνουν.
Ἀλλὰ ἐμένα ἡ τέχνη μου μπορεῖ νὰ καταφέρῃ
Αὐτὰ τὰ τέσσερα ἑπτὰ 'ς τὸ χέρι σου νὰ γίνουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

170. Αἴνιγμα ὀημῶδες.

Σὲ παλάτι κόκκινο
κόκκινη βασίλισσα
Κι' ἄσπρες σκλάβες γύρω της.
Ἡ βασίλισσα 'μιλεῖ'
Κ' εἶν' ἡ σκλάβες της βωβές.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόξου.

171. Αἴνιγμα.

Ἀνίσως ἡ νῆσος ἀκέφαλος μείνῃ
ἀμέσως ἀρχαῖος μονάρχης θὰ γίνῃ.
Ἀνίσως ἡ νῆσος τὸν τράχηλον χάσῃ
καὶ πάλιν ὡς νῆσος ἁπλοῦν' ἐν θαλάσσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Β. Κ. Στεφανίδου.

172. Ἐρώτησις.

Τίς εἶνε ὁ μεγαλείτερος τῶν ἀχαρίστων;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

173. Ἐρώτησις.

Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προχωρεῖ ὅταν ἡ ἅμαξα προχωρῇ, σταματᾷ, ὅταν ἐκείνη σταματᾷ καὶ ἐν τούτοις ἄνευ αὐτοῦ ἡ ἅμαξα δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθυλλίδος.

174. Πρόβλημα.

Παιδίον τι εἶχεν ἐντὸς κλωβίου καρδερίνας, κανάρια, καὶ ὀρτύκια· ἐλογάριασε δὲ ὅτι θὰ ἐλάμβανε 14 δραχμ. ἂν ἐπώλει ἕκαστον κανάριον πρὸς 4 δραχμάς, ἑκάστην καρδερίναν πρὸς 1 δραχμὴν καὶ ἕκαστον ὀρτύκιον ἐπίσης πρὸς 1 δραχμήν. Πόσα εἶχεν ἐξ ἑκάστου εἴδους;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

175. Πρόβλημα.

14 νομίσματα ἐκ 2, 1, καὶ 1/2 δραχμῆς ἀποτελοῦσι τὸ ποσὸν 14 δραχμῶν.

Πόσα εἶνε ἐξ ἑκάστου νομίσματος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

176. Σταυρός.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχηματίσον σταυρὸν εἰς τὸν ὁποῖον ν' ἀναγινώσκῃς καθέτως μὲν περιοδικόν, ὁριζοντίως δὲ γλυκὺν καρπόν.

ΝΟΜΣΣΔΙΙΠΑΔΑΗ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς.

177—180 Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.

1. Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας,
2. Ἡ Σεμίραμις ἔκτισε τὴν Βαβυλῶνα καὶ ἄλλας πόλεις.
3. Δάνειον εἶνε τὸ τῆς σελήνης φῶς.
4. Ἡ συστολὴ κόσμος ἐστὶ τῶν κορασίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος.

181. Φωνηεντόλειπον.

'—δκσν—π—ἑσλ
κ—'—τχ—μτ—τς—δρ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθρωπομόρφου Γορίλλου.

182. Ἐλλειποσύμφωνον.

Ἡ—ιοσια—εις—ευσια—αι—ωη
ααο—η—οσια—αι—ω—αω—ηη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Πυρφόρου.

183. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς ἥρωος.

1. Δένδρον. 2. Ἀστερισμός. 3. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. Ἀφορμὴ δεινοῦ πολέμου. 5. Ζῷον. 6 Ἥρως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Ἀνατολῆς.

184. Ἀκροστιχίς

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων σχημάτισον ἀσθένειάν τινα.

1, Ψεῦδος. 2, Χαλεπός. 3, Δειλία. 4, Θάλπος. 5, Ἀσθενής. 6, Βραδύς. 7, Ἀνίκανος. 8, Συνήθης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Πυρφόρου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ὀκτωβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

107. Ποινὴ (Π. Ν).—108. Ψιττακός, Πιττακός.—109. Θήρα, πήρα.—110. Βιολίον, βιβλίον.—111. Αὐλός, αὐλή.—112. Ὁ γραμματοκομιστής.—

113. Κ ρ ε μ Α
Ω ρ ε ο Ι
Δ Α Σ Ο Σ
Ω φ ε λ Ω
Ν ε ρ ω Ν

—114 - 117. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος ρ σχηματίζονται αἱ λέξεις: ταῦρος, κάρφος, χρῶμα, καρδία, μωρός.—118. (12+4=16). (20—4=16). (4Χ4=16). (64 : 4=16).—119, Ἡ μητέρα ποτὲ δακρυσμένο
Τοῦ γιατροῦ νὰ μὴ νοιώσῃ τὸ μάτι
Ὅταν εἶνε βαρειὰ ξαπλωμένο
Τὸ παιδί της σὲ πόνου κρεββάτι.

—120—122. Α') Ἀθηνᾶ. Β) Περσεφόνη. Γ') Πᾶν.—123. ΦΙΛΟΜΗΛΑ (1, Φόλος. 2, Ἱππομέδων. 3, Λήθη. 4, Οἴαγρος. 5, Μόρος. 6, Ἠλέκτρα. 7, Λαονόμη. 8, Ἄλωεύς.

124. Τὸ παρὰ καιρὸν καυχᾶσθαι
Εἰς παράφρονας ἁρμόζει.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμμάτοσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 145]

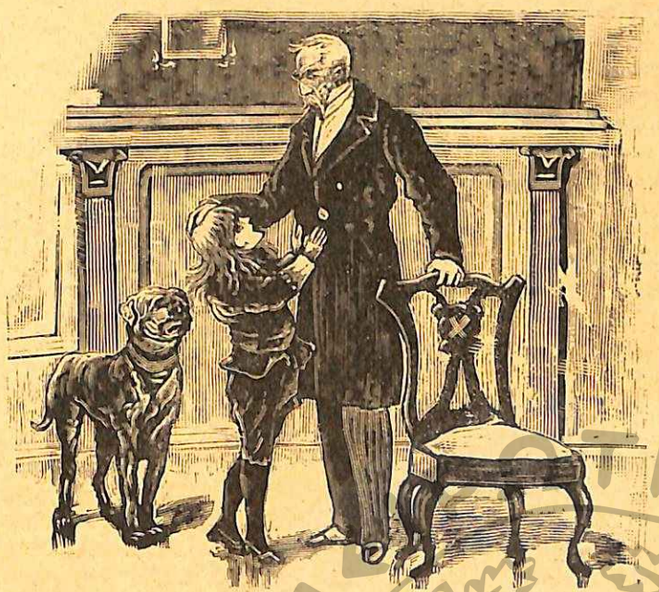
Μίαν ἑσπέραν, κατὰ τὸ σύνηθες, οἱ δύο φίλοι συνωμίλουν περὶ τῶν γνωστῶν μας ἀντικειμένων παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ἐδωδιμοπωλείου. Ὁ κ. Χώψ, ἀφοῦ ἐγέμισε τὴν πίπαν του, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγαζεῖον νὰ τὴν ἀνάψῃ. Ἀλλὰ μόλις προσέτριψε τὸ πυρεῖον, ἀφῆκεν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως. Ῥίψας ἓν βλέμμα ἐπὶ τοῦ λογιστηρίου του, παρετήρησε μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν χωρὶς ἄλλο διανομεὺς ἀφῆκεν ἐκεῖ χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ κανείς.

Τὴν ἔλαβε καὶ τὴν ἐξήτασε μὲ προσοχήν.

«Εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνον βεβαιότατα» εἶπε.

Καὶ λησμονήσας πλέον τὴν πίπαν του ὁ ἐδωδιμοπώλης ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κάθισμά του ἐν καταστάσει προφανοῦς συγκινήσεως. Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ μαχαιρίδιόν του καὶ ἔσχισε τὸν φάκελλον.

«Τί νά μου γράφῃ ἆρά γε!» εἶπεν, ἐν ᾧ ἐξεδίπλωνε τὴν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία περιεῖχε τὰ ἑπόμενα:

«ΘΑ ΕΙΜΑΙ ΛΟΙΠΟΝ ΕΓΓΟΝΟΣ ΣΑΣ ΚΑΙ ΑΝ ΑΚΟΜΗ ΔΕΝ ΓΙΝΩ ΚΟΜΗΣ; (Σελ 164)

«Ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν τοῦ Δόρινκουρ.

Ἀγαπητέ μου κ. Χώψ,

«Σπεύδω νά σου γράψω διότι ἔχω νά σου 'πῶ κάτι τι πολὺ παράδοξον, τὸ ὁποῖον θά σε ἐκπλήξῃ πολὺ ἅμα το μάθῃς. Λάθος ἔγινε· δὲν εἶμαι λόρδος καὶ οὔτε θὰ γίνω κόμης. Εἶνε ἐδῶ μία γυναῖκα ποῦ ὑπανδρεύθη τὸν θεῖόν μου Μπέδις, τὸν θεῖόν μου ποῦ πέθανε, καὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔχει ἕνα μικρὸ παιδὶ καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόρδος Φωλεροᾶ, ἐπειδὴ ἐδῶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὸ παιδὶ τοῦ μεγαλειτέρου υἱοῦ γίνεται κόμης, ἅμα πεθάνῃ ὁ πατέρας του καὶ ὁ πάππος του. Ὁ πάππος μου, ὁ ὁποῖος εἶνε συγχρόνως καὶ δικός του, δὲν ἀπέθανεν· ἀλλὰ ὁ θεῖός μου Μπέδις ἀπέθανε, ὥστε τὸ παιδί του εἶνε τώρα λόρδος Φωλεροᾶ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι πλέον, ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου ἦταν ὁ μικρότερος υἱὸς τοῦ πάππου μου· ὥστε τὸ ὄνομά μου εἶνε τώρα ἁπλῶς Κέδριξ Ἔρρολ, ὅπως καὶ τὸν καιρὸ ποῦ ἤμουν 'ς τὴ Νέα Ὑόρκη. Στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα ὅτι ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ δώσω τὰ παιγνίδιά μου, τὸ ἁμαξάκι μου καὶ τὸ ἀλογάκι μου εἰς τὸ ἄλλο παιδί· ἀλλὰ ὁ πάππος μου μοῦ εἶπε ὅτι 'μπορῶ νά τα κρατήσω. Ὁ πάππος μου ἐλυπήθηκε πολὺ καί μου φαίνεται ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὴ γυναῖκα, τὴ μητέρα τοῦ ἄλλου παιδιοῦ. Ἴσως νομίζῃ ὅτι ἡ Ἀγάπη μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα πολὺ δυσαρεστημένοι ποῦ δὲν θὰ γίνω κόμης. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἤθελα νὰ ἤμαι τώρα πολὺ περισσότερο ἀπὸ πρῶτα, γιατί ὡς πρὸς αὐτὸ ἄλλαξα τὰς ἰδέας ποῦ εἶχα, ὅπως θά τας ἀλλάξῃς καὶ σύ, εἶμαι βέβαιος, ἀφ' οὗ μάθῃς ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε κόμης καὶ συγχρόνως καλὸς ἄνθρωπος. Πρῶτον ἀγαπῶ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἔπαυλιν καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐδῶ· ἔπειτα ὅταν εἶνε κανεὶς πλούσιος, εἰμπορεῖ νὰ κάμνῃ ἕνα σωρὸ πράγματα. Ἀλλὰ τώρα δὲν θὰ ἤμαι πλέον πλούσιος, ἀφ' οὗ οὔτε ὁ πατέρας μου ἦταν πλούσιος, ποῦ ἦταν ὁ μικρότερος υἱός, οὔτε ἐγὼ κατὰ συνέπειαν. Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθω νὰ ἐργάζωμαι, ὥστε νὰ μή της λείψῃ ποτὲ τίποτε τῆς Ἀγάπης μου. Παρεκάλεσα τὸν Οὐίλκις νά με μάθῃ τὴν τέχνην νὰ περιποιοῦμαι τὰ ἄλογα. Μπορεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ γίνω ἱπποκόμος ἢ ἁμαξηλάτης. Ἡ κυρία, ἡ μητέρα τοῦ ἄλλου παιδιοῦ, ἦλθε χθὲς εἰς τὴν ἔπαυλιν μὲ τὸν υἱόν της. Ὁ πάππος μου καὶ ὁ κ. Χάβιζαμ συνωμίλησαν μαζί της. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἦταν θυμωμένη, γιατὶ ἐμι-

λοῦσε πολὺ δυνατά· ἀλλὰ καὶ ὁ πάππος μου ἦταν τὸ ἴδιο πολὺ θυμωμένος. Ποτὲ δέν τον εἶδα ἔτσι ἄλλη φορὰ καὶ πιρακαλῶ νὰ μή τον κάμῃ αὐτὸ νἀρρωστήσῃ.

Ὅλα αὐτά τα γράφω σὲ σένα καὶ εἰς τὸν Δίκ, γιατὶ ξεύρω ὅτι σας ἐνδιαφέρουν,

Ὁ παλαιός σας φίλος

Κέδρικ Ἔρολ (καὶ ὄχι πλέον λόρδος Φωλεροᾶ).»

Ὁ κ. Χὼψ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἕδρας του, ἐν ᾧ ἡ ἐπιστολὴ κατέπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων του, τὸ δὲ μαχαιρίδιον καὶ ὁ φάκελλος ἔπεσαν κατὰ γῆς.

« Μπᾶ διάβολε ! » ἀνέκραξεν « ἐγὼ κοντεύω νά. . . »

Καὶ ἐκ τῆς ταραχῆς του ὁ ἐδωδιμοπώλης δὲν εὕρισκε λέξιν νὰ ἐκφράσῃ τί ἐκόντευε νὰ γίνῃ.

Οὐδεμία τῳόντι ἔκφρασις θὰ ἐδύνατο νὰ παραστήσῃ τὴν βαθεῖαν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν τῳ ἐπροξένουν αἱ ἀπροσδόκητοι αὗται εἰδήσεις. Διεκόπη εἰς τὸ ἥμισυ τῆς φράσεώς του καὶ ἀπέμεινε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους κατὰ γῆς, χωρὶς κἂν νὰ σκεφθῇ νὰ σηκώσῃ τὸ μαχαιρίδιον, τὸ ὁποῖον ἔβλεπεν ἐκεῖ πλησίον του.

« Καλλίτερα ! » ἀνέκραξε τότε ὁ Δίκ, ὁ ὁποῖος κατελήφθη μὲν καὶ αὐτὸς ὑπὸ ἐκπλήξεως, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ψυχραιμίαν του. « Καλλίτερα ποῦ δὲν θὰ γίνῃ κόμης. Δὲν εἶσθε τῆς γνώμης, κύριε Χώψ ;

—Καλλίτερα λές ; » ἐψιθύρισεν ὁ καλὸς ἐδωδιμοπώλης. « Ναί, ἀλήθεια, καλλίτερο, ἀδιάφορον . . . Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι τοῦ ἀφήρεσαν τὰ δικαιώματά του, γιατ' ἦταν Ἀμερικανός. Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως οἱ Ἄγγλοι μᾶς μισοῦν πολύ. Ναί, τὸν ἐλήστευσαν. . . τὸν ἐστέρησαν τῶν δικαιωμάτων του, εἶμαι βέβαιος. Σοῦ το ἔλεγα ἐγὼ ὅτι δὲν ἦταν ἀσφαλὴς σ' ἐκεῖνον τὸν τόπο καὶ νὰ ὅπου ἔγινε ὅπως εἶπα ! Στοιχηματίζω ὅτι καὶ ἡ Κυβέρνησις θὰ ἦτο σύμφωνος γιὰ νὰ πάρουν τὴν περιουσία καὶ τὸν τίτλον, ποῦ ἀνῆκαν εἰς τὸ καϊμένο τὸ παιδί.»

Ὁ κ. Χὼψ ἦτο πολὺ ταραγμένος. Ἐκοπίασε πολὺ ἕως οὗ πιστεύσῃ καὶ παραδεχθῇ τὴν μεταβολήν, ἡ ὁποία ἐπῆλθεν εἰς τὸν βίον τοῦ Κέδρικ, ἀλλὰ τέλος πάντων κατώρθωσε νἀποβάλῃ τὴν ἰδέαν νά τον θεωρῇ ὡς λόρδον καὶ μέλλοντα κόμητα. Ἀπὸ τῶν προγενεστέρων ἀκόμη ἐπιστολῶν τοῦ Κέδρικ εἶχεν αἰσθανθῇ κάποιαν μυστικὴν ὑπερηφάνειαν, διότι ὁ νεαρός του φίλος ἀνετρέφετο διὰ τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα ἀξιώματα. Τοῦτο βεβαίως δέν τον ἤγαγε μέχρι τοῦ νὰ μεταβάλῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὰς ἰδέας τὰς ὁποίας εἶχε περὶ λόρδων καὶ κομήτων. Ὑπῆρχεν ἐν τούτοις κάτι εἰς τὸ βάθος ὅλων αὐτῶν, τὸ ὁποῖον οὔτε ὁ ἴδιος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ. Ἐκτὸς τούτου ἀνεγνώριζεν ὅτι, εἴτε εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἴτε ἀλλοῦ, τὸ χρῆμα ἐδύνατο νὰ θεωρῇ ὡς πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως κατέχει τις καὶ ὅτι, ἐὰν ὁ πλοῦτος ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ τίτλου, ἤξιζε χάριν ἐκείνου νἀνέχεταί τις καὶ τοῦτον.

« Ναί, θέλουν νά το λῃστεύσουν τὸ παιδί » ἔλεγε « τὸ ξέρω καλά· θέλουν νά του πάρουν τὰ χρήματά του. Ἀλλὰ μ' ὅλα αὐτά, ἐκεῖνοι ποῦ τον ἔχουν, πρέπει νά τον ὑπερασπίσουν καὶ νὰ μή τον ἀφήσουν νά τους ξεφύγῃ. Γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται ὅτι τοῦ Κέδρικ θά του μείνῃ καὶ ὁ τίτλος τοῦ κόμητος καὶ τὰ χρήματα, ἀφ' οὗ τὸ ἕνα παρασύρει τὸ ἄλλο. Τώρα πῶς θὰ γίνῃ αὐτό, οὔτε κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω».

Ἐκράτησε παρ' ἑαυτῷ τὸν Δίκ ἐπὶ πολύ, ὁμιλῶν πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος, καὶ ὅταν εἰς ὥραν προχωρημένην τῆς νυκτός, ὁ μικρὸς ὑποδηματοκαθαριστής, ἠθέλησε νὰ φύγῃ, τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ. Ἐπιστρέφων ἐσταμάτησε πρὸ τῆς ἐρήμου οἰκίας τοῦ Κέδρικ, ἀνέγνωσεν ἐπανειλημμένως τὴν ἐπιγραφὴν ε ν ο ι κ ι ά ζ ε τ α ι, ἐρρόφησε ταχέως τὴν πίπαν του καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του μὲ πνεῦμα πολὺ τεταραγμένον.

ΚΘ'

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ ἐπίσημον γεῦμα, τὸ δοθὲν ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Δόρινκουρ, ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνεγίνωσκον ἐφημερίδας, ἐμάνθανον τὰ συμβαίνοντα παρὰ τῷ κόμητι. Ἦτο ἱστορία πραγματικῶς ρομαντικὴ καὶ εἰς ἄκρον ἐνδιαφέρουσα καθ ὅλας της τὰς λεπτομερείας. Ὅλοι ὡμίλουν περὶ τοῦ μικροῦ Ἀμερικανοῦ, τὸν ὁποῖον ἔφεραν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διὰ νὰ γίνῃ λόρδος Φωλεροᾶ. Ἦτο, ἔλεγαν, ἕνα παιδὶ πολὺ εὔμορφο, τὸ ὁποῖον εἶχε τὸν τρόπον νὰ κάμνῃ ὅλους νά το ἀγαποῦν. Ὡμίλουν περὶ τοῦ κόμητος, τοῦ πάππου του, τοῦ τόσον ὑπερηφάνου· περὶ τῆς νεαρᾶς χήρας μητρός του, τὴν ὁποίαν ὁ γηραιὸς εὐπατρίδης οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ συγχωρήσῃ διὰ τὸν μετὰ τοῦ υἱοῦ του γάμον της· περὶ τοῦ παραδόξου γάμου τοῦ Μπέβις, τοῦ τελευταίου λόρδου Φωλεροᾶ καὶ τῆς συζύγου του, Ἀμερικανίδος ἐπίσης, τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἐγνώριζε, τῆς ὁποίας κανεὶς μέχρι τοῦδε δὲν ὑπώπτευε τὴν ὕπαρξιν καὶ ἡ ὁποία παρουσιάζετο ἔξαφνα μὲ τὸν υἱόν της, διεκδικοῦσα ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν τίτλον τοῦ κόμητος Φωλεροᾶ. Τὰ γεγονότα ταῦτα ἦσαν τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν συνδιαλέξεων καὶ τῶν σχολίων ὅλων τῶν ἐφημερίδων. Ἐκυκλοφόρει ἀκόμη ἡ φήμη ὅτι ὁ κόμης Δόρινκουρ, ἦτο λίαν δυσηρεστημένος ἐκ τῆς τροπῆς τῶν πραγμάτων, ὅτι δὲν ἤθελε νἀναγνωρίσῃ τὰς ἀξιώσεις τῆς χήρας Μπέβις, ὅτι εἶχε

σκοπὸν νὰ προστρέξῃ εἰς τὸν νόμον, καὶ ὅτι ἡ ὑπόθεσις θὰ ἔφθανε μέχρι τῶν δικαστηρίων.

Μεγίστη δὲ ἀνακίνησις παρετηρεῖτο καὶ εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Δόρινκουρ. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀγορᾶς ἐσχηματίζοντο ὁμιλοι ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ χωρίου καὶ συνεζήτουν ζωηρῶς τὰ κατὰ τοὺς δύο ἐπιδόξους λόρδους Φωλεροᾶ. Αἱ σύζυγοι τῶν ἀγροτῶν προσεκάλουν ἡ μία τὴν ἄλλην νὰ πάρουν τὸ τσάϊ μαζί, διὰ νὰ λάβουν εὐκαιρίαν νἀνακοινώσουν μεταξύ των ὅ,τι ἤξευραν καὶ ὅ,τι ἤκουσαν περὶ τοῦ ζητήματος, νὰ ἐμπιστευθοῦν ἀμοιβαίως ὅ,τι ἐφρόνουν περὶ αὐτοῦ καὶ νὰ προδώσουν ὅ,τι ἐφρόνουν αἱ ἄλλαι. Διηγοῦντο ἀνέκδοτα, τὰ ὁποῖα ἐκυκλοφόρουν εἰς τὸν τόπον περὶ τῆς ὀργῆς τοῦ κόμητος καὶ περὶ τῆς ἀποφάσεως τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὸν νέον λόρδον Φωλεροᾶ, περὶ τοῦ μίσους, τὸ ὁποῖον συνέλαβε κατὰ τῆς μητρός του. Φυσικὰ ἡ μὶς Δίβλετ ἦτο ἡ καλλίτερον ὅλων πληροφορημένη· αἱ μετὰ τῆς ἐπαύλεως σχέσεις της τῇ ἐπέτρεπον νὰ εἰξεύρῃ ἕνα πλῆθος περιστατικῶν, ἀγνώστων εἰς τοὺς ἄλλους. Διὰ τοῦτο τὸ μαγαζεῖόν της ἐσυχνάζετο πολὺ καὶ εἰπέρ ποτε ἐπεζητεῖτο ἡ συνομιλία της.

« Ἐὰν θέλετε νά σας 'πῶ τὴ γνώμη μου, κυρίαι μου » ἔλεγε πρὸς τὰς πελατρίας της, συνηγμένας εἰς τὸ μαγαζεῖον, « ἐγὼ νομίζω ὅτι καλὰ ἔπαθεν ὁ κόμης. Ὁ Θεός τον τιμωρεῖ διὰ τὸν κακὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐμεταχειρίσθη τὴν καλὴν ἐκείνην κυρίαν, τὴν σύζυγον τοῦ λοχαγοῦ, ποῦ την ἐχώρισε ἀπὸ τὸ παιδί της. Μὲ ὅλη αὐτὴ τὴ σκληρότητα τῆς καρδίας, ὁ γέρος ἠγάπησε τόσῳ πολὺ τὸ παιδὶ καὶ ἦταν τόσῳ ὑπερήφανος γι' αὐτό, ποῦ κοντεύει νὰ καταντήσῃ τρελός, μ' αὐτὰ ποῦ συμβαίνουν τώρα. Ἔπειτα ἡ μητέρα τοῦ νέου λόρδου δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὴ μητέρα τοῦ πρώτου. Εἶνε πρόστυχη, ξεπασμένη, μὲ μάτια μαῦρα ἄγρια καὶ ὁ κ. Θωμᾶς μοῦ ἔλεγε πῶς κανένας ὑπηρέτης τοῦ κόμητος δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὰς διαταγάς της. Ἀλλὰ μήπως καὶ τὸ παιδί της μπορεῖ καθόλου νὰ συγκριθῇ μὲ τὸ ἄλλο ; Ὁ Θεός τὸ ξέρει τί θὰ βγῇ ἔξω ἀπ' ὅλ' αὐτά. Ὅταν μοῦ τὰ εἶπε ἡ ἀδελφή μου, 'πῆγα νὰ χάσω τὸ νοῦ μου, σᾶς βεβαιῶ ! »

Ἀλλ' ἂν ἡ συγκίνησις ἦτο μεγάλη εἰς τὸ χωρίον, πολὺ μεγαλειτέρα ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν ἔπαυλιν. Εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὁ κόμης καὶ ὁ κ. Χάβιζαμ ἔκαμνον αἰωνίως συμβούλια, ἐν ᾧ εἰς τὸ δωμάτιον τῶν ὑπηρετῶν ὁ Θωμᾶς, ἡ οἰκονόμος καὶ οἱ ἄλλοι θεράποντες καὶ ὑπηρέτριαι εὑρίσκοντο εἰς συνομιλίαν ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν. Τὸ ἴδιον συνέβαινε καὶ εἰς τοὺς σταύλους, ὅπου ὁ Οὐίλκινς, οἱ ἱπποκόμοι καὶ οἱ ἀμαξηλάται ἔκαμνον τὸ ἔργον των μὲ ἀσυνήθη ἀμέλειαν καὶ χρονοτριβήν, διακοπτόμενοι κάθε στιγμὴν διὰ νἀνακοινώσουν ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον τὰς σκέψεις των.

Ὁ Οὐίλκινς προπάντων ἦτο πολὺ καταβεβλημένος· ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ περιποιῆται ὅσον ἐδύνατο καλλίτερον τὸ ἀλογάκι τοῦ Κέδρικ, ἂν καὶ καταλυπημένος ἀπὸ τὴν σκέψιν ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ τὸ ζῷον θὰ ἤλλαζον ἴσως μετ' ὀλίγον κύριον.

« Ποτέ μου » ἔλεγε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην μὲ τόνον θρηνώδη « ποτέ μου δὲν ἐδίδαξα παιδὶ πιὸ ἔξυπνο. Ἔστεκε ἀπάνω 'ς τὸ ἄλογο, σὰν νὰ μὴν ἔκαμνε ἄλλη δουλειὰ 'ς τὴ ζωή του. Καὶ τί καρδιὰ χρυσῆ ! Γιὰ θυμήσου τὴν ἱστορία τοῦ Χάρτλη τοῦ κουτσοῦ. Εἶνε ἀπὸ 'κεῖνα τὰ παιδιά, ποῦ 'μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε ὑπερήφανος νά τα βγάζῃ περίπατο. »

Ἐν μέσῳ τῶν ἀνωμαλιῶν τούτων, εἷς μόνον ἔμεινεν ἀτάραχος καὶ ἥσυχος - ὁ μικρὸς λόρδος Φωλεροᾶ, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἦτο πλέον οὔτε λόρδος, οὔτε Φωλεροᾶ. Ὅταν τῳ ἐξήγησαν τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, ἤρχισε ναὶ μὲν νἀνησυχῇ ἀλλ' ὄχι ἀπὸ ματαιοδοξίαν. Ἐφ' ὅσον ὁ κόμης τῳ ὡμίλει περὶ τῶν τελευταίων γεγονότων, ἐκάθητο πλησίον του, εἰς ἓν σκαμνίον, κρατῶν τὸ γόνυ μὲ τὰς δύο του χεῖρας, ὅπως συνείθιζε νὰ κάμνῃ, ὁσάκις ἐφίστα ὁλόκληρον τὴν προσοχήν του ἢ ἠσθάνετο ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον εἰς ὅ,τι τῳ ἔλεγαν. Ὅταν ἡ ἱστορία ἐτελείωσεν, ἔλαβεν ὕφος σοβαρὸν καί,

« Ἀστεῖο μοῦ φαίνεται. . . πολὺ ἀστεῖο » εἶπε καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε « μοῦ φαίνεται ἀστεῖο νὰ συλλογίζωμαι. . . »

Ὁ κόμης παρετήρησε τὸ παιδίον σιωπηλός.

Καὶ δι' αὐτὸν ἐπίσης ὑπῆρχε κάτι τὸ ὁποῖον τῷ ἐφαίνετο ἀ σ τ ε ῖ ο ν κάτι τι τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε δοκιμάσῃ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του· κάτι τι τὸ ὁποῖον τοῦ ἔθλιβε τὴν καρδίαν καὶ τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη ζωηρότερον ὅταν εἶδε σκιαζόμενον ὑπὸ τῆς λύπης τὸ μικρὸν πρόσωπον τὸ ἐστραμμένον πρὸς αὐτόν· τὸ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ ὁποίου μόνον ἔκφρασιν χαρᾶς εἶχεν ἴδῃ ἕως τώρα.

« Ἡ κυρία ἐκείνη θά της πάρῃ τῆς Ἀγάπης μου τὸ ἀμαξάκι καὶ τὸ σπίτι, ποῦ της ἐχαρίσατε ; » ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους ὁ Κέδρικ, μὲ φωνὴν πλήρη ἀγωνίας.

« Ὄχι ! » ἀπήντησεν ὁ κόμης μετὰ δυνάμεως καὶ ἄνευ δισταγμοῦ· « ἔσο ἥσυχος· τίποτε δὲν θά της πάρουν.

« Ἄ, » εἶπεν ὁ Κέδρικ μὲ προφανῆ ἀνακούφισιν. Ἤγειρε τότε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν πάππον του, ὀφθαλμοὺς μεστοὺς συγκινήσεως καὶ ὡσεὶ δακρυβρέκτους.

« Καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο παιδὶ θὰ εἶνε τώρα ἔγγονός σας, ὅπως ἤμουν ἐγώ ;

—"Οχι!» ἀπήντησεν ὁ κόμης καὶ ἐτόνισε τόσον ἰσχυρῶς τὴν λέξιν, ὥστε ὁ Κέδρικ ἔφριξεν ἐπὶ τῆς ἕδρας του.

«"Οχι; !» ἐπανέλαβεν ἔκπληκτον τὸ παιδίον. «Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι...»

Ἠγέρθη ζωηρῶς, ἐπλησίασε πρὸς τὸν γέροντα καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά του:

« Θὰ εἶμαι λοιπὸν ἔγγονός σας, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν γίνω κόμης;» εἶπε «Θὰ εἶμαι ἔγγονός σας, ὅπως ἤμουν ἕως τώρα;»

Καὶ τὸ μικρόν του πρόσωπον ἐφωτίσθη ὑπὸ λάμψεως ταχείας.

Ὁ κόμης τον παρετήρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, αἱ πυκναί του ὀφρῦς συνεσπάσθησαν καὶ συνηνώθησαν, ἐν ᾧ κάτωθεν οἱ ὀφθαλμοί του ἔλαμπον κατὰ τρόπον παράδοξον.

«"Αν θὰ εἶσαι ἀκόμη ἔγγονός μου;» εἶπε καὶ ὅσον ἀπίστευτον καὶ ἂν φανῇ τοῦτο, ἡ φωνή του ἦτο βαθέως ἠλλοιωμένη, σχεδὸν τρέμουσα, ἀσθενής, ἐντελῶς διάφορος τῆς συνήθους του φωνῆς, ἂν καὶ ὁ τόνος της ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἀποφασιστικὸς καὶ ἐπιβλητικός, ὡς ἄλλοτε. «Ναί, θὰ εἶσαι ὁ ἔγγονός μου, θὰ εἶσαι τὸ παιδί μου, ὅσῳ ζῶ, καὶ μὰ τὸν "Αγιον Γεώργιον, μοῦ φαίνεται πῶς εἶσαι τὸ μόνο παιδί, ποῦ ἀπέκτησα ποτὲ 'στὴ ζωή μου!»

Ἡ ὄψις τοῦ Κέδρικ ἐχρωματίσθη ἐρυθρὰ μέχρι τῶν ὤτων, καὶ ἔκφρασις χαρᾶς ἐπεχύθη ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του. Ἐβύθισε τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του (στάσις τὴν ὁποίαν ἠγάπα πολύ,) καὶ παρατηρῶν κατὰ πρόσωπον τὸν εὐγενῆ του πάππον:

« Ἀλήθεια;» εἶπε « καὶ θὰ μάγαπᾶτε ἀκόμη; Πολὺ καλά! Τότε κ' ἐγὼ δὲν δίδω μιὰ πεντάρα ἂν θὰ γίνω ἢ δὲν θὰ γίνω κόμης. Ἐνόμιζα ὅτι τὸ ἄλλο παιδὶ θὰ ἐγίνουνταν κόμης μαζὶ καὶ ἔγγονός σας καὶ ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ ἤμουν πλέον τίποτε. Αὐτὸ μ' ἐλυποῦσε πολύ. Ἀλλ' ἀφ' οὗ θὰ εἶμαι ἀκόμη ἔγγονός σας καὶ θὰ μάγαπᾶτε, ἀφ' οὗ ἡ μητέρα μου θὰ κρατήσῃ τὸ ἀμαξάκι της καὶ τὸ σπίτι της, τί με μέλει ἂν θὰ μὲ λέγουν λόρδον Φωλεροᾶ ἢ Κέδρικ "Ερρολ;»

Ὁ κόμης ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ παιδίου καί το ἔσυρε πλησίον του.

« Τίποτε δὲν θά σου πάρουν ἀφ' ὅ,τι 'μπορῶ νά σου δώσω καὶ νά σου διατηρήσω» εἶπε μὲ τὴν αὐτὴν παράδοξον φωνήν. « Δὲν 'μπορῶ νὰ φαντασθῶ πῶς 'μπορεῖν νά σου πάρουν τίποτε. "Εγινες γιὰ τὴ θέσι καὶ θά την κρατήσῃς! "Ο,τι καὶ ἂν συμβῇ, θὰ κάμω ὅ,τι μπορέσω νά σου δώσω... ὅ,τι μπορέσω.»

Ἐφαίνετο λησμονῶν ὅτι ὡμίλει πρὸς παιδίον· τόσην εἶχεν ἀποφασιστικότητα καὶ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὴν φωνήν. Ἦτο ὡς νὰ ἔβλεπεν ὑπόσχεσιν ἐπίσημον εἰς ἑαυτὸν καὶ ἴσως πράγματι οὕτω συνέβαινε. Δὲν εἶχε γνωρίσῃ ἕως τώρα πόσον ἦτο βαθεῖα ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν συνέλαβε πρὸς τὸν ἔγγονόν του καὶ πόσον ἰσχυρὸς ὁ σύνδεσμος, ὁ ὁποῖος τον συνήνου πρὸς αὐτόν. Ἀκόμη δὲν εἶχεν ἴδῃ τὴν ὡραιότητα, τὴν χαριν καὶ τὴν δύναμίν του, μὲ τόμμα διὰ τοῦ ὁποίου τα ἔβλεπε τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἐφαίνετο ἀδύνατον διὰ τὴν ἄκαμπτον καὶ ἐπίμονον φύσιν του, ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ παιδίον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφιερώσῃ τὴν καρδίαν του, ἦτο δὲ ἀποφασισμένος νὰ μή το ἀποχωρισθῇ, ἄνευ ἀντιστάσεως ἀπεγνωσμένης.

Λ'

Ὀλίγας ἡμέρας, ἀφ' ἧς εἶχε λάβῃ συνέντευξιν μετὰ τοῦ κ. Χάβιζαμ, ἡ γυνὴ ἡ ἀξιοῦσα τὸ ὄνομα τῆς Λαίδης Φωλεροᾶ, παρουσιάσθη διὰ δευτέραν φορὰν εἰς τὴν ἔπαυλιν. "Οπως καὶ τὴν πρώτην ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τὸν υἱόν της· ἀλλ' ἀπεπέμφθη. Ὁ κόμης δὲν ἠθέλησε νά την δεχθῇ, τῇ ἀνήγγειλε δὲ τοῦτο ὁ θαλαμηπόλος, προσθέσας ὅτι τὸν ἀντεπροσώπευεν ὁ δικηγόρος του καὶ ὅτι πρὸς αὐτὸν ἔπρεπε νἀπευθυνθῇ. Τὴν παραγγελίαν ταύτην διεβίβασεν ὁ Θωμᾶς, δὲν ἐδυσκολεύθη δὲ διόλου νὰ ἐκφράσῃ κατόπι τὴν γνώμην του περὶ τῆς κυρίας εἰς τὸ δωμάτιον τῶν ὑπηρετῶν. Ἐνόμιζεν, εἶπεν, ὅτι ἀρκετὸν καιρὸν εἶχε φορέσῃ τὴν οἰκοστολὴν εὐγενῶν οἰκογενειῶν, ὥστε νὰ εἰξεύρῃ τί θὰ 'πῇ κυρία, ἐκήρυξε δὲ ὅτι δὲν ἦτο κ υ ρ ί α ἡ μέλλουσα Λαίδη Φωλεροᾶ.

«Ἐκείνη ποῦ κάθεται 'ς τὴ Λόζη,» προσέθηκεν «εἶνε δὲν εἶνε Ἀμερικανίς, εἶνε κυρία, κυρία ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορφή. Αὐτὸ φαίνεται εὔκολα. Ἐγὼ το ἐκατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποῦ την εἶδα.

Ἡ ἐπισκέπτρια ἀπῆλθε μὲ τὴν ὀργὴν ἐζωγραφημένην ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν της, τῶν ὡραίων ἀλλὰ κοινῶν. Ὁ κ. Χάβιζαμ εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι ἂν καὶ ἐφαίνετο ἔχουσα χαρακτῆρα παράφορον καὶ τρόπους βαναύσους καὶ χυδαίους δὲν ἦτο ἐν τούτοις οὔτε τόσον ἐπιτηδεία, οὔτε τόσον τολμηρὰ ὅσον ἤθελε νὰ φαίνεται. Στιγμάς τινας ἀπεναντίας ἐφαίνετο τεταραγμένη καὶ ἀμηχανοῦσα, ὡς ἐκ τῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι δὲν ἐπερίμενε τόσας δυσκολίας· ὅτι ἐνόμισεν ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἐβάδιζαν εὐκολώτερα καὶ ὅτι ἐδοκίμαζε κάποιαν λύπην ἐκ τῆς ὅλης ὑποθέσεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναλάβῃ. Εἰς ἄλλας στιγμὰς ὅμως ἀνελάμβανε τὴν σταθερότητά της καὶ τὸ θάρρος της καὶ ἔκαμνε νἀντηχῶσι πολὺ δυνατὰ οἱ τίτλοι της καὶ τὰ δικαιώματά της.

«Προφανῶς» ἔλεγεν ἡμέραν τινὰ ὁ δικηγόρος πρὸς τὴν κ. "Ερρολ, «ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε τῆς κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως. Τῆς λείπει καθολοκληρίαν ἡ ἀνατροφὴ καὶ ἡ μόρφωσις καὶ δὲν φαίνεται συνειθισμένη νὰ ὁμιλῇ ὡς ἴση πρὸς ἴσους μὲ ἀνθρώπους ὡς ὑμεῖς καὶ ἐγώ. Δὲν ἠξεύρει νὰ φέρεται. Ἡ ἐπίσκεψίς της εἰς τὴν ἔπαυλιν τὴν κατέστρεψεν. Ὁ κόμης δὲν ἠθέλησε νά την δεχθῇ, ἀλλά τον ἐσυμβούλευσα νὰ ἔλθῃ μαζί μου εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον τοῦ Δόρινκουρ» ὅπου ἐκείνη εἶχε καταλύσῃ. Πράγματι ἠκολούθησε τὴν συμβουλήν μου καὶ 'πήγαμε μαζὶ προχθές· ὅταν εἶδε τὸ μυλόρδο ἔγινε ἄσπρη σὰν τὸ πανὶ καὶ ἤρχισε νὰ παραφέρεται μανιώδης, νἀπειλῇ, νὰ ὑβρίζῃ, νὰ διαμαρτύρεται.»

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ὅταν ὁ κόμης χωρὶς νὰ καταδεθχῇ νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐπροχώρησε μεγαλοπρεπῶς ἐν τῷ θαλάμῳ, βαδίζων μὲ βῆμα ἐπιβλητικόν, εὐθύνων τὸ ὑψηλόν του ἀνάστημα καὶ προσηλῶν ἐπὶ τῆς Ἀμερικανίδος βλέμμα προκλητικὸν ὑπὸ τὰς πυκνάς του ὀφρῦς, ἐκείνη τα ἔχασε καθολοκληρίαν. Ὁ γηραιὸς κόμης τὴν ἐξήταζεν ὡς ἐὰν ἦτο ἀντικείμενον ἁπλῆς περιεργίας χωρὶς διόλου νά τον μέλῃ ἂν ἐκείνη τον εὕρισκεν ἀδιάκριτον. Τὴν ἄφῆκε νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ ἐκθέσῃ τὰ δίκαιά της καὶ νὰ δαπανηθῇ εἰς λόγους, ἕως οὗ ἐκουράσθη. "Οταν δ' ἐτελείωσεν,

«Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΗΛΘΕ ΧΘΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΗΣ» (Σελ. 161)

«Ἰσχυρίζεσθε» τῇ εἶπεν «ὅτι εἶσθε σύζυγος τοῦ υἱοῦ μου. Ἐὰν αὐτὸ εἶνε ἀληθὲς καὶ ἂν εἰμπορεῖτε νὰ παρουσιάσετε ἀποδείξεις, ἔχετε ὑπὲρ ὑμῶν τὸν νόμον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ υἱός σας εἶνε λόρδος Φωλεροᾶ. Ἡ ὑπόθεσις θὰ ἐξετασθῇ κατὰ βάθος, ἔστε βεβαία. "Αν αἱ ἀξιώσεις σας θεωρηθῶσι δίκαιαι, θὰ φροντίσω κατ' ἀνάγκην διὰ τὴν συντήρησίν σας. Ἀλλά σάς το λέγω νά το ξεύρετε ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἰδῶ οὔτε σᾶς οὔτε τὸν υἱόν σας εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἐνόσῳ ἐγὼ ζῶ. Ἀρκεῖ ὅτι θά σας ἰδοῦν ἐκεῖ μετὰ τὸν θάνατόν μου δυστυχῶς.»

Καὶ προσέθηκε·

« Τέτοια γυναῖκα μόνον ὁ υἱός μου Μπέβις ἠμποροῦσε νὰ ἐκλέξῃ!»

Τῇ ἔστρεψε τότε τὰ νῶτα καὶ ἐξῆλθε διὰ τοῦ ἠρέμου καὶ ἐπιβλητικοῦ βήματος, διὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν εἰσέλθῃ.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἠγγέλθη εἷς ἐπισκέπτης εἰς τὴν κ. "Ερρολ, ἐργαζομένην εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἡ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία τῇ ἔφερε τὴν εἴδησιν, ἐφαίνετο λίαν συγκεκινημένη, οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν διάνοικτοι ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἔβλεπε δὲ τὴν κυρίαν της μὲ ὕφος οἰκτιρμοῦ καὶ συμπαθείας.

«Εἶνε ὁ κόμης ὁ ἴδιος, κυρία» προσέθεσε μετὰ φωνῆς τρεμούσης, ὡς ἂν ἡ ἐπίσκεψις ἀπηυθύνετο πρὸς αὐτήν.

"Οταν ἡ κ. "Ερρολ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὑψηλός τις γέρων μὲ μεγαλοπρεπῆ ὄψιν ἵστατο ὄρθιος ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς τίγρεως τοῦ τεταμένου πρὸ τῆς ἑστίας. Εἶχεν ὡραῖα χαρακτηριστικὰ· ρῖνα γρυπήν, μακρὸν μύστακα λευκὸν καὶ βλέμμα διαπεραστικόν.

«Ἡ κυρία "Ερρολ, νομίζω.» εἶπεν.

« Ἡ κυρία "Ερρολ» ἀπεκρίθη ἐκείνη ὑποκλινομένη.

« Εἶμαι ὁ κόμης τοῦ Δόρινκουρ.»

Ὁ κόμης ἐσταμάτησεν ἐπ' ὀλίγον καὶ σχεδὸν ἀσυνειδήτως οἱ ὀφθαλμοί του συνηντήθησαν μετὰ τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο ἀπέναντί του. Ὡμοίαζον τόσῳπολὺ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι συχνότατα ἐστρέφοντο πρὸς αὐτὸν κατὰ τοὺς τρεῖς τελευταίους τούτους μῆνας, πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνους τοὺς ὡραίους, τοὺς διαυγεῖς καὶ περιπαθεῖς, ὥστε τοῦ ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν.

« Τὸ παιδί σας σᾶς 'μοιάζει» εἶπεν ἀποτόμως.

«Μοῦ το λέγουν συχνά, μυλόρδε, ἀλλὰ νομίζω ὅτι 'μοιάζει καὶ τοῦ πατέρα του.»

Ὡς τῷ εἶχεν εἴπῃ ἡ λαίδη Λώρριδαλ, ἡ φωνὴ τῆς κυρίας "Ερρολ ἦτο γλυκεῖα καὶ οἱ τρόποι της ἁπλοῖ καὶ ἀξιοπρεπεῖς. Ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἀπροσδοκήτου ἐπισκέπτου δὲν ἐφαίνετο διόλου τεταραγμένη.

« Ναί» ὑπέλαβεν ὁ κόμης «'μοιάζει καὶ μὲ τόν...τὸν υἱόν μου.»

"Υψωσε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν λευκόν του μύστακα καί τον ἔσυρε βιαίως.

«Εὑρετε» εἶπε «διατί ἦλθα σήμερα ἐδῶ;

— Εἶδα τὸν κ. Χάβιζαμ καί μοι ὡμίλησε περὶ τῶν ἀξιώσεων τὰς ὁποίας ἤγειρεν ἡ σύζυγος...

— "Ηλθα νά σας 'πῶ» διέκοψεν ὁ κόμης «ὅτι αἱ ἀξιώσεις της αὐταὶ θὰ ἐξετασθῶσι κατὰ πόσον

εἶνε νόμιμοι καὶ δίκαιαι. Ἦλθα νά σας 'πῶ ὅτι θὰ ὑπερασπίσω τὸν υἱόν σας δι' ὅλων τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ὁ νόμος θέτει εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ὅτι τὰ δικαιώματά του . . .

— Μυλόρδε» διέκοψε τώρα καὶ ἡ κ. Ἔρρολ» δέν ἐπιθυμῶ ὁ υἱός μου νὰ σφετερισθῇ δικαιώματα ἄλλου, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη ὁ νόμος . . .

— Δυστυχῶς ὁ νόμος δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ πολλὰ πράγματα. Ἐὰν ἠμποροῦσεν, ἡ ὑπόθεσις θὰ ἦτο τελειωμένη, ἀλλ' ἡ ἀθλία ἐκείνη γυνὴ καὶ ὁ υἱός της . . .

— Βεβαίως θὰ φροντίζῃ κ' ἐκείνη περὶ τοῦ υἱοῦ της, ὅπως ἐγὼ φροντίζω περὶ τοῦ Κέδρικ. Ἐὰν πραγματικῶς ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ μεγαλητέρου σας υἱοῦ, ὁ υἱός της εἶνε λόρδος Φωλεροᾶ καὶ ὁ ἰδικός μου δὲν εἶνε τίποτε.»

Ἡ κυρία Ἔρρολ ὡμίλει διὰ τῆς συνήθους αὐτῇ ἠρέμου καὶ γλυκείας φωνῆς. Δὲν ἐφαίνετο περισσότερον τοῦ Κέδρικ πεφοβισμένη καὶ τεταραγμένη ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ κόμητος, καί τον ἠτένιζεν ἀκριβῶς ὅπως τον ἠτένιζε καὶ ὁ Κέδρικ. Ὁ γηραιὸς κόμης, ὁ ὁποῖος ἦτο συνειθισμένος νὰ βλέπῃ καθένα πτήσσοντα πρὸ τοῦ ἀξιώματός του, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἠσθάνετο ἡδονὴν νὰ καταθλίβῃ διὰ τῆς ἰσχύος του καὶ νὰ ἐμπνέῃ τὸν τρόμον, ἐδοκίμαζε τώρα ἄπειρον χαράν, ὁσάκις ἔβλεπε κανένα εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπροξένει τρόμον καὶ ὁ ὁποῖος τον ἠτένιζε χωρὶς νὰ τρέμῃ. Ἦτο τόσῳ σπάνιον νὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ ὑποστηρίξῃ γνώμην ἀντίθετον τῆς ἰδικῆς του, ὥστε τὸ νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μὲ ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος τον ἀντέκρουεν, ἦτο δι' αὐτὸν νεωτερισμὸς διασκεδαστικώτατος.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠρυθρίασεν.

«Εἶνε πολὺ ὡραῖον νὰ εἶνε κανεὶς κόμης τοῦ Δόρινκουρ» εἶπε «εἶνε λαμπρὰ θέσις καὶ οὐδέποτε θά την ἀπέκρουα διὰ τὸν υἱόν μου. Ἀλλ' ἐπιζητῶ καλλίτερα νὰ γίνῃ ὅ,τι ἦτο καὶ ὁ πατήρ του: γενναῖος, σωστός, δίκαιος.

— Ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον ἀφ' ὅ,τι ὑπῆρξεν ὁ πάππος του, αἴ; » εἶπεν ὁ κόμης σαρκαστικῶς.

« Δὲν ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν ἕως τώρα νὰ γνωρίσω προσωπικῶς τὸν πάππον του, ἀλλ' εἰξεύρω ὅτι ὑπῆρξε πολὺ καλὸς πρὸς τὸν υἱόν μου, αὐτὸ δέ το πιστεύει καὶ ὁ Κέδρικ. . .ὁ ὁποῖος. . .ἠξεύρω ὅτι ἀγαπᾷ τὸν πάππον του.

— Ἀλλ' ἆρά γε θὰ μ' ἀγαποῦσε ἐάν τῳ ἐλέγατε διὰ ποίαν αἰτίαν δέν σας ἐδεχόμην εἰς τὴν ἔπαυλιν;

— Ὄχι, δέν το πιστεύω· καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἠθέλησα νά το μάθῃ.

— Μάθετε λοιπὸν ὅτι πολὺ ὀλίγαι γυναῖκες δὲν θά τού το ἔλεγαν εἰς τὴν θέσιν σας.»

Ὁ κόμης ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἤρχισε νὰ βηματίζῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ, σύρων εἴπερ ποτε τὸν μακρόν του μύστακα.

« Ναί, μάγαπᾷ » εἶπεν ἐπὶ τέλους « μάγαπᾷ καί τον ἀγαπῶ. Δὲν μπορῶ νὰ 'πῶ ὅτι πρὶν ἀπὸ αὐτὸν ἠγάπησα κανένα ἢ τίποτε εἰς τὸν κόσμον· ἀλλ' αὐτόν τον ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ ὅσον 'μπορῶ νἀγαπήσω καὶ περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζα τὸν ἑαυτόν μου ἱκανόν. Κατέκτησε τὴν καρδίαν μου ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ τον εἶδα. Ἤμουν γέρος, εἶχα βαρυνθῇ τὴν ζωὴν καὶ αὐτὸς μοῦ ἔδωσε λόγον ὑπάρξεως. Εἶμαι ὑπερήφανος δι' αὐτὸν καὶ ἦτο μεγάλη ἱκανοποίησις δι' ἐμὲ νὰ σκέπτωμαι ὅτι αὐτὸς θὰ καθίστατο μίαν ἡμέραν ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας. »

Ἐσταμάτησε πρὸ τῆς κυρίας Ἔρρολ καὶ ἐπρόσθεσε :

« Εἶμαι πολὺ δυστυχής ! πολὺ δυστυχής !»

Καὶ τῷ ὄντι ἐφαίνετο πολὺ δυστυχής. Οὔτε τὸ κράτος τὸ ὁποῖον ἤσκει ἐφ' ἑαυτοῦ, οὔτε ἡ ὑπερηφάνειά του ἠμπόδισαν τὴν φωνήν του νὰ τρέμῃ ὡς καὶ τὰς χεῖρας του. Πρὸς στιγμὴν μάλιστα θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι καὶ δάκρυ ἀνέλαμψεν εἰς τοὺς βαθεῖς ὀφθαλμούς του.

«Ἴσως διότι εἶμαι δυστυχὴς ἦλθα σὲ σᾶς » ἐξηκολούθησεν. « Ἕως τώρα σᾶς ἐμίσων· ἐζήλευα διὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν σᾶς εἶχεν ὁ υἱός σας. Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα μετέβαλαν τὰ κακὰ καὶ ἄδικα αὐτὰ αἰσθήματα. Ἅμα εἶδα τὸ ἐλεεινὸν ἐκεῖνο πλᾶσμα, τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζεται ὅτι εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ υἱοῦ μου Μπέβις, ἠσθάνθην ὅτι θὰ ἦτο δι' ἐμὲ μία παρηγορία, μία ἀνακούφισις νὰ ἔλθω σὲ σᾶς. Ἐφέρθηκα σὰν γέρος παράξενος καί σας ἐμεταχειρίσθηκα μὲ ἄσχημον τρόπον. Ἀλλ' ὑπάρχει μεταξύ μας ἕνας σύνδεσμος ἰσχυρός· εἴσθε ἀφωσιωμένη εἰς τὸν Κέδρικ, καὶ ὁ Κέδρικ εἶνε τὸ πᾶν δι' ἐμέ. Ἔρχομαι σὲ σᾶς ἁπλῶς διότι τὸν ἀγαπᾶτε, διότι σᾶς ἀγαπᾷ καὶ διότι τον ἀγαπῶ. Εὐσπλαγχνισθῆτέ με μόνον καὶ μόνον πρὸς χάριν του.»

Οὕτω λαλῶν ἠτένιζε τὴν Κᵃᵛ Ἔρρολ, ἐν ᾧ ἡ τρέμουσα φωνή του ἐφαίνετο μετὰ πόνου ἐκφεύγουσα ἐκ τῶν χειλέων του. Ἡ νεαρὰ γυνὴ συνεκινήθη βαθύτατα. Ἠγέρθη καὶ σύρασα μίαν πολυθρόναν πλησίον της :

« Καθήσατε » εἶπε μετὰ γλυκύτητος καὶ συμπαθείας. «Τὰ γεγονότα αὐτὰ σᾶς ἐπροξένησαν μεγάλην συγκίνησιν. Εἶσθε πολὺ τεταραγμένος καὶ θὰ καταβληθῆτε.»

Ὁ κόμης ἐκάθησεν. Ἦτο κάτι τι νέον δι' αὐτὸν νἀκούσῃ νά τῳ ὁμιλῶσι μὲ τόσην συμπάθειαν. Ἡ δυστυχία καὶ ἡ θλῖψις τον ὠφέλησαν. Ἐὰν δὲν ἠσθάνετο ἑαυτὸν τόσῳ καταβεβλημένον ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς τύχης, ἴσως θὰ ἐξηκολούθει νὰ μισῇ τὴν

μητέρα τοῦ ἐγγόνου του. Ἀλλ' ἐν τῇ θλιβερᾷ καταστάσει, ἐν ᾗ εὑρίσκετο οἱ γλυκεῖς λόγοι τῆς γυναικὸς κατεστάλαξαν ἐπὶ τῆς καρδίας του ὡς βάλσαμον καταπραϋντικόν. Ἄλλως τε ποία γυνὴ δὲν θα τῳ ἐφαίνετο πλέον θελκτική, συγκρινομένη πρὸς ἐκείνην, ἡ ὁποία διεξεδίκει τὸν τίτλον τῆς Λαίδης Φωλεροᾶ ; Ἐκτὸς τούτου ἡ κ. Ἔρρολ εἶχε χαρακτηριστικὰ τόσον ὡραῖα καὶ συμπαθῆ καὶ τόσῳ γλυκεῖαν ἀξιοπρέπειαν ἀπέπνεον οἱ λόγοτης καὶ τὰ κινήματά της, ὥστε δὲν ἐδύνατο ὁ κόμης παρὰ νὰ ὑποταχθῇ καθολοκληρίαν. Ὑπὸ τὴν μαγικὴν ἐπιρροὴν τῆς γυναικός, ἤρχισε βαθμηδὸν νὰ καταπραΰνεται καὶ νὰ αἰσθάνεται ἑαυτὸν ὀλιγώτερον δυστυχῆ.

« Ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβῇ» εἶπε μετά τινας στιγμὰς «ὁ υἱός σας δὲν θὰ ἐγκαταλειφθῇ. Θὰ φροντίσω δι' αὐτὸν καὶ θά του ἐξασφαλίσω ἕνα εἰσόδημα διὰ τώρα καὶ διὰ τὸ μέλλον. . .αὐτὸ τὸ σπίτι σᾶς ἀρέσει ;

— Πολύ, μυλόρδε.

— Τὸ κατεστήσατε ὡραιοτάτην διαμονήν. Εἰμπορῶ νὰ ἔρχωμαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ συνομιλοῦμεν περὶ τῶν πραγμάτων περὶ τῶν ὁποίων σᾶς ὡμίλησα ;

— Ὁποτε θέλετε, μυλόρδε. »

Προέπεμψε τὸν ἐπισκέπτην της μέχρι τῆς θύρας τῆς Λόζης. Ὁ κόμης ἔλαβε τὴν θέσιν του ἐν τῇ ἁμάξῃ, ἐν ᾧ ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Ἐρρῖκος, ὁ ἁμαξηλάτης, ἀπέμειναν ἄφωνοι καὶ κατάπληκτοι ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης τροπῆς τῶν γεγονότων, τῆς ἐπισκέψεως τοῦ κόμητος πρὸς τὴν νύμφην του καὶ τῆς ἁρμονίας ἥτις ἐφαίνετο βασιλεύουσα μεταξύ των.

ΛΑ'

Ὡς εἴπομεν, ἀφότου ἐγνώσθη ἡ ἱστορία τοῦ λόρδου Φωλεροᾶ καὶ τὰ προσκόμματα τὰ ὁποῖα παρεῖχον εἰς τὸν κόμητα Δόρινκουρ αἱ ἀξιώσεις τῆς ἐπιδόξου Λαίδης Φωλεροᾶ, αἱ ἐφημερίδες ἐπραγματεύοντο τὸ ζήτημα τοῦτο καθ' ἑκάστην. Φυσικὰ ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων παρέλαβον τὴν ἱστορίαν αἱ ἀμερικανικαί, ὡς ἦτο δὲ ἐνδιαφέρουσα καὶ περίεργος, αὐτὴν εἶχον τοῦ λοιποῦ ἀντικείμενον ὅλαι αἱ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ συνδιαλέξεις. Αἱ ἐφημερίδες παρίστων τὰ πράγματα ἑκάστη διαφορετρόπως. Ὁ κ. Χὼψ ἀνέγνωσε τόσας ποικίλας ἐκδόσεις, ὥστε δὲν ἐνόει πλέον τίποτε ἐκ τῶν συμβαινόντων. Μία ἐφημερὶς π. χ. ἔλεγεν ὅτι ὁ Κέδρικ ἦτο τελειόφοιτος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης, διακριθεὶς ἤδη διὰ τοὺς στίχους του εἰς τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικόν· ἄλλη ἰσχυρίζετο ὅτι ἦτο μεμνηστευμένος μὲ μίαν κόρην ἐκτάκτου καλλονῆς, θυγατέρα κάποιου δουκός· ἄλλη ἐβεβαίου ὅτι οὐδεὶς δεσμὸς συγγενείας ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ λόρδου Φωλεροᾶ καὶ τοῦ κόμητος Δόρινκουρ καὶ ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο εἷς ἄθλιος τυχοδιώκτης, ὁ ὁποῖος ἐπώλει ἐφημερίδας καὶ ἐκοιμᾶτο ἐν ὑπαίθρῳ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὶν ἤ τον παραδώσῃ ἡ μήτηρ του ὡς κληρονόμον τοῦ κόμητος εἰς τὸν δικηγόρον, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος εἶχε στείλῃ εἰς Ἀμερικὴν πρὸς εὕρεσιν τοῦ ἐγγόνου του. Ἤρχετο κατόπιν ἡ περιγραφὴ τοῦ νέου λόρδου Φωλεροᾶ καὶ τῆς μητρός του. Κατὰ τοὺς μὲν ἦτο ἀθιγγανίς, κατὰ τοὺς δὲ ἠθοποιός, κατ' ἄλλους ὡραία Ἱσπανίς· ἀλλ' ὅλοι ἐσυμφώνουν ὡς πρὸς τὸ ὅτι ὁ κόμης Δόρινκουρ ἐμίσει τὴν νύμφην του καὶ ἔκαμνεν ὅ,τι ἠμποροῦσε διὰ νὰ μή την ἀναγνωρίσῃ καὶ ἐπειδὴ εἰς τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα αὐτὴ παρουσίαζεν ὑπῆρχε κάποια παρατυπία, θὰ ἐπροκάλει τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, εἰς δίκην ἡ ὁποία προοιωνίζετο ἐκ τῶν περιεργοτάτων.

Ἐκ τῶν ἀναγνώσεων τούτων ἡ κεφαλὴ τοῦ κ. Χὼψ ἦτο ὅλη χάος καὶ σύγχυσις. Τὴν ἡμέραν συνεζήτει μετὰ τοῦ Δὶκ ὅ,τι νέον εἶχε μάθῃ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἡμέρας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δέν τον ἠμπόδιζε νἀναμασσᾷ ὅ,τι εἶχεν εἴπῃ τὰς προηγουμένας ἡμέρας, οὕτως ὥστε αἱ συζητήσεις τῶν δύο φίλων ἀπέβαινον ἀτελεύτητοι. Αἱ ἀναγνώσεις αὐταὶ τοὺς ἔμαθον ἓν πρᾶγμα· ὅτι ὁ κόμης Δόρινκουρ ἦτο ἀρκετὰ σημαντικὸν πρόσωπον, πολὺ σημαντικώτερον ἀφ' ὅσον ἐφαντάζοντο· ὅτι κατεῖχε κολοσσιαίαν περιουσίαν καὶ ὅτι ἡ ἔπαυλις εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει ἦτο λαμπρὰ κατοικία, περιστοιχιζομένη ὑπὸ δάσους μεγαλοπρεποῦς. Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Κέδρικ, ἂν καί τα ἔλεγαν ὅλ' αὐτά, δὲν εἶχον ἐν τούτοις κατορθώσῃ νά τους δώσουν σαφῆ περὶ αὐτῶν ἰδέαν, καὶ μόνον ἀναγινώσκοντες τὰς ἐφημερίδας, ἤρχισαν νὰ ἐννοῶσι τί πρᾶγμα εἶνε ὁ λόρδος καὶ ὁ κόμης. Ὅσῳ περισσότερον συνωμίλουν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τόσῳ περισσότερον ἠρεθίζοντο ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ὀλίγον ἔλειψεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πλούτη, αἱ τιμαὶ καὶ τὰ ἀξιώματα νὰ περιέλθωσιν εἰς τὸν μικρόν των φίλον καὶ ὅτι τώρα ἐκινδύνευε νά τα χάσῃ διὰ παντός.

«Κάτι μπορούσαμε νὰ κάνωμε, ἀλλὰ δὲν ξεύρω κ' ἐγὼ τί,» εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ ἐδωδιμοπώλης. «Πρέπει κανείς νὰ ὑπερασπίζεται τὴν περιουσίαν τῆ ἰδική του ἢ τοῦ φίλου του, εἶνε δὲν εἶνε κόμης!»

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο νὰ κάμουν ὁ καλὸς κ. Χὼψ καὶ πολὺ περισσότερον ὁ Δίκ, ἢ νὰ γράψουν εἰς τὸν Κέδρικ καὶ νά τον διαβεβαιώσουν περὶ τῆς φιλίας των καὶ τῆς ἀγάπης των. Τοῦτο δὲ καὶ ἔπραξαν τῷ ὄντι, μόλις ἔλαβον γνῶσιν τῶν νέων, τὰ ὁποῖα ἀπέβλεπον τὸν νεαρόν των φίλον, κατόπιν δέ, κατὰ τὴν συνήθειάν των, ἀνεκοίνωσαν ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον τὰ δοκίμια τῶν ἐπιστολῶν των.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Δίκ :

«Ἀγαπητέ μου φίλε

«Ἔλαβα τὸ γράμμα σας καὶ ὁ κ. Χὼψ ἔλαβε τὸ ἰδικόν του καὶ πολὺ ἐλυπηθήκαμε γιὰ ὅσα συμβαίνουν. Σᾶς λέγομεν λοιπόν, σταθῆτε γενναῖος καὶ μὴ ἀφήσετε νὰ σας πάρουν ὅ,τι σας ἀνήκει. Εἶνε ὅλοι κλέπται καὶ θὰ κάμουν ὅ,τι μπορέσουν διὰ νὰ σας λῃστεύσουν. Μὲ τὴν παροῦσάν μου σᾶς λέγω ὅτι δὲν ἐλησμόνησα ὅσα ἐκάματε γιὰ μένα καὶ ἂν δὲν ἔχετε καλλίτερα σχέδια, ἐλᾶτε, θά σας κάμω σύντροφο. Ἡ δουλειὲς πηγαίνουν ἀρκετὰ καλὰ καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν. Κανένα ἄλλο παιδὶ δὲν τολμᾷ νὰ ἔλθῃ νὰ κάμῃ τὸ λοῦστρο 'ς τὴ γειτονιά μου· τὸ γιατὶ θά σας τὸ 'πῶ ἄλλη φορά.

ΔΙΚ.»

Ἰδοὺ καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Χώψ.

«Ἀγαπητέ μου κύριε»

(Ὁ κ. Χὼψ ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ κάποιαν ἀόριστον ἰδέαν περὶ τῶν κοινωνικῶν διακρίσεων καὶ νὰ σκέπτεται ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ μεταχειρίζεται τὸν ἔγγονον ἑνὸς κόμητος, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνῃ λόρδος καὶ αὐτὸς καὶ κόμης, μὲ τὴν ἰδίαν οἰκειότητα, μὲ τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο τὸν μικρὸν Κέδρικ Ἔρρολ.)

«Ἔλαβα τὴν τιμίαν σας καὶ βλέπω ὅτι τὰ πράγματα δὲν πηγαίνουν καλά. Νομίζω ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶνε κατεργαριὰ καὶ πρέπει νὰ προσέξετε καλά. Δύο πράγματα σημαντικὰ ἔχω νά σας εἴπω. Πρῶτον αὐτό: Συνεννοηθῆτε μὲ κανένα δικηγόρον καὶ κάμετε ὅ,τι ἠμπορέσετε διὰ νὰ μή σας πάρουν ἐκεῖνο ποῦ σας ἀνήκει. Ἂν ὅμως συμβῇ τὸ χειρότερον καὶ δὲν γίνετε δηλαδὴ οὔτε λόρδος οὔτε κόμης, ἐπιστρέψατε τότε εἰς Ἀμερικὴν καὶ ἔστε βέβαιος ὅτι θὰ εὕρετε ἐδῶ ἕνα καλὸν φίλον, ὁ ὁποῖος θά σας κάμῃ σύντροφον εἰς τὸ ἐδωδιμοπωλεῖον του μόλις ἔλθετε εἰς ἡλικίαν καὶ ὁ ὁποῖος πρὸς τὸ παρὸν σᾶς προσφέρει τὸ σπίτι του καὶ τὴν φιλίαν του.

» Ὑμέτερος

Σύλλας Χώψ.»

ΛΒ'

Τὴν ἐπαύριον εἷς τῶν πελατῶν τοῦ Δὶκ ἔσχεν ἀφορμὴν νὰ ἐκπλαγῇ. Ἦτο νεαρός τις δικηγόρος, ὁ ὁποῖος τώρα ἤρχιζε τὸ στάδιόν του. Εἶχε χαρακτῆρα πολὺ ἐνεργητικόν, ἐπιθυμίαν μεγάλην νὰ ἐπιτύχῃ, ἰσχυρὰν κλίσιν πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν ἦτο πολύ πτωχὸς καὶ εἶχεν ὀλίγους πελάτας. Τὸ δικηγορικόν του γραφεῖον ἔκειτο πλησίον τοῦ ὑπαιθρίου καταστήματος τοῦ Δίκ, καὶ καθημέραν ὁ μικρὸς ὑποδηματοκαθαριστὴς ἐπεριποιεῖτο τὰ ὑποδήματά του, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν μὲν πάντοτε καινουργῆ ἀλλὰ διετήρουν καλὴν ὄψιν χάρις εἰς τὴν πρόθυμον καὶ ἔντεχνον περιποίησιν τοῦ νεαροῦ μας φίλου.

Ὁ κ. Χάρισσων ἀπηύθηνε πάντοτε κανένα καλὸν λόγον ἢ καμμίαν ἀστειότητα πρὸς τὸν Δίκ.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐκράτει μίαν ἐφημερίδα εἰκονογραφημένην, τὴν ὁποίαν ἀφ' οὗ ἀνέγνωσεν, ἔτεινε πρὸς τὸν Δὶκ λέγων·

«Πάρε, Δίκ, αὐτὴ τὴν ἐφημερίδα. Θά σε διασκεδάσῃ πολὺ νὰ την διαβάσῃς τὸ μεσημέρι. Θὰ ἰδῇς τὴν εἰκόνα τῆς ὡραιοτέρας ἐπαύλεως τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς νύμφης τοῦ κόμητος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ ἔπαυλις αὐτή. Ἔμμορφη γυναῖκα ἀλήθεια, ἂν καὶ λίγο πρόστυχη. Ἔχει μαλλιὰ ἔξοχα. Αὐτὸ θὰ σε κάμῃ ἐνήμερον εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς ἀριστοκρατίας, φίλε μου Δίκ. Ἄρχισε τώρα ἀπὸ τὴν Ὑψηλότητά του, τὸν κόμητα Δόρινκουρ καὶ τὴν λαίδην Φωλεροᾶ. Ἀλλά...τί ἔπαθες;»

Αἱ εἰκόνες, περὶ τῶν ὁποίων ὡμίλει ὁ κ. Χάρισσων κατεῖχον ὁλόκληρον τὴν πρώτην σελίδα τῆς ἐφημερίδος, μόλις δ' ἔπεσαν ἐπ' αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Δίκ, τὸ παιδίον ἐξέβαλε κραυγήν, ἡ ὁποία προύκάλεσε τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν τοῦ πελάτου του.

«Τί ἔπαθες;» ἐπανέλαβε, βλέπων τὸν Δὶκ ὠχριῶντα, ἐν ᾧ μὲ χαῖνον στόμα καὶ διανοίκτους ὀφθαλμοὺς ἐξηκολούθει παρατηρῶν τὰς εἰκόνας. Ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν εἰκόνα, κάτωθεν τῆς ὁποίας ἦσαν γεγραμμέναι αἱ λέξεις «Λαίδη Φωλεροᾶ, ἡ μήτηρ τοῦ ἐπιδόξου λόρδου Φωλεροᾶ.» Παρίστα γυναῖκα ὡραίαν, νέαν ἔτι, μὲ μεγάλους μαύρους ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ χονδρὰς πλεξίδας μαύρας, αἱ ὁποῖαι περιέβαλλον τὴν κεφαλήν της.

«Εἶνε ἐκείνη!» ἀνέκραξεν ὁ Δίκ, ἀναλαβὼν ἐπὶ τέλους τὴν ψυχραιμίαν του. «Καλ' αὐτὴ ἐγὼ τὴν γνωρίζω καλλίτερ' ἀπὸ σᾶς!»

Ὁ νεαρὸς δικηγόρος ἤρχισε νὰ γελᾷ.

«Ποῦ την ἐγνώρισες, φίλε Δίκ; Εἰς τὰ σαλόνια τοῦ Λονδίνου, ἢ εἰς τὸ τελευταῖόν σου ταξεῖδι εἰς τὸ Παρίσι;

Ὁ Δὶκ δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὸ πείραγμα, ἀλλ' ἤρχισε νὰ συνάζῃ τὰς ψήκτρας του, τὰ κυτία του καὶ νά τα τοποθετῇ εἰς τὸ κιβώτιον ὅπου τὰ ἐφύλασσεν, ἀφ' οὗ ἐτελείωνε τὴν ἐργασίαν του. Προφανῶς ὑπόθεσις σπουδαιοτέρα τον ἐκάλει νάφήσῃ διὰ σήμερον τὴν ἐργασίαν του.

«Ἄκουῦς ἐκεῖ ποῦ δέν την γνωρίζω!» ἔλεγε. «Ἂς πάω νὰ ἰδῶ τί θὰ 'πῇ γι' αὐτὸ ὁ κ. Χώψ.»

[Ἕπεται τὸ τέλος]

Γρηγοριος Ξενοπουλος

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΧΑΡΤΟΠΟΙΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἠξεύρετε ποῖοι εἶνε οἱ πρῶτοι ἢ τοὐλάχιστον οἱ ἀρχαιότεροι χαρτοποιοὶ τοῦ κόσμου; χαρτοποιοί, οἵτινες ὑπῆρχον πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας, καὶ πρὸ τῆς χρήσεως τῶν μεμβρανῶν, πρὸ τῶν ἐξ ἐλεφαντόδοντος πινακιδίων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔγραφον οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ πρὸ τοῦ παπύρου ἔτι, τοῦ ὁποίου ἔκαμνον χρῆσιν οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας;

Μὴ ζητεῖτε ἀνωφελῶς· δὲν θά το εὕρετε· προτιμῶ νά σάς το εἴπω ἀμέσως.

Εἶνε αἱ σφῆκες. Βεβαίως αἱ σφῆκες δὲν εἶνε τόσον ἐπιδέξιαι ἐργάτιδες ὅσον αἱ συγγενεῖς των αἱ μέλισσαι, καὶ δὲν δύνανται νὰ κατασκευάζωσι τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο πρᾶγμα τὸ ὁποῖον λέγεται μέλι· ἴσως διὰ τοῦτο τὰς ἀποστρεφόμεθα ὅλοι. Αἱ σφῆκες προσέτι εἶνε καὶ κακαὶ καὶ λαίμαργοι. Ὁπωρικά, ζαχαρωτὰ γλυκύσματα, ὅ,τι εὕρωσιν ὁρμῶσιν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ δὲν ἐπιτρέπουν εἰς κανένα νὰ πλησιάσῃ, πληγώνουν δὲ τοὺς τολμῶντας τοιοῦτόν τι.

Καὶ τῆς μελίσσης ὁ χαρακτὴρ δὲν εἶνε καλός. Καὶ αὐτὴ εἶνε θυμώδης, ὑπερασπίζει δὲ τὸ προϊόν της μὲ πολλὴν θρασύτητα· ἀλλ' αὐτὴ τέλος πάντων ἔχει καὶ ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις· καὶ ἂν δέν την ἀγαπῶμεν ἀναγκαζόμεθα νά την ἐκτιμῶμεν διὰ τὰ προτερήματά της, διὰ τὴν δραστηριότητά της καὶ ἰδίως διὰ τὸ μέλι τὸ ὁποῖον μᾶς δίδει. Ἂς μὴν εἰποῦμε λοιπὸν τίποτε κακὸν δι' αὐτὴν ἐξ εὐγνωμοσύνης τοὐλάχιστον, καὶ ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν σφῆκα.

Ἡ σφήξ, ὅπως καὶ ἡ μέλισσα ζῇ κατὰ σμήνη, κατοικεῖ δὲ εὐρυχώρους φωλεάς, αἱ ὁποῖαι, ὅταν πρόκειται περὶ μελισσῶν λέγονται κυψέλαι. Ὅπως αἱ ἐξαδέλφαι των, ἐπίσης αἱ σφῆκες ἔχουν κέντρον, τοῦ ὁποίου χρῆσιν κάμνουν μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου προξενοῦν κεντήματα περισσότερον ἐπικίνδυνα ἀπὸ τὰ τῶν μελισσῶν. Ἐν τούτοις αὐταὶ δὲν ἔχουν μέλι νὰ ὑπερασπίσουν, καὶ ἐπομένως ἡ ἐπίθεσίς των δὲν δικαιολογεῖται.

— Ἀλλὰ τὸ χαρτί; θὰ μ' ἐρωτήσετε, δὲν μᾶς εἴπατε ἀκόμη πῶς εἶνε οἱ πρῶτοι χαρτοποιοὶ τοῦ κόσμου!

— Ἰδοὺ πῶς· αἱ φωλεαὶ τῶν σφηκῶν περιβάλλονται μὲ καλύμματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε καμωμένα ἀπὸ ἀλλεπάλληλα χάρτινα χωνιὰ ὅμοια τῶν ὁποίων ἔχουν οἱ παντοπῶλαι. Τὸ χαρτὶ τοῦτο κατασκευάζεται ὑπὸ τῶν σφηκῶν, ἀπὸ μικρὰ τεμάχια παλαιοῦ ξύλου τὰ ὁποῖα μεταβάλλουσιν αὗται εἰς εἶδος ζύμης.

Εἰς τὴν φωλεὰν ταύτην ἀφίνουν πρὸς τὰ κάτω μίαν ὀπήν, ἡ ὁποία χρησιμεύει ὡς εἴσοδος. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἂν ἰδῆτε φωλεὰν σφηκός, θὰ ἐκπλαγῆτε καὶ θὰ νομίσετε ὅτι εἶνε χωνίον ἀπὸ στουπόχαρτον. Μὲ τὴν αὐτὴν ζύμην κατασκευάζουν καὶ τὰ μικρὰ κελλία τῆς κατοικίας των· ἔπειτα δὲ κρεμῶσι τὸ ὅλον ἀπὸ ἕνα στύλον ἢ ἀπὸ ἕνα δένδρον.

Δὲν εἶχα δίκαιον νά σας λέγω ὅτι αἱ σφῆκες εἶνε οἱ ἀρχαιότεροι χαρτοποιοὶ τοῦ κόσμου;

Φιλοζωος

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ Κωστάκης καὶ ἡ Εὐτέρπη εἶνε ἀδέλφια. Ὁ Κωστάκης ἀγαπᾷ τὴν Εὐτέρπην καὶ ἡ Εὐτέρπη τὸν Κωστάκην, ἀλλ' ὄχι μόνον μὲ τὰ λόγια ἀλλὰ μὲ τὰ πράγματα, ὅπως θὰ ἰδῆτε.

Ὅταν πρόκειται ἡ μητέρα νά τους δώσῃ ὀπωρικὰ ἢ γλύκισμα δὲν ξεχωρίζει τὸ μερίδιον τοῦ καθενός· διότι καὶ ὁ Κωστάκης καὶ ἡ Εὐτέρπη τρώγουν μόνον τὸ μερίδιόν των καὶ δὲν πειράζουν τὸ ἄλλο.

Ἂν τους δώσῃ ζαχαρωτά, ἀντὶ νά τα μετρήσῃ ἓν πρὸς ἓν διὰ νὰ ἰδῇ πόσα ἔρχονται εἰς τὸν καθένα ἢ νά τα βάλῃ εἰς δύο πινάκια τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, τὰ βάζει εἰς τὸ ἴδιον πινάκιον. Καὶ τὰ καλὰ τ' ἀδελφάκια ποτέ, ποτὲ δὲν μαλόνουν.

Καὶ νὰ ἰδῆτε τί εὐτυχῆ ποῦ εἶνε! ποτὲ δὲν θά τα ἰδῆτε μὲ κατεβασμένα μοῦτρα, νὰ γρυνιάζουν, νὰ πιάνωνται, νὰ μαλώνουν καὶ ἴσως κάποτε καὶ νὰ δέρνωνται.

Ὤ, ὄχι! αὐτὰ ἔχουν πάντα τὸ χαμογέλιο εἰς τὰ χείλη, τὴν χαρὰν εἰς τὸ πρόσωπόν των· καὶ τὰ μάτια των, ὅταν παίζουν, λαμποκοποῦν ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

Ἡ μεγαλειτέρα των ἐπιθυμία εἶνε νὰ εὑρίσκωνται πάντα μαζί, νὰ παίζουν μαζί, νὰ διασκεδάζουν μαζί. Τί καλὰ ἀδελφάκια!

Ὅλαι αἱ μητέρες θὰ ἤθελαν νὰ ἔχουν τέτοια χαριτωμένα παιδιά.

Η ΓΕΝΝΑΙΑ ΧΩΡΙΚΗ

Ἴσως νομίζετε, φίλοι μου, ὅτι ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ γενναιότης ἀνήκουν ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ἄνδρας. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν γυναῖκες, αἵτινες ἀμιλλῶνται ὡς πρὸς αὐτὰς μὲ τοὺς ἄνδρας. Ποῖος δὲν γνωρίζει τὰς Σουλιώτισας, ποῖος λησμονεῖ τὸ ὄνομα τῆς Μπουμπουλίνας;

Ἡ χάρις ἡ ὁποία εἶνε τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τῆς γυναικὸς δὲν ἀποκλείει, ὡς βλέπετε, τὴν γενναιότητα. Διότι αὕτη δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν σωματικὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς. Αὐτὴ δὲ δὲν λείπει ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω τοῦτο θά σας ἀναφέρω τὸν ἡρωϊσμὸν μιᾶς κόρης, ὅστις εἶνε καθολοκληρίαν ἄγνωστος.

Τὸ συμβὰν τὸ ὁποῖον θά σας διηγηθῶ συνέβη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ. Εἶχε πέσῃ ἄφθονος χιών· ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς τήξεως ὁ Πηνειὸς ὑπερεξεχείλισε, κατεπλημμύρισε τὴν θεσσαλικήν πεδιάδα, παρέσυρε δένδρα, κατέστρεψεν ἀγρούς, ἐκρήμνισεν οἰκίας.

Ἓν μικρὸν χωρίον ἔκειτο εἰς τὴν ὄχθην τοῦ

Πηνειοῦ, εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν θέσιν ὅπου μικρὸν παραποτάμιον εἰσέβαλλεν εἰς αὐτόν. Οἱ κάτοικοι εἶχον κατασκευάσῃ ἰσχυρὸν πρόχωμα διὰ κορμῶν δένδρων, τὸ ὁποῖον ἐπροφύλαττε τὸ χωρίον ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Ἀλλ' εἰς τὴν πλήμμυραν ἐκείνην τὰ μαινόμενα καὶ ἄγρια κύματα τοῦ Πηνειοῦ εἰς τὰ ὁποῖα προσετέθησαν καὶ του μικροῦ παραποταμίου, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ τώρα ἔγινε φοβερὸν καὶ ἀπειλητικόν, συνέτριψαν καὶ διεσκόρπισαν τὸ πρόχωμα καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν ἀκατάσχετον καὶ τρομερὸν δρόμον των. Οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων μὲ ὁρμὴν κυλιόμενοι ἠπείλουν νὰ καταστρέψουν τὸ χωρίον κατὰ τὴν διάβασίν των. Οἱ χωρικοὶ πρὸ τοῦ προφανοῦς κινδύνου ἐγκατέλειψαν περιδεεῖς τὰς οἰκίας των τὰς ὁποίας ἔμελλον νὰ κατασυντρίψουν οἱ φοβεροὶ ὄγκοι.

Μόνον μία ὀρφανὴ ἐτόλμησε ν' ἀντιμετωπήσῃ τὸν κίνδυνον καὶ διὰ νὰ σώσῃ τὸ χωρίον της ἀπὸ τὸν παντελῆ ὄλεθρον, ἀψηφοῦσα τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐφοβεῖτο διόλου, ὥρμησε πρὸς τὸ πρόχωμα τὸ ὁποῖον εἶχε διασπασθῇ.

Μὲ ἓν δυνατὸν κοντάρι διεχώρισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοὺς κορμούς, καὶ οὕτω τοὺς ἠμπόδισε νὰ καταβοῦν ὡς συμπαγὴς ὄγκος καὶ ἐκτελέσουν τὸ καταστρεπτικόν των ἔργον

Τὸ ὕδωρ ἀπαντῶν τώρα ὀλιγωτέραν ἀντίστασιν ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, καὶ κατεπλημμύρησε μὲν τοὺς ἀγρούς, ἀλλὰ δὲν ἐπείραζε τὰς οἰκίας τοῦ χωρίου, τὸ ὁποῖον μὲ τόσην γενναιότητα ὑπερήσπισεν ἡ γενναία κόρη κατὰ τῶν ἀγρίων τοῦ ποταμοῦ κυμάτων.

Φαντασθῆτε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν κατοίκων! Εἰς τὴν γενναιόδωρον ὁρμὴν τῆς καρδίας των ὑπακούσαντες συνεισέφερον ὅλοι τὸ κατὰ δύναμιν καὶ ἐπροίκισαν τὴν ὀρφανήν.

Τὸ ὄνομα τῆς γενναίας κόρης ἔπρεπε βεβαίως νὰ γίνῃ γνωστὸν καὶ νὰ διαδοθῇ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Καὶ ὅμως οὐδεὶς ἠξεύρει τὸ ἰδικόν της. Πόσοι ἄνθρωποι ἀληθῶς ὠφέλιμοι μένουν ἄγνωστοι, ἐν ᾧ ἄλλοι ὀλιγώτερον ἄξιοι φήμης καὶ δόξης εἶνε γνωστοὶ εἰς ὅλους! Αὐτὰ ἔχει πολλάκις ὁ κόσμος.

Μέχρι πρό τινων ἐτῶν ἔζη γραῖα τις ἐν Θεσσαλίᾳ, ἡ ὁποία ὡς παραμύθι διηγεῖτο εἰς τὰ ἐγγόνια της ἓν ἐπεισόδιον τῆς νεότητός της, πῶς μὲ τὸ κοντάρι ἐσκόρπισε τὸν ὄγκον τῶν κορμῶν, οἱ ὁποῖοι ἠπείλουν νὰ καταστρέψουν τὸ χωρίον της.

Ἡ γραῖα αὕτη, ἡ ἄλλοτε ὀρφανὴ κόρη, κοιμᾶται τώρα τὸν αἰώνιον ὕπνον, ἀμφιβάλλω δὲ ἂν ἐπὶ τοῦ τάφου της ὑπάρχῃ καὶ ἁπλοῦς σταυρός.

Σοφια Δημου

ΕΑΡ

Πρασίνη χλόη στρώννει
Τοὺς λόφους, τὰ βουνά,
Μακρὰν ἡμῶν ὁ γέρων
Χειμὼν ἀναχωρεῖ.
Ἀκούσατε πῶς ψάλλουν
Τὰ εὔθυμα πτηνά.
Ἀνοίξατε τὰς θύρας,
Τὸ ἔαρ προχωρεῖ.

Τὸ ἔαρ ἀνεφάνη!
Ἡ λάλος χελιδὼν
Τὴν φωλεάν της πάλιν
Εὑρῆκεν ἐν χαρᾷ.
Τὸ νύκτιόν της ᾄσμα
Τονίζ' ἡ ἀηδών.
Πετῶσα πεταλούδα
Ἁπλόνει τὰ πτερά.

Τὸ ἔαρ ἀνεφάνη.
Ἡ φύσις μειδιᾷ.
Ἀνθέων ἀφθονίαν
Ἀνέδειξεν ἡ γῆ.
Καλλίφυλλος τὸν κῆπον
Στολίζει πρασιά.
Προβαίνει τὴν πρωΐαν
Ἀνέφελος αὐγή.

Ὦ ἔαρ ἀνθοφόρον,
Ὦ ἔαρ χλοερόν,
Ἡ ἔλευσίς σου πόσον
Μᾶς εἶνε θελκτική!
Σὺ φέρεις καὶ χαρίζεις
Τὸν εὔμορφον καιρόν,
Κ' ἡμεῖς ἀγάπης ᾄσμα
Σοὶ ψάλλομεν γλυκύ.

† Αλ. Κατακουζηνος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗΣ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ

ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΚΥΝΟΣ

Πολλὰ παραδείγματα ἀναφέρονται τῆς εὐφυΐας τῶν κυνῶν. Ἰδοὺ καὶ ἓν ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωμεν ἐσχάτως εἰς γερμανικὸν περιοδικόν.

Πρό τινων ἐτῶν τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης τῆς Γερμανίας διήρχετο γέρων τις τυφλός, αὐτοσχέδιος μουσικός, ὁδηγούμενος ἀπὸ ἕνα κύνα καὶ κρατῶν μουσικὸν ὄργανον, εἶδος ἁρμονίου, μὲ τὸ ὁποῖον ἔπαιζε διαφόρους δημοτικοὺς σκοπούς.

Ὁ κύων ὡδήγει τὸν τυφλὸν γέροντα ἀσφαλῶς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ἀπεράντου πόλεως· διὰ τῆς φιλανθρωπίας δὲ τῶν διαβατῶν, οἱ ὁποῖοι ἔρριπτον πεντάλεπτα ἢ δεκάλεπτα εἰς τὸν δίσκον του, ὁ πλάνης μουσικὸς καὶ ὁ πιστός του σύντροφος κατώρθονον νὰ ζοῦν ὑποφερτά.

Νύκτα τινὰ ὁ γέρων κουρασθεὶς ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς ἡμέρας ἐσταμάτησεν εἰς ἀπόκεντρον δρομίσκον, ἐκάθησεν εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἀπεκοιμήθη, καὶ ὁ σύντροφός του δέ, ὅστις ἦτο κουρασμένος, τὸν ἐμιμήθη, ἐπειδὴ δὲ τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ ἡσυχία καὶ ἡ σιωπὴ εἶχε διαδεχθῇ τὴν ταραχὴν καὶ τὸν θόρυβον τῆς πόλεως, οὐδεὶς δὲ ἐτάραττε τὸν ὕπνον των, ἀπεκοιμήθησαν καὶ οἱ δύο βαθέως ἀρκετὴν ὥραν.

Ἀλλ' ὅτε ἐξύπνησαν ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις τοῦ δυστυχοῦς γέροντος! Τὸ μουσικὸν ὄργανον εἶχε γίνῃ ἄφαντον, ἄφαντον τὸ μόνον μέσον τῆς ὑπάρξεώς των. Τί νὰ κάμουν; τί νὰ γίνουν;

Ἡ λύπη τοῦ ταλαιπώρου τυφλοῦ δὲν περιγράφεται· εὐτυχῶς ἦτο γνωστὸς εἴς τινας κατοικίας τῆς πόλεως· ἡ κατάστασίς του ἐκίνησεν εἰς οἶκτον ἀρκετὰς καρδίας· μολονότι δὲ δὲν ἠκούοντο πλέον οἱ μελαγχολικοὶ τόνοι τοῦ ὀργάνου του, ὄχι ὀλίγοι ἔθετον κάτι εἰς τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος.

Οἱ δύο φίλοι δὲν ἠσθάνθησαν πάρα πολὺ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ὀργάνου· ἐν τούτοις μὲ πόθον τὸ ἐσυλλογίζοντο πολλάκις ὅπως συλλογίζεται κανεὶς παλαιὸν φίλον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐβοήθησεν εἰς τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας του.

Παρῆλθον ἑβδομάδες τινές, καὶ ἡ λύπη τοῦ γέροντος ἤρχισε νὰ κατευνάζεται· ἀλλ' ἡμέραν τινα ἠκούσθη μακρόθεν ἦχος ἁρμονίου. Ὁ γέρων δὲν ἔδωκε προσοχήν· εἶνε τόσοι οἱ πλάνητες μουσικοί, οἱ ὁποῖοι περιφέρονται μὲ τὸ ὄργανόν των εἰς τοὺς δρόμους!

Ἀλλ' ἂν ὁ γέρων τυφλὸς ἔμεινεν ἀδιάφορος δὲν συνέβη ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν ὁδηγόν του εἰς τοὺς πρώτους ἤχους τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου ρῖγος διέδραμε τὸ σῶμα τοῦ κυνός· ἤρχισε νὰ σείῃ τὴν οὐράν του, αἱ ἀκατάπαυστοι ὑλακαί του ἀπεδείκνυον ὅτι κάτι ἔκτακτον ἠσθάνετο τὸ ἔξυπνον ζῷον.

Διὰ μιᾶς, ὡς νὰ ἔλαβεν ἔξαφνα μίαν ἀπόφασιν, ἔσυρε μὲ ὁρμὴν τὸν κύριόν του πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἠκούετο τὸ ὄργανον· ἐφ' ὅσον δὲ ἐπλησίαζεν ἡ ἀναπνοή του ἐγίνετο μᾶλλον θορυβώδης καὶ αἱ ὑλακαί του ἀγριώτεραι.

Τέλος φθάνει μετὰ τοῦ γέροντος τυφλοῦ πλησίον τοῦ παίζοντος τὸ ὄργανον. Ὦ! τὸ νοήμον ζῷον δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ! Ἐκεῖνο ἦτο τὸ ἀγαπητὸν ὄργανον τοῦ κυρίου του, τὸ ὄργανον τὸ ὁποῖον ἐκλάπη ὅταν ἐκοιμῶντο καὶ τὸ ὁποῖον τοσάκις εἶχε συλλογισθῇ.

Τί εἶχε συμβῇ;

Ἡ ὁμοιότης τῶν ἤχων τοῦ ὀργάνου ἐκείνου πρὸς τοὺς ἤχους τοὺς ὁποίους ἤκουε τόσον συχνὰ ἐπροξένησαν ἐντύπωσιν εἰς τὸ εὐφυὲς ζῷον. ἠθέλησε νὰ διευκρινήσῃ τὸ πρᾶγμα, νὰ διαλύσῃ τὴν ἀμφιβολίαν του. Τὸ ὁρμέμφυτόν του τὸ ὡδήγησεν ἀσφαλῶς.

Ἐν ἀκαρεῖ, μὲ ἀκατάσχετον ὁρμήν, ἐχύθη ἐπὶ τοῦ κλέπτου, ἥρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαιμόν, καὶ διὰ χαρωπῶν ὑλακῶν εἰδοποίησε συγχρόνως τὸν κύριόν του ὅτι τὸ ἀγαπητόν, τὸ περιπόθητον ὄργανον εὑρέθη.

Οἱ θεαταὶ τῆς παραδόξου ἐκείνης σκηνῆς ἔμειναν ἔκπληκτοι ἐκ τοῦ ἀπροσδοκήτου συμβάντος. Προσῆλθε καὶ ἡ ἀστυνομία ἥτις ὑποπτεύσασα ὅτι κάτι μυστήριον ἐκρύπτετο ἠρεύνησε τὴν ὑπόθεσιν· τὸν κλέπτην ἐφυλάκισεν ἀμέσως· εἰς δὲ τὸν εὐτυχῆ γέροντα ἀπέδωκε τὸ ὄργανον, ὅστις κλαίων ἐκ χαρᾶς ἐνηγκαλίζετο πότε τὸν κύνα πότε τὸ ὄργανον, τοὺς δύο ἀγαπητοὺς συντρόφους τῶν τυφλῶν γηρατείων του.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Τὴν 2αν Ὀκτωβρίου βαρυπενθὴς ὡδήγει εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του τὸν Ἀλέξανδρον Κατακουζηνὸν πολυπληθὴς συνοδεία, ἐν τῇ ὁποίᾳ πολυάριθμοι ἦσαν οἱ μαθηταὶ καὶ θαυμασταὶ αὐτοῦ.

Περὶ τοῦ διαπρεποῦς ἀνδρός, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ ἱδρυτὴς ἔπειτα δὲ καὶ διευθυντὴς τοῦ Ὠδείου, περὶ τοῦ καλλιτέχνου εἰς τὸν ὁποῖον γενεαὶ ὁλόκληροι ὀφείλουσι τὴν μουσικὴν αὐτῶν μόρφωσιν καὶ τὴν πρὸς τὴν τέχνην ἐνθουσιώδη ἀγάπην των, περὶ τοῦ μελοποιοῦ ὅστις πλὴν πολυαρίθμων ἄλλων ἔργων, μεγάλων καὶ μικρῶν, συνέθεσε καὶ δύο μελοδράματα τὴν «Ἀρετὴν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τὸν «Ἀντώνιον Φοσκαρίναν» ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον παρεστάθη πλειστάκις μετ' ἐπιτυχίας ἐν τῷ ἐν Ὀδησσῷ θεάτρῳ τῷ 1861, περὶ τοῦ σοφοῦ μουσικοδιδασκάλου ὅστις συνέγραψε τὴν ἀπαράμιλλον τοῦ *Ἁρμονικήν*, ἥτις ἐκδιδομένη θέλει φωτίσῃ γενεὰς ἐπὶ γενεῶν, περὶ τοῦ χαριεστάτου συγγραφέως ὅστις ἐκόσμει τὰς σελίδας περιοδικῶν ἡμερολογίων καὶ ἀπὸ τοῦ 1849—ὅτε ἦτο δεκαεννέα ἐτῶν μόνον—μέχρι τοῦ 1889 ἐδημοσίευσε δεκαεπτὰ ἐμμετρα ἔργα, περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Κατακουζηνοῦ ἐν τῷ συνόλῳ τῆς δράσεως αὐτοῦ δὲν θέλομεν πραγματευθῇ ἰδιαιτέρως ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ. Ἐνταῦθα θέλομεν βιογραφήσῃ διὰ βραχέων τὸν ἐπιφανῆ ἄνδρα ἐν διατρίβοντες ἰδίως εἰς τὰς πρὸς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἢ τὸν κύκλον τῆς ἐνεργείας της σχέσεις αὐτοῦ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ (1824—1892)

Ὁ Ἀλέξανδρος Κατακουζηνὸς ἐγεννήθη τὸν Μάρτιον τοῦ 1824 ἐν Τεργέστῃ, ὅπου οἱ γονεῖς αὐτοῦ κατέφυγον ἐκ Σμύρνης κατὰ τοὺς δυσκόλους ἐκείνους χρόνους. Ἐξ ἐπισήμου οἰκογενείας καταγόμενος εἶχε πρὸς μητρὸς πάππον τὸν περιώνυμον διδάσκαλον τοῦ γένους Κωνσταντῖνον Κούμαν, ὅστις ἐδίδαξεν εἰς τὸν μικρὸν ἔγγονόν του τὰ γράμματα καὶ γραμματικὴν δι' αὐτὸν καὶ τὰ λοιπὰ ἐγγόνιά του συνέγραψεν.

Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε φυσικὴν καὶ ἀκατάσχετον κλίσιν εἰς τὴν μουσικήν, ἐν μικρᾷ δὲ ἡλικίᾳ ἔπαιζεν ἤδη ἐξαίρετον κλειδοκύμβαλον. Μετά τινων ἐτῶν διαμονὴν ἐν Ἀθήναις, ὅπου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐγκατεστάθη ἡ μήτηρ του μετὰ τῶν τέκνων της, δεκαεπταετὴς ἀνεχώρησεν εἰς Βιέννην πρὸς τελειοποίησίν του εἰς τὴν μουσικήν. Ἐκεῖ μετὰ τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς Ραϊχέντλεχερ ἐτετραφώνησε τὸ πρῶτον τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικήν, εἰσαγαγὼν αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, τοῦ ὁποίου τὸν χορὸν διηύθυνεν ἐπὶ δεκαεπτὰ ὁλόκληρα ἔτη.

Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς Ὀδησσόν, τῇ προσκλήσει τῶν αὐτόθι ὁμογενῶν, καὶ εἰσήγαγε καὶ ἐκεῖ τὴν μουσικήν του εἰς τὸν ναὸν τῆς

Ἁγίας Τριάδος. Ἀπὸ τοῦ 1870 δὲ εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὸν ναὸν τῶν ἀνακτόρων ὅπου διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης.

Ἀλλ' ἐν ᾧ ἔζη εἰς τὰς ὑψηλὰς σφαίρας τῆς τέχνης, ἡ τρυφερὰ καρδία του παρεκίνει αὐτὸν νὰ συλλογίζεται καὶ τὰ παιδία. Πρὸ αὐτοῦ δὲν εἰσέρχομεν σχεδὸν σχολικὰ ἄσματα· τὰ σχολεῖα ἔμενον ἄφωνα, ἢ ἠκούοντο μόνον ἐν αὐτοῖς μονότονοι τινὲς ψαλμῳδίαι. Ὁ Κατακουζηνὸς συνενῶν ἐν ἑαυτῷ ποιητὴν καὶ μελοποιὸν ἐποίησεν ἢ ἐμελοποίησε τὰ γεμάτα τόσην παιδικὴν χάριν ᾄσματα, τὰ ἔχοντα τόσον γλυκεῖαν, τόσον ἀφελῆ, τόσον περιπαθῆ ἢ παιγνιώδη μελῳδίαν, τὰ ὁροσίζοντα καθ' ἑκάστην τὸ πνεῦμα τῶν παιδίων μετὰ τὸν κόπον τῶν μαθημάτων, τὰ ἐμβάλλοντα τὸν πρῶτον σπινθῆρα τῆς μουσικῆς εἰς τὰς μικρὰς καὶ ἀπαλὰς ψυχὰς τῶν νέων Ἑλληνικῶν γενεῶν.

Ἀλλ' ἰδίως εἰς τὰς σελίδας ταύτας πρέπει νὰ ἐξάρωμεν τὴν πρὸς τὴν Διαπλασιν στοργὴν αὐτοῦ. Ἀπὸ τοῦ 1ου φυλλαδίου αὐτῆς μέχρι τοῦ νῦν, ἐπὶ δεκατέσσαρα ὅλα ἔτη, σχεδὸν ἄνευ διακοπῆς, ὑπῆρξεν ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης, ὁ εἰλικρινὴς φίλος, ὁ πεφωτισμένος σύμβουλος τῆς Διαπλασεως. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσωμεν τὴν προθυμίαν μεθ' ἧς ἔφερεν εἰς τὸ Γραφεῖον ἡμῶν τὰ διὰ τῆς ὡραίας εὐκρινοῦς γραφῆς του γεγραμμένα χειρόγραφά του, οὐδὲ τὴν ἀγαθότητα του τὴν διακεχυμένην εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του, τὴν διακεχυμένην εἰς τὰ ἔργα του, τὴν διακεχυμένην εἰς τὰς πράξεις του. Τὸν τάφον τοῦ Κατακουζηνοῦ, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ τύπος τῆς μετριοφροσύνης καὶ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ ὁποίου ἡ σημασία θὰ κατανοηθῇ κατ' ἀξίαν ὅταν παρέλθῃ ὀλίγος χρόνος καὶ ὅταν ἀντ' αὐτοῦ τοῦ σιγῶντος μετριοφρόνως ὁμιλήσωσι τὰ ἔργα του, τὸν τάφον τοῦ φίλου καὶ τοῦ συνεργατου ραίνομεν μὲ ἄνθη ἀλησμονήτου λύπης, μὲ δάκρυα ἐγκαρδίου εὐγνωμοσύνης!

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶνε 62,622,000. Ἐν διαστήματι 10 ἐτῶν ὁ πληθυσμὸς ηὐξησε κατὰ 13 ἑκατομμύρια. Ἡ Νέα Ὑόρκη ἔχει 1,600,000 κατοίκων. Τὸ Σικάγον 1,100,000, ἡ Φιλαδέλφεια 1,040,000

Ἡ διάρκεια τῶν ὀνείρων.

Οἱ σοφοὶ διισχυρίζονται ὅτι τὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα ἀφ' οὗ ἐξυπνήσωμεν νομίζομεν ὅτι διήρκεσαν πολλὴν ὥραν, διαρκοῦν τοὐναντίον πολὺ ὀλίγον. Τὸ μακρότερον μόλις διαρκεῖ 5 λεπτά. Τὸ ἑπόμενον γεγονὸς ἀποδεικνύει ὅτι οἱ σοφοὶ οὗτοι ἔχουσι δίκαιον.

Ἐσπέραν τινα ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ὑπηγόρευεν ἐπιστολὰς εἰς τὸν γραμματέα του. Ὁ μέγας ποιητὴς καταβληθεὶς ἀπὸ τὸν κόπον ἀπεκοιμήθη. Μετά τινας στιγμὰς ἀφυπνίσθη ἐξ ὀνείρου, τὸ ὁποῖον ἐνόμισεν ὅτι διήρκεσε πολλὰς ὥρας, ἔψεξε δὲ τὸν γραμματέα του διότι τον ἐπερίμενε ἀντὶ νὰ τον ἐξυπνήσῃ ἢ ἀντὶ ν' ἀναχωρήσῃ.

Ποία ὑπῆρξεν ὅμως ἡ ἔκπληξίς του ὅταν ὁ γραμματεύς του, ὅστις δὲν ἐνόει διατί παρεπονεῖτο ὁ Οὐγκώ, τῷ διαβεβαίωσεν ὅτι μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε τελειώσῃ τὴν ὑπαγορευθεῖσαν φράσιν.

Ἡ ζωὴ τῶν μυρμήκων.

Ἐν ᾧ πολλὰ ἔντομα ζῶσι μόνον μίαν ἡμέραν ἢ μίαν ἑβδομάδα ἢ τὸ πολὺ ἓν ἔτος, ὁ μύρμηξ ζῇ περισσότερον· ὁ σπουδαιότατος παρατηρητὴς τῶν ζώων τούτων Τζὼν Λοῦβοκ τρέφει εἰς τὰ μυρμηκοτροφεῖά του δύο θηλυκοὺς μύρμηκας, οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν εἰς τὴν *σεβασμίαν ἡλικίαν* τῶν δώδεκα ἐτῶν· ὁ Λοῦβοκ γράφει ὅτι τὰ γραΐδια αὐτὰ διατηροῦν ὅλας τὰς πνευματικάς των δυνάμεις καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ γεννοῦν ᾠά, μολονότι τὰ μέλη των ἔγιναν ἀπὸ τὸ γῆρας δύσκαμπτα. Οἱ μύρμηκες εἶνε ὡς γνωστὸν ἔξυπνα ἔντομα, ἴσως δὲ τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ζοῦν ἀρκετὸν καιρόν· διότι μαζεύουν περισσοτέραν πεῖραν καὶ κληροδοτοῦν αὐτὴν εἰς τοὺς ἀπογόνους των. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα μεταξὺ τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς μυίας, ἥτις ζῇ μίαν ἡμέραν μόνον, καὶ τῶν τοῦ μύρμηκος, ὑπάρχει μεγάλη διαφορά.

Χῶραι παράγουσαι ζάχαριν.

Ἡ μεγαλειτέρα παραγωγὴ ζαχάρεως γίνεται ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου κατὰ τὸν 16ον ἤδη αἰῶνα ὑπῆρχον πολλὰ καὶ σπουδαῖα ζαχαροποιεῖα. Ἡ ἐτησία αὐτῆς παραγωγὴ ἀνέρχεται εἰς 606,000 τόννων· ἔπειτα ἔρχεται ἡ Κούβα μὲ ἐτησίαν παραγωγὴν 520,000 τόννων· ἔπειτα ἡ Αὐστρία μὲ 460,000· μετ' αὐτὴν ἡ Γαλλία μὲ 390,000· ἔπειτα αἱ Ἀγγλικαὶ ἀποικίαι μὲ 340,000· ἀκολουθεῖ δὲ ἡ Ρωσσία μὲ 249,000, καὶ μετ' αὐτὴν ἔρχεται ἡ Ἰάβα μὲ 190,000 τόννων. Ἐκ τῶν χωρῶν τούτων ἡ μὲν Κούβα, αἱ Ἀγγλικαὶ ἀποικίαι καὶ ἡ Ἰάβα παράγουσι τὴν ζάχαριν ἐκ ζαχαροκαλάμου, ἐν ᾧ ἡ Γερμανία, Αὐστρία, Γαλλία καὶ Ρωσσία ἐκ *κοκκινογουλίων*.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης εἶνε ὑπηρέτης εἰς μίαν οἰκίαν. Ἐσπέραν τινα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κυρία του εἶχε προσκεκλημένους, ὁ Κουφιοκεφαλάκης εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἦσαν οὗτοι, κρατῶν δίσκον· ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν ποτήρια, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο ἦσαν ἄδεια.

— Διατί τὰ ἄδεια αὐτὰ ποτήρια; τὸν ἠρώτησεν ἡ κυρία.

—Γιὰ τοὺς κυρίους ποῦ δὲν πίνουν, κυρία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρῆς Καρδιᾶς.

*

Πατήρ. Διατί, παιδί μου, γλείφεις μονάχα τὸ γλύκισμα τῆς τούρτας σου χωρὶς νὰ τρώγῃς καὶ τὸ ψωμὶ ποῦ εἶνε ἀποκάτω;

Γιαννάκης (μετὰ μικρὰν σκέψιν). Γιατί μοῦ εἶπες πολλὲς φορὲς νὰ μὴν κάνω δύο πράγματα συγχρόνως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐωθινοῦ Ἀστέρος

Παιδικὴ σκέψις.

— Πατέρα, διατί λέγεις ὅτι τὸ ἄλογό σου εἶνε φυβιτσάρικο; δὲν πιστεύω νὰ εἶνε, ἀφοῦ κοιμᾶται μόνο του 'ς τὸ σταῦλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίσου.

*

Ἐν τῷ σχολείῳ.

Διδάσκαλος. Διατί λέγομεν εἰς τὸ *Πάτερ ἡμῶν*, δὸς ἡμῖν τὸν ἄρτον τὸν *ἐπιούσιον*;

Μαθητής. Διότι ἂν ἐζητούσαμεν μηνιαῖον ἢ ἐτήσιον θὰ ἐμούχλιαζε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Πυρφόρου.

*

Ἐν τῷ Ζαχαροπλαστείῳ.

—Ἔλα λοιπόν, Διλή, κάμε γρήγορα, θὰ νυκτώσῃ ὅσο νὰ ἐκλέξῃς τὸ γλυκὸ ποῦ σ' ἀρέσει.

— Μαμμά, ζητῶ ἕνα ποῦ νὰ βαστάξῃ πειὸ πολύ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Βεβαίως λαμπρὰ θὰ ἦτο ἡ ἰδέα, *Ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμέ*, νὰ ἐσκοτόναμεν τὴν ἀσθένειαν, καὶ νὰ ἠλευθερονόμεθα ἀπ' αὐτήν. Εἰς τὰ παραμύθια οἱ ἥρωες φονεύουν τοὺς δράκους, ἀλλ' εἰς τὴν πραγματικότητα ὁ ἡρωϊσμὸς δὲν ὠφελεῖ κατὰ τῆς ἀσθενείας, ὅταν εἶνε βαρεῖα. Ὠφελεῖ ἡ ἰατρική, ἀλλὰ φεῦ! ὄχι πάντοτε. Ἐνθυμοῦμαι ἓν τρυφερώτατον διήγημα τοῦ μεγάλου συγγραφέως Ἀλφόνσου Δωδέ, εἰς τὸ ὁποῖον ἓν βασιλόπουλον κεῖται εἰς τὴν κλίνην του ἑτοιμοθάνατον. Τῷ εἶχον εἴπῃ ὅτι εἶνε πανίσχυρον, ὅτι ὁ λόγος του εἶνε διαταγή, ὅτι δύναται τὰ πάντα· εἰς τὴν ἀφέλειάν του δὲ τὸ δυστυχισμένον προσκαλεῖ τοὺς ἀνδρείους σωματοφύλακάς του νὰ κτυπήσουν, νὰ θανατώσουν τὸν Χάρον. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ βασιλόπουλον ἀποθνήσκει.

Τὸ βιβλίον σοὶ ἐστάλη ἐγκαίρως, *Κόρη τοῦ Γιαλοῦ*, τὸ δὲ ὑπόλοιπον διετέθη κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Περὶ τοῦ Κανονισμοῦ ἢ τοὐλάχιστον περὶ τῶν σχετικῶν πληροφοριῶν θὰ φροντίσω, *Προμηθεῦ Πυρφόρε*, καὶ θά σοὶ τα στείλω, ἂν εἶνε δυνατόν. Διὰ τὰ καλά σου λόγια σ' εὐχαριστῶ.

Ἴσως τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν σοὶ γράφω, *Κατσικάκι τῆς Μάγης*, ἐπάγωσεν ἡ λίμνη σας καὶ τρέχεις ἐπάνω εἰς τὸν πάγον. Ξεύρεις καὶ κάμνεις κύκλους, στέκεις μόνον μὲ τὸ ἕνα πόδι, μπορεῖς καὶ χαράζεις μὲ τὴν μύτην τοῦ παγοπεδίλου σου γραμμὰς παντὸς εἴδους ἐπάνω εἰς τὸν πάγον; Ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν ὡραῖον καιρόν, ἥλιον καὶ καλὰς ἡμέρας· ὁ περίπατος εἶνε ἀληθινὴ ἀπόλαυσις. Ἄλλα αἰνίγματα νὰ στείλῃς, ἀγαπητέ μου *Στρατηγέ*· καὶ θά τα δημοσιεύσω μὲ εὐχαρίστησιν ὅταν εἶνε καλὰ καὶ ὀλιγώτερον γνωστά.

Περιμένω λοιπὸν ἐπιστολήν σου, *Σιδηρᾶ Πύργε*. Γράφε μου τακτικά.

Δὲν ἠξεύρω πῶς εἰς μερικοὺς φίλους μου καταβαίνει ἡ ἰδέα ὅτι δὲν τους ἀγαπῶ, ὅτι δὲν τους ἐκτιμῶ ὅτι, ὅτι κτλ. κάπου κάπου δέ μου γράφουν μὲ τόνον πικρὸν τὸ παράπονόν των. Εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπω ὅτι τους ἀγαπῶ ὅσον καὶ τοὺς ἄλλους καὶ ὅτι ἂν δὲν ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς των τοῦτο προέρχεται ἢ διότι αἱ ἐπιστολαί των δὲν ἔχουν τι ἄξιον ἀπαντήσεως, καὶ προτιμῶ τὰς ἐπιστολὰς τὰς διδούσας ἀφορμὴν εἰς ἀπάντησιν, ἢ καὶ διότι δὲν λαμβάνω κάποτε τὰς ἐπιστολάς των ὅταν ἔρχωνται ἀπὸ μακρυνὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἐπικρατεῖ μεγάλη ταχυδρομικὴ τάξις; Ἂς λεχθῇ ἅπαξ διὰ παντός· ἡ Διαπλασις ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς φίλους της πολύ, πολύ. Περὶ τῆς ἀγάπης της δύναται νὰ λεχθῇ ὅ,τι θαυμασίως εἶπεν ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ὁμιλῶν περὶ τῆς μητρικῆς ἀγάπης πρὸς τὰ τέκνα:

Chacum en a sa part et tous l'ont tout entier.

Τὰς παρατηρήσεις ταύτας τὰς ἀφορώσας ἐν γένει εἰς τοὺς φίλους μου, ἂς λάβῃ καὶ ἰδιαιτέρως ὑπ' ὄψιν ἐκεῖνος ὅστις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς αὐτάς, ὁ ἐκ Σύμης Σ. Δ. Εὐσταθιάδης.

Περιμένω ἀνυπομόνως ἐπιστολήν σου, *Πικουλίνε*, μὲ τὴν ἀφήγησιν τῶν περιπετειῶν τοῦ περιφήμου Ἀσταρώθ.

Τ' ἀποτελέσματα τοῦ 24ου Διαγωνισμοῦ ἐδημοσιεύθησαν ἐν σελίδι 30 τοῦ 18ου τόμου, *Μεγάθυμε Κεφαλλήν*. Ζήτησέ τα καὶ θά τα εὕρῃς.

Οἱ στίχοι σου σχετικῶς πρὸς τὴν ἡλικίαν σου, *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*, δὲν εἶνε ἄσχημοι, ἀπολύτως ὅμως δὲν εἶνε καλοί. Κάμνεις μετρικὰ λάθη· τί θὰ εἰπῇ δὲ προσῳδία δὲν το εἰξεύρεις ἀκόμη καλὰ καλά. Ἀσχολοῦ μὲν εἰς τὴν ποίησιν μὴν ἐξοδεύῃς ὅμως πολὺν καιρὸν δι' αὐτήν.

Λοιπὸν σεῖς ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν Ρουμανίαν εἴχατε φοβερὸ χιόνι, *Φιλόπατρι Κόδρε*; Καὶ τόσον πολὺ ποῦ ἐνόμιζες ὅτι ἐκλείσθη ἡ ταχυδρομικὴ συγκοινωνία; Ὄχι, φίλε μου· τοιοῦτό τι δὲν συνέβη· καὶ τὰ φύλλα σοι ἐστάλησαν τακτικώτατα. Ἐδῶ μόνον αἱ κορυφαὶ τῶν βουνῶν ἐσκεπάσθησαν ἀπὸ χιόνι, ἀλλ' εἰς τὰς κοιλάδας καὶ τὰς πόλεις δὲν ἐτόλμησεν ἀκόμη νὰ ἐμφανισθῇ.

Ἂς μὴν πικραπονούμεθα, καλή μου *Μαγευμένη Ἀσπίς*, ἂν κάμνῃ κ' ἐδῶ κρύο, κάποτε, κάποτε· χειμὼν εἶνε αὐτὸς βλέπεις· τί νὰ εἰποῦν οἱ ἄλλοι ποῦ κατοικοῦν εἰς βορεινὰ κλίματα; Τώρα ὅμως μὲ τὸν καλὸν καιρὸν τὸ μάθημα τοῦ πιάνου ἐπῆρε κ' ἔδωσε, ἀφ' οὗ μὲ τὸ κρύο δὲν ἐπήγαινε τόσο καλά, καὶ τὸ γράψιμό σου δὲ θὰ ἔγινε χωρὶς ἄλλο καλλίτερον ἀφ' οὗ ἡ ψύχρα σὲ ἠνάγκαζεν εἰς κακογραφίαν· ὥστε τὸ γράψιμό σου δύναται νὰ θεωρηθῇ εἶδος βαρομέτρου· κακὸς καιρὸς κακὸ γράψιμο, καλὸς καιρὸς καλὸ γράψιμο. Καλὸ κι' αὐτό!

Ἐκ τῶν σταλέντων στεῖλε καὶ ἄλλα, φίλε μου Χ. Σ. Μπαχώμη, καὶ θὰ γίνῃ ἐκλογή. Θά σου συστήσω καὶ πάλιν νὰ ἐπιθεωρῇς τὰ χειρόγραφά σου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1893]

185. Στοιχειόγριφος.

Ὀλίγοι μ' ἔχουν σὰν μιλοῦν, ἀλλὰ πολλοὶ σὰν γράφουν
Μοῦ κόβουν τὸ κεφάλι...
Ἀλλὰ μὲ μένα πάλιν
Συνεννοοῦνται μιὰ χαρὰ καὶ δὲν μιλοῦν, δὲν γράφουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος.

186. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε νῦ καὶ βάλε λὰ
καὶ χωρὶς πολλὰ πολλὰ
Ἀπὸ ἄρχοντα ἀρχαῖον
Θά με ἰδῇς εἰς τὸ Αἰγαῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Δεσμώτου.

187. Στοιχειόγριφος.

Ἐπὶ τῶν πάλαι χρόνων
Εἰς τὴν χορείαν τῶν θεῶν κ' ἐγὼ κατεῖχον θρόνον.
Ἂν ἐκ τοῦ ὅλου κεφαλὴν καὶ τράχηλον χωρίσῃς
Τὸν ἕνα τῶν γονέων σου 'ς τὸ μέσον θἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

188. Πρόβλημα.

Δεκατέσσαρα νομίσματα ἐκ δύο, μιᾶς, καὶ ἡμισείας δραχμῆς ἀποτελοῦσι τὸ ποσὸν δέκα τεσσάρων δραχμῶν.
Πόσα εἶνε ἐξ ἑκάστου νομίσματος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

189—191. Κεκρυμμένα ὀνόματα δένδρων.

1. Ἐλελεῦ! κυνηγὸς φωνεῖ ὅταν θήραμα βλέπῃ.
2. Μὴ Λέανδρον εἴπῃς, ἀλλ' Ἡρώ.
3. Ἡμεῖς οἰκίαν ἰδικήν μας δὲν ἔχομεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμοῦ.

192-196. Μαγικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς δύο γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Χρόνος, ἁλική, ἰξός, βράχος, κλίνη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Κόδρου.

197. Παίγνιον.

Διὰ τῶν κατωτέρω δώδεκα συλλαβῶν σχημάτισον ρητόν.

		μαλ	θε		
	πλου	λως	κου	τειν	
κα	η	ειν	λε	λον	α

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Δημητροπούλου.

198. Ἐπανόρθωσις στίχων.

Ὁ ἥλιος 'χύθη, διαλυέται ἡ πάχνη, ἡ αὐγὴ γελάει σὰν τὴ νειότη, τ' ἀέρι, εἰς τὰ φύλλ' ἂν περνάῃ, ἀγροικιέται σὰν πουλιοῦ ξεσυρμάδι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμοῦ.

199. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν τριάκοντα τυράννων.

1, Τετράπουν. 2. Πτηνόν. 3, Ἄστρον. 4, Ἔνδυμα. 5, Κωμόπολις ἑλληνική. 6, Πόλις ἑλληνική. 7, Κακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Μούγλων.

200. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου φιλοσόφου.

(1, Ὡραία πόλις. 2, Ζῷον. 3, Θεά. 4, Μία τῶν Κυκλάδων. 5, Μία τῶν πέντε Ἠπείρων. 6, Βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Μούγλων

201. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτεσι τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς ὀνομαστοῦ ἀλλ' ἀτυχοῦς ἄνακτος.

(1, Θεός. 2, Δεινὴ ἀσθένεια. 3, Ἥρως. 4, Ἀρχαῖος βασιλεὺς πλουσιώτατος. 5, Νομὸς τῆς Ἑλλάδος 6, Μέρος τοῦ φυτοῦ. 7, Μία τῶν Ἐριννύων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

202. Φωνηεντόλιπον.

Χ—γνν—στρζσ—θμλ—κν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Μούγλων.

302. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ἡ—ει—οο—εα.

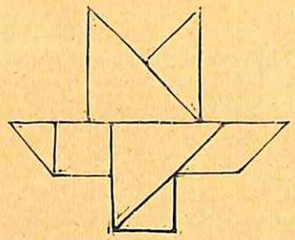
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαύρου Κύκνου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Ὀκτωβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

125. Κωφός (Κῶς, Φῶς).—126. Νάρκισσος, Κισσός.—127. Βέλος, Ἕλος—.128. Τὸ Καρποῦζι. —129. Ὁ Ἄτλας.—130. Ἡ ἀναπνοή.—131 - 135. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος κ σχηματίζονται αἱ λέξεις: Κρέων, δοκός, κάρφος, ἄκρα, ἄκρος.—

136.

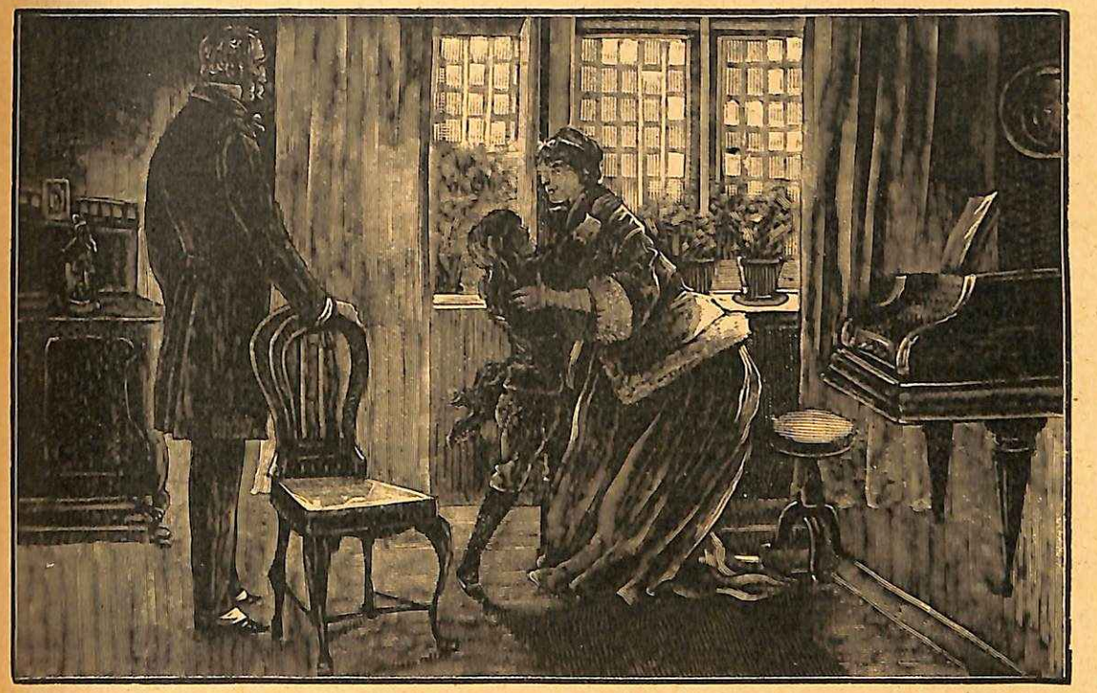
—137. Ὁ πρῶτος πρέπει νὰ λάβῃ δρ. 700, ὁ δεύτερος 900 καὶ ὁ τρίτος 1200.—

138. Μετ' ὀλίγους ἔτι χρόνους τὰ πτωχὰ αὐτὰ παιδία
Εἰς τὸν δύσζηλον ἀγῶνα τῆς ζωῆς θἀποδυθῶσιν,
Ἄλλα θέλει ἀμειλίκτως ἀφανίσ' ἡ δυστυχία
Ἄλλα θέλει χρυσῆ μοῖρα καὶ νεότης στεφανώσει.

—139-141. Α') Δίνος.—Β') Θεσσαλονίκη,—Γ') Λυών.—142. Διὰ τοῦτο ἔχομεν δύο ὦτα καὶ ἓν στόμα ἵνα ἀκούωμεν πολλὰ λέγωμεν δὲ ὀλίγα.—143. Ἐκδικεῖται τις ἐπωφελῶς τὸν ἐχθρόν του ἐὰν λυπῇ αὐτὸν διὰ τῆς ἠθικῆς του τελειοποιήσεως.—144. ΠΟΛΥΜΝΙΑ (1, ΠελοΠίδας. 2, ΗμίΟνος. 3, ΣόΛων, 4, ΜΥς. 5, ΚίΜων. 6, ΚραΝίον. 7, Ἥλιος. 8, ΓλΑύξ).—145. ΑΛΗΚΤΩ (Ἀλκυών. 2, Λαοκόων. 3, Ἥλιος. 4, Κίμωλος 5, Τάρας. 6, Ὠκεανία).—146. Γρῖφος εἶμαι, λύσιν περιμένω.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

«Πε μου, Αγαπη μου, ποτε θα ελθης να κατοικησης μαζι μας;» (Σελ 181)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[Μυθιστόρημα της αγγλιδος Frances Hodgson Burnett]

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 145]

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὅλα ἦσαν ἕτοιμα καὶ ὁ μικρὸς διευθύνετο τρέχων πρὸς τὸ μαγαζεῖον τοῦ ἐδωδιμοπώλου, ἀφίνων τὸν πελάτην του ἄνευ ἐξηγήσεων καὶ κατάπληκτον διὰ τὴν ἐσπευσμένην ταύτην φυγήν. Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Χὼψ δὲν ἐπίστευεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅταν εἶδεν εἰς τοιαύτην ὥραν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν τὸν Δίκ. Πρωΐ ὥρα, μὲ τόση δουλειά, καὶ ὁ μικρὸς νά την ἀφίνῃ καὶ νὰ φεύγῃ, πῶς ἐγίνετο αὐτό! Ὁ ἐδωδιμοπώλης περιέμενεν ἐξηγήσεις ἀλλ' ὁ Δίκ εἶχε τρέξῃ μὲ τόσην ταχύτητα, ὥστε τοῦ ἐκόπη ἡ φωνὴ καὶ τὸ μόνον ποῦ ἠμπόρεσε νὰ κάμῃ, ἦτο νὰ ρίψῃ τὴν ἐφημερίδα ἐπὶ τοῦ γραφείου καὶ νὰ κάμῃ νεῦμα εἰς τὸν κ. Χὼψ νά την παρατηρήσῃ.

«Τί τρέχει;» εἶπεν ὁ ἐδωδιμοπώλης. «Ἄ!! εἶνε ἡ λαίδη Φωλεροᾶ, ἡ μήτηρ τοῦ ἐπιδόξου λόρδου Φωλεροᾶ. Ἡ μητέρα τοῦ ἄλλου, γιατὶ δὲν εἶνε, βέβαια ἡ μητέρα τοῦ Κέδρικ. Ἡ κ. Ἔρρολ δὲν ὡμοίαζε διόλου μὲ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶνε ἴσως ἔμμορφη, ἀλλὰ πολὺ πρόστυχη.

—Βεβαιότατα δὲν εἶνε ἡ μητέρα τοῦ Κέδρικ» εἶπε τότε ὁ Δίκ, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ συνέρχεται κάπως καὶ νἀναλαμβάνῃ τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου. «Βεβαιότατα δὲν εἶνε ἐκείνη. Ἰδέτε την καλά, κύριε Χώψ. Αὐτὴ λαίδη! ἂς νὰ μή! Αὐτὴ σύζυγος λόρδου! χά, χά, χά. Τότε ὁ ἀδελφός μου Μπὲν πρέπει νὰ εἶνε λόρδος· γιατὶ δὲν εἶνε μέρα τώρα πού σας 'μιλῶ, ἂν αὐτὴ ἡ εἰκόνα δὲν εἶνε τῆς Μίννας, τῆς Μίννας καλέ, τῆς γυναίκας τοῦ Μπέν, δηλαδὴ τῆς νύμφης μου!»

Ὁ κ. Χώψ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἕδρας του.

«Ἀδύνατον!» εἶπε.

Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ μανδύλιον μὲ τὰ τετράγωνα, καθὼς ἐσυνείθιζεν ὁσάκις ἦτο συγκεκινημένος, καὶ ἤρχισε νὰ σπογγίζῃ ζωηρῶς τὸ κρανίον του. Μὲ τὸ ἱκανοποιητικὸν αὐτὸ ἐφαίνετο ὅτι ἀπέκτα τὴν ψυχραιμίαν του.

«Δὲν σού τα ἔλεγα πῶς εἶνε κατεργαριές;» ἀνέ-

κραξε «δὲν σοῦ τα ἔλεγα! πῶς ἐπειδὴ εἶνε Ἀμερικανός!!

—Ναί, μὰ θά το ἰδοῦμε!» ἀπήντησεν ὁ Δίκ. «Θέλει νὰ γίνῃ ἡ μούρη της λαίδη καὶ νὰ φορέσῃ στέμμα. Θεωρία ἐπισκόπου... Σὲ μιὰ ἐφημερίδα, θυμᾶμαι, ποῦ ἔγραφε γιὰ τὴ λαίδη Φωλερσᾶ, ἐδιάβασα ὅτι ὁ υἱός της ἔχει ἕνα σημάδι εἰς τὸ σαγόνι! Ἐγὼ ξέρω ἀπὸ τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ σημάδι! Θυμᾶσθε τί σας ἐδιηγήθηκα ἐκείνη τὴν ἡμέρα; Ἡ Μίννα θυμωμένη μοῦστειλε ἕνα πιάτο 'ς τὸ κεφάλι· ἀλλ' ἀντὶ νὰ μ' εὕρῃ μένα, ἐκτύπησε τὸ παιδί της καί του ἄνοιξε 'ς τὸ σαγόνι μιὰ πληγή, ποῦ, καθὼς εἶπαν τότε οἱ γιατροί, θά του ἄφινε σημάδι σ' ὅλη του τὴ ζωή. Αὐτὸς λόρδος! Ἂν ἔχῃ τύχη! Λόρδος ὁ υἱὸς τῆς Μίννας καὶ τοῦ Μπέν, δηλαδὴ ὁ ἀνεψιός μου, ὁ ἀνεψιὸς ἑνὸς λούστρου. Ὡραῖος λόρδος! μὰ τὸ Θεό!»

Ὁ Δὶκ Τίπτον ἀπὸ μικρὸς ἦτο παιδίον ἔξυπνον, εἶχε δὲ συνειθίσῃ νὰ κάμνῃ πάντοτε παρατηρήσεις καὶ νά τας ἐπωφελεῖται. Ἐὰν ὁ μικρὸς λόρδος ἠδύνατο νὰ ρίψῃ ἓν βλέμμα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μαγαζείου τὴν πρωΐαν ἐκείνην, θὰ ἐδοκίμαζε συγκίνησιν, καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν ἐπρόκειτο περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα τον ἐνδιέφερον, βλέπων μεθ' ὁποίου ἐνδιαφέροντος συνεζητοῦντο τὰ σχέδια, τὰ ὁποῖα παρουσιάζοντο εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Δὶκ καὶ τοῦ συντρόφου του.

Ἀφ' οὗ ἔκαμαν ἕνα πλῆθος σχεδίων, ἀπεφάσισαν τέλος πάντων τὴν ἐκπλήρωσιν ἑνός. Ὁ Δὶκ ἔγραψε κατ' ἀρχὰς πρὸς τὸν Μπέν, ἐσωκλείσας συγχρόνως εἰς τὸν ἴδιον φάκελλον καὶ τὴν εἰκόνα τῆς ἐπιδόξου λαίδης Φωλερσᾶ, τὴν ὁποίαν ἀπέκοψεν ἐκ τῆς ἐφημερίδος. Συγχρόνως ὁ κ. Χὼψ ἔγραφε πρὸς τὸν κόμητα καὶ πρὸς τὸν Κέδρικ. Ἀλλὰ δὲν εἶχον τελειώσῃ ἀκόμη τὰς ἐπιστολάς των, ὅταν νέα ἰδέα ἐφοίτησεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Δίκ.

«Ὁ ἄνθρωπος πού μου ἔδωκε αὐτὴ τὴν ἐφημερίδα» εἶπε «εἶνε δικηγόρος. Ὀνομάζεται Χάρισσων καὶ ἔχει τὸ γραφεῖόν του κοντὰ 'ς τὸ μαγαζί μου. Λέτε νά του ἀναθέσωμεν τὴν ὑπόθεσιν; Οἱ δικηγόροι ξεύρουν τοὺς νόμους καὶ θά μας 'πῇ πῶς θὰ καμνωμεν γιὰ νὰ μὴ λῃστευθῇ ὁ Κέδρικ.»

Ὁ κ. Χὼψ εὗρε τὴν πρότασιν λαμπράν.

«Ἔχεις δίκηο» εἶπε «πρέπει νὰ μιλήσουμε 'ς ἕνα δικηγόρο».

Τότε, ἀφίνων τὸ μαγαζεῖόν του ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἑνὸς γείτονος, ὁ ἐδωδιμοπώλης ἐφόρεσε τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Χάρισσων, συνοδευόμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ Δίκ.

Ἐὰν ὁ δικηγόρος δὲν ἦτο τόσῳ νέος εἰς τὸ στάδιον, ἐὰν δὲν εἶχε πολὺν καιρὸν διαθέσιμον καὶ ἐὰν δὲν ἦτο πεπροικισμένος διὰ πνεύματος ἐπιχειρηματικοῦ, ἴσως δὲν θὰ ἤκουε μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ θὰ εὕρισκε ἀνομοιαλήθη καὶ φανταστικὴν τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν τῳ διηγοῦντο. Ἀλλ' εὐτυχῶς σήμερον οἱ πελάται του ἦσαν ὀλίγοι· ὁ καιρός του ἐλεύθερος, ὁ Δὶκ γνώριμός του, ἡ ζωηρότης μεθ' ἧς τὸ παιδίον τῳ παρίστανε τὰ συμβαίνοντα μεγάλη, ὥστε δὲν εὗρε μεγάλην δυσκολίαν νὰ κινήσῃ ἐπὶ τέλους τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ πείσῃ τὸν ἀκροατήν του.

«Πῆτέ μας τώρα τί πρέπει νὰ κάμωμε» ἐπρόσθεσεν ὁ κ. Χὼψ μετὰ τὴν διήγησιν τοῦ Δίκ, «καὶ ἐγὼ θά σας πληρώσω. Ὀνομάζομαι Σύλλας Χώψ, ἔμπορος ἀποικιακῶν προϊόντων, ἐδωδιμοπώλης πρώτης τάξεως, εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Μπλάνκ.

— Πολὺ καλά» ὑπέλαβεν ὁ δικηγόρος. «Δὲν θὰ εἶνε μικρὸν πρᾶγμα γιὰ μένα νὰ τελειώσω μίαν τέτοιαν ὑπόθεσιν. Τὸ μέλλον μου εἰμπορεῖ νὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ αὐτήν, ὅπως καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἀληθοῦς λόρδου Φωλερσᾶ. Ὅπωςδήποτε δὲν θὰ χάσωμεν τίποτε, ἂν δοκιμάσωμεν νὰ διαφωτίσωμεν τὰ πράγματα. Βλέπω ὅτι ὑπάρχουν δισταγμοὶ περὶ τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἡ μήτηρ παρουσιάζει, ὡς κληρονόμον τοῦ τίτλου. Περιέπεσεν εἰς ἀντιφάσεις ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν του καὶ αὐτὸ ἐγέννησεν ὑποψίας. Οἱ πρῶτοι ποῦ πρέπει νὰ εἰδοποιηθοῦν, εἶνε, καθὼς πολὺ καλὰ ἐννοήσατε, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Δὶκ καὶ ὁ κόμης, ἢ μᾶλλον ὁ δικηγόρος του.»

Πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου λοιπόν, δύο ἐπιστολαὶ ἀπεστάλησαν συγχρόνως πρὸς ἀντιθέτους διευθύνσεις. Ἡ μὲν παρελήφθη ὑπὸ τοῦ πρώτου ὠκεανείου ἀτμοπλοίου, τοῦ ἀναχωροῦντος δι' Εὐρώπην καὶ ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν κ. Χάθιζαμ, ἡ δὲ ὑπὸ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς ἀναχωρούσης εἰς Καλιφορνίαν καὶ ἔφερεν ὡς ἐπιγραφὴν τὸ ὄνομα τοῦ Βενιαμὶν Τίπτον.

ΛΓ'

Πόσα παράδοξα γεγονότα εἰμποροῦν νὰ συμβοῦν εἰς ὀλίγον καιρόν! Ὀλίγαι στιγμαὶ ἤρκεσαν, κατὰ τὰ φαινόμενα τοὐλάχιστον, διὰ νὰ μεταβληθῇ καθολοκληρίαν τὸ μέλλον τοῦ μικροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἱστορίας εἴδομεν καθήμενον μὲ κρεμαμένους πόδας ἐπάνω εἰς ἓν βαρέλιον, εἰς τὸ μαγαζεῖον ἐδωδιμοπώλου τῆς Νέας Ὑόρκης, καὶ ἡ ἁπλῆ καὶ ἤρεμος ζωή, τὴν ὁποίαν ἦγε μετὰ τῆς μητρός του κατοικῶν ἐν ἀποκέντρῳ τινὶ ὁδῷ, νὰ μεταβληθῇ εἰς ζωὴν περίλαμπρον καὶ πολυτελῆ εἰς μίαν τῶν ὡραιοτέρων ἐπαύλεων τῆς Ἀγγλίας. Εἰς ὀλίγας στιγμὰς ἔγινε λόρδος εὐγενής, ὁ ἔγγονος ἑνὸς κόμητος, ὁ κληρονόμος ἀπείρων κτημάτων καὶ κολοσσιαίας περιουσίας, ὁ ἀντιπρόσωπος τέλος πάντων μιᾶς τῶν ἀρχαιοτέρων οἰκογενειῶν τῆς μεγάλης Βρεττανίας. Ἀλλὰ πάλιν καὶ ὀλίγαι στιγμαὶ ἤρκεσαν διὰ νὰ κάμουν τὸν μικρὸν

λόρδον ὀρφανόν, πτωχόν, ἐστερημένον παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τῶν μεγαλείων, τὰ ὁποῖα ἀπήλαυεν, εἰς πολλῶν δὲ ἀνθρώπων τοὺς ὀφθαλμοὺς νά τον παραστήσουν ὡς ἕνα ἄθλιον καὶ δόλιον ἅρπαγα. Ἀλλ' ἰδοὺ ἀμέσως τρίτη καὶ τελευταία μεταμόρφωσις, μὴ ἀπαιτήσασα περισσότερον χρόνον αὐτη, καὶ ὁ Κέδρικ ἀποκαθίσταται καὶ πάλιν ὁριστικῶς πλέον, εἰς τἀξιώματα καὶ τὰς τιμάς, τὰς ὁποίας ἐκινδύνευσε νὰ στερηθῇ.

Τῷ ὄντι, ὀλίγος καιρὸς ἐχρειάσθη διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην μεταβολήν. Ἡ γυνή, ἡ παρουσιασθεῖσα ὡς λαίδη Φωλερσᾶ, δὲν ἦτο τόσον ἐπιτηδεία, ὅσον ἦτο κακὴ καὶ ἐγωΐστρια· ὅταν ἐστενοχωρήθη πολὺ ὑπὸ τοῦ κ. Χάθιζαμ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου της καὶ τοῦ υἱοῦ της, ἀπήντησεν ἀδεξίως καὶ ἐξήγειρε τὰς ὑπονοίας τοῦ γηραιοῦ νομικοῦ. Ἀφ' ἧς στιγμῆς δ' ἐκείνη το ἐνόησεν, ἡ ὀργὴ καὶ τὸ πεῖσμα τῇ ἀφῄρεσαν ἐντελῶς τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν ἑτοιμότητα. Ἔκαμε τότε τόσας ἀνοησίας, καὶ περιεπλέχθη τόσον, ὥστε δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ σταθῇ μέσα εἰς τὰ ψεύδη, τὰ ὁποῖα συνεσσώρευσε τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ. Εἰς τὸ ζήτημα τοῦ τέκνου της προπάντων τὰ ψεύματά της ἔγιναν κατάφωρα. Καὶ ὅτι μὲν ἐνυμφεύθη τὸν Μπέδις καὶ κατόπιν ἐχωρίσθησαν, αὐτὸ ἠμποροῦσε κανεὶς καὶ νά το πιστεύσῃ, λαμβάνων μάλιστα ὑπόψει τὸν χαρακτῆρα, τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν δύο προσώπων· ὥστε ὁ κ. Χάθιζαμ δὲν εἶχε σχηματίσῃ περὶ τούτου γνώμην ὁριστικήν. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ παιδίον ἡ μήτηρ ἰσχυρίζετο ὅτι τὸ ἐνέγραψε πότε μὲν εἰς τὴν τάδε ἐνορίαν, πότε δὲ εἰς τὴν δεῖνα, ὅλοι της δὲ οἱ ἰσχυρισμοὶ ἀπεδεικνύοντο εἰς τὸ τέλος ψευδέστατοι.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀμφιβολιῶν τούτων κατέφθασαν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Χὼψ καὶ τοῦ κ. Χάρισσων, τοῦ νεαροῦ δικηγόρου τῆς Νέας Ὑόρκης.

Φαντάζεταί τις πόσην ἐπροξένησαν συγκίνησιν, εἰς τὰ πρόσωπα πρὸς τὰ ὁποῖα ἀπηυθύνοντο. Ὁ κόμης ἐκάλεσεν ἀμέσως τὸν κ. Χάθιζαμ καὶ οἱ δύο κλεισθέντες εἰς τὴν Βιβλιοθήκην, συνδιεσκέφθησαν ἐπὶ μακρὸν περὶ τῆς πορείας, τὴν ὁποίαν ὤφειλον νὰ τηρήσωσιν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ.

«Μετὰ τὰς τρεῖς συνεντεύξεις, τὰς ὁποίας ἔλαβα μαζί της» εἶπεν ὁ δικηγόρος «ἤρχισα, καθὼς ἔλεγα εἰς τὴν Ἐξοχότητά Σας, νά την ὑποπτεύωμαι. Μοῦ ἐφάνη κατ' ἀρχὰς ὅτι τὸ παιδίον ἦτο μεγαλήτερον ἀφ' ὅ,τι ἔλεγεν· ἔπειτα περιέπεσεν εἰς ἀντίφασιν ὡς πρὸς τὴν ἡμερομηνίαν τῆς γεννήσεώς του. Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν μᾶς ἀποκαλύπτουν αἱ ἐπιστολαὶ αὐταί, ἔρχονται νὰ ἐπιβεβαιώσουν πολλὰς ὑποψίας μου· ὅ,τι ἔχομεν καλλίτερον νὰ κάμωμεν εἶνε, κατὰ τὴν γνώμην μου, νὰ τηλεγραφήσωμεν πρὸς τοὺς δύο ἀδελφοὺς Τίπτον, τὸν Μπὲν καὶ τὸν Δίκ, νὰ ἔλθουν ἐδῶ ἀμέσως καὶ νὰ μὴν εἰποῦμεν τίποτε ἀπολύτως εἰς τὴν ἐπίδοξον λαίδην Φωλερσᾶ περὶ τῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας ἐλάβομεν· ὅταν δὲ ἔλθουν ἐδῶ ὁ σύζυγός της καὶ ὁ ἀνδράδελφός της, τοὺς κάμνομεν καὶ παρουσιάζονται ἀμέσως ἐμπρός της χωρὶς νά τους περιμένῃ. Καὶ τότε, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ συγκίνησις θά την προδώσῃ.»

Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ κόμητος καὶ ἐπέφερε τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα. Διὰ νὰ μὴ ὑποπτεύσῃ τίποτε ἡ γυνή, ὁ κ. Χάθιζαμ ἐξηκολούθησε νά την βλέπῃ, προσποιούμενος μάλιστα ὅτι ἤρχισε τώρα νά την πιστεύῃ καὶ νὰ ἀποβάλῃ τὰς πρώτας του ὑπονοίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον την καθίστα εἰς ἄκρον ὁμιλητικὴν καὶ τολμηράν. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ εὑρίσκετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Δόρινκουρ, τίς οἶδεν ὁποία ὄνειρα περὶ τοῦ ὡραίου μέλλοντος ἀναπλάττουσα, ἠγγέλθη ὁ κ. Χάθιζαμ. Συνωδεύετο ὑπὸ τριῶν προσώπων· τοῦ κόμητος, ἑνὸς παιδίου δεκατριῶν - δεκατεσσάρων ἐτῶν, μὲ ἐκφραστικὴν φυσιογνωμίαν καὶ ἑνὸς ἀνδρός, ἕως τριάκοντα ἐτῶν, μὲ χαρακτηριστικά, ἐκφράζοντα δραστηριότητα.

Ἡ γυνὴ ἀνηγέρθη ὀρθία, ὡς ἐὰν ἐκινήθη ὑπὸ ἑλατηρίου. Κραυγὴ τρόμου, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ, ἐξέφυγε τῶν χειλέων της.

Ὅταν κατὰ τύχην ἐσυλλογίζετο τὰ δύο πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εἰσῆλθον ὄπισθεν τοῦ κόμητος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τῇ συνέβαινε σπανίως κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, τὰ ἐσυλλογίζετο ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀνησυχίας, ὡς ζῶντα εἰς χιλιάδων λευγῶν ἀπόστασιν. Οὐδέποτε ἐπερίμενε νά τους ἐπανίδῃ— καὶ ἰδοὺ ὅτι εὑρίσκοντο τώρα ἐνώπιόν της.

Ἡ συγκίνησίς της δὲν διέφυγε τὸν Δίκ.

«Ὦ! καλὲ ἐσύ 'σαι, Μίννα» τῇ εἶπε δι' εἰρωνικοῦ τόνου, παρατηρῶν αὐτήν.

Ὁ Μπὲν ἀπέμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς σιωπηλός, θεωρῶν τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

«Τὴν ἀναγνωρίζετε;» ἠρώτησεν ὁ κ. Χάθιζαμ, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ μετέβαινον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον.

«Ναί» εἶπε τέλος ὁ Μπὲν «τὴν ἀναγνωρίζω καὶ με ἀναγνωρίζει.»

Καὶ ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς ἄλλο ἀντικείμενον, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ ποδιώξῃ ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ του τὴν ἀπαισίαν θέαν τῆς γυναικὸς ἐκείνης. Τότε δὲ ἡ Μίννα βλέπουσα ὅτι ἀπεκαλύφθη, ἀπέβαλε πλέον πᾶσαν προσποίησιν καὶ ἀφέθη εἰς ἕνα τῶν παροξυσμῶν ἐκείνων τῆς λυσσώδους ὀργῆς, τῆς ὁποίας οἱ δύο ἀδελφοὶ εἶχον γίνῃ πολλάκις ἄλλοτε μάρτυρες.

Ἡ ἔκρηξις αὕτη τῆς ὀργῆς ηὔξησε τοὺς εἰρωνικοὺς ὑπαινιγμοὺς τοῦ Δίκ. Ἐφαίνετο δοκιμάζων μεγάλην ἡδονὴν νά την βλέπῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν

ἐξάψεως καὶ νά την ἀκούῃ ἐκστομίζουσαν ὕβρεις καὶ ἀπειλάς. Ἀλλ' ὁ Μπὲν δὲν ἐφαίνετο αἰσθανόμενος ἐκ τούτου τὴν αὐτὴν ἱκανοποίησιν καὶ ἔμενεν ἐκεῖ ἀποστρέφων ἐπιμόνως τὸ πρόσωπον.

«Μπορῶ νὰ ὁρκισθῶ σὲ ὅποιο δικαστήριο θέλετε» εἶπε τέλος πρὸς τὸν κ. Χάβιζαμ «ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε ἡ γυναῖκά μου καὶ μπορῶ νὰ φέρω ὅσους μάρτυρας θέλετε, νὰ ὁρκισθοῦν σὰν κ' ἐμένα. Ὁ πατέρας της ἦταν ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ τίμιος. Ζῇ ἀκόμη καὶ ἐντρέπεται ὅπως ἐγώ, διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς κόρης του. Θά την ἀνεγνώριζεν εὔκολα καὶ θὰ μποροῦσε νά σας 'πῇ ἐὰν δέν την ἐνυμφεύθηκα, πρὸς δυστυχίαν μου! Ποῦ εἶνε τὸ παιδί μου;» εἶπεν ἀξιώσας νὰ στρέψῃ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν γυναῖκα. «Ποῦ εἶνε; θέλω νά το πάρω μαζί μου. Πολὺν καιρὸ ἔμεινε μαζί σου...σὰν κ' ἐμένα.»

Ἐν ᾧ ἐπρόφερε αὐτὰς τὰς λέξεις ἡ πλησίον θύρα ἠνοίχθη καὶ διὰ τοῦ ἀνοίγματος ἐφάνη κεφαλὴ παιδίου, προφανῶς ἑλκυσθέντος ὑπὸ τῶν φωνῶν. Δὲν ἦτο εὔμορφον, ἀλλ' εἶχε φυσιογνωμίαν ἀνοικτὴν καὶ φαιδράν. Ἡ πρὸς τὸν Μπὲν ὁμοιότης του ἦτο καταπληκτική.

Οὕτως ἐβάδισε πρὸς τὸ παιδίον καί το ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός. Ἦτο εὔκολον νὰ διακρίνῃ τις ὅτι ἦτο πολὺ συγκεκινημένος.

«Ὁρκίζομαι ἀκόμη ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶνε 'δικό μου καὶ αὐτῆς τῆς ἀναξίας μητρός. Τόμ, εἶμαι ὁ πατέρας σου καὶ ἦλθα νά σε πάρω.»

Ἔκφρασις εὐχαριστήσεως προφανὴς διεχύθη ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ παιδίου. Φαίνεται ὅτι ἐπροτίμα νὰκολουθήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον παρὰ νὰ μείνῃ μετὰ τῆς γυναικός, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἀξίωσιν ὅτι ἦτο μήτηρ του.

Ἀπὸ πολλῶν ἤδη μηνῶν, συνέβησαν τόσαι μεταβολαὶ εἰς τὸν βίον του, ὑπέστη τόσας περιπετείας, ὥστε οὐδεμίαν ἠσθάνετο ἔκπληξιν, ἀκοῦον τὸν ξένον αὐτὸν νὰ λέγῃ ὅτι ἦτο πατήρ του, ὅπως δὲν ἠσθάνθη ἐπίσης, ὅταν πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἦλθε καί τον ἐζήτησε μία γυνή, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ καὶ ἡ ὁποία τον ἀπεκάλει υἱόν της. Ἦτο ἡ μήτηρ του τῷ ὄντι, ἡ ὁποία εἶχε κρίνῃ καλὸν νά τον ἐγκαταλείψῃ, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐθεώρησε συμφέρον της νά τον πάρῃ πάλιν.

«Ναί, εἶνε ὁ υἱός του, ὁ υἱὸς τοῦ Μπὲν καὶ τῆς Μίννας» εἶπεν ὁ Δίκ· «δὲν θέλω ἄλλην ἀπόδειξιν ἀπὸ τὸ σημάδι ποῦ ἔχει 'ς τὸ σαγῶνι.

Καὶ ἔδειξε μίαν κηλίδα μικρὰν λευκήν, ἐν σχήματι ἀστέρος, τὴν ὁποίαν τὸ παιδίον ἔφερεν ἐπὶ τῆς σιαγῶνος.

«Θυμᾶσαι, Μίννα, ἀπὸ τί εἶνε αὐτὸ τὸ σημάδι;» εἶπε μειδιῶν εἰρωνικῶς πρὸς τὴν γυναικαδέλφην του. «Εἶνε σημάδι τῆς μητρικῆς σου τρυφερότητος...ἂν καὶ πρέπει νὰ 'πῶ τὴν ἀλήθεια, τὸ πιάτο ἐκεῖνο ἦταν γιὰ ἄλλον προωρισμένο» προσέθηκε γελῶν.

«Ἔλα, πᾶμε» εἶπεν ὁ Μπὲν πρὸς τὸν Τόμ, λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός· «ποῦ εἶνε τὸ καπέλο σου;»

Τὸ παιδίον ἔσπευσε νά το ζητήσῃ· ἐπέστρεψε δὲ κατόπι καὶ ἔλαβε μετ' ἐμπιστοσύνης τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῳ ἔτεινεν ὁ πατήρ του.

«Ἂν με χρειασθῆτε ἀκόμη» εἶπεν ὁ Μπὲν πρὸς τὸν κ. Χάβιζαμ, «ξεύρετε ποῦ θά μ' εὑρῆτε.»

Καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης κρατῶν τὸ παιδίον χωρὶς νὰ ρίψῃ οὔτε ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς Μίννας, ἡ ὁποία κατεχομένη ὑπὸ τοῦ παροξυσμοῦ, ἐξηκολούθει ἐκπέμπουσα ἀπὸ τοῦ στόματός της ὕβρεις καὶ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της ἀστραπάς.

Ὁ κόμης εἶχε θέσῃ ἐπὶ τῆς ἀριστοκρατικῆς του ρινὸς τὰ δίοπτρά του καί την παρετήρει μὲ ὅλην τὴν ψυχραιμίαν μετὰ τῆς ὁποίας θὰ παρετήρει καὶ τίγριν ἢ γαλῆν ἀγρίαν.

«Ἐλᾶτε, κυρία μου» εἶπεν ὁ κ. Χάβιζαμ, ἅμα ἔφυγεν ὁ Μπὲν μετὰ τοῦ υἱοῦ του· «ἐλᾶτε, αὐτὰ ποῦ λέτε δὲν ἀξίζουν τίποτε. Ἂν δὲν θέλετε νὰ πᾶτε 'ς τὴ φυλακή, πρέπει νὰ σιωπάσετε!»

Ὑπῆρχέ τι τόσον ἐπιβλητικὸν εἰς τοὺς λόγους τοῦ γηραιοῦ νομικοῦ, ὥστε ἡ Μίννα συνῆσθάνθη ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νακολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν αὐτήν. Ἠγέρθη, ἔρριψεν ἓν βλέμμα τελευταῖον μίσους καὶ ὀργῆς ἐπὶ τῶν δύο ἀνδρῶν καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, κλείσασα ὄπισθέν της τὴν θύραν παταγωδῶς.

«Ἐξεμπερδέψαμε, μοῦ φαίνεται» εἶπεν ὁ κ. Χάβιζαμ «δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ φροντίσωμε γιὰ τίποτε ἄλλο.»

Πραγματικῶς τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα ἡ Μίννα ἐγκατέλειψε τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Δόρινκουρ καὶ κανεὶς πλέον δὲν ἤκουσε τίποτε περὶ αὐτῆς.

ΛΔ'

Ὅταν, μετὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην, ἐξῆλθεν ὁ κόμης ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου, ἀνέβη εἰς τὴν ἅμαξάν του καὶ εἶπε πρὸς τὸν Θωμᾶν:

— Εἰς τὴν Λόζην!

— Εἰς τὴν Λόζην! ἐπανέλαβεν ὁ Θωμᾶς πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην, πηδῶν ἐπὶ τοῦ πλησίον του καθίσματος.

Ὅταν ἡ ἅμαξα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς κατοικίας τῆς κ. Ἔρρολ, ὁ Κέδρικ εὑρίσκετο εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ τῆς μητρός του.

Ὁ κόμης εἰσῆλθε χωρὶς νἀναγγελθῇ. Ἐφαίνετο κατὰ ἕνα δάκτυλον ὑψηλότερος τοῦ συνήθους καὶ κατὰ πολλὰ ἔτη νεώτερος. Οἱ ὀφθαλμοί του ἐσπινθηροβόλουν.

«Ποῦ εἶνε ὁ λόρδος Φωλεροᾶ;» εἶπε σταματῶν παρὰ τὸν οὐδὸν τοῦ δωματίου.

Ἡ κ. Ἔρρολ ἦλθεν εἰς προϋπάντησίν του. Ἡ ἐρυθρότης τῶν παρειῶν της προέδιδε τὴν συγκίνητίν της.

«Εἶνε ἀκόμη λόρδος Φωλεροᾶ;» ἠρώτησεν· «εἶνε πραγματικῶς;

— Ναί» ἀπεκρίθη ὁ κόμης «εἶνε· εἶνε ὁ μόνος μου κληρονόμος.»

Θέσας δὲ κατόπι τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Κέδρικ,

«Φωλεροᾶ» εἶπε διὰ τοῦ ἐπιβλητικοῦ αὐτοῦ τόνου «ρώτησε τὴ μητέρα σου πότε θὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ μαζί μας εἰς τὴν ἔπαυλιν;»

Ὁ Κέδρικ ἔτρεξε πρὸς τὴν μητέρα του καὶ περιβαλὼν αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων του,

«Μαζί μας!» ἀνέκραξε «μαζί μας!» Πέ μου, Ἀγάπη μου, πότε θὰ ἔλθῃς νὰ κατοικήσῃς μαζί μας;»

Ἡ κ. Ἔρρολ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν κόμητα. Ἦτο σοβαρός, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικά του εἶχον ἀποβάλῃ τὴν συνήθη των τραχύτητα. Ἐν τούτοις ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἐπιθυμία, τὴν ὁποίαν ἐξέφρασε δὲν ἐπεδέχετο οὔτε βραδύτητα, οὔτε ἀντιλογίαν. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἤρχισε νἀναγνωρίζῃ ὅτι ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νἀγαπηθῇ ἀπὸ τὸν ἔγγονόν του ἦτο νὰ συμφιλιωθῇ πρὸς τὴν μητέρα του ἡ δὲ συνομιλία,τὴν ὁποίαν πρό τινων ἑβδομάδων ἔχαμε μετὰ τῆς κ. Ἔρρολ, τὸν ἔπεισεν ὅτι ἡ συμφιλίωσις αὕτη θὰ ἦτο δι' αὐτὸν ἐπωφελὴς ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ μὴ χάσῃ πλέον καιρὸν καὶ νά την πραγματοποιήσῃ.

«Εἶσθε βέβαιος ὅτι θὰ εὐαρεστηθῆτε ἂν ἔλθω νὰ κατοικήσω μαζί σας;» ἠρώτησεν ἡ κ. Ἔρρολ μὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἐπέραστον αὐτῆς μειδίαμα.

«Βεβαιότατα» ἀπήντησεν ὁ κόμης «καὶ ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ θὰ γίνῃ γρήγορα».

ΛΕ'

Πρὸ τῆς εἰς Ἀμερικὴν ἀναχωρήσεως τοῦ Μπέν, ὁ κ. Χάβιζαμ ἔσχε μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν. Τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ κόμης ἐπεθύμει νἀνταμείψῃ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν τῳ προσέφερεν, ἐλθὼν νἀποκαλύψῃ τὰς ραδιουργίας τῆς συζύγου του, καὶ ὅτι ἡ πρόθεσίς του ἦτο νὰ κάμῃ κάτι διὰ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον νὰ γίνῃ λόρδος Φωλεροᾶ. Τὸν ἠρώτησε λοιπὸν πῶς θὰ ἐδύνατο νά τον ὑποχρεώσῃ. Ὁ Μπὲν ἀπεκρίθη ὅτι ἐὰν ὁ κόμης ἤθελε νά τῳ χορηγήσῃ ὀλίγα χρήματα διὰ νἀγοράσῃ ἓν κτῆμα, θὰ ἐγίνετο καλλιεργητὴς διὰ λογαριασμόν του, ἀντὶ ὅπως μέχρι τοῦδε νὰ εἶνε διὰ λογαριασμὸν ἄλλων, καὶ ἤλπιζε διὰ τοῦ τρόπου τούτου νἀποκτήσῃ κάποιαν περιουσίαν. Ὁ κόμης ἐδιπλασίασε τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἐζήτει ὡς δάνειον ὁ Μπέν, καὶ τού το ἐχάρισε. Οὕτως ὁ νέος ἀνεχώρησε μὲ τὸν υἱόν του διὰ τὴν Καλλιφορνίαν. Εὗρεν ἓν μικρὸν κτῆμα, τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν εἰς συμφέρουσαν τιμὴν καὶ ἔκαμε τόσῳ καλὰς ἐργασίας, ὥστε εἰς διάστημα ὀλίγον ἐτῶν ἔγινεν εἷς τῶν πλουσιωτέρων ἰδιοκτητῶν τῆς περιοχῆς του. Ὁ Τόμ, ὁ ὁποῖος ἀφωσιώθη εἰς τὸν πατέρα του, ἐμεγάλωσε καί τον ἐβοήθει εἰς τὰς ἐργασίας του μετὰ τόσου ζήλου, ὥστε συχνὰ ἔλεγεν ὁ πατήρ του ὅτι ὁ υἱός του τὸν ἀπεζημίωνε τώρα δι' ὅλα τὰ ἀτυχήματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ὑποφέρῃ εἰς τὴν ζωήν του.

Ὁ Δὶκ ὅμως δὲν ἀπῆλθε μαζί του εἰς Ἀμερικήν. Διὰ τὸ μέλλον τοῦ καλοῦ παιδίου ἔλαβεν ἀπόφασιν ἐξ ἀρχῆς νὰ φροντίσῃ ὁ κόμης καί τον ἐκράτησε διὰ νά τῳ δώσῃ μόνιμον καὶ συστηματικὴν ἀνατροφήν.

Ἀλλ' ὅ,τι μέχρι τοῦδε παρελείψαμεν νὰ εἴπωμεν εἶνε ὅτι ὁ κ. Χὼψ συνώδευσε τὸν ἀδελφὸν τοῦ Μπὲν εἰς Ἀγγλίαν. Εἶχεν ἀποφασίσῃ τὸ ταξεῖδιον τοῦτο, θεωρήσας κατάλληλον τὴν περίστασιν νὰ ἐπανίδῃ τὸν μικρόν του φίλον. Ἔπειτα, τίς οἶδεν, ἂν ἐγίνετο δίκη, πῶς θὰ ἐτελείωναν τὰ πράγματα; Ἐὰν ἤρχοντο ἀνάποδα, ἐὰν ὁ Τόμ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ὡς υἱὸς τοῦ Μπέβις καὶ κληρονόμος τοῦ Δόρινκουρ, ὁ Κέδρικ καὶ ἡ μήτηρ του θὰ εὑρίσκοντο ἴσως ἠναγκασμένοι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Νέαν Ὑόρκην. Ὁ κ. Χὼψ τότε θά τους συνώδευεν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τόση θερμὴ ἦτο ἡ ἐπιθυμία τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου (μολονότι δημοκρατικοῦ) νἀποκτήσῃ ὁ μικρός του φίλος τοὺς τίτλους τοῦ λόρδου καὶ τοῦ κομητος, ὡς καὶ ἡ ἐπιθυμία νά τον ἴδῃ ἐπιστρέφοντα εἰς Νέαν Ὑόρκην, ὥστε δὲν ἤξευρε καλὰ-καλὰ ποῖον ἐκ τῶν δύο τούτων νὰ προτιμήσῃ. Ἀνεχώρησε λοιπὸν ὁ κ. Χὼψ ἀφήσας τὸ μαγαζεῖόν του ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἑνὸς ἀντιπροσώπου.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἐντελῶς ἡ ὑπόθεσις διὰ τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Μίννας καὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Μπέν, ὁ κ. Χὼψ ἔπρεπε φυσικὰ νὰ φύγῃ καὶ αὐτός. Ἀλλ' ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἐπίμονον παράκλησιν τοῦ Κέδρικ, ὁ ὁποῖος ἀπῄτει ἀμετακλήτως νὰ παρευρεθῇ καὶ ὁ γηραιός του φίλος εἰς τὰς ἑορτάς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐδίδοντο ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐννάτης ἐπετείου τῶν γενεθλίων του. Ὅλοι οἱ ὑποτελεῖς ἦσαν προσκεκλημένοι. Θὰ ἐδίδοντο συμπόσια, χοροὶ καὶ παιγνίδια εἰς τὸ δάσος, ἐκτὸς τῶν φωταψιῶν καὶ τῶν πυροτεχνημάτων τῆς ἑσπέρας.

«Καὶ τὰ γενέθλιά μου εἶνε τὴν 4ην Ἰουλίου! Δὲν εἶν' εὐτύχημα αὐτό, κύριε Χώψ, ποῦ πέφτουν τὴν ἴδια ἡμέρα, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ ἑορτάζωμε μαζὶ καὶ τὲς δύο ἑορτές;»

Ὀφείλομεν ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ κόμης καὶ ὁ κ. Χὼψ δὲν ἔγιναν ἀμέσως τόσῳ

στενοὶ φίλοι, ὅσῳ κατ' ἀρχὰς ἐφαντάζετο ὁ Κέδρικ. Μέχρι τοῦδε ὁ κόμης ἔσχεν ὀλιγίστας σχέσεις μ' ἐδωδιμοπώλας, ὅπως δὰ καὶ ὁ κ. Χὼψ μὲ κόμητας. Ὡς ἐκ τούτου κατὰ τὰς σπανίας των συνεντεύξεις, ἡ συνομιλία δὲν ἦτο πολὺ ζωηρά. Πρέπει νὰ προσθέσωμεν ἀκόμη ὅτι ὁσάκις ὁ ἀγαθὸς ἔμπορος μετέβαινεν εἰς τὴν ἔπαυλιν ἐθαμβοῦτο ἐκ τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ οἰκήματος καὶ ἠσθάνετο συστολὴν καὶ δέος, ὅταν ὁ μικρὸς Κέδρικ τῷ ἐπεδείκνυε καί τῳ ἐπεξήγει τὰς λαμπράς του λεπτομερείας. Ἡ πύλη τῆς εἰσόδου ἔξαφνα, μὲ τοὺς δύο μαρμαρίνους λέοντας, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐστόλιζαν, εἶχε τὴν ἰδιότητα νά τον βυθίζῃ εἰς ἔκστασιν, ἡ ὁποία ἐπετείνετο καθόσον ἔβλεπε τὸ κτίριον μὲ τοὺς ὀγκώδεις του πύργους, τὰ δώματα, τὰ πλήρη ἀνθέων καὶ ταώνων, τὴν μεγάλην κλίμακα μὲ τοὺς στοίχους τῶν ἐν στολῇ θεραπόντων παρατασσομένων ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὁσάκις διήρχετο ὁ κ. Χὼψ ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Κέδρικ, ἢ μᾶλλον ὁ Κέδρικ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Χώψ. Ἡ ἔκστασις αὕτη δὲν ἠλαττοῦτο βεβαίως ὅταν ὁ λόρδος Φωλεροᾶ τον ὡδήγει εἰς τὰ θερμοκήπια μὲ τὰ σπάνια ἐξωτικὰ ἄνθη, εἰς τοὺς σταύλους, ὅπου κάθε ἄλογο εἶχε χωριστὸν διαμέρισμα καὶ γενεαλογίαν, καὶ τὸ ὁπλοστάσιον μὲ τὰς πανοπλίας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν οὕτως ηὐθετημέναι, ὥστε νὰ παριστῶσιν ἱππότας ἑτοίμους πρὸς μάχην. Ἀλλὰ τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν τῷ ἔκαμνεν ἡ πινακοθήκη.

«Αὐτὸ μοιάζει σὰ Μουσεῖο» εἶπε τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν τὸ παιδίον τον εἰσήγαγεν εἰς τὸν εὐρὺν θάλαμον, μὲ τοὺς τοίχους γεμάτους γύρω γύρω ἀπὸ εἰκόνας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἐνδεδυμένων κατὰ συρμοὺς παλαιούς· τῶν μὲν κεκαλυμμένων διὰ πανοπλιῶν, τῶν δὲ φερόντων τὴν βαρεῖαν φενάκην τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. «Ναί, μοιάζει πολὺ μὲ Μουσεῖο· ἐγὼ εἶδα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα 'ς τὴ Νέα Ὑόρκη.

— Ἄ, ὄχι δέν το πιστεύω» εἶπεν ὁ Κέδρικ μετά τινος δισταγμοῦ, διότι δὲν ἦτο πολὺ βέβαιος δι' ὅ,τι ἔλεγε «ὄχι, δέν μου φοίνεται νὰ εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ὁ πάππος μου αὐτὸ δέν το ὀνομάζει Μουσεῖον· λέγει ὅτι αὐτοὶ ἐδῶ εἶνε οἱ πρόγονοί μου.

— Οἱ πρόγονοί σου!» ἐπανέλαβεν ὁ κ. Χώψ, τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ γενεαλογία ἀνήρχετο μέχρι τοῦ πατρός του, τῆς μητρός του ἀποθανούσης ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν γέννησίν του, καὶ ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον δὲν εἶδε ποτὲ τὸν πάππον του καὶ τὴν μάμμην του, ζήσαντας πολὺ μακρὰν τῆς Ν. Ὑόρκης, ἀλλ' οὔτε καὶ ποῖοι ἦσαν ἐγνώριζεν· «οἱ πρόγονοί σου! . . .

— Ναί, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τοῦ πάππου μου· ὕστερα ὁ πατέρας των καὶ ἡ μητέρα των, ὕστερα ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα αὐτωνῶν καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως . . .»

Καὶ ὕψωσε τὸν δάκτυλον.

«Ἕως . . .» ἐξηκολούθησε «διάβολε! δὲν θυμοῦμαι τόνομά του . . . μά μου φαίνεται ὅτι ζοῦσε εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ.»

Χάριν ἀσφαλεστέρων πληροφοριῶν προσέτρεξαν εἰς τὰς γνώσεις τῆς κ. Μίλλον. Ἡ οἰκονόμος τῆς ἐπαύλεως ἤξευρεν ἐκ στήθους τὰ ὀνόματα ὅλων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους παρίστων αἱ εἰκόνες, ὡς καὶ τῶν ζωγράφων, οἱ ὁποῖοι τας ἔκαμαν. Ἐκτὸς τούτου ἐγνώριζε τὴν ἱστορίαν των κατὰ βάθος, διηγουμένη πλῆθος ρομαντικῶν ἀνεκδότων. Ὅταν ὁ κ. Χὼψ ἐμυήθη ὀλίγον εἰς τὰ φορῶντα τὰ πρόσωπα τῆς πινακοθήκης, εὗρεν αὐτὴν τόσον ἐνδιαφέρουσαν, ὥστε ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους, θεωρῶν καὶ θαυμάζων. Ἡ ἰδέα ὅτι τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα ὑποκείμενα ἀνήκων ὅλα εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Κέδρικ, τὸν ἔκαμνε νά τα θεωρῇ ὡς ἥρωας ἐξόχους καὶ ὑπερφυεῖς.

Συχνάκις ἄφινε τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Δόρινκουρ, ὅπου εἶχε καταλύσῃ, καὶ μετέβαινεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ διέλθῃ μίαν ἢ δύο ὥρας μετὰ τῶν «προγόνων τοῦ Κέδρικ» μὴ ἀποκάμνων νὰ θεωρῇ τὰς ὡραίας κυρίας καὶ τοὺς ὡραίους ἱππότας, οἱ ὁποῖοι τον παρηκολούθουν ἐπιμόνως διὰ τοῦ βλέμματος, ἐν ᾧ ἐπλανᾶτο ἀνὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ πινακοθήκην.

— Καὶ ὅλοι κόμητες!» ἔλεγεν «ὅλοι κόμητες! Μὰ κ' ἐκεῖνος θὰ γίνῃ κόμης σὰν αὐτούς!»

Ἐνδομύχως ἤδη οἱ κόμητες καὶ ὁ τρόπος δι' οὗ ἔζων, δὲν ἀπήρεσκον τόσον ἐκ τοῦ πλησίον εἰς τὸν κ. Χώψ, ὅσον ἐφαντάσθη μακρόθεν, εἶνε δὲ πολὺ ἀμφίβολον ἂν τὰ δημοκρατικὰ αἰσθήματα τοῦ ἐδωδιμοπώλου δὲν ἐκλονίσθησαν ὀλίγον ἐκ τῆς τόσης σχέσεως πρὸς ἕνα κληρονόμον κόμητος καὶ τοὺς προγόνους του. Ὁπωσδήποτε μίαν ἡμέραν ἔκαμε τὴν ἐξῆς παράδοξον καὶ ἀξιοσημείωτον σκέψιν:

«Δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο νὰ ἤμουν κ' ἐγὼ κανένας κόμης» εἶπε· λαμβανομένων δὲ ὑπ' ὄψει τῶν πρώτων κλίσεων καὶ διαθέσεων τοῦ κ. Χώψ, ἡ ἐπιθυμία αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τελεία παλινῳδία.

ΛΣΤ'

Πόσον ὡραία ἦτο ἡ ἐπέτειος ἡμέρα τῶν γενεθλίων τοῦ μικροῦ λόρδου καὶ πόσον ἡ μικρά Του Ἐξοχότης ἐφαίνετο εὐτυχὴς καὶ ηὐχαριστημένη! Τὸ δάσος ἦτο γεμάτον ἀπὸ ἀνθρώπους, ἐνδεδυμένους τὰ ἑορτάσιμά των ἐνδύματα, τῶν ὁποίων τὰ ἀνοικτὰ καὶ φαιδρὰ χρώματα ἔλαμπον μεταξὺ τῶν δένδρων, ἐν ᾧ αἱ σημαῖαι, ποικιλόσχημοι καὶ ποικιλόχρωμοι, ἐκυμάτιζον ὑπεράνω τῶν πύργων τῆς ἐπαύλεως καὶ τῶν σκιάδων, τὰς ὁποίας ἡτοίμασαν

καὶ ἐστόλισαν διὰ τὴν ἑορτήν. Κανεὶς ἐκ τῶν ὑγιῶν ἀνθρώπων, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων, δὲν ἔμεινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν οἰκίαν· ὅλοι ἤθελον νὰ χαροῦν τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδουν καὶ πάλιν τὸν μικρὸν λόρδον Φωλεροᾶ, τὸν ὁποῖον ἐκινδύνευσαν νὰ χάσουν, νὰ εἶνε ἀκόμη λόρδος Φωλεροᾶ, κληρονόμος τοῦ κόμητος καὶ μίαν ἡμέραν κύριος τοῦ κτήματος· ὅλοι ἤθελαν νἀξιωθοῦν ἑνὸς βλέμματός του, ὅλοι νὰ ἴδουν τὴν μητέρα του, τὴν ἀγαπητήν, ἡ ὁποία εἶχεν ἀποκτήσῃ τόσους φίλους μεταξὺ τῶν πτωχῶν. Ὁ κόμης ἐπωφελεῖτο τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα ἐνέπνεεν ὁ ἔγγονός του καὶ ἡ νύμφη του. Χάριν αὐτῶν, ἐδύνατό τις μάλιστα νὰ εἴπῃ, αἱ πρὸς αὐτὸν διαθέσεις τοῦ κόσμου μετεβλήθησαν· χάριν τοῦ μικροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον τὸν ἠγάπα καί τον ἐνεπιστεύετο τόσον καὶ τῆς γλυκείας γυναικός, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐκεῖνος εἶχε μισήσῃ καὶ τὴν ὁποίαν τώρα μετεχειρίζετο μὲ τὸν σεβασμόν, ὁ ὁποῖος ὀφείλετο πρὸς τὴν μητέρα τοῦ κληρονόμου του. Μερικοὶ μάλιστα ἰσχυρίζοντο ὅτι ὁ κόμης δὲν θὰ ἐβράδυνε νἀγαπήσῃ τὴν νύμφην του, ἤλπιζον δὲ ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μικροῦ λόρδου καὶ τῆς μητρός του, ὁ γηραιὸς καὶ σκληροκάρδιος αὐθέντης, θὰ ἐγίνετο μὲ τὸν καιρὸν αὐθέντης ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος, ὅτι θὰ ἐδείκνυεν ἄλλην διαγωγὴν πρὸς τοὺς ὑποτελεῖς καὶ ὅτι θὰ ἐφρόντιζεν ὀλίγον καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐξηρτῶντοἐξ αὐτοῦ, - πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχε φροντίσῃ. Ἡ ἰδέα αὕτη τοὺς καθίστα σήμερον ὅλους φαιδρούς.

Τί πλῆθος εἰς τὸ δάσος, ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα καὶ ἐπὶ τῆς χλόης! Ὅλοι οἱ γείτονες τοῦ κόμητος εἶχον ἔλθῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν διὰ νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν ἑορτήν, διὰ νὰ συγχαροῦν τὸν γηραιὸν λόρδον καὶ νὰ γνωρισθοῦν μὲ τὴν κυρίαν Ἔρρολ. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο ἡ Λαίδη Λώριδαλ ὡς καὶ ἡ μὶς Βίβιαν Ἔρβερτ.

Ὅταν ὁ Κέδρικ παρετήρησε τὴν Βίβιαν, ἔτρεξε πρὸς αὐτήν. Ἡ νεαρὰ γυνή τον ἐνηγκαλίσθη καί τον ἠσπάσθη, ὡς ἐὰν ἦτο ἀδελφός της ἠγαπημένος.

«Ἀγαπητέ μου μικρὲ Φωλεροᾶ» τῷ ἔλεγεν «ἀγαπητέ μου μικρὲ φίλε . . . Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ὀλίγον ἔλειψε . . . Ἆχ, τί καλὰ ποῦ δὲν ἦταν τίποτε!»

Διέτρεξε τὸ δάσος μαζί του, διότι ὁ Κέδρικ ἤθελε νά τῃ δείξῃ ὅλα ὅσα εἶχον ἑτοιμάσῃ κατόπι τὴν ὡδήγησε πλησίον τοῦ κ. Χὼψ καὶ τοῦ Δίκ,

«Μὶς Βίβιαν, ἰδοὺ ὁ παλαιός μου φίλος ὁ κ. Χώψ» εἶπε τὸ παιδίον παρουσιάζον πρὸς αὐτὴν τὸν ἐδωδιμοπώλην «καὶ ὁ ἄλλος μου φίλος ὁ Δίκ. Τοὺς ἔχω πῆ πόσον εἶσθε ὡραία καί τους ὑποσχέθηκα ὅτι θά σας ἰδοῦν, ἂν ἤρχεσθε εἰς τὰ γενέθλιά μου.»

Ἡ μὶς Βίβιαν ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ Χὼψ καθὼς καὶ τοῦ Δίκ, καί τους ὡμίλησε διὰ τὸ ταξείδιόν των, διὰ τὴν Ἀμερικήν, δι' ὅ,τι ἔκαμαν καὶ εἶδαν ἀφότου ἦσαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ Κέδρικ τὴν ἤκουε μεθ' ἡδονῆς, εὐτυχὴς ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι οἱ δύο του φίλοι θὰ ἐθαύμαζαν τὴν ὡραίαν μὶς καὶ θά την ἐλάτρευαν τώρα ὡς αὐτός.

«Εἶνε ἡ πειὸ ἔμμορφη κυρία ἀπ' ὅσες εἶδα» εἶπεν ὁ Δὶκ πρὸς τὸν κ. Χώψ, ὅταν ἡ μὶς Βίβιαν τους ἀφῆκε, χαιρετίσατα διὰ μειδιάματος. Καί την παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐν ᾧ ἐξηκολούθει περιερχομένη τὸ δάσος, ἐν συνοδίᾳ τοῦ Κέδρικ, μεταβαίνουσα ἀπὸ ὁμίλου χωρικῶν εἰς ὅμιλον, βλέπουσα τοὺς χορούς των καὶ ἀπευθύνουσα πρὸς ὅλους λέξεις εὐμενεῖς.

Ἡ φαιδρότης ἐβασίλευεν εἰς τὸ δάσος. Τὰ παιγνίδια εἴλκυον τοὺς ἔχοντας κλίσιν πρὸς αὐτά· αἱ ὀρχήστραι ἦσαν διαρκῶς περικυκλωμέναι ὑπὸ χορευτῶν καὶ χορευτριῶν, αἱ δὲ τράπεζαι ἐφ' ὧν ἦσαν παρατεθειμένα διάφορα φαγητά, γλυκίσματα καὶ ἀναψυκτικά, δὲν ἐσυγκάζοντο ὀλιγώτερον. Ὅλοι ἐφαίνοντο εὐτυχεῖς καὶ πρῶτος ὁ μικρὸς τῆς ἑορτῆς ἥρως.

Ἀλλὰ σήμερον ἦτο εὐτυχής καὶ εἷς ἄλλος — ὁ ὁποῖος ἂν καὶ πλούσιος ἀνέκαθεν καὶ ἰσχυρός, οὐδέποτε εἶχε γνωρίσῃ τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν. Ἦτο ἴσως εὐτυχέστερος εἴπερ ποτε, ἐπειδὴ ἦτο καὶ ἀγαθώτερος. Ναὶ μὲν δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη τόσῳ καλός, ὅσῳ ἐφαντάζετο ὁ Κέδρικ, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἤρχισε νἀγαπᾷ κάποιον καὶ πολλάκις μέχρι τοῦδε εἶχεν αἰσθανθῇ ἡδονήν, ἐκτελῶν τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα, τὰ ὁποῖα τῳ ὑπέβαλλεν ἡ θερμὴ καὶ τρυφερὰ καρδία τοῦ παιδίου. Ἦτο μία ἀρχὴ καὶ αὐτό. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐπίσης, ἀφ' ἧς ἡ κ. Ἔρρολ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὁ κόμης ηὐχαριστεῖτο μαζί της ὁλονὲν περισσότερον. Πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν μάλιστα ἤρχισε τώρα αἰσθανόμενος πρὸς αὐτὴν ἓν εἶδος στοργῆς. Ηὐχαριστεῖτο νακούῃ τὴν γλυκεῖάν της φωνὴν καὶ νὰ βλέπῃ τὸ ὡραῖόν της πρόσωπον. Ἐξηπλωμένος εἰς τὴν μεγάλην του πολυθρόναν, παρὰ τὴν γωνίαν τοῦ παραθύρου τῆς Βιβλιοθήκης, ἠγάπα νά την παρακολουθῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ νά την ἀκούῃ ὁμιλοῦσαν πρὸς τὸν υἱόν της. Ἤκουε τότε ἐκφράσεις γλυκύτητος καὶ τρυφερότητος, ὅλως νέας δι' αὐτὸν καὶ ἤρχισε νὰ ἐξηγῇ πῶς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχε ζήσῃ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην καὶ συνδεθῇ διὰ φιλίας πρὸς ἕνα ἐδωδιμοπώλην καὶ ἕνα ὑποδηματοκαθοριστήν, εἶχε τόσῳ καλοὺς τρόπους ὥστε νὰ μὴ κάμνῃ παραφωνίαν εἰς μίαν τῶν ὡραιοτέρων ἐπαύλεων καὶ ἐν μέσῳ τῆς ἀριστοκρατικωτέρας κοινωνίας τῆς Ἀγγλίας, καὶ πῶς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εὑρέθη ἀνάλογος πρὸς τὸ ὕψος τῆς θέσεώς του,

ὅταν ἡ τύχη τον ἀνέδειξε κληρονόμον ἑνὸς κόμητος.

Ἦτο εὐνόητον τῷ ὄντι. Ἤρκει ὅτι τὸ παιδίον εἶχε ζήσῃ πλησίον καρδίας ἀγαπώσης καὶ ἀφωσιωμένης, ὅτι τῳ ἐνεπνεύσθησαν ἰδέαι ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως καὶ ὅτι ἐδιδάχθη νὰ λησμονῇ τὸν ἑαυτόν του χάριν τῶν ἄλλων. Ἤξευρε νὰ ἑλκύῃ τὴν ἀγάπην, διότι ἠγάπα καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος· δὲν τον διέφθειραν δὲ οὔτε τὸν ἐθάμβωσαν τὰ μεγαλεῖα, ἐπειδὴ ἡ καρδία του ἦτο ἁπλῆ καὶ ἀφελής, μὴ διαβλέπουσα εἰς τὴν ἰσχὺν καὶ τὸν πλοῦτον ἢ τὸ μέσον νὰ καθιστᾷ τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς.

Ἐν ᾧ ὁ κόμης Δόρινκουρ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν παρηκολούθει τὸν Κέδρικ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μεταβαίνοντα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον, χαιρετῶντα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ διὰ κινημάτων τῆς κεφαλῆς, ὁμιλοῦντα πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τον ἐγνώριζον, δεικνύοντα πρὸς τοὺς δύο του φίλους, τὸν Χὼψ καὶ τὸν Δίκ, τὰ μᾶλλον ἀξιοπερίεργα τῆς ἑορτῆς ἢ ἱστάμενον πλησίον τῆς μητρός του καὶ ἄλλων κυριῶν, ὁ εὐγενὴς λόρδος ἔλεγε καθεαυτόν, ὅπως τὸ εἶπε τοσάκις, ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ εὑρεθῇ παιδίον τὸ ὁποῖον νὰ ἱκανοποιῇ τὴν φιλοδοξίαν του καὶ νἀντιπροσωπεύῃ κάλλιον τὴν γενεάν του.

Οἱ τὰ πρῶτα φέροντες μεταξὺ τῶν ὑποτελῶν συνηθροίσθησαν πλησίον μεγάλης σκιάδος, ὅπου θὰ παρετίθετο μέγα συμπόσιον πρὸ τοῦ ὁποίου ἔκαμνον προπόσεις κατὰ τὴν ἀγγλικὴν συνήθειαν. Εἶχον ἤδη προπίῃ εἰς ὑγείαν τοῦ κόμητος, μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ· ἐπροτάθη δὲ τώρα νὰ πίουν καὶ ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ λόρδου Φωλεροᾶ.

Ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τις τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ νἀκούσῃ τὰς ἐπευφημίας τῆς προπόσεως ἐκείνης, διὰ νὰ ἐννοήσῃ μέχρι ποίου βαθμοῦ ἠγάπων οἱ ὑποτελεῖς τὸν μέλλοντα κύριόν των. Οὔτε αὐτὴ ἡ παρουσία τῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι παρευρίσκοντο εἰς τὴν ἑορτήν, ἴσχυσε νὰ συγκρατήσῃ τὰς ἐκρήξεις τῆς χαρᾶς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, καὶ τὰς ζητωκραυγάς, ἐν ᾧ ἔβλεπον τὸν μικρὸν λόρδον μεταξὺ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πάππου του, μὲ πρόσωπον εὔχαρι καὶ φαιδρόν.

«Ὁ Θεὸς νά τον πολυχρονίζῃ» ἔλεγαν αἱ γυναῖκες, ἐν ᾧ ὁ Κέδρικ ἐχαιρέτα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. «Ὁ Θεὸς νά τον πολυχρονίζῃ».

Ὁ κόμης ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ παιδίου.

«Φωλεροᾶ» εἶπε «Μίλησε καὶ εὐχαρίστησέ τους διὰ τὴν ὑποδοχὴν πού σου κάμνουν.

—Ἀλήθεια, πρέπει νὰ βγάλω λόγο!» εἶπεν ὁ Κέδρικ ἐγείρων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρός τὸν πάππον του, εἶτα φέρων αὐτοὺς πρὸς τὴν μητέρα του καὶ ἀπ' ἐκείνης πρὸς τὴν μὶς Βίβιαν, ὡσεὶ ζητῶν ὀλίγην βοήθειαν.

Ἡ κυρία Ἔρρολ καὶ ἡ μὶς Βίβιαν τῷ προσεμειδίασαν μὲ κίνημα τῆς κεφαλῆς προτρεπτικόν.

Ὁ Κέδρικ προὐχώρησε τότε ἓν βῆμα.

«Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, πολύ» εἶπε «διὰ τὴν εὐγένειάν σας καί...καί...ἐλπίζω ὅτι διασκεδάζετε εἰς τὰ γενέθλιά μου, διότι καὶ ἐγὼ διασκεδάζω πολύ. Εἶμαι πολύ, πολὺ εὐτυχὴς ποῦ βλέπω ὅτι μάγαπᾶτε. Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο σᾶς ἀγαπῶ ὅλους καὶ ἐπιθυμῶ ὅλοι νὰ εἶσθε εὐτυχεῖς. Καὶ ὁ πάππος μου τὸ ἐπιθυμεῖ σὰν ἐμέ, διότι καὶ αὐτός σᾶς ἀγαπᾷ πολύ! Εἶνε τόσῳ καλός! Ὅταν θὰ μεγαλώσω καὶ θὰ γίνω κόμης, θὰ προσπαθήσω νὰ γίνω καλὸς σὰν τὸν πάππον μου καὶ νά σας κάμω τὰ καλά, πού σας ἔκαμε καὶ ἐκεῖνος.»

Καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν καὶ τῶν χειροκροτημάτων, ὁ Κέδρικ μειδιῶν ἀνέλαβε τὴν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ πάππου του θέσιν του καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν τοῦ γέροντος, κλίνων πρὸς αὐτὸν τρυφερῶς.

. . . . . .

Ἐδῶ τελειόνει ἡ ἱστορία μου· ὀλίγας λέξεις μόνον θὰ προσθέσω, ἀφορώσας τὸν κ. Χώψ. Ὁ γηραιὸς ἐδωδιμοπώλης ἐμαγεύθη εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐξ ὅσων εἶδεν εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Δόρινκουρ, καὶ τόσην λύπην ᾐσθάνετο ὁσάκις ἐσκέπτετο νἀποχωρισθῇ τὸν μικρόν του φίλον, ὥστε τῷ ἦτο ἀδύνατον νἀποφασίσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ἐπώλησε λοιπὸν τὸ μαγαζεῖον τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἤνοιξε ἓν ἄλλο εἰς τὸ χωρίον. Τὸ ἐμπόριόν του, ὑποστηριχθὲν ὑπὸ τῆς ἐπαύλεως, ηὐδοκίμησε λαμπρά. Ἂν καὶ ὁ κόμης καὶ ὁ κ. Χὼψ δὲν ἔζων, ὡς τοῦτο ἦτο φανερόν, ἐν στενῇ οἰκειότητι, ὁ κ. Χὼψ ἐν τούτοις δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ καὶ αὐτοῦ τοῦ κόμητος ἀριστοκρατικώτερος. Ἀνεγίνωσκε καθ' ἑκάστην τὴν Ἐφημερίδα τῆς Αὐλῆς (ὄργανον τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας) καὶ παρηκολούθει μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος τὰ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Λόρδων γινόμενα. Μετά τινα ἔτη, ὅταν ὁ Δίκ, ὁ ὁποῖος δαπάναις τοῦ κόμητος εἶχεν ἀποπερατώσῃ τὰς σπουδάς του, τῷ ἐπρότεινε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀμερικήν, ὅπου καὶ αὐτὸς θὰ ἐπήγαινε νὰ εὕρῃ τὸν ἀδελφόν του,

«Εὐχαριστῶ» τῷ εἶπε «Δὲν θέλω νὰ πάγω νὰ ζήσω πάλι ἐκεῖ-κάτω· ἔχω ἀνάγκην νὰ μείνω πλησίον του. Ἡ Ἀμερική, δὲν λέγω, εἶνε λαμπρός τόπος, γιὰ ἄνθρωπο ποῦ πάγει ἐκεῖ νὰ κάμῃ περιουσία. Ἀλλὰ τί νά σου 'πῶ. Τῆς λείπει κάτι τί. Δὲν ἔχει οὔτε ἀριστοκρατίαν, οὔτε λόρδους, οὔτε κόμητας!» [1])

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

---

1) Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τῆς Εὐδοξίας Δυπουῆ.

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

Τί εἶνε πάλιν αὐτὸ τὸ «Θῦμα τοῦ Φθόνου»; Τί σημαίνει ὁ παγετώδης καὶ νεκρικὸς αὐτὸς τίτλος; Διατί μὲ δύο λέξεις κάμνετε νὰ σηκωθοῦν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μας; Τί θέλετε πάλιν νά μας διηγηθῆτε;...

«ΕΤΕΙΝΑ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ ΜΕΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΑΣ»
(Εἰκὼν ἐκ τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου»)

Τίποτε, ἡσυχάσατε. Ἡμεῖς δὲν θά σας διηγηθῶμεν τίποτε. Τὴν διήγησιν θὰ σάς την κάμῃ στόμα ἀσυγκρίτως γλυκύτερον καὶ μαγικώτερον, ὁ Ἀνδρέας Λωρῆς (André Laurie) ὁ περίδοξος γάλλος συγγραφεύς, ὁ συνεργάτης τοῦ Ἰουλίου Βέρν, αὐτὸς τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα εἰς ἑκατομμύρια πλέον ἀντιτύπων κυκλοφοροῦσιν εἰς ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον, εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, εἶνε λοιπὸν τίτλος Μυθιστορήματος, τοῦ ὡραιοτέρου, τοῦ θελκτικωτέρου, τοῦ συγκινητικωτέρου, τοῦ διδακτικωτέρου μυθιστορήματος, ἐξ ὅσων ἔγραψέ ποτε ὁ πολυγράφος Ἀνδρέας Λωρῆς καὶ ἐξ ὅσων ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν γλῶσσάν μας. Ἡ τιμὴ τῆς ἐκδόσεώς του ἀνήκει εἰς ἡμᾶς καὶ καυχόμεθα διὰ τοῦτο. Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ἀποτελεῖ τὸν τελευταῖον καὶ ὡραιότερον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς «Διαπλασεως τῶν Παίδων». Τὰς τετρακο-

σίας του εἴκοσι κομψὰς καὶ εὐμορφοτυπωμένας σελίδας, κοσμοῦσιν 20 εἰκονογραφίαι τοῦ γάλλου ζωγράφου Roux, καλλιτεχνικώτατα ἀναπαραστάσεις τῶν ἱστορουμένων. Τὴν δὲ μετάφρασιν ἐξεπόνησεν ὁ καθηγητὴς κ. Π. Ι. Φέρμπος, τοῦ ὁποίου εἶνε γνωστὴ ἐκ τόσων ἄλλων ἔργων εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἡ μεταφραστικὴ δεξιότης.

Δὲν θά σας κάμωμεν ἀνάλυσιν τοῦ μυθιστορήματος. Ἀρκεῖ μόνον νά σας εἴπωμεν περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶνε ρωσσικῆς ὑποθέσεως. Τὸ πρῶτον μυθιστόρημα σήμερον εἶνε τὸ ρωσσικόν. Ἡ ρωσσικὴ κοινωνία εἶνε ἡ καταλληλοτάτη διὰ μυθιστορικὰς ὑποθέσεις, ἀξίας νὰ κινήσωσιν ὅλου τοῦ κόσμου τὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ χώρα, τὸ ἔδαφος, τὸ κλῖμα, αἱ παραδόσεις, τὰ ἤθη, ἡ ζωή, τὰ πράγματα ἐν γένει εἰς τὴν ἀπέραντον αὐτοκρατορίαν, εἶνε ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα παρέχουσιν ἄφθονον ὕλην εἰς τὴν γραφίδα τῶν ἀριστοτεχνῶν. Δι' ἡμᾶς δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα ἀπόλαυσις, ἀπὸ τὸ νἀναγινώσκομεν ρωσσικὸν μυθιστόρημα. Οἱ πάγοι, αἱ παγοδρομίαι, οἱ λύκοι, αἱ ἄρκτοι, τὰ ἔλκυθρα, αἱ χιόνες, αἱ γοῦναι, τὰ σαμοβάρια, οἱ Κοζάκοι, οἱ Μουζῖκοι, οἱ Μηδενισταί, ὁ Τσάρος, τὸ μεγαλεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βορρᾶ τὸ θαμβοῦν παρὰ τὴν συγκινοῦσαν καὶ μέχρι τῶν μυχιαιτάτων εἰσδύσασαν ἀθλιότητα, ὅλα μᾶς παρέχουσιν ἀνεκλάλητον τροφὴν ὅταν διέρχωνται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας διὰ τοῦ μαγικοῦ καλειδοσκοπίου ἑνὸς καλοῦ μυθιστορήματος.

Τοιοῦτον καλειδοσκόπιον ἀκριβῶς εἶνε τὸ Θ ῦ μ α τ ο ῦ Φ θ ό ν ο υ, τὸ ἔξοχον μυθιστόρημα τοῦ Ἀνδρέου Λωρῆ. Ὅσοι δὲν ἐλάβετε τὴν εὐτυχίαν νά το ἀναγνώσετε, ἰδέτε μόνον κατωτέρω πῶς ἀρχίζει:

«Ὀνομάζομαι Δημήτριος Θεοδώροβιτς Τερέντιεφ καὶ εἶμαι δεκαὲξ ἐτῶν.

Ἀπὸ διετίας φοιτῶ εἰς τὸ ἐν Μόσχᾳ γυμνάσιον τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν.

»Τὴν στιγμὴν ταύτην κατηγορία δεινὴ καὶ ἄδικος πιέζει τὸν τράχηλόν μου. Τὰς γραμμὰς ταύτας γράφω ἐν τῷ βάθει τάφου σκοτεινοῦ. Μόλις καὶ μετὰ βίας βλέπω πόσον εἶνε στενὴ ἡ θυρὶς ἡ φωτίζουσά με. Ἀλλ' ἐγὼ ἐμμένω εἰς τὴν ἀπόφασίν μου, ἀποδεικνύων διὰ τῆς πιστῆς καὶ εἰλικρινοῦς διηγήσεως τῶν πράξεών μου καὶ πείθων ἐμαυτὸν ὅτι εἶμαι ἀθῶος, ἐντελῶς ἀθῶος τοῦ ἀποδεδομένου μοι στυγεροῦ ἐγκλήματος. «Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἠξεύρω τὸν ἔνοχον· εἶνέ τις ἐκ τῶν συμμαθητῶν μου...»

Ἀλλ' ἀρκεῖ. Ἀδιάφορον ἂν ἐκεντήθη ἡ περιέργειά σας. Δὲν θέλομεν νά σας ἀποκαλύψωμεν ἐδῶ οὔτε τὸ ἔγκλημα, περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται, οὔτε τὸν ἔνοχον. Θά σας στερήσωμεν μιᾶς σπουδαίας εὐχαριστήσεως, τὴν ὁποίαν θὰπολαύσετε, ὅταν ἀποφασίσετε νἀναγνώσετε ὁλόκληρον τὸ βιβλίον, δηλαδὴ τὰς ὡραίας ἀναμνήσεις τοῦ Δημητρίου Τερέντιεφ καὶ τὴν τόσῳ διδακτικὴν ἱστορίαν τοῦ Καπίτωνος Στρότδμαν, τοῦ ἀτυχοῦς νέου, ὁ ὁποῖος ἐγένετο τὸ Θ ῦ μ α τ ο ῦ φ θ ό ν ο υ, τοῦ ἰδίου βδελυροῦ πάθους. Ἡ καλλίστη καὶ εἰλικρινὴς συμβουλὴ τὴν ὁποίαν ἔχομεν νά σας δώσωμεν εἶνε νὰ στείλετε εἰς τὸ Γραφεῖόν μας δρ. 3,50 καὶ νά σας στείλωμεν ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν ἓν ἀντίτυπον τοῦ Θ ύ μ α τ ο ς τ ο ῦ φ θ ό ν ο υ. Ἂν θέλετε καὶ διὰ δῶρα τοῦ νέου ἔτους ἔχομεν καὶ ἀντίτυπα πολυτελῶς χρυσόδετα μὲ κόψιν χρυσῆν, τιμώμενα μόνον ἀντὶ δρ. 5. Τὸ νέον τοῦτο βιβλίον εἶνε τὸ ὡραιότερον πρωτοχρονιάτικον δῶρον, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖτε νὰ προσφέρετε πρὸς φίλον σας— μικρὸν ἢ μεγάλον, ἀδιάφορον, διότι, ἐλησμονήσαμεν νά σάς το εἴπωμεν: Τ ὸ Θ ῦ μ α τ ο ῦ Φ θ ό ν ο υ ε ἶ ν ε μ υ θ ι σ τ ό ρ η μ α δ ι' ὅ λ ο υ ς.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τοῦ προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἀπριλίου 1892
πρὸς σύνθεσιν παιδικοῦ πνεύματος.

Πρωτον Βραβειον:	Ἀτρόμητος Εὔζωνος.
Δευτερον Βραβειον:	Νικόλαος Π. Μαρσέλλος.
Τριτον Βραβειον:	Μικρὰ Ἀκανθυλλίς.— Ι. Θ. Δημητρόπουλος.
Επαινος:	Λύρα τοῦ Ὀρφέως. — Κάλχας. —Ἑωθινὸς Ἀστήρ —Ἀνδρεῖος Στρατιώτης. — Μαρίκα Καπίρη.—Σιδηροῦς Πύργος.—Προμηθεὺς Πορφύρος.—Ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμός.—Πικουλῖνος.— Οὐράνιον Τόξον.
Εὐφημος μνεια:	Αἰσχύλος ὁ Τραγῳδός.—Ἰωνικὸν Κῦμα.—Χιονοσκεπὴς Αἶμος.—Ἀετὸς τῆς Ἠπείρου.—Γ. Δ. Σιδηροκανέλλης.—Μικρὸς Λεμβοῦχος.—Κωνστ. Ν. Ἐμπειρῖκος. —Ἁρμόνιος.—Ἀλέξ. Ἀθ. Φαραζουλῆς.—Κόρη τῆς Δοξασμένης Ἰδης.—Μικρὴ Καρδιά.—Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κυφιοκεφαλάκης ἐπεσκέφθη τὸν φίλον του Χαρίτωνα, ὅστις μόλις τον εἶδεν ἤρχισε νὰ χασμᾶται.

—Θά σου ἔκαμαν πολλοὶ ὀχληροὶ ἐπίσκεψιν; τὸν ἐρωτᾷ ὁ Κυφιοκεφαλάκης.

— Καθόλου, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, σὺ εἶσαι ὁ πρῶτος!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

*

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ — Ποῦ ἦσο χθὲς καὶ δὲν σ' εἶδα;
ΜΑΘΗΤΗΣ — Κ' ἐγὼ δὲν σας εἶδα, δάσκαλε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Πυρφόρου.

*

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

ΠΕΛΑΤΗΣ (πρὸς τὸν ὑπηρέτην). Ἄκουσε, παιδί μου, ἔβαλες τὸ χέρι σου μέσα στὴ σούπα, καί . . .

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (διακόπτων αὐτόν). Δὲν πειράζει, κύριε, δὲν ἐκάηκα!

Εστάλη ὑπὸ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους.

Δύο μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου συμπεριπατοῦσι, ὅτε διέρχεται πλησίον των ἄνθρωπός τις μεσηλιξ κ' εὐτραφής.

— Δὲν ἠξεύρεις τί ὀφείλω εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, λέγει ὁ εἷς πρὸς τὸν συνάδελφόν του ἀφοῦ τον ἐχαιρέτισε προσηνέστατα.

— Θὰ εἶνε προστάτης σου, βέβαια;

— Ὄχι! . . . εἶνε ξενοδόχος μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Π. Μαρσέλλου.

*

Ὁ μικρὸς Μιμῆς ἐμβαίνει μὲ τὴν μάμμην του εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα, διὰ ν' ἀγοράσωσι χειρίκτια. Ἀλλ' ἀτυχῶς ὅλα τὰ χειρόκτια ἦσαν μεγαλείτερα τῆς χειρὸς τῆς μάμμης του, καὶ ἐπομένως ἀκατάλληλα. Καὶ ὁ Μιμῆς εἰς τὴν ἀμηχανίαν ταύτην προτρέπει τὴν μάμμην του νά τα πάρῃ, λέγων.

— Μπᾶ! δὲν πειράζει, γιαγιά μου, πάρε τα, καὶ τὰ φορεῖς ὅταν μεγαλώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ι. Θ. Δημητροπούλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐκφράζει τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας της πρὸς ἅπαντας τοὺς φίλους της, οἵτινες εἰς τὸ θλιβερὸν ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τοῦ ἐκδότου τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τοῦ *Πατρὸς τῆς Διαπλάσεως*, ὡς συνείθιζον νά τον ἀποκαλῶσιν ὅλοι οἱ φίλοι του, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἔσπευσαν νὰ ἐκφράσουν πρὸς αὐτὴν ἐγκάρδια συλλυπητήρια, συμμεριζόμενοι οὕτω, οἱ καλοί της φίλοι, τὸ βαρὺ ἄλγος τῆς παιδικῆς των φίλης. Εἴθε ὁ Θεός, ὁ παρήγορος ὅλων τῶν δυστυχῶν νὰ εἰσακούσῃ τὴν θερμὴν των δέησιν, ὑπὲρ τῆς ἀναπαύσεως ἐκείνου, ὅστις τοσαύτην πατρικὴν στοργὴν ἔτρεφεν ἰδιαιτέρως πρὸς ἅπαντας τοὺς μικροὺς φίλους τῆς ἀγαπητῆς του ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Τὰ φύλλα τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, φίλε μου, *Βασίλειε Κ. Στεφανίδη*, στέλλονται τακτικῶς πρὸς σέ, ὅπως καὶ πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητάς της, ὥστε ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ δὲν πταίει καθόλου, ἂν δέν τα λαμβάνῃς, ἀλλὰ τὸ ταχυδρομεῖον πρὸς ὃ νὰ ἐπιστήσῃς τὴν προσοχήν σου.

Καὶ ἐγώ, ἀγαπητή μου, *Ἀνθισμένη Μυγδαλιά*, ἐχάρην ἀπὸ καρδίας διὰ τὸ τρυφερόν σου γραμματάκι, καὶ δέν βλέπω τὴν ὥραν, νὰ λάβω τοιοῦτο ἐκ νέου. Λοιπὸν ὁ «Μικρὸς λόρδος» σοῦ ἤρεσεν; ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ ἴδῃς τί ἀληθινὰς ἐκπλήξεις προετοιμάζει ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα τοῦ νέου ἔτους. Προπάντων ἕνα νέον διήγημα, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν λέγομεν τίποτε ἀκόμη, θὰ ξετρελλάνῃ ὅλους τοὺς μικρούς της φίλους. Πρὸς τὴν καλήν σου ἐξαδέλφην τοὺς χαιρετισμούς μου.

Λυποῦμαι, *Στρατηγὲ Γόρδων*, μὴ δυναμένη νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν μου τὰς λύσεις σου, ἀφοῦ τόσον ἀργὰ ἐλήφθησαν. Ἐπαναλαμβάνω δι' ὅλους τοὺς φίλους μου, ὅτι αἱ μετὰ τὴν ὡρισμένην προθεσμίαν φθάνουσαι λύσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν διηγήματος θὰ προταθῇ, φίλε *Δημητρόπουλε*, εἰς τὰ προσεχῆ φυλλάδια· ἔχε ὑπομονὴν πάντοτε. Τὰς πνευματικάς σου ἀσκήσεις τὰς λαμβάνω καὶ θὰ δημοσιεύσω ἐξ αὐτῶν προσεχῶς· μόνον εἰς τὸ μέλλον νά μου γράφῃς σύ, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ συνδρομηταί μου, εἰς ἰδιαίτερον χάρτην τὰς λύσεις, τὰ παιδικά πνεύματα, καὶ πᾶν ὅ,τι στέλλῃς πρὸς δημοσίευσιν, διὰ νὰ δύναμαι νά τα ἀναγινώσκω εὐκολώτερον, καὶ νά τα χρησιμοποιῶ, ὅσα βεβαίως κρίνω ἄξια δημοσιεύσεως.

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅλα ὅσα μοῦ γράφεις, *Ἀνδρεῖε Στρατιῶτά μου*, ὡς καὶ διὰ τὰ εἰλικρινῆ σου συλλυπητήρια. Περιμένω ἀνυπομόνως νά μου γράψῃς διὰ τὴν ἄλλην ἐκδρομήν σας, καὶ θά με εὐχαριστήσῃς πολύ. Ἐγὼ πάντοτε θὰ σ' ἀπαντῶ εὐχαρίστως.

Πῶς δέν σ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, *Λευκὴ Περιστερά*; Αὐτὸ τὸ ὁποῖον τόσον σοῦ ταιριεάζει;...Ἀπορῶ Ἐκ τῶν νέων ψευδωνύμων, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐπρότεινες, τὰ μὲν δύο πρῶτα, τὰ ἔχουν ἄλλαι φίλαι μου, τὰ δὲ ἄλλα δύο δέν μ' ἀρέσουν, ὥστε ἂν θέλῃς ν' ἀκούσῃς τὴν γνώμην μου, θὰ σοῦ ἔλεγα νὰ μείνῃς πάντοτε *Λευκὴ Περιστερά*.

Καλῶς ὥρισες ἀπὸ τὸ μακρυνό σου ταξεῖδι, καλή μου *Μεγάλη Γῆ*, τόσον μεγάλη, ποῦ κατέλαβες τόσον πολὺ χῶρον εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἀλλὰ δέν μου γράφεις λεπτομερῶς τὰ τοῦ ταξειδίου, κ' ἐγὼ αἰσθάνομαι τόσην ἡδονὴν νὰ διαβάζω τὰ χαριτωμένα γραμματάκια σου. Πιστεύω τώρα θὰ μ' ἀγαπήσῃς περισσότερον, ἀφοῦ τὰ φυλλάδιά μου ἐκδίδονται τακτικώτατα.

Εὖγε, φίλε μου Μπαχώμη, διὰ τὸ θάρρος σου. Ἐμπρός, σύνθεσον καὶ ἄλλα, καὶ στεῖλε μοῦ τα. Πιστεύω νὰ εὕρω αὐτὰ ἄξια δημοσιεύσεως, ἀφοῦ εἶσαι τόσον τολμηρός!

Καλὴν ἀρχὴν εἰς τὰς Πνευματικὰς ἀσκήσεις, *Μεγάθυμε Κεφαλήν*, κ' ἐγὼ σοῦ ἐδημοσίευσα σήμερον ἓν ἐλλιποσύμφωνον διὰ τὴν ἀπαρχήν σου.

Ἀπὸ τὰ τρία σου ψευδώνυμα ἀγαπητή μου *Εὐτέρπη Ν. Χ.*, προτιμῶ τὸ *Δρόσος τῆς Ὡρωΐας*, τὸ ὁποῖον ἀρέσει καὶ εἰς σέ, μικρά μου, καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὸν προσεχῆ διαγωνισμὸν νὰ διαπρέψῃς.

Λάβε λοιπὸν τὸ ψευδώνυμον *Ἶρις*, ἀγαπητὴ *Ἑλένη Α. Τ.* καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἀποπείρας σου.

Πῶς ἐλησμόνησες νά μου στείλῃς τὰς λύσεις τῶν πνευματικῶν σου ἀσκήσεων, *Ἰωάννα δ' Ἄρκ*;

Γράφε μου, ὅταν εὐκαιρῇς ἀπὸ τὰς μελέτας σου, *Λευκὲ Κρῖνέ μου*.

Πολὺ μὲ συνεκίνησαν τὰ γραφόμενά σου, καὶ σ' εὐχαριστῶ, φίλη μου *Κόρη τῆς Δοξασμένης Ἴδης*.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἰσερχομένη ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου εἰς τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της, θεωρεῖ καθῆκόν της νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας της πρὸς ὅλους τοὺς ἀγαπητούς της φίλους, καθὼς καὶ εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς των, διὰ τὴν θερμὴν ἀγάπην, καὶ ὑποστήριξιν, τὴν ὁποίαν ἔδειξαν πρὸς αὐτήν, εὐχομένη ἀπὸ τὴν καρδίαν της, ἀνεξαιρέτως πρὸς ὅλους, πᾶσαν εὐτυχίαν, καὶ πᾶν ἀγαθὸν διὰ τὸ νέον ἔτος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1893]

204. Λεξίγριφος

Σ τὴν γραμματικὴ τὸ ἕνα, τ' ἄλλο πλέει 'ς τὰ νερὰ
καὶ τὰ δύο ἑνωμένα σὲ βιβλία ἱερά.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Στρατιώτου.

205. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύνδεσμος, ὅρος τὸ δεύτερόν μου
καὶ τὸν χειμῶνα φοβερὸν εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Ἀνατολῆς.

206. Λεξίγριφος.

Μὲ τὸ πρῶτον ἐρωτῶ, μὲ τὸ ἄλλο συμπεραίνω
καὶ τὸ ὅλον θὰ φορέσω ἱερεὺς ὅταν θὰ γένω.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς.

207. Στοιχειόγριφος.

Ἔχω τὰ σκάνδαλα ἀδελφούς, κ' ἐχθρόν μου τὴν φιλίαν,
καὶ ἔχω, δίχως κεφαλήν, 'ς τὰς ὄψεις κατοικίαν.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Τόξου τοῦ Φοίβου.

208. Στοιχειόγριφος.

Μές 'ς τὸ στόμα σου μὲ ἔχεις· ἂν τὸ δεύτερόν μου ἀφήσῃς
εἰς θαλάσσης τρικυμίαν δύνασαι νὰ μ' ἀπαντήσῃς.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

209. Αἴνιγμα.

Μὲ ἔχει τὸ μικρὸ παιδί, ποῦ 'ς τὸ σχολειὸ πηγαίνει·
μ' ἔχ' ἡ Ἀθήνα· μά, ὠϊμέ, μ' ἔχουν κ' οἱ πεθαμένοι.

Ἑστάλη ὑπὸ Βασιλικῆς Ν. Παγκώστα.

210. Αἴνιγμα.

Εἶμαι πλούσιος πολύ,
ὅμως πάσχω πολλαχῶς,
ὁ χρυσὸς δὲν μ' ὠφελεῖ
ἀφοῦ ζῶ ὡς ὁ πτωχός.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθρωπομόρφου Γορίλλου.

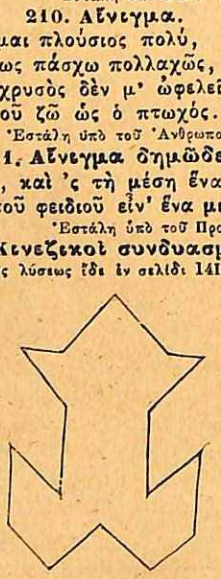
211. Αἴνιγμα δημῶδες.

Εἶνε ἕνα ποταμάκι, καὶ 'ς τὴ μέση ἕνα φειδάκι,
καὶ 'ς τὸ στόμα τοῦ φειδιοῦ εἶν' ἕνα μικρὸ πουλάκι.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Πυρφόρου.

212. Κινεζικοὶ συνδυασμοί.

[Ὁδηγίας περὶ τῆς λύσεως ἴδε ἐν σελίδι 141 τοῦ 19ου τόμου]

213. Ἐρώτησις.

Τίς τῶν βασιλέων ἔφερε τὸ μεγαλείτερον στέμμα ;

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς.

214. Ἀπροσδόκητον.

Πόσον κάμνουν ἕνα κ' ἕνα ;

Ἑστάλη ὑπὸ Ι. Δημητροπούλου.

215. Φύρδην μίγδην.

Ἡ ἀθακιρότης ενῖε ἡ λικάτσηλ νῶτ λοτσῶν
Ακὶ τακὰ ζῆτ σάθενεἰσα νεεῖ ἐμαγς παρομχών.
Ὁ ἐδ υρπὸρας ὸτ μασῶ χἔει υρα πἀρν χυψὴν
Ακὶ νήἀκει σεἰ νῶτ ρωνχοἰ νὴτ κἀἀραθτον υφλήν.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς.

216-220. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς τὰς κάτωθι λέξεις νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

θήρα, αἴξ, οὖς. οἶκτος, νέα.

Ἑστάλη ὑπὸ Θεμ. Χριστοφίδου.

221. Σταυρός.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχημάτισον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ὀνόματος πτηνοῦ, καὶ νήσου τῆς Ἑλλάδος:

ΑΔΕΕΚΚΛΡΡΡΤΥΩ

Ἑστάλη ὑπὸ Θεμ. Χριστοφίδου.

222. Ἐπανόρθωσις στίχων.

Χωρὶς εὐγενῆ καρδίαν καὶ φρόνησιν ὁ πλοῦτος οὔτε εὐτυχίαν, ἀλλ' οὔτε ὑπόληψιν γεννᾷ· ἂν συνενωθῶσι ὅμως εἰς σὲ ἀρετὴ καὶ πλοῦτος θέλεις διαβιώσῃ εὐϋπόληπτος καὶ εὐδαίμων.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Πυρφόρου.

223. Ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων ἓξ πτηνῶν σχημάτισον τὸ ὄνομα μετάλλου.

Ἑστάλη ὑπὸ Θεμ. Χριστοφίδου.

224. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ει—ω—ηω—ω—αοηω—ααοιου

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγαθύμου Κεφαλλῆνος.

225. Φωνηεντόλιπον.

Φλς—τχσν—κ—τχσν—*—τς—σθ.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς.

226. Γρῖφος.

$$\frac{\text{Η}}{\text{εὐθὺν}} \quad \frac{3}{\text{εὐθὺ}} \quad \text{Ν}$$

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόξου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Νοεμβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

147. Φακίρης (Φακή, ρίς).—148. Ρῆμα, βῆμα.—149, Κάμηλος, Κάρμηλος.—150. Ἰόνιον (Ἴον, ἴον).—151. Οἱ τρεῖς τόνοι.—152. Τὸ ὡρολόγιον.—153. Τὸ μυστικόν.—154. Ὁ ἀριθμὸς 2, διότι 2×2=4 καὶ 2+2=4. 155-159. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος π, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: πάθος πήρα, Πάδος, ἀπόν, ποτόν. — 160. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ (Ἱστός, Ὄσσα, κόνικλος, λίκνον, τάλας, Αἴολος, Νικίας, Σινᾶι).—161. Ὁμιλήσας πρὸς τὴν φλόγα εἶπεν ὁ καπνός·

«Διατί ἐνῷ σὺ λάμπεις ἐγὼ εἶμαι σκοτεινός ;»

Ἡ δὲ φλὸξ στραφεῖσα, εἶπε: «Μάθε τέκνον τὴν αἰτίαν, λάμπει μόνον ὁ κατέχων χάριν λάμψεως ἰδίαν».

—162. Τοὺς δυστυχεῖς νὰ συμπαθῶ μ' ἐδίδαξαν αἱ λῦπαι.—163. Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις, καὶ Σαοὺλ ἐν προφήταις.—164. ΕΛΛΑΣ (1, ΓύθΕιον. 2, ΒῶΛος. 3, ΠύΛος. 4, ΚαλΑμαι. 5, ΧρυΣάφα).— 195. Ἡ πλύντρια πλύνει.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ